

Giới thiệu Người Tốt Nhất

Số Chương: 107 chương.

Editor: Tiểu Hy.

Thể Loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Nhẹ nhàng, Âm áp.

Ai cũng biết Thẩm Niệm Thâm là con người sắt đá, đến cả những mỹ nữ thổ lộ tình cảm với anh đều bị cự tuyệt không thương tiếc. Đại khái là con người này chẳng thể nào bị rung động bởi nữ nhân cả. Tới một ngày, có một trận bóng rổ ở trường.

Một nữ sinh ngồi hàng đầu trong đội cổ động viên, vô tình bị bóng đập vào đầu.

Thẩm Niệm Thâm chạy nhanh tới, tất cả mọi người cho rằng anh đi nhặt bóng, lại không nghĩ, anh ngồi xổm trước mặt nữ sinh kia, vuốt đầu cô, khấn trương lại ôn nhu hỏi: "Có đau hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

“Đừng chơi với nó, mẹ nó ngoại tình, nó là tạp chủng, đừng để ý đến nó.”

“Này! Thẩm Niệm Thâm, đừng đi theo tội tao! Mày qua bên kia đi!”

“Thẩm Niệm Thâm, mày có lấy tiền của bạn học hay không? Này, hỏi mày đấy. Mày không nói lời nào là có ý gì? Nó không lấy ra, thầy lục soát ngăn kéo của nó đi!”

“Tôi không lấy.” Cậu bé tám tuổi gắt gao mím môi, vẻ mặt quật cường, chịu đựng nước mắt trong mắt.

“Thầy, em vừa mới thấy nó bỏ tiền trong túi.”

“Thẩm Niệm Thâm, mau lấy ra! Tuổi nhỏ mà đã học thói xấu!”

Hốc mắt cậu bé đỏ bừng, “Đó là tiền bà ngoại cho em, là tiền của em”

“Thầy, thầy đừng tin nó, chính là nó lấy tiền của em, chính là nó! Nó là ăn trộm, là ăn trộm!”

“Ăn trộm, Thẩm Niệm Thâm là ăn trộm! Thẩm Niệm Thâm là ăn trộm, ăn trộm ăn trộm ăn trộm!”

Các bạn học ồn ào đi theo xung quanh. Thanh âm ngày một cao hơn, cậu bé bị vây quanh ở giữa rốt cuộc cũng khổ sở khóc rống lên, “Tôi không phải ăn trộm, tôi không phải, tôi không phải...”

Thẩm Niệm Thâm từ trong ác mộng bừng tỉnh, cả người ướt đầm mồ hôi. Trong bóng tối, đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm nóc nhà, anh vẫn không nhúc nhích mà nằm ở trên giường, thân thể không không chế được mà phát run.

Đã mười hai năm, ác mộng thời thơ ấu vẫn như cũ âm hồn bất tán mà đi theo anh, ở trong tâm trí không chịu buông tha anh.

Anh nhắm mắt, đôi tay gắt gao nắm thành quyền như muốn ngừng phát run lại.

Nhưng mà, vẫn như cũ không khống chế được.

Anh giãy giụa một lát, cuối cùng vẫn là buông nắm tay ra, mặc kệ cái cảm giác sợ hãi kia cắn nuốt anh.

Qua thật lâu, thân thể rốt cuộc cũng ngừng run rẩy, ở sau lưng mồ hôi lạnh chảy ra, lạnh lẽo một mảnh.

Anh từ trên giường ngồi dậy, sờ soạn đi ra khỏi phòng.

Anh bước thật nhẹ, sợ đánh thức bà ngoại ở cách vách.

Đi đến bên ngoài, nhẹ nhàng mở cửa, ra sau cửa, thuận tay đóng cửa lại.

Lấy di động ra nhìn thời gian, buổi tối vừa mới mười giờ.

Tháng mười, con ngõ nhỏ hẹp gió thổi lạnh căm.

Thắm Niệm Thắm dựa lưng vào tường, đôi tay cắm ở túi quần ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Gió ghènh ngang trực diện thổi tới, đem cái cảm xúc áp lực và tuyệt vọng trong lòng kia thổi tan đi một chút.

Thắm Niệm Thắm nhìn chằm chằm bầu trời đêm đen nhánh trong chốc lát, cúi đầu, từ túi quần lấy ra một gói thuốc lá.

Rút ra một điếu, cắn trong miệng, lấy bật lửa, tay trái chắn gió, cầm bật lửa "tách" một cái.

Làn khói màu trắng ở trước mắt tản ra, Thắm Niệm Thắm hơi rũ mắt, lung tung nghĩ chút chuyện.

Ngõ nhỏ im ắng, nhưng bên ngoài đường lớn lại truyền đến một chút thanh âm cái cộ ồn ào.

Âm thanh chiếc xe con mờ mịt, âm thanh cao giọng nói giỡn, âm thanh ầm ĩ, các loại âm thanh ồn ào lộn xộn giống như đàn quạ đen cãi nhau, ồn ào khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Thắm Niệm Thắm hút xong một điếu thuốc, đem tàn thuốc dập tắt, chuẩn bị trở về.

Mới vừa xoay người, khoe mắt đột nhiên quét đến một bóng người từ đầu ngõ chạy vào.

Theo bản năng anh nhìn theo, còn chưa thấy rõ là người nào, đột nhiên nghe thấy tiếng la phẫn nộ của một nữ sinh, “Ăn trộm đừng chạy! Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Hôm nay ngày nghỉ Quốc Khánh cuối cùng, Tôn Diễm Diễm cùng bạn ra ngoài chơi, xem xong một bộ phim điện ảnh, lại ra đường Lâm Giang bên này ăn que nướng, hai người mua hai trăm đồng que nướng.

Dạ dày của bạn cô không được tốt, mới ăn một que đã trường bụng chạy đi WC, cô đứng ở ven đường, từ từ nhàn nhàn mà chờ nàng.

Ai biết được một tên ăn trộm từ nơi nào đột nhiên chạy ra, giật túi của cô rồi chạy.

Tôn Diễm Diễm quả thực sắp tức chết rồi, hôm nay cô lại mặc váy cùng giày cao gót, căn bản không cách nào đuổi theo được.

Mất thấy tên ăn trộm kia chạy tới ngõ nhỏ, cô đuổi theo vài bước thì mất cá chân bị đau, liền đứng ở đầu ngõ, nổi giận đùng đùng mắng, “Tên chết tiệt! Bà đây mà bắt được thì ngươi chết với bà!”

Một bên cô mắng một bên cời giày cao gót ra, mỗi tay xách một chiếc, hai chân để trần chạy nhanh đuổi theo.

Sau khi cời giày, tên kia đã chạy cách một khoảng xa, Tôn Diễm Diễm tức giận đến đầu cũng muốn bốc khói, nổi giận đùng đùng hướng tới tên ăn trộm phía trước mà kêu, “Này! Ngươi đứng lại! Trả túi lại cho ta!”

Tôn Diễm Diễm càng kêu, tên ăn trộm kia chạy trốn càng nhanh, đem cái túi trộm được vắt gao ôm vào trong ngực, một bên chạy còn một bên quay đầu lại xem Tôn Diễm Diễm có đuổi theo hay không.

Tôn Diễm Diễm ngày thường không quá yêu vận động, lại để chân trần, dưới chân dẫm phải một viên đá, gan bàn chân cô tê rần, tốc độ tức khắc chậm lại. Cho nên đuổi theo nửa ngày, cô lại cách tên ăn trộm kia càng ngày càng xa.

Tên ăn trộm thấy Tôn Diễm Diễm đuổi không kịp, trong lòng vui mừng, càng mau chạy về phía trước.

Nhưng mà, nháy mắt lúc quay đầu lại, đột nhiên bị người ta ngăn chân, tên ăn trộm ‘a’ một tiếng hét to, trọng tâm thân thể nghiêng về phía trước, cả người nặng nề hướng tới phía trước mà ngã xuống.

Tên ăn trộm ‘phịch’ một tiếng ngã xuống đất, mặc kệ con đau mà đứng dậy chạy tiếp. Thắm Niệm Thắm tiến lên một bước, túm chặt cánh tay hắn, ấn thật mạnh vào tường.

Cánh tay của tên ăn trộm bị vịn, mặt dán vào vách tường, lập tức kêu to, “Tôi sai rồi tôi sai rồi! Người anh em, tôi sai rồi, thả tôi đi!”

Sức lực của Thắm Niệm Thắm rất lớn, tên ăn trộm thử giãy giụa nhưng căn bản là không có đường đánh trả, vì thế lập tức nhận sai.

Tôn Diễm Diễm chân để trần, nổi giận đùng đùng chạy tới, “Thả ngươi?! Ngươi tưởng bỏ!”

Cô tức giận, lấy giày cao gót dùng sức mà gõ lên lưng tên ăn trộm. Sau đó mới nhìn về phía người bên cạnh, “Cảm—”

Câu ‘cảm ơn’ chưa kịp nói hết, cả người liền ngắc ngẫn.

Tôn Diễm Diễm không chớp mắt, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, trái tim giống như đột nhiên bị thứ gì đụng phải một chút, ‘phịch’ một tiếng, đẩy ra một vòng gọn sóng.

Trong đầu chỉ có một ý niệm: Thật... Thật soái a!

Thẩm Niệm Thâm mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, quần dài đen. Dưới đèn đường tối tăm, một đôi mắt đen nhánh thâm thúy, bên trong sâu thẳm, sâu không thấy đáy. Mũi cao thẳng, môi hơi mím thành một đường thẳng tắp, đường cong khuôn mặt giống như đao tước mà ngạnh lạnh.

Tôn Diễm Diễm mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không dời tầm mắt.

Thẳng đến khi bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc mà khẩn trương, “Diễm Diễm!”

Lúc này Tôn Diễm Diễm mới lấy lại tinh thần, nghiêng đầu, nhìn về hướng thanh âm truyền đến, “Tâm Du, chỗ này.”

Lục Tâm Du vội vàng chạy đến, “Phát sinh chuyện gì?”

Tôn Diễm Diễm chỉ vào tên ăn trộm bị Thẩm Niệm Thâm khống chế, “Hắn giật túi của tớ, là bạn học này giúp tớ bắt hắn lại.”

Thời điểm cô nói chuyện, đôi mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm mà phát ra ánh sáng lấp lánh.

Thẩm Niệm Thâm biểu tình bình đạm nhìn cô một cái, không quá kiên nhẫn mà nhắc nhở, “Có báo nguy không?”

“A! Đúng rồi! Báo nguy!” Lúc này Tôn Diễm Diễm mới nhớ tới, khom người nhặt cái túi bị rơi trên mặt đất lên, lấy di động ra, nhanh chóng gọi 110.

Điện thoại được nối máy rất nhanh, Tôn Diễm Diễm lập tức nói: “Chú cảnh sát, tôi muốn báo nguy! Có người cướp bóc!”

Sau khi báo nguy, không quá vài phút, cảnh sát đã chạy tới.

Thẩm Niệm Thâm phối hợp đến đồn công an gần nhất để làm cái ghi chép, xong rồi liền từ trong sở đi ra, chuẩn bị về nhà.

Tôn Diễm Diễm ở bên trong làm xong ghi chép, hùng hực chạy ra, mắt nhìn khắp đại sảnh, không thấy được nam sinh kia, cô tức khắc sốt ruột, chạy tới hỏi vị cảnh sát đứng canh gác ở đại sảnh, “Chị cảnh sát, chị có thấy nam sinh vừa mới đi cùng chúng em hay không?”

“Em nói cái cậu nam sinh cao cao, tuấn tú ấy hả?”

“Đúng đúng!”

“Cậu ấy làm xong ghi chép liền đi rồi, à, mới vừa đi.”

“Cảm ơn!” Tôn Diễm Diễm nói một tiếng cảm ơn, xoay người chạy ra bên ngoài.

Thẩm Niệm Thâm đang đứng chờ đèn xanh bên đường lớn.

Ánh mắt Tôn Diễm Diễm sáng lên, vội vàng chạy tới, “Bạn học!”

Chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, bởi vì quá kích động, đôi tay gắt gao cầm tay anh mà cảm kích, “Bạn học, vừa rồi...”

Nói còn chưa dứt lời, đối phương lại đột nhiên rút tay ra khỏi tay cô, mảy gắt gao nhấn lại, trong mắt lộ ra một biểu tình chán ghét.

Tôn Diễm Diễm ngây ngốc, ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm cầm tay vào túi quần, thanh âm lạnh băng, “Đừng chạm vào tôi.”

Tôn Diễm Diễm tức khắc xấu hổ, há miệng thở dốc, “Thực xin lỗi a.”

Cô néo tay mình, sau đó lại vui vẻ mà cười rộ lên, “Vừa rồi cảm ơn cậu a, mình tên Tôn Diễm Diễm, là sinh viên năm nhất khoa kỹ thuật đại học A.”

Thẩm Niệm Thâm không nhìn cô, đôi mắt nhìn thẳng phía trước.

Tôn Diễm Diễm thấy đối phương không phản ứng với mình, suy nghĩ, lại hỏi: “Cậu tên là gì? Mình có thể hỏi số điện thoại của cậu không? Hôm nay cậu giúp mình nhiều như vậy, mình muốn mời cậu ăn một bữa —”

Ăn một bữa cơm, chữ ‘cơm’ còn chưa nói xong, người bên cạnh căn bản còn không nhìn cô một cái, đèn xanh nhảy lên liền trực tiếp rồi đi.

Tôn Diễm Diễm khẽ nhếch miệng, trơ mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm đi qua đường lớn.

Vóc dáng anh rất cao, thân hình phá lệ mà cứng cỏi, đôi tay lười nhác cắm ở túi quần, ngay cả bóng dáng cũng soái như vậy!

Tôn Diễm Diễm hai tay đặt trước ngực, nghiêng đầu, cong khóe miệng tươi cười, ánh mắt gắt gao nhìn theo Thẩm Niệm Thâm.

Thật là quá soái, bắt quá... Ân, chính là hơi cao ngạo, lãnh đạm a.

Cô đang nghĩ ngợi, đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ một cái, “Hoàn hồn, hoa si.”

Tôn Diễm Diễm nghiêng đầu, nhìn về phía Lục Tâm Du, trong ánh mắt tỏa ánh sáng, “Cái cậu nam sinh vừa nãy có phải siêu soái hay không?”

Lục Tâm Du cười cô, “Cậu muốn thế nào?”

Tôn Diễm Diễm kéo tay Lục Tâm Du, một bên đi về phía trước, một bên cười nói: “Cậu đoán xem.”

Lục Tâm Du thán phục một tiếng, “Xuân tâm của cậu đang nhộn nhạo a.”

Tôn Diễm Diễm cười đến đôi mắt đều cong lên, qua một lát, lại có chút tiếc nuối mà thờ dài, “Cũng không biết cậu ấy học ở trường nào.”

Bạn đang đọc truyện *Ngươi Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Ngày hôm sau, kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn kết thúc, từ sáng sớm Tôn Diễm Diễm đã quay trở lại trường học.

Nhóm bạn cùng phòng đều đã trở lại, ở trong ký túc xá giặt quần áo, đọc sách, xem phim điện ảnh.

Tôn Diễm Diễm xách theo vài túi đồ lớn, vừa vào cửa liền kêu, “Các chị em mau tới, có đồ ăn ngon!”

Trình Đóa vốn đang ở trên ban công giặt quần áo, vừa nghe thấy đồ ăn, lập tức vọt ra, giúp Tôn Diễm Diễm lấy đồ ra, “Wow, Diễm Diễm cậu thật tốt, mang cho chúng tớ nhiều đồ ăn như vậy!”

Tất cả mấy túi lớn đều là đồ ăn vặt, sữa chua, đồ uống, bánh quy, thịt heo, cánh gà, kẹo bông gòn, mì gói, khô bò... Muốn cái gì có cái đó.

Tôn Diễm Diễm một bên đặt đồ ăn xuống, một bên đi đến trước giường, gỡ cặp sách ra, nói: “Đều là mẹ tớ mua, kêu tớ đem đến trường cho mọi người cùng ăn.”

“Trời ơi, mẹ Tôn quả thực rất tốt! Nữ thần a!” Trình Đóa vẻ mặt kích động.

Tôn Diễm Diễm phụng cười, “Tớ sẽ chuyển đạt tâm ý của cậu đến mẹ tớ, bà ấy thích người khác khen bà nhất.”

“Đúng là rất cần thiết! Mẹ Tôn người đẹp thiện tâm, quả thực quá tuyệt vời!”

Tôn Diễm Diễm mặt đầy tươi cười, một bên lấy cặp sách, máy tính, di động, đồ sạch ra, một bên kể cho các nàng nghe chuyện phát sinh đêm qua.

Trình Đóa uống sữa chua, nghe Tôn Diễm Diễm nói bị giật túi, sợ tới mức gương mặt trắng bệch, “Trời ơi, sao lại đụng phải loại chuyện này!”

Tôn Diễm Diễm quay đầu lại, cầm lấy một túi kẹo bông gòn ở trên bàn, xé túi ra lấy một viên rồi nói: “Cũng không sao, chỉ là tớ tức chết, tên ăn trộm kia chạy trốn rất nhanh, tớ mang giày cao gót, đuổi theo không kịp.”

“Từ từ! Cậu còn đuổi theo?!” Trình Đóa vẻ mặt khiếp sợ, “Buổi tối, một cô gái như cậu đuổi theo bắt cướp, còn đuổi tới ngõ nhỏ, cậu không sợ nguy hiểm a?!”

“Đúng vậy Diễm Diễm, rất nguy hiểm.” Tạ Nghiên cũng là vẻ mặt khẩn trương.

Gi Miêu cũng nói: “Loại tình huống này tốt nhất là đừng đuổi theo, tiền bị mất cũng không sao, một cô gái như cậu, còn dám đuổi tới ngõ nhỏ. Nếu tên ăn

trộm tự nhiên sinh ác ý thì làm sao bây giờ?”

Vấn đề này, ngày hôm qua chú cảnh sát cùng Tâm Du đều đã rất nghiêm túc mà giáo dục cô.

Tôn Diễm Diễm gật đầu như gãi tai, “Lúc ấy tớ quá sốt ruột, thể chứng minh của tớ, thể ngân hàng, di động gì đó toàn bộ đều để bên trong. Quan trọng nhất chính là truyện tranh tớ cực cực khổ khổ vẽ hơn nửa năm cũng ở bên trong. Cho nên phản xạ có điều kiện liền chạy tới đuổi theo, căn bản không có nghĩ nhiều như vậy.”

Trình Đóa về mặt nghiêm túc, “Về sau cũng không thể như vậy, nhớ tới mà còn thấy sợ.”

“Đứng đứng, bản thân an toàn là quan trọng nhất!”

“Này, không đứng, cái mà tớ muốn nói với các cậu chính là ngày hôm qua người đã giúp tớ bắt trộm kia.”

“Tớ không biết tên cậu ấy là gì, nhưng tớ muốn nói với các cậu, cậu ấy thật sự siêu cấp siêu cấp siêu cấp soái!” Tôn Diễm Diễm liền tiếp nói vài cái siêu cấp để biểu đạt cảm xúc kích động của chính mình.

Mấy nữ sinh về mặt tò mò, “Soái như vậy sao?”

Tôn Diễm Diễm dùng sức gật đầu, “Siêu cấp soái! Ngũ quan đặc biệt lập thể, đôi mắt đặc biệt thâm thúy, mũi lại cao thẳng, vóc dáng cũng rất cao, bóng dáng cũng siêu cấp soái!”

Tôn Diễm Diễm kích động, vì thế lại từ trong túi cầm một lọ sữa chua, định bình tĩnh lại một chút.

Tạ Nghiên hỏi: “Thật sự soái như vậy sao? Trường chúng ta không phải cũng có một giáo thảo[1] soái như vậy sao?”

[1] Giáo thảo: chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường.

Tôn Diễm Diễm mờ mịt, “Giáo thảo? Giáo thảo của trường chúng ta là ai a?”

“Thẩm Niệm Thâm năm hai a! Vậy mà cậu cũng không biết nha!”

Tôn Diễm Diễm nghe xong thì bưng tỉnh.

Từ lúc khai giảng đến bây giờ, thời gian mới hơn một tháng, Tôn Diễm Diễm đã nghe rất nhiều người nhắc tới Thẩm Niệm Thâm trong truyền thuyết. Chỉ nghe nói rất tuần tú, nhưng vẫn chưa thấy qua người thật.

Bất quá hiện tại trong lòng Tôn Diễm Diễm, ai cũng kém hơn cậu nam sinh đêm qua giúp cô bắt trộm kia, thật sự rất rất rất rất soái!

Lớn lên soái, thân thủ cũng soái, động tác không chế tên ăn trộm kia không chỉ soái mà còn siêu cấp MAN.

“Nói đến Thẩm Niệm Thâm, nghe nói trước Quốc Khánh, Trương Mộng Dao khoa biểu diễn thổ lộ với Thẩm Niệm Thâm bị cự tuyệt.” Tạ Nghiên đột nhiên nhớ tới bất quá mà mình nghe được, thuận miệng nói ra.

“Không phải chứ? Trương Mộng Dao? Là hoa hậu giảng đường Trương Mộng Dao sao?” Trình Đóa có chút kinh ngạc.

Đã sớm nghe nói qua Thẩm Niệm Thâm cao lãnh, từ lúc nhập học, nữ sinh theo đuổi anh không phải mười người cũng có tám người, nhưng anh đối với nữ sinh đều rất lạnh nhạt, chưa từng thấy anh yêu đương cùng bất cứ nữ sinh nào. Lần này chính là Trương Mộng Dao a, hoa hậu giảng đường a, thật sự rất rất xinh đẹp.

Tạ Nghiên gật đầu, “Chính là hoa hậu giảng đường Trương Mộng Dao kia, nghe nói lúc ấy ở sân bóng rổ, nàng ôm một hộp chocolate thật lớn đi theo Thẩm Niệm Thâm thổ lộ, kết quả Thẩm Niệm Thâm không liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp đi luôn.”

Tôn Diễm Diễm nghe, “Quá cao lãnh a?”

“Đúng vậy, có tiếng cao lãnh. Bất quá không có biện pháp, ai kêu người ta lớn lên soái, còn là học bá nữa.”

“Học bá?” Tôn Diễm Diễm không biết, có chút tò mò.

Trình Đóa: “Hình như là năm trước thủ khoa bên khoa học tự nhiên, điểm cao đến dọa người, nhiều trường tranh nhau muốn cướp người. Nghe nói sau đó hiệu trưởng trường chúng ta tự mình mang theo lễ vật đi đến nhà cậu ấy thăm hỏi, học phí hoàn toàn được miễn, còn được thêm học bổng.”

Tôn Diễm Diễm không khỏi lú lủi, người này thật sự... Lợi hại.

.....

Ngày đầu tiên sau Quốc Khánh, Tôn Diễm Diễm cùng Trình Đóa có lớp học lúc hai giờ rưỡi.

Ký túc xá bốn nữ sinh, chỉ có Tôn Diễm Diễm cùng Trình Đóa là khoa mỹ thuật, cùng khoa cùng lớp cùng ký túc xá. Tà Nghiên học quản lý tài vụ, Gi Miêu bên khoa chủ trì phát thanh.

Buổi chiều hai giờ rưỡi là môn lịch sử mỹ thuật trung ngoại, có tám lớp học trên lầu.

Giáo sư dạy môn lịch sử mỹ thuật trung ngoại là một người có tri thức đặc biệt uyên bác, ngày thường Tôn Diễm Diễm rất thích nghe ông giảng bài, nhưng mà hôm nay đầu óc đều là cậu nam sinh đêm qua, hoàn toàn không nghe được gì.

Ngồi ở cuối phòng, một tay chống đầu, cắn bút ngây ngốc.

Trình Đóa cười cô, nhỏ giọng hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

Tôn Diễm Diễm trong mắt lộ ra tươi cười, “Nam thần.”

“Sợ, cậu đây là nhất kiến chung tình a.”

Tôn Diễm Diễm cong cong mắt, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Tớ chưa từng có cảm giác như vậy.”

“Cảm giác gì?”

Tôn Diễm Diễm lại nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới nói: “Cảm giác động tâm, đôi mắt cậu ấy, thực mê người.”

“Nhưng không phải cậu không biết đối phương có tên gì, học ở trường nào sao?”

Nhắc tới cái này, Tôn Diễm Diễm liền có chút ưỡ oải, thở dài, “Đúng là không biết.”

Tôn Diễm Diễm ngây ngốc cả một tiết học, chuông tan học vang lên, cô liền kéo Trình Đóa cùng đi WC.

Trình Đóa cho cô một chủ ý, “Nếu không cậu vẽ bộ dạng của cậu ta ra, sau đó chúng ta phát lên Tieba, xem có thể tìm được hay không?”

Tôn Diễm Diễm ánh mắt sáng lên, “Nghe cũng không tồi.”

Trình Đóa vẽ mặt kiêu ngạo, “Đó là do tớ lợi hại!”

Tôn Diễm Diễm cười, “Nhìn cậu khoe khoang kia.”

Tan học có nhiều người, phải xếp hàng vào WC.

Trình Đóa vào trước nên ra bên ngoài chờ Tôn Diễm Diễm.

Trong chốc lát, Tôn Diễm Diễm cũng đi ra, đến bồn rửa tay, hỏi Trình Đóa ở bên ngoài, “Macchiato, cậu rửa tay chưa?”

Trình Đóa: “Rửa sạch rồi a! Ngọt ngào vòng!”

Macchiato là danh xưng thân yêu mà Tôn Diễm Diễm đặt cho Trình Đóa, nàng không cam lòng yếu thế, tặng lại cho Tôn Diễm Diễm quà đáp lễ một cái biệt danh ‘ngọt ngào vòng’.

Tôn Diễm Diễm ‘phốc’ một tiếng, cười muốn động đất, tay đặt dưới vòi nước cảm ứng.

Một nam sinh từ WC nam bên cạnh đi ra, đứng bên cạnh Tôn Diễm Diễm mà rửa tay.

Tôn Diễm Diễm thoáng nhìn qua tay của nam sinh kia, vô ý thức ngẩng đầu nhìn một chút.

Nào biết vừa nhấc đầu thì lại nhìn thấy một khuôn mặt soái khí quen thuộc.

Tôn Diễm Diễm ánh mắt sáng lên, kích động thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, “Là cậu a! Thì ra chúng ta học chung một trường!”

Khuôn mặt cô sáng lạn tươi cười, Thảm Niệm Thâm rũ mắt, lười nhác nhìn cô một cái, không nói một câu liền xoay người đi ra ngoài.

Tôn Diễm Diễm sững sờ, đôi mắt trắng tập nhìn chăm chăm bóng dáng của anh.

Trình Đóa kích động chạy đến trước mặt Tôn Diễm Diễm, “Diễm Diễm, Diễm Diễm? Hoàn hồn, ngọt ngào vòng!”

Thầy Tôn Diễm Diễm nhìn chăm chăm người ta, Trình Đóa hô nửa ngày cũng không hoàn hồn liền tiến đến bên tai cô, hô to một tiếng ‘ngọt ngào vòng’.

Đê-xi-ben vô cùng lớn, Tôn Diễm Diễm bị dọa nhảy dựng lên, tức khắc phục hồi lại tinh thần. Chỉ vào Thảm Niệm Thâm phía trước, kích động mà nắm lấy tay Trình Đóa, “Là cậu ấy! Chính là cậu ấy!”

Trình Đóa không hiểu, “Ai a?”

“Chính là người giúp tớ bắt cướp ngày hôm qua a! Trời ơi, cậu ấy cứ nhiên lại học cùng trường với tớ!”

Trình Đóa nhìn theo hướng ngón tay Tôn Diễm Diễm chỉ, sững sốt hai giây, đột nhiên ‘khụ’ một tiếng, thu hồi tầm mắt, thực nghiêm túc mà nhìn Tôn Diễm Diễm, “Diễm Diễm, cậu có biết đó là ai không?”

Tôn Diễm Diễm mờ mịt, “Không biết, cậu biết à?”

Trình Đóa gật gù đầu, “Đó chính là giáo thảo trong truyền thuyết của trường chúng ta, Thẩm Niệm Thẩm.”

Tôn Diễm Diễm “...”

Trở lại phòng học, Tôn Diễm Diễm ngồi ở vị trí đầu, kéo kéo Trình Đóa, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Cậu nói anh ấy là Thẩm Niệm Thẩm? Thật không vậy? Chắc chắn không?”

Trình Đóa gật đầu, “Sao giả được? Lần trước năm nhất cùng năm hai thi đấu bóng rổ hữu nghị, kêu cậu đi xem cậu còn không chịu đi, Thẩm Niệm Thẩm lúc ấy đánh bóng rất tốt còn là đội trưởng đội bóng rổ.”

Tôn Diễm Diễm nghe xong, tựa như trong ánh mắt có ngôi sao, “Quá lợi hại, cao soái còn có tinh thần trọng nghĩa, thân thủ lại tốt, còn là học bá, thủ khoa bên khoa học tự nhiên, trời ơi, cứ nhiên còn là đội trưởng đội bóng rổ?!”

Tôn Diễm Diễm tay chống cằm, đôi mắt nhìn trần nhà, nhếch miệng, cười ngớ ngẩn kiểu hoa si.

Trình Đóa tán đồng, nói: “Chính là rất lợi hại a, các phương diện quả thực hoàn mỹ, cho nên nữ sinh theo đuổi cậu ấy cũng rất nhiều.”

Tôn Diễm Diễm vừa nghe thấy, nhảy mất chân động, khẩn trương hỏi: “Thật ư?! Có bao nhiêu người theo đuổi cậu ấy a?”

“Tớ không rõ lắm, bắt quá hoa hậu giảng đường theo đuổi cậu ấy là khẳng định.”

“Trương Mộng Dao a?”

“Đúng vậy.”

Tôn Diễm Diễm méo miệng. Trương Mộng Dao kia cô đã từng gặp qua, lớn lên xác thật rất xinh đẹp.

Trình Đóa vỗ vỗ bả vai Tôn Diễm Diễm, lời nói thăm thía: “Diễm Diễm, không phải tớ tạt nước lạnh cậu a, Thẩm Niệm Thẩm từ năm nhất đến hiện tại, nữ sinh theo đuổi cậu ấy trước nay không dứt, nhưng là không có một người nào thành công. Còn có Trương Mộng Dao, xinh đẹp a, không phải cũng bị cự tuyệt sao.”

Tôn Diễm Diễm hơi có chút kiêu ngạo mà nâng cằm, vẻ mặt tự tin tươi cười, nói: “Không chừng anh ấy lại thích tớ đấy.”

Tôn Diễm Diễm lớn lên cũng rất đẹp, da trắng khuôn mặt xinh xắn, làn da tinh tế có thể véo ra nước, đôi mắt tròn xoe, đen nhánh, xinh đẹp mang theo vài phần đáng yêu. Một kiểu xinh đẹp không giống với Trương Mộng Dao, Tôn Diễm Diễm là loại thanh thuần đáng yêu làm người nhìn cảm thấy thoải mái.

Có lẽ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng về mặt tinh thần lẫn vật chất rất tốt nên Tôn Diễm Diễm vô luận làm bất cứ chuyện gì cũng đều tràn ngập tự tin. Cô rất thích cười, giống như trong cuộc sống không có chuyện gì cần phải phiền não, mỗi ngày đều thật sự vui vẻ.

Tuy rằng là tiểu thư nhà giàu nhưng trên người lại không có nửa điểm giống với tiểu thư nhà giàu được nuông chiều từ bé, tính cách tốt, tính tình tốt, mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, giống một tia nắng mặt trời, làm người khác nhìn không được muốn tới gần.

Trình Đóa đặc biệt hâm mộ Tôn Diễm Diễm, cũng đặc biệt thích cô.

Một cô bé như ánh nắng tươi sáng, rất ít người có thể kháng cự nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

"Wow, Thẩm Niệm Thâm thi đại học điểm toán cư nhiên cao nhất, quá lợi hại a?!"

"A a a! Bộ dạng đánh bóng rổ cũng thật soái a!"

"Trời ơi, cậu ấy cư nhiên là tay đánh cao thủ, khó trách ngày đó dễ như trở bàn tay mà bắt được tên ăn trộm."

"Xong rồi xong rồi xong rồi, Diễm Diễm nguoi thật sự trúng độc của Thẩm Niệm Thâm rồi!"

Từ lúc Tôn Diễm Diễm biết cậu nam sinh giúp cô bắt trộm ngày đó chính là Thẩm Niệm Thâm, mấy ngày nay cơ hồ ba câu nói liền không rời Thẩm Niệm Thâm, mỗi ngày trở về ký túc xá đều ôm máy tính lên diễn đàn của trường.

Trước kia Tôn Diễm Diễm không vào diễn đàn, vẫn là Tạ Nghiên nói cho cô biết, trên diễn đàn trang đầu đều là Thẩm Niệm Thâm, bên trong có rất nhiều chuyện về Thẩm Niệm Thâm, có những ghi chép về cuộc thi bóng rổ lần trước, ảnh chụp bị bạn học chụp lén, soái đến nỗi Tôn Diễm Diễm muốn xị máu mũi.

Diễn đàn có rất nhiều tin tức về Thẩm Niệm Thâm, cái gì mà thi đại học điểm toán đạt cao nhất, cái gì mà nhận được lời khen khi tham gia cuộc thi bơi lội do thành phố tổ chức, cái gì mà tay đánh cao thủ, vân vân mây mây...

Còn có tin nóng về Thẩm Niệm Thâm do bạn cùng phòng của anh tiết lộ, nói Thẩm Niệm Thâm cuồng sạch sẽ, đặc biệt yêu sạch sẽ, một ngày muốn tắm ba lần, đôi ba đôi vớ.

Tôn Diễm Diễm càng xem càng kích động, lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm một ngày muốn đôi ba đôi vớ, ôm máy tính, "phốc" cười lớn.

Cái này cũng quá đáng yêu a?!

Tôn Diễm Diễm ôm máy tính, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn chăm chăm màn hình máy tính phá lệ cười giống hoa si.

Trình Đóa ở dưới đắp mặt nạ, nhìn bộ dáng của Tôn Diễm Diễm, bất đắc dĩ thở dài, nói với Tạ Nghiên: "Quen biết cậu ấy lâu như vậy, trước nay chưa từng thấy cậu ấy điên cuồng như vậy."

Tạ Nghiên gạt đầu tán đồng, nói một câu thực kinh điển, "Tình yêu khiến người ta nổi điên."

Trình Đóa đồng ý, "Đâu chỉ là nổi điên, quả thực là điên cuồng."

Tôn Diễm Diễm từ trong máy tính ngẩng đầu, đầy mặt kích động, "Thẩm Niệm Thâm thật sự quá lợi hại."

Trình Đóa dựa vào tủ quần áo, hai tay đặt trước ngực, ngẩng đầu nhìn Tôn Diễm Diễm trên giường, cười nhạo cô, "Thời điểm lúc trước chúng tớ thảo luận về Thẩm Niệm Thâm, là ai rất khinh thường mà mắng chúng tớ thực hoa si?"

Tôn Diễm Diễm khép tập lại, hai tay ôm ngực, ngửa đầu nhìn trần nhà, "Các cậu nói xem tại sao lại có một nam sinh lợi hại như vậy? Lớn lên đã soái, đầu óc thông minh, bóng rổ cũng đánh tốt như vậy, cư nhiên còn là tay đánh cao thủ, cư nhiên còn rất yêu sạch sẽ."

Tôn Diễm Diễm càng nói càng thích, phe phẩy đầu, cảm thán một câu, "Thật là quá hoàn mỹ."

Trình Đóa: "Trời ơi, cứu mạng, lại nữa rồi."

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên cúi đầu, nhìn hai người Trình Đóa và Tạ Nghiên ở dưới giường, "Các cậu nói xem có phải tớ có mắt nhìn người rất tốt hay không?"

Tạ Nghiên thực nghiêm túc gạt đầu, "Mắt nhìn người rất tốt, nhưng mức độ khó khăn cũng siêu cao, tớ cảm giác mắt của Thẩm Niệm Thâm hẳn là đặc biệt cao, không chừng cũng thích dạng học bá a."

Tôn Diễm Diễm cẩn thận nhìn chính mình, thực nghiêm túc hỏi: "Các cậu cảm thấy tớ thuộc dạng nào?"

Tạ Nghiên sờ cằm, đánh giá Tôn Diễm Diễm trong chốc lát, "Ách... Ngốc bạch ngọt?"

Vừa mới nói xong, Trình Đóa bên cạnh cười lớn, giọng hướng về Tạ Nghiên, "Nào nào nào, đập tay một cái."

Tạ Nghiên cười ha ha, cùng Trình Đóa vui sướng mà đập tay.

Tôn Diễm Diễm "hừ" một tiếng, "Các cậu cứ cười tiếp đi."

Cô đặt máy tính trên chiếc bàn nhỏ cuối giường, sau đó kéo chăn nằm xuống.

Chăn che kín mít đến dưới cằm chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ, trắng nõn, xinh đẹp, đôi mắt nhìn trần nhà màu trắng, khóe miệng cong cong, không biết suy nghĩ cái gì.

Buổi sáng ngày hôm sau, tám giờ rưỡi Tôn Diễm Diễm liền bò từ trên giường xuống. Lúc ấy, nhóm bạn cùng phòng cũng tỉnh, Trình Đóa và Tạ Nghiên nằm trên giường chơi di động, Gi Miêu ngồi ở dưới giường đọc sách.

Năm nhất học ít cho nên buổi sáng hôm nay bốn người không có tiết học.

Thời điểm Tôn Diễm Diễm bò xuống giường, Trình Đóa ló đầu từ trong mùng ra, "Diễm Diễm cậu làm gì thế?"

Tôn Diễm Diễm đỡ lan can, cẩn thận xuống giường, "Rời giường a."

Trình Đóa chân kinh, "Sớm như vậy?!"

Tôn Diễm Diễm xuống giường, cúi đầu mang dép lê, nói: "Không còn sớm nữa, 8 giờ rưỡi rồi."

Trình Đóa có chút ngây ngốc, lập tức từ trên giường ngồi dậy, "Hôm nay buổi sáng không có tiết học mà?"

Tôn Diễm Diễm "ừ" một tiếng, "Không có tiết học, cậu có thể tiếp tục ngủ."

"Cậu muốn làm gì vậy?" Tôn Diễm Diễm là người thích ngủ nướng nhất trong ký túc xá, phàm là buổi sáng không có tiết học, cô có thể một giấc ngủ đến giờ ăn trưa, có đôi khi cơm trưa còn lười đi ăn, trực tiếp lên mạng đặt com hộp.

Phá lệ đột nhiên dậy sớm như vậy, Trình Đóa quả thực tò mò chết mất.

Tôn Diễm Diễm thuận tay lấy cây lược trên bàn sách, chải mái tóc thật dài phía sau, sau đó ngẩng đầu nhìn Trình Đóa, cười tủm tỉm chớp chớp đôi mắt, "Cậu đoán xem?"

Trình Đóa: "..."

Sau khi Tôn Diễm Diễm ngấm tới ngấm lui ba lần thì đã hơn 9 giờ.

Ở ký túc xá cô thay đổi vài bộ quần áo rồi trang điểm nhẹ cho nên lúc ra khỏi cửa thì đã hơi trễ một chút.

Cô đã trần trọc suốt đêm mới biết được thời khóa biểu của Thâm Niệm Thâm, buổi sáng hôm nay phòng 3306 đều có tiết học.

Thời điểm Tôn Diễm Diễm đến phòng học thì đã bắt đầu giờ học. Cũng may cửa sau không có đóng, cô tránh ở sau vách tường, ần náu thân mình, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt, nhìn xung quanh bên trong.

Thâm Niệm Thâm thật sự là rất dễ thấy được, chỉ liếc mắt một cái liền thấy anh.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, quần dài màu đen, ống tay áo tùy ý cuộn lên trên hai vòng, lộ ra cánh tay rắn chắc. Anh ngồi ở vị trí thứ hai đếm ngược từ cửa sổ vào, nghiêm túc nghe giảng bài, lâu lâu lại lấy bút viết lên sách.

Tôn Diễm Diễm nháy mắt nhìn thấy Thâm Niệm Thâm, đôi mắt liền sáng lên một chút.

Ở hàng cuối, hướng nghiêng phía sau Thâm Niệm Thâm còn chỗ trống, Tôn Diễm Diễm lặng lẽ đi vào, đặt cái ghế xuống, nhẹ nhàng ngồi lên.

Đại học không giống với trung học, thầy giáo không có khả năng nhớ hết mặt học sinh, thầy giáo đứng trên bục giảng giảng bài liếc mắt nhìn Tôn Diễm Diễm một cái, nghĩ là học sinh đến trễ, không nói gì thêm, lo giảng bài tiếp, một chút cũng không dừng lại.

Tôn Diễm Diễm sau khi ngồi xuống, từ ba lô lấy ra một quyển sổ cùng với bút chì. Thâm Niệm Thâm ngồi nghiêng ở phía trước cô, thật sự rất gần, ngồi ở vị trí này, cô có thể nhìn thấy rõ sườn mặt của anh.

Tôn Diễm Diễm quả thực là mê chết, hai tay chống cằm, đôi mắt không chớp, si ngốc mà nhìn anh.

Thâm Niệm Thâm chuyên tâm nghe giảng bài, cũng không cảm giác được có người đang nhìn anh. Nhưng nam sinh bên cạnh anh, giảng bài nghe rất nhàm chán, ngửa đầu xoay cổ. Thời điểm cô chuyển hướng sang bên phải, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt si mê nhìn Thâm Niệm Thâm của Tôn Diễm Diễm.

Hứa Lệ nhất thời không nhịn được mà bật cười, khều tay Thâm Niệm Thâm, thấp giọng nói: "A Niệm, có mỹ nữ đang nhìn cậu kìa."

Thâm Niệm Thâm liếc hần một cái, lạnh như băng nói hai chữ "Nhàm chán." Sau đó ngẩng đầu, tiếp tục nghiêm túc nghe giảng bài.

Hứa Lệ nhìn thêm lần nữa, Tôn Diễm Diễm còn đang ngắm Thâm Niệm Thâm, bị nhìn thấy cũng không ngượng ngùng.

Hứa Lệ cười, nghĩ thầm, mỹ nữ này có ý.

Hần lại liếc mắt nhìn Thâm Niệm Thâm một cái, "A Niệm, nữ sinh kia hình như không ở ban chúng ta."

Thâm Niệm Thâm không chút quan tâm, tiếp tục nghe giảng bài.

Hứa Lệ lại nói: "Lớn lên rất xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm cầm bút, cúi đầu viết mấy chữ đơn giản lên sách.

Hứa Lệ bị làm lơ, ngượng ngùng sờ mũi, không hề hé răng.

Một tiết học bốn mươi phút rất nhanh đã kết thúc.

Hai mươi phút đầu Tôn Diễm Diễm nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, hai mươi phút sau liền bắt đầu vẽ tranh, đến thời điểm tan học thì vừa vẽ xong một bức tranh đơn giản.

Là sườn mặt của Thẩm Niệm Thâm lúc nghiêm túc nghe giảng bài, hình dáng thâm thúy, mũi cao thẳng, soái muốn chết.

Bởi vì đã hết tiết, chuông tan học vang lên nên có một ít bạn học đi WC, một ít bạn khác thì ngồi tại vị trí không nhúc nhích, hoặc là tốp năm tốp ba mà nói chuyện phiếm, hoặc là chơi đi động.

Nam sinh ngồi phía trước Thẩm Niệm Thâm đi ra ngoài, Tôn Diễm Diễm vội vàng chạy tới, đưa tay đặt lên bàn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đang cúi đầu đọc sách, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay mảnh khảnh.

Anh hơi ngẩn ra, giương mắt, liền nhìn thấy một khuôn mặt cười khanh khách.

Tôn Diễm Diễm cong khóe miệng, "Thẩm Niệm Thâm, anh còn nhớ em không?"

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, "Không nhớ."

Sau đó lại tiếp tục đọc sách.

Tôn Diễm Diễm choáng váng. Không phải chứ? Nhanh như vậy đã quên mất cô?!

"Là em nha, lần trước ở đường Lâm Giang, trong ngõ nhỏ, anh giúp em bắt trộm."

Thẩm Niệm Thâm lại ngược mắt nhìn cô một cái, thần sắc thập phần lãnh đạm.

Nhưng Hứa Lệ thì lại rất kích động, "Thì ra các cậu biết nhau nha! A Niệm, nhìn không ra a, cậu lại làm anh hùng cứu mỹ nhân a."

Nói xong liền vỗ bả vai Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm liếc hần một cái, ánh mắt cảnh cáo, "Có thể cầm miệng không?"

Hứa Lệ cười hắc hắc, nhìn về phía Tôn Diễm Diễm, "Mỹ nữ, em không phải là người của ban tụi anh. Tớ tìm A Niệm sao?"

Tôn Diễm Diễm gật đầu, không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, lần trước anh giúp em một việc lớn như vậy, em còn chưa cảm tạ anh. Thứ bảy này anh có rảnh không? Em muốn mời anh ăn cơm."

Thẩm Niệm Thâm: "Không rảnh."

Tôn Diễm Diễm: "..."

Tôn Diễm Diễm không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm cư nhiên cự tuyệt sạch sẽ đến như vậy, lại hỏi: "Cuối tuần kia thì sao?"

"Không rảnh."

Tôn Diễm Diễm: "... Kìa... Vậy khi nào anh rảnh?"

Thẩm Niệm Thâm: "Khi nào cũng không."

Tôn Diễm Diễm: "..."

Tốt, căn bản là không cho cô cơ hội nha.

Tôn Diễm Diễm cuối cùng cũng tin Thẩm Niệm Thâm mang danh cao lãnh không phải là đồn thổi.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên một suy nghĩ, bỗng nhiên đứng lên rồi lại ngồi xuống, lấy lại bức tranh vẽ Thẩm Niệm Thâm, xé một miếng giấy nhỏ, lấy bút viết tên cùng số điện thoại của mình lên rồi đưa tới trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Vậy khi nào anh rảnh thì gọi cho em, em mời anh ăn cơm."

Thẩm Niệm Thâm căn bản không nhìn, cũng không phản ứng lại.

Tôn Diễm Diễm mím môi dưới, nam thần quá cao lãnh, thật khó giải quyết nha.

Không sao, tương lai còn dài.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm căn bản không có phản ứng, mắt vẫn luôn nhìn về phía bên kia, liền nói với Thẩm Niệm Thâm "Em đi trước, ngày mai gặp lại."

Thẩm Niệm Thâm "..."

Nói xong, liền từ ghế đứng lên, trở lại vị trí mà dọn đồ, xách túi ra khỏi phòng.

Tôn Diễm Diễm vừa đi, Hứa Lệ nhin không được mà cười ha ha, "Mỹ nữ này thật sự có ý a, lúc đi còn nói với cậu ngày mai gặp lại, đây là muốn chuẩn bị trường kỳ tác chiến a."

Thẩm Niệm Thâm liếc hần một cái, "Cậu có thấy nhàm chán không?"

Hứa Lệ cười hắc hắc, cầm lấy giấy vẽ trên bàn Thẩm Niệm Thâm trên bàn, vừa thấy, tức khắc mở to hai mắt, "Ngọa tào[2]! Về giống thật!"

[2] Ngọa tào: một câu chửi thề.

Nói xong liền mạnh mẽ nhét giấy vẽ đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Này này này, mau xem, không hổ là dân mỹ thuật a, vẽ cậu thật giống."

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua, nét bút chì đơn giản nhưng thần thái vẽ rất giống.

Tầm mắt rơi xuống chữ viết thanh tú phía dưới, viết tên cùng số điện thoại của Tôn Diễm Diễm.

Hứa Lệ ở bên cạnh nói: "Tớ cảm thấy nữ sinh này rất xinh đẹp, hơn nữa cười rộ lên đặc biệt đẹp, đôi mắt cong cong, giống như búp bê Tây Dương ấy."

Hần khều Thẩm Niệm Thâm, "Thật sự, cậu có thể suy xét một chút."

Thẩm Niệm Thâm không phản ứng hần, thuận tay xoa tờ giấy vẽ kia thành một cục, ném vào thùng rác phía sau.

Hứa Lệ: "... A Niệm... Cậu như vậy, thật sự sẽ cô độc sống quãng đời còn lại a."

Thẩm Niệm Thâm: "Khá tốt."

Hứa Lệ sùng sốt, "Cái gì khá tốt?"

Thẩm Niệm Thâm: "Cô độc sống quãng đời còn lại."

Hứa Lệ: "..."

Cuộc sống cô độc tuyệt vọng nhất anh cũng nhin được, cô độc sống quãng đời còn lại thì có cái gì đáng sợ?

Bạn đang đọc truyện *Ngươi Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Mới mở màn trận chiến đã bị thua, tâm tình Tôn Diễm Diễm có chút phức tạp.

Giữa trưa cô với nhóm bạn cùng phòng ra ngoài ăn cơm, Trình Đóa vỗ bả vai cô, "Không cần uể oải, không cần hoảng, cậu có thể, tớ xem trọng cậu!"

Tạ Nghiên cùng Gi Miêu cũng trăm miệng một lời, "Chúng tớ đều xem trọng cậu!"

Tôn Diễm Diễm hai tay chống cằm, vốn đang suy nghĩ chút chuyện, thấy phản ứng của ba người các nàng, bật cười, "Tớ không có, các cậu thấy tớ uể oải chỗ nào a."

Cô chính là chuẩn bị tốt cho trường kỳ tác chiến.

Trình Đóa nói: “Vậy nãy giờ cậu không nói gì, tớ còn tưởng rằng cậu bị đả kích đến không tin được đây.”

Tôn Diễm Diễm cười ha ha, “Không có, tớ suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào, Thẩm Niệm Thâm thật sự so với trong tưởng tượng của tớ cao lãnh hơn rất nhiều.”

“Đúng không đúng không, đâu có lừa cậu. Thẩm Niệm Thâm thật sự rất khó, cậu ngắm lại từ năm nhất đến hiện tại, nữ sinh theo đuổi anh ấy cơ bản là không dứt, hơn nữa còn có vài người rất xinh đẹp, nhưng anh ấy cư nhiên lại không động tâm với bất cứ một ai hết.” Tạ Nghiên sờ cằm, vẻ mặt hoang mang, “Cũng không biết thích dạng gì.”

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm, kiêu ngạo nâng cằm, “Không chừng chính là đang đợi tớ đây.”

Trình Đóa vỗ đầu cô mà cười, “Cậu đủ rồi a ‘ngọt ngào vòng’, tự luyến chết mất.”

Tôn Diễm Diễm một tay chống đầu, hơi nghiêng đầu, trong đầu hiện ra khuôn mặt vô cảm của Thẩm Niệm Thâm, tuy rằng là hơi lạnh nhạt chút, nhưng thật sự là soái muốn chết, hơn nữa bộ dạng nghiêm túc nghe giảng bài thật sự là quá mê người.

Tôn Diễm Diễm cảm lòng không đau mà cong khóe miệng, đôi mắt nhìn trần nhà, lại lộ ra nụ cười hoa si.

Ba người bạn cùng phòng nhìn nhau một cái, đều nhìn không được mà cười.

Mối tình đầu của con gái thật là đáng sợ a.

Com nước xong, từ nhà ăn đi ra, bốn nữ sinh khoác tay nhau trở về trường học.

Đúng là đến giờ ăn com trưa, tất cả các sinh viên thường ngày hay ở trong ký túc xá đều ra ngoài hoạt động, toàn bộ trường học tức khắc trở nên náo nhiệt hơn.

Lúc đi ngang qua Nguyệt Hồ thì nhìn thấy Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ lớn đang chiêu mộ thêm thành viên mới.

Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới, theo lý thuyết thì đã tiến hành lúc tháng chín khai giảng rồi, nhưng sinh viên năm nhất bọn họ vừa mới khai giảng xong đã bị bắt lên núi Tân Dương huấn luyện quân sự, vừa kết thúc thì lại đến Quốc khánh 1 - 10 cho nên Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ phải dời việc chiêu mộ thành viên mới đến hiện tại mới chính thức mở ra.

Hai bên sườn Nguyệt Hồ là địa điểm mà Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới, phía trước mỗi câu lạc bộ đều bày một cái bàn cùng mấy cái ghế, trên bàn có một chồng giấy A4 thật dày, là giấy báo danh gia nhập.

Dù là Hội Học Sinh bên này hay là các câu lạc bộ bên kia, mỗi địa điểm báo danh đều rất náo nhiệt, có thể thấy được nhóm sinh viên năm nhất đối với cuộc sống đại học phong phú vẫn là rất nhiệt tình.

Tạ Nghiên nóng lòng muốn thử, hỏi mọi người, “Các cậu muốn báo danh hay không a? Tớ muốn gia nhập Hội Học Sinh.”

Trình Đóa nói: “Muốn thì đi đi, bắt quá tớ không có hứng thú.”

Tôn Diễm Diễm: “Tớ cũng không có hứng thú.”

“Cậu thì sao, Miêu Miêu?” Tạ Nghiên kích động bắt lấy tay của Gi Miêu, “Cậu với tớ cùng đi đi, một mình tớ hơi sợ.”

Gi Miêu tính tình hướng nội, không muốn tham gia hoạt động này kia, “Tớ cũng không thích lắm.”

“Không được a! Các cậu đều không chịu đi với tớ!” Tạ Nghiên lôi kéo Gi Miêu, “Đi đi, đi xem cùng tớ.”

Nói xong liền kéo Gi Miêu đi tới chỗ báo danh của Hội Học Sinh.

Tôn Diễm Diễm kêu: “Hai người các cậu xem đi, tớ cùng A Đóa chờ các cậu ở đối diện.”

Tạ Nghiên lớn tiếng đáp ứng, “Được! Rất nhanh sẽ trở về!”

Trình Đóa không có hứng thú với Hội Học Sinh, nhưng lại có hứng thú với bên các câu lạc bộ, liền kéo Tôn Diễm Diễm, “Chúng ta đi xem mấy câu lạc bộ bên kia đi, nghe nói các câu lạc bộ ở đại học rất thú vị.”

Địa điểm các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới ở đối diện Hội Học Sinh, có rất nhiều các câu lạc bộ, các câu lạc bộ Street Dance, các câu lạc bộ cầu lông, bóng chuyền, thơ ca, nhật báo vườn trường, nhạc cụ, manga anime, vân vân mây mây...

Trình Đóa kéo Tôn Diễm Diễm đi một vòng, cuối cùng chỉ vào các câu lạc bộ manga anime, “Nếu không chúng ta tham gia cái này?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, “Tớ không muốn, tớ lười.”

Tôn Diễm Diễm trừ bỏ thân phận học sinh, còn là một họa sĩ, ngày thường đăng truyện tranh ở trên mạng, tuy rằng trình độ trước mắt chỉ ở tuyến mười tám chưa được thu hút, nhưng con người vẫn luôn tồn tại một mộng tưởng, chắc chắn một ngày nào đó cô sẽ nổi danh.

Đi học vẽ tranh đã rất bận, lại nói cô còn muốn theo đuổi nam thần, làm sao có thời giờ tham gia câu lạc bộ.

Trình Đóa cũng không đặc biệt có hứng thú, thấy Tôn Diễm Diễm không tham gia, tức khắc cũng không muốn tham gia, “Bỏ đi, chúng ta đến bên kia chờ các cậu ấy.”

Trình Đóa kéo Tôn Diễm Diễm đi về hướng bên cạnh, mới vừa đi vài bước, đột nhiên nghe thấy có người kêu nằng rất lớn, “Trình Đóa?!”

Trình Đóa sững sốt, nhìn theo hướng âm thanh kia.

Chỗ câu lạc bộ trượt ván chiều mộ thành viên mới, về mặt Hứa Lệ kích động, “Ngọa tào! Cư nhiên là em, em gái khốn kiếp!”

Trình Đóa giật mình, “Tên khốn kiếp!”

Hùng hổ kéo Tôn Diễm Diễm đi tới chỗ câu lạc bộ trượt ván, liếc mắt đánh giá Hứa Lệ từ trên xuống dưới, “Hừ! Mấy năm không thấy, vẫn là cầu đội lốt người nha!”

Hứa Lệ cọt nhả, “Mấy năm không thấy, vẫn là nữ hán tử a.”

Trình Đóa trừng mắt, giờ nắm tay đánh vào bả vai Hứa Lệ, “Muốn chết phải không?!”

Tôn Diễm Diễm ở bên cạnh ngây ngốc nhìn chăm chăm Hứa Lệ nửa ngày.

Người này, không phải là buổi sáng đã gặp qua, bạn của Thẩm Niệm Thâm sao?

Hứa Lệ cũng phát hiện ra Tôn Diễm Diễm, tức khắc cười rộ lên, “Duyên phận a, mỹ nữ.”

Trình Đóa nhìn về phía Tôn Diễm Diễm, “Cậu biết tên cậu này?”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, tiến đến bên tai Trình Đóa, “Anh ấy là bạn của Thẩm Niệm Thâm, hôm nay đã gặp qua ở phòng học.”

Trình Đóa cả kinh, trừng mắt nhìn về phía Hứa Lệ.

Hứa Lệ cười tủm tỉm, phẩy phẩy tờ giấy báo danh trên tay, “Hai người các em có muốn gia nhập câu lạc bộ trượt ván hay không a?”

Hứa Lệ là trưởng câu lạc bộ trượt ván, đang phát sầu vì không chiêu mộ được em gái nào.

Tôn Diễm Diễm mắt sáng rực lên, hỏi hần, “Thẩm Niệm Thâm cũng ở đây sao?”

Hứa Lệ lặng lẽ cười, lộ ra ánh mắt ái muội với Tôn Diễm Diễm, “Tuy rằng không ở, nhưng anh có thể làm cho cậu ấy vào đây.”

Có câu nói như thế này, gần quan được ban lộc, còn có một câu nữa, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Tóm lại, chiều hôm nay, Tôn Diễm Diễm đã thành công nhốt Thẩm Niệm Thâm vào bên trong, nhờ mối quan hệ của Trình Đóa mà nhẹ nhàng kéo Hứa Lệ vào phe cô.

Buổi tối chủ nhật, 8 giờ.

Bầy Giáo Lâu trước bãi đất trống.

Tôn Diễm Diễm, Trình Đóa, Hứa Lệ, ba người ngồi trên tảng đá cạnh gốc cây cổ thụ.

Hứa Lệ gọi điện thoại, Tôn Diễm Diễm đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm hần.

Điện thoại đầu bên kia, Thẩm Niệm Thâm vừa mới tắm xong từ phòng tắm đi ra, một bên lau tóc một bên nhận điện thoại, “Cục sặc điện thoại? Bây giờ sao?”

Hứa Lệ: “Đừng đúng! Chính là bây giờ, tớ cần gọi điện thoại nhưng lại sắp hết pin, cậu giúp tớ cầm đến đây được không?”

“Được, ở đâu?”

“Bầy Giáo Lâu, bãi đất trống mà ngày thường tớ hay tới chơi trượt ván đấy!”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, nói: “Chờ một lát, tới liền.”

Cúp điện thoại, Hứa Lệ cup mắt nhìn Tôn Diễm Diễm, “Đã xong.”

Tôn Diễm Diễm tươi cười sáng lạn, “Cảm ơn anh a, Hứa Lệ.”

Ký túc xá nam cách Bảy Giáo Lâu không xa, Thẩm Niệm Thâm chỉ một lát đã tới nơi.

Từ xa đã nhìn thấy Hứa Lệ vẫy tay với anh, “A Niệm, ở đây!”

Thẩm Niệm Thâm cầm cục sạc điện thoại, không nhanh không chậm mà đi tới. Đến gần mới phát hiện bên cạnh Hứa Lệ còn có hai nữ sinh, trong đó có một người lần trước ở phòng học đưa số điện thoại cho anh.

Anh hơi nhăn ấn đường một chút, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn Tôn Diễm Diễm một cái, sau đó xẹt qua cô, nhìn về phía Hứa Lệ, ném cục sạc điện thoại cho hấn, “Đi đây.”

Hứa Lệ chụp lấy cục sạc dự phòng, chạy nhanh tới ngăn Thẩm Niệm Thâm lại, “Đừng đừng đừng, đừng vội đi a.”

Thẩm Niệm Thâm liếc hấn một cái, “Còn có việc gì?”

Hứa Lệ: “Giúp tớ với, tớ vừa chiều mộ được hai em gái kia vào câu lạc bộ trượt ván, chưa có biết chơi, tớ dạy một người, cậu giúp tớ dạy một người được không?”

Thẩm Niệm Thâm: “Không có hứng thú.”

Bộ dạng muốn rời đi.

Hứa Lệ quỳnh lên, chạy nhanh tới túm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm, “Đừng a, tớ thật vất vả mới chiều mộ được đến hai nữ sinh, tớ đáp ứng sẽ dạy các em ấy, nếu không dạy thì người ta sẽ đi mất.”

“Vây đi đi.”

“Ai da đi mà, dạy một lần thôi, thử một lần thôi?”

Nói xong, sợ Thẩm Niệm Thâm cự tuyệt, vội vàng vẫy tay với Tôn Diễm Diễm, “Diễm Diễm lại đây! A Niệm sẽ dạy em!”

Tôn Diễm Diễm vội ôm ván trượt chạy tới, mặt đầy tươi cười, cúi người thật sâu chào Thẩm Niệm Thâm, “Học trưởng! Anh vất vả rồi!”

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, quay đầu rời đi.

“A!” Tôn Diễm Diễm thấy anh rời đi, theo phản xạ có điều kiện mà kéo tay anh, Thẩm Niệm Thâm nhăn mày lại, đột nhiên đẩy cô ra, “Đừng chạm vào tôi!”

Phản ứng của anh rất lớn, Tôn Diễm Diễm bị anh đẩy lao đảo về phía sau, thiếu chút nữa là té ngã. Cô bị dọa, khiếp sợ nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm cũng ý thức được phản ứng của mình quá lớn, anh nhìn Tôn Diễm Diễm một cái, mím môi dưới, thấp giọng áy náy nói, “Thực xin lỗi.”

Tôn Diễm Diễm ngơ ngác, lắc lắc đầu, “Không... Không sao.”

Hứa Lệ thấy thế, vội vàng nói: “Cái kia..... A Niệm cậu ấy cuồng sạch sẽ, không thích người khác chạm vào.”

Tôn Diễm Diễm bị phản ứng vừa rồi của Thẩm Niệm Thâm làm cho ngây ngốc, ‘ạ’ một tiếng, nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Thực xin lỗi, em không biết.”

Thẩm Niệm Thâm hai tay cầm ở túi quần, ánh mắt sâu thẳm nhìn phương xa, trầm mặc thật lâu, nói: “Mọi người chơi đi, tôi về trước.”

Dứt lời liền đi về phía trước.

Trình Đóa tức giận, kéo Tôn Diễm Diễm, “Làm gì vậy chứ! Chỉ là kéo một chút thôi, làm gì mà hung dữ như vậy a!”

Khản trương kiểm tra Tôn Diễm Diễm, “Không sao chứ?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng dáng của Thẩm Niệm Thâm, “Không sao.”

Trình Đóa cầm lấy ván trượt trên tay Tôn Diễm Diễm, ném về phía Hứa Lệ, “Không chơi nữa! Phiên chết được!”

Nói xong liền kéo Tôn Diễm Diễm rời đi.

Hứa Lệ vội vàng theo sau, muốn giải thích giúp Thẩm Niệm Thâm, “Diễm Diễm, em đừng hiểu lầm, A Niệm không phải cố ý, chỉ là cậu ấy không thích người khác chạm vào, cho nên phản ứng hơi lớn.”

Trình Đóa tức giận, “Chỉ chạm vào một chút thì làm sao, cũng không phải là muốn ăn anh ta.”

“A Đóa, đừng nói nữa.” Tôn Diễm Diễm tâm tình có chút phức tạp, nói với Hứa Lệ: “Em không biết anh ấy cuồng sạch sẽ, cũng không phải cố ý chạm vào anh ấy, anh giúp em xin lỗi anh ấy.”

Hứa Lệ cũng có chút không biết nên làm sao, đành phải gật gật đầu.

Tôn Diễm Diễm cảm kích cười với hắn, “Bất quá vẫn là cảm ơn anh giúp em gặp được anh ấy, anh yên tâm, chúng em khẳng định sẽ ở lại câu lạc bộ trượt ván, sẽ không bỏ mặc anh đâu.”

Hứa Lệ cười, “Thật tốt. Em không biết đâu, câu lạc bộ trượt ván của anh từ trước tới nay một nữ sinh cũng không có, toàn một đám nam sinh, các anh em phía dưới đều nói do anh không có mị lực, không chiêu mộ được nữ sinh.”

Tôn Diễm Diễm cong môi cười.

Hứa Lệ nói: “Chờ cuối tuần sẽ phá lệ, cho bọn họ nhìn thấy anh chiêu mộ được hai đại mỹ nữ.”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, mỉm cười nói: “Cuối tuần gặp.”

Hứa Lệ: “Được, anh về trước đây.”

Trình Đóa vẫn còn tức vụ Thẩm Niệm Thâm, cho nên nhìn Hứa Lệ cũng không vừa mắt, thờ phỉ phỉ đuổi người, “Đi đi! Đi mau!”

Nói xong liền kéo Tôn Diễm Diễm đi về ký túc xá.

Thời điểm Hứa Lệ trở lại ký túc xá, không thấy Thẩm Niệm Thâm, hỏi bạn cùng phòng: “A Niệm đâu?”

“Không phải là đi đưa cục sạc điện thoại cho cậu sao?”

“Chưa về?”

“Chưa a.”

Hứa Lệ suy nghĩ rồi nói: “Tớ biết rồi.”

Trên sân thượng của ký túc xá nam, Thẩm Niệm Thâm dựa lưng vào vách tường, một tay cầm ở túi quần, hơi cúi đầu, tay phải kẹp một điếu thuốc.

Sân thượng không có đèn, một mảnh đen như mực, chỉ có ánh lửa lập lòe trên ngón tay anh, khói bay lượn lờ.

Anh bỗng nhiên nhớ tới năm ấy tám tuổi, nửa đêm anh nghe thấy thanh âm đóng cửa từ ngoài truyền đến, cho rằng ba đi làm ở đã về, thật lâu anh chưa gặp ba, cao hứng bò xuống giường, mở cửa phòng đi ra.

Nhưng anh không thấy ba, anh chỉ thấy một người đàn ông xa lạ đang ôm mẹ của anh.

Anh lặng lẽ núp sau cửa, thấy người đàn ông kia hôn mẹ anh, mẹ nhỏ giọng nói: “Đi vào phòng ngủ, đừng để con trai em nghe thấy.”

Sau đó hai người liền ôm nhau vào phòng ngủ.

Anh đứng ở phía sau cửa, nghe thấy thanh âm kỳ quái từ trong phòng truyền đến.

Khi đó anh còn nhỏ, không biết mẹ đang làm gì, chỉ là trong tiềm thức biết, đó không phải là chuyện tốt.

Không bao lâu, ba anh đã trở về. Nửa đêm, anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau kịch liệt, anh xuống giường, chạy ra phòng, thấy ba hung hăng tát mẹ một cái, mắng bà là tiện nhân.

Bọn họ ồn ào đến hung dữ, hàng xóm đều chạy tới xem náo nhiệt.

Ngày hôm sau, hai người liền đến Cục Dân Chính ly hôn.

Anh bị ba đưa đi xét nghiệm ADN ở bệnh viện, sau đó ba lại tức giận mà tát mẹ một cái. Từ đó về sau, anh không còn gặp lại ba.

Mẹ không chịu nổi những lời đồn đãi vợ vẫn liền bỏ anh lại mà chạy trốn.

Không có người nào muốn anh, ba không cần anh, mẹ cũng không cần anh.

Bà ngoại đem anh về quê nuôi, cho rằng có thể tránh được những lời nói ô uế đó.

Chính là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Anh đến trường, các bạn học mắng mẹ anh ngoại tình, mắng anh là tạp chủng, khi

để, kỳ thi, cô lập anh. Không có người nào nguyên ý phản ứng lại với anh, ngồi cùng bàn, nói chuyện với anh. Ngay cả thầy giáo cũng chán ghét anh, dùng một ánh mắt khinh thường mà nhìn anh.

Anh ngồi ở vị trí cuối cùng kế thùng rác, cô độc, tuyệt vọng mà trải qua thời thơ ấu.

Anh vĩnh viễn cũng không quên buổi tối ngày hôm đó, mẹ anh tăng tịu cùng một người đàn ông xa lạ. Anh nghe, anh thấy, nhiều năm như vậy, nó vẫn đè ở đáy lòng không tan đi.

Cho dù đã qua mười mấy năm, mỗi lần từ ác mộng bừng tỉnh, sự sợ hãi cùng tuyệt vọng thời thơ ấu vẫn như cũ, giống như sóng biển mà cắn nuốt anh.

Đó là bí mật anh giấu ở trong lòng, là vết sẹo anh không muốn người khác biết.

Bởi vì mẹ mà những năm gần đây, anh đối với việc con gái đụng vào cơ hồ là sinh ra sự kháng cự. Anh nghĩ tới bóng ma thời niên thiếu, anh nỗ lực, chính là không có cách nào. Mọi nỗ lực đều vô dụng, anh làm không được.

Chuyện cũ mãnh liệt giống như thủy triều. Trong bóng tối, đôi mắt Thẩm Niệm Thâm đỏ bừng, yết hầu giống như bị lửa đốt, đau đến lợi hại, giống như đổ cát vào cổ họng, làm anh không cách nào hô hấp.

Anh nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu, thân thể dựa vào vách tường, nỗ lực đem cảm xúc đang cắn nuốt anh áp chế xuống.

Qua thật lâu, rốt cuộc anh cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đem tàn thuốc trên tay dập tắt, xoay người, chuẩn bị xuống lầu.

Vừa mới đi đến cửa cầu thang thì vừa vặn đụng phải Hứa Lệ đi lên tìm anh.

Hứa Lệ vừa thấy anh, tức khắc kích động, “Tớ biết là cậu ở chỗ này mà!”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, đôi tay nhét vào túi quần, đi xuống dưới lầu.

Hứa Lệ đi theo anh, nói: “Cái kia... Diễm Diễm muốn xin lỗi cậu, em ấy không biết cậu thích sạch sẽ, cũng không phải cố ý muốn chạm vào cậu.”

Thẩm Niệm Thâm mím môi, không hé răng.

Hứa Lệ nghiêng đầu nhìn anh, mặt vô cảm, không nhìn ra cảm xúc gì.

Hắn dừng một chút, nhìn không được nói: “Bất quá cậu ra tay cũng mạnh thật, thiếu chút nữa là đẩy người ta xuống đất rồi, nói như thế nào thì người ta cũng là con gái a.”

Thẩm Niệm Thâm gắt gao mím môi, ánh mắt không khỏi sâu đi vài phần, nhưng vẫn như cũ không nói gì.

Hứa Lệ thấy anh không nói lời nào, gỡ gỡ tóc, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì bèn ngậm miệng lại.

Ký túc xá tắt đèn, Tôn Diễm Diễm nằm ở trên giường không ngủ được.

Trình Đóa còn tức giận, thanh âm từ trong miệng truyền ra, “Thẩm Niệm Thâm kia thật là quá kiêu ngạo! Cho rằng mình là học bá, là giáo thảo liền ghê gớm a, một chút cũng không biết tôn trọng người khác! Diễm Diễm, tớ thấy cậu vẫn là thôi đi, sự thật chứng minh, anh ta chỉ có đẹp trai một chút thôi, nhân phẩm căn bản không được!”

Tôn Diễm Diễm không chớp mắt nhìn chằm chằm trần nhà, vẫn không hé răng.

Trình Đóa từ miệng nhô đầu ra, “Này, Diễm Diễm, sao cậu không nói gì? Cậu suy nghĩ cái gì a?”

Tôn Diễm Diễm thở dài, “Tớ không nghĩ gì hết.”

“Cậu sẽ không theo đuổi anh ta tiếp đấy chứ?” Trình Đóa hỏi.

Tôn Diễm Diễm mím môi, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Trình Đóa đợi một lát, thấy Tôn Diễm Diễm không hé răng, vô lực nằm lại giường, “Nếu là tớ, tớ khẳng định sẽ từ bỏ.”

Tôn Diễm Diễm trầm mặc, qua thật lâu, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ngày hôm sau, thứ hai.

Buổi sáng có bốn tiết, học khái niệm nghệ thuật lập luận, học ở phòng 6608.

Trên đường đi học, Trình Đóa hỏi Tôn Diễm Diễm, “Chuyện ngày hôm qua, cậu nghĩ thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Thẩm Niệm Thâm a, cậu còn thích anh ta?”

Tôn Diễm Diễm mím môi dưới, không hé răng.

Trình Đóa thấy cô lại không nói, nhìn không được thờ dài, “Cũng không biết là cái thứ gì, chỉ chạm vào một chút thôi mà đã khoa trương như vậy.”

Vừa mới nói xong, ngẩng đầu, liền thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Ách..

Tôn Diễm Diễm cũng thấy, “Anh... Anh tan học a?”

Thẩm Niệm Thâm đang từ khu dạy học đi ra, nhìn thấy Tôn Diễm Diễm, ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Diễm Diễm nhìn anh, lần đầu tiên không biết nên nói cái gì, trải qua chuyện đêm qua, dũng khí của cô giống như bay mất hết.

Kỳ quái chính là, Thẩm Niệm Thâm cũng không lập tức rời đi, hai người liền đối diện như vậy.

Tôn Diễm Diễm cảm thấy có chút xấu hổ, mở miệng trước, “Em phải đi học, em đi trước a.”

Nói xong liền vòng qua người Thẩm Niệm Thâm, muốn đi vào bên trong.

Thời điểm đi thoáng qua lại bỗng nhiên nghe thấy một tiếng, “Tôn Diễm Diễm.”

Tôn Diễm Diễm bước chân ngừng lại, chớp mắt liền cứng đờ, quay đầu lại, nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên lấy cặp đang đeo trên vai xuống, sau đó mở ra, lấy một hộp sữa bò từ bên trong ra.

Tôn Diễm Diễm sững sốt, đôi mắt mở lớn.

Thẩm Niệm Thâm đưa sữa bò đưa cho cô, “Chuyện ngày hôm qua, thực xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Niềm vui tới quá bất ngờ, thời điểm Thẩm Niệm Thâm đưa hộp sữa bò tới, Tôn Diễm Diễm chỉ cảm thấy đầu óc giống như đột nhiên bị thứ gì đó đánh trúng.

Cả người cô hoàn toàn ngây ngốc, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm chăm chăm, quên mất nhận hộp sữa bò trong tay anh.

Thẩm Niệm Thâm vẫn duy trì tư thế đưa sữa bò, đợi một lát mà vẫn không thấy Tôn Diễm Diễm nhận liền trực tiếp đặt hộp sữa bò vào tay cô, sau đó xoay người rời đi.

Tôn Diễm Diễm cầm hộp sữa mà Thẩm Niệm Thâm đưa cho, mãi đến khi Thẩm Niệm Thâm đã đi rất xa đến không còn nhìn thấy nữa mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Cô quay đầu nhìn Trình Đóa, biểu tình có chút ngây ngốc, “Tớ không nằm mơ đấy chứ? Vừa rồi... là Thẩm Niệm Thâm?”

Trên thực tế, Trình Đóa cũng có chút khiếp sợ. Thẩm Niệm Thâm cao lãnh trong truyền thuyết không bao giờ cùng bất cứ nữ sinh nào nói chuyện cư nhiên sẽ đưa sữa bò cho Diễm Diễm???

Trình Đóa nghiêm túc cẩn thận nhìn thân ảnh đã đi xa, tuy rằng không thể tin được nhưng thật sự là Thẩm Niệm Thâm, vì thế nàng gật đầu xác định với Tôn Diễm Diễm: “Là Thẩm Niệm Thâm.”

Tôn Diễm Diễm “...”

Trong suốt tiết học Khái niệm lập luận Nghệ thuật này, Tôn Diễm Diễm đã cười suốt hai mươi phút vì chuyện Thẩm Niệm Thâm đưa sữa bò cho cô.

Tay nâng má nghiêng đầu, một bộ dáng hoa si đến lợi hại.

Trình Đóa thật sự là nhìn không được liền đuổi tay tới, muốn lấy hộp sữa bò của cô đi.

Tôn Diễm Diễm vốn là nhìn chằm chằm hộp sữa bò mà nam thần đưa, đột nhiên thấy một bàn tay đưa tới thì nháy mắt hoàn hồn, ôm chặt lấy hộp sữa bò của mình như ôm bảo bối. Cô cảnh giác nhìn Trình Đóa, “Cậu muốn làm gì?”

Trình Đóa một đầu hắc tuyến, “Bà cô của tui ơi, cậu cười ngây ngốc với cái hộp sữa này hai mươi mấy phút rồi, mau khôi phục lại bình thường đi a.”

Tôn Diễm Diễm ôm hộp sữa bò vào trong ngực, cười tủm tỉm, “Cao hứng a.”

Trình Đóa bất đắc dĩ lắc đầu, “Thật hoài nghi Thẩm Niệm Thâm có phải đã cho cậu uống thuốc mê hay không, một hộp sữa đã khiến cậu vui vẻ như vậy.”

Tôn Diễm Diễm cúi đầu cười, đem hộp sữa bò bảo bối bỏ vào cái túi trên vai cô.

Trình Đóa thấy thế, tò mò hỏi: “Cậu không uống à?”

“Đương nhiên rồi. Đây là Thẩm Niệm Thâm tặng cho tớ, uống thì tiếc lắm.”

Trình Đóa dờ khóc dờ cười, “Vậy cậu có muốn tìm cái lư hương rồi đem cúng luôn không?”

“Đúng là tớ muốn đem nó đi cúng, đây là đồ tốt nhất mà Thẩm Niệm Thâm đưa cho tớ.”

Tôn Diễm Diễm phá lệ nói nghiêm túc, bộ dạng giống như là thật sự phải đi về tìm cái lư hương rồi đem cúng hộp sữa bò này.

Trình Đóa một đầu hắc tuyến, giãy giụa một lát, cuối cùng vẫn là chịu thua cô.

Tôn Diễm Diễm cất hộp sữa bò, qua một lát, bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn Trình Đóa, “A Đóa.”

Trình Đóa nhìn cô, “Làm sao?”

Tôn Diễm Diễm hai mắt sáng rực, vẻ mặt mong chờ, “A Đóa, cậu nói xem tại sao Thẩm Niệm Thâm lại đưa sữa bò cho tớ a? Có phải anh ấy cũng thích tớ hay không?”

Trình Đóa: “...”

Tôn Diễm Diễm: “Sao cậu không nói gì a?”

Trình Đóa hít một hơi thật sâu, giơ tay vỗ vai Tôn Diễm Diễm, “Bảo bối, tự luyện quá mức rồi.”

Tôn Diễm Diễm: “...???”

Trình Đóa: “... Chắc là người ta chỉ muốn xin lỗi chuyện hôm qua thiếu chút nữa đẩy cậu ngã xuống đất thôi.”

Tôn Diễm Diễm hừ hừ, một tay chống cằm, đôi mắt nhìn trần nhà, tự nhủ nói thầm, “Tớ sẽ coi như là anh ấy thích tớ.”

Trình Đóa: “...”

Tôn Diễm Diễm nhận được hộp sữa bò của Thẩm Niệm Thâm, dừng khí tối hôm qua bay mất lại lần nữa trở về, thậm chí càng có tự tin hơn trước.

Dựa theo suy nghĩ của cô, Thẩm Niệm Thâm cho cô sữa bò, không chừng chính là cho cô cơ hội a!

Trình Đóa thật sự không muốn đã kích cô, lặng lẽ nói với hai người bạn cùng phòng khác: “Chính là người ta cảm thấy thiếu chút nữa đẩy cậu ấy ngã trên mặt đất, ngưng ngưng mà thôi.”

Tạ Nghiên ngẩng đầu nhìn giường đối diện, cô đang ôm gối bông, bộ dạng hoa si mà vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường, che miệng cười trộm, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đừng đã kích sự tự tin của Diễm Diễm, cậu ấy có suy nghĩ tốt đẹp cũng là chuyện tốt.”

Sự tự tin làm Tôn Diễm Diễm càng hưng phấn. Ngày hôm sau cô dậy thật sớm, gội đầu tắm rửa trang điểm, trước sau thay đổi rất nhiều bộ quần áo, cuối cùng mặc một cái áo lông màu hồng nhạt, quần jean màu lam nhạt cùng một đôi giày đế bằng đơn giản màu trắng, xách theo một cái túi màu đen, vui vui vẻ vẻ đi ra cửa.

Đêm qua cô nhận được tin tình báo của Hứa Lệ, nói hôm nay lớp bọn họ không có tiết học. Mà thời điểm không có tiết, Thẩm Niệm Thâm sẽ đi thư viện

tự học.

Tôn Diễm Diễm từ ký túc xá đi ra, đến trước cổng trường mua hai ly cà phê, sau đó mới vui vẻ tới thư viện.

Theo tin tình báo mà Hứa Lệ cung cấp, Thẩm Niệm Thẩm ở phòng tự học lầu ba, vì thế cô vào thang máy, trực tiếp ấn lầu ba.

Lần đầu tiên Tôn Diễm Diễm tới thư viện, ở đây rất an tĩnh, cơ hồ không nghe thấy một chút âm thanh.

Xuyên qua lớp kính nhìn thấy một thân ảnh nghiêm túc học bài ở phòng tự học, Tôn Diễm Diễm trong lòng tức khắc cảm thấy kính sợ, học bá không hổ danh là học bá a. Nếu để cô an tĩnh đọc sách ở thư viện như vậy, chắc là cô ngồi không được mười phút.

Bởi vì thư viện thật sự là quá an tĩnh, cô theo bản năng mà bước nhẹ, đứng ở bên ngoài phòng tự học núp vào một chỗ, lộ đầu nhìn xung quanh bên trong.

Phòng tự học rất lớn, nhưng bởi vì Thẩm Niệm Thẩm thật sự quá soái, ở trong đám người phá lệ nổi bật, cho nên Tôn Diễm Diễm rất nhanh đã tìm thấy anh.

Anh ngồi ở kế cửa sổ, trước mặt có một xấp giấy rất dày, đang cúi đầu nghiêm túc học bài.

Tôn Diễm Diễm tay chân nhẹ nhàng đi vào thư viện, tùy tiện cầm một quyển sách từ trên kệ sau đó đi tới chỗ Thẩm Niệm Thẩm.

Hai bên bàn đều có người ngồi, vừa vặn vị trí đối diện Thẩm Niệm Thẩm lại không, Tôn Diễm Diễm liền đứng ở đối diện, nhỏ giọng mở miệng, “Bạn học, chỗ này có người ngồi không?”

Thẩm Niệm Thẩm hết sức chuyên chú đọc sách, đột nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc. Anh hơi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Tôn Diễm Diễm.

Đôi mắt cô cong cong, đứng đối diện mà cười với anh.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thẩm ngẩng đầu, cũng không đợi anh đồng ý, tự ý kéo ghế ra, ngồi đối diện Thẩm Niệm Thẩm, cười tủm tỉm chào hỏi, “Thực sự có duyên nha học trưởng, lại gặp mặt rồi.”

Thẩm Niệm Thẩm “...”

Tôn Diễm Diễm đưa ly cà phê mới mua cho Thẩm Niệm Thẩm, “Vừa lúc em mua dư một ly, mời học trưởng uống nha.”

Tôn Diễm Diễm lấy cớ này, thật sự là nói với đứa con nít ba tuổi đại khái là sẽ tin đi?

Thẩm Niệm Thẩm lại ngẩng đầu, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô một cái.

Trường học lớn như vậy, có thể ngẫu nhiên gặp được cũng là không dễ dàng, thời điểm ngẫu nhiên gặp được còn vừa vặn mua dư một ly cà phê lại càng không dễ dàng.

Anh nghĩ thầm lúc trở về phải dạy dỗ lại tên phản đồ Hứa Lệ kia một trận mới được.

Tôn Diễm Diễm cười hi hi, cũng mặc kệ Thẩm Niệm Thẩm có muốn hay không, trực tiếp đặt ly cà phê trước mặt anh.

Thẩm Niệm Thẩm nhìn thoáng qua Tôn Diễm Diễm, đơn giản là không phản ứng lại với cô, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tôn Diễm Diễm ngồi ở đối diện, cũng không nói lời nào, hai tay chống cằm cười tủm tỉm mà nhìn chăm chăm anh ở đối diện.

Thẩm Niệm Thẩm lúc vừa bắt đầu còn có thể hết sức chuyên chú đọc sách, nhưng đột nhiên đối diện có một người nhìn chăm chăm anh, chính là sẽ làm anh chú ý, ít nhiều vẫn có ảnh hưởng. Nhịn trong chốc lát, rốt cuộc nhịn không được nữa, anh ngẩng đầu nhìn Tôn Diễm Diễm, “Rốt cuộc cô đang nhìn cái gì?”

Tôn Diễm Diễm đôi mắt cong cong, cười đặc biệt đẹp trả lời: “Nhìn anh nha.”

Thẩm Niệm Thẩm “...”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, “Được rồi được rồi, em không nhìn anh nữa. Anh đọc sách đi, em không quấy rầy anh, em bảo đảm.”

Thẩm Niệm Thẩm hồ nghi nhìn cô một cái, cuối cùng tạm tin cô một lần rồi cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tôn Diễm Diễm không có nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thẩm nữa, cô nhàm chán lật quyển sách trong tay.

Vừa nãy tùy tiện lấy một quyển, cư nhiên lại lấy trúng quyển tư liệu phương diện kiến trúc, hoàn toàn xem không hiểu.

Tôn Diễm Diễm một tay chống đầu tùy tiện lật vài tờ, cuối cùng thật sự là quá nhàm chán liền khép sách lại, lấy một quyển sổ tay cùng một cây bút từ trong túi ra.

Cô ghé vào trên bàn, viết một chữ lên giấy.

Sau khi viết xong liền đẩy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đang đọc sách, đột nhiên trước mắt có một quyển sổ nhỏ bị đẩy đến, tầm mắt anh dừng ở trên tờ giấy trắng kia, trên tờ giấy trắng có một hàng chữ thanh tú: Thẩm Niệm Thâm, ngày hôm qua anh cho em hộp sữa bò, có phải anh thích em hay không ^_^

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở mấy chữ kia của Tôn Diễm Diễm, khóe mắt không tự giác mà co lại một chút, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Tôn Diễm Diễm, gần từng chữ một vô cảm nói ra ba chữ, “Suy nghĩ nhiều.”

Tôn Diễm Diễm sặc ra một búng máu.

Cô đương nhiên biết Thẩm Niệm Thâm không thích cô, chỉ đùa một chút thôi mà.

Thế nhưng không nghĩ tới anh lại trả lời trực tiếp như vậy a???

Thẩm Niệm Thâm rất nghiêm túc đọc sách, Tôn Diễm Diễm cũng không muốn quấy rầy anh, ghé vào trên bàn cầm bút vẽ lên quyển sổ tay.

Vẽ trong chốc lát lại ngẩng đầu liếc mắt quan sát Thẩm Niệm Thâm một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục vẽ.

Thẩm Niệm Thâm ngồi đối diện cô, hai người chỉ cách nhau một quyển sách, anh hơi nhấc mắt liền phát hiện Tôn Diễm Diễm lại vẽ anh.

Anh bất động thanh sắc nhìn chăm chăm giấy vẽ dưới ngòi bút của Tôn Diễm Diễm trong chốc lát, cô ghé vào trên bàn, phá lệ vẽ chuyên chú, cũng không phát hiện ra anh đang nhìn mình.

Ma xui quỷ khiến, Thẩm Niệm Thâm không tự giác mà nâng mắt, tầm mắt dừng ở khuôn mặt của Tôn Diễm Diễm.

Cô nghiêng đầu khóe miệng cong cong, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu trên má cô. Tiếp đến là khóe miệng của cô, nụ cười phá lệ tươi đẹp âm áp.

Là một người sống trong bóng tối, đối với đồ vật âm áp sẽ không khống chế được mà trầm mê, đó là khát vọng ở sâu trong nội tâm của bọn họ nhưng lại không dám hy vọng xa vời với nó.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở khóe miệng tươi cười kia của Tôn Diễm Diễm, cảm lòng không đau mà có chút xuất thần.

Tôn Diễm Diễm thực nghiêm túc vẽ, vừa mới vẽ đại thể hình dáng của Thẩm Niệm Thâm xong, đang muốn ngẩng đầu quan sát tư thế của anh một chút, kết quả vừa nhấc đầu, lại phát hiện Thẩm Niệm Thâm cứ nhiên đang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Tôn Diễm Diễm đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó phản ứng lại, biến thành mừng như điên, trên mặt tươi cười sáng lạn như muốn nở hoa, kích động hỏi: “Thẩm Niệm Thâm, anh đang nhìn em sao?”

Thẩm Niệm Thâm không nghĩ tới Tôn Diễm Diễm sẽ đột nhiên ngẩng đầu, nhưng tố chất tâm lý của anh cực tốt, không có nửa điểm cảm thấy chột dạ. Anh vẫn khuôn mặt vô cảm như cũ, thực bình đạm mà liếc mắt nhìn Tôn Diễm Diễm một cái, nói: “Không có.”

Nói xong, lại tiếp tục cúi đầu bình tĩnh đọc sách. Từ đầu tới đuôi, giống như chưa có chuyện gì phát sinh.

Tôn Diễm Diễm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, thiếu chút nữa hoài nghi chính mình vừa rồi có phải nhìn lầm hay không. Cô không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm, cẩn thận hồi tưởng một chút...

Không đúng, vừa rồi rõ ràng chính là anh đang nhìn cô nha!

Người này như thế nào lại nói dối cũng không chớp mắt!

Tôn Diễm Diễm đan hai tay đặt trên bàn, cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm, rõ ràng anh vừa mới nhìn em.”

Thẩm Niệm Thâm hơi nhấc mắt, liếc nhìn cô một cái, “Cho nên?”

Tôn Diễm Diễm khoe miệng cười càng sáng lạn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm, mặt đầy chờ mong hỏi: “Anh cảm thấy em đẹp sao?”

Thẩm Niệm Thâm sắc mặt một chút, dùng ánh mắt như thấy sinh vật kỳ quái mà nhìn Tôn Diễm Diễm, sau đó phun ra một chữ: “... Không.”

Tôn Diễm Diễm “...”

Tôn Diễm Diễm bị đá kích, phồng má, thở phì phì trừng mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm cả buổi, kết quả người ta vẫn tiếp tục đọc sách, nào có cảm nhận được cô tức giận.

Tôn Diễm Diễm trừng mắt đến mỏi, cuối cùng hừ mạnh một tiếng đứng lên, cúi đầu nhìn bức vẽ sắp hoàn thành. Vốn định đưa cho Thẩm Niệm Thâm nhưng hiện tại cô đổi rồi, không đưa!

Cô thở phì phì cất giấy bút đi, ôm quyển sách trên bàn xách túi đi ra ngoài.

Cô vừa bước chân đi, Thẩm Niệm Thâm liền ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi xuống bóng dáng Tôn Diễm Diễm thở phì phì, trong mắt lộ ra một ý cười nhàn nhạt.

Thật sự thì Tôn Diễm Diễm rất xinh đẹp, chính là... anh chưa từng nhìn thấy nữ sinh nào như vậy. Cư nhiên lại hỏi thẳng anh có cảm thấy cô đẹp không?

Bất quá, thẳng như vậy cũng có chút đáng yêu.

Tôn Diễm Diễm đã đi xa, Thẩm Niệm Thâm thu hồi tầm mắt, lắc đầu cười một cái.

.....

Tôn Diễm Diễm quả thực đã bị Thẩm Niệm Thâm làm cho tức chết, lúc về cô kể chuyện này với bạn cùng phòng, mấy cô bạn cười không dứt, “Nếu không phải anh ta cố ý chọc giận cậu thì chính là trai thẳng sắt thép, ha ha ha cười chết tó!”

“Các cậu còn cười, tức chết tó!” Tôn Diễm Diễm thở phì phì dựa vào bàn sách, nghĩ thầm: Muốn ba ngày không để ý tới anh!

Tôn Diễm Diễm còn muốn ba ngày không để ý tới Thẩm Niệm Thâm, kết quả là buổi tối ngày hôm sau lại gặp mặt.

Buổi tối hôm nay, Tôn Diễm Diễm cùng Trình Đóa đi đến bãi đất trống ở Bảy Giáo Lâu chơi trượt ván với các thành viên khác.

Tôn Diễm Diễm cảm thấy nếu đã gia nhập câu lạc bộ, vẫn là phải chơi thật tốt. Cho nên ban ngày còn cố ý cùng Trình Đóa đi mua hai đôi giày trượt.

Nhưng hai người hoàn toàn không có kinh nghiệm, vừa mang giày vào, hai chân đã run lên, ngã ầm xuống đất.

Hứa Lệ ngồi xổm trên mặt đất, cười đến bụng đau, “Các em sao lại ngã vậy a, ngày thường không phải rất lợi hại sao.”

Trình Đóa tức giận, “Anh còn cười, còn không mau tới đỡ tôi! Lão nương sợ muốn chết!”

Xung quanh cũng không có cái gì để đỡ, Trình Đóa hai chân uốn lượn, động đậy một chút cũng không dám, sợ vừa động đậy liền trực tiếp ngã như chó ăn phân, cô còn mặt mũi hay không a!

Hứa Lệ cười không dùng được, đứng dậy, tiến lên đỡ Trình Đóa, “Sao cô lại ngã thành như vậy a, trước kia giống như con khỉ mà chạy loạn, không phải rất lợi hại sao?”

“Anh thật vô nghĩa! Câm miệng đi!” Trình Đóa trừng mắt liếc Hứa Lệ một cái, quay đầu nhìn về phía Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm lá gan so với nàng lớn hơn, cư nhiên đã thử chậm rãi di chuyển.

“Ai! Diễm Diễm cậu chậm một chút!” Trình Đóa thấy Tôn Diễm Diễm trượt ván ở phía trước, lo lắng cô sẽ ngã, vội vàng túm lấy Hứa Lệ, “Anh qua dạy Diễm Diễm đi, tôi không cần anh dạy.”

Tôn Diễm Diễm nghe vậy, vội xua tay, “Không cần không cần! Tôi cảm thấy cái này rất đơn giản, tôi cảm giác mình có thể cân bằng được.”

Tôn Diễm Diễm nhớ rõ khi còn nhỏ cô chơi trượt băng, lúc ấy té một cái, lúc sau bị ba mẹ anh trai nghiêm cấm chơi trượt băng. Nhưng hiện tại đã trưởng thành, độ cân bằng của cơ thể cũng tốt lên không ít.

Cô rũ đầu hết sức chăm chú nhìn chằm chằm mặt đất, chậm rãi từng bước di chuyển.

Câu lạc bộ còn có những thành viên khác, một nam sinh từ phía sau đi lại đây, “Diễm Diễm học muội, có muốn anh dạy cho em không?”

Nam sinh này tên Lưu Kính, sinh viên năm hai khoa máy tính, buổi sáng hôm nay đã gặp ở buổi tập trung câu lạc bộ.

Tôn Điem Điem mỉm cười nói: “Cảm ơn học trường, anh cùng mọi người chơi đi, em chậm rãi trượt là được.”

Lưu Kinh cũng dứt khoát, nói: “Được, nếu em cần thì kêu anh một tiếng là được.”

“Dạ, cảm ơn học trường.”

Lưu Kinh đột nhiên quẹo một cái, nghiêng thân mình, nháy mắt liền trượt đi xa.

Tôn Điem Điem xem đến lú lười, câu lạc bộ đều là những người chơi lâu năm, giống như Lưu Kinh chơi rất tốt, còn có thể trượt thành nhiều loại đa dạng.

Cô cúi đầu nhìn giày trượt patin dưới chân mình, nghĩ thầm có thể trượt ổn hay không đây?

Tôn Điem Điem lắc đầu, lại tiếp tục cúi xuống xem đường, từng bước nhỏ cẩn thận mà di chuyển.

Cô hơi co chân, hạ trọng tâm xuống thấp, như vậy tương đối dễ dàng bảo trì độ cân bằng hơn.

Tôn Điem Điem một mình chậm rì rì trượt ván, ngẫu nhiên ngẩng đầu liền nhìn thấy Trình Đóa cùng Hứa Lệ ở bên kia ồn ào nhốn nháo, hình như là Hứa Lệ làm Trình Đóa ngã. Trình Đóa đánh hấn, Hứa Lệ cũng không né, không ngừng ồn ào.

Cô không nhìn được mà bật cười, tâm tình bỗng nhiên đặc biệt tốt.

Tôn Điem Điem sau khi trượt hơn một giờ cơ bản đã có thể bảo trì cân bằng, cô cảm thấy kỹ thuật của mình ít nhiều đã tốt hơn, vì thế trượt nhanh hơn một chút.

Đang trượt thì đột nhiên nghe thấy một tiếng, “A Niệm!”

Tôn Điem Điem thân thể cứng đờ, theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Hứa Lệ đứng ở cửa Bảy Giáo Lâu mà phát tay.

Tôn Điem Điem nhìn theo hướng Hứa Lệ phát tay, vừa lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm đi tới Bảy Giáo Lâu. Trong tay anh còn cầm sách, hình như là vừa mới tự học xong.

Đột nhiên nghĩ tới chuyện ngày hôm qua ở thư viện, cô hỏi anh cô có đẹp hay không, anh lại nói ‘không’. Tôn Điem Điem hừ mũi, xoay đầu quyết định không để ý tới anh.

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy tiếng Hứa Lệ liền quay đầu nhìn tới, sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tôn Điem Điem cột tóc đuôi ngựa cao.

Anh thông dong đi tới, Hứa Lệ vội vàng trượt đến trước mặt anh, “A Niệm, cậu tới vừa lúc. Dạy Điem Điem trượt một chút đi, em ấy chưa có kinh nghiệm.”

Tôn Điem Điem nghe thấy lời này, bước chân hơi dừng lại, dưng lổ tai muốn nghe phản ứng của Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua Tôn Điem Điem, sau đó lãnh đạm thu hồi tầm mắt, “Tớ còn có việc, về ký túc xá trước.”

Hứa Lệ "ai nha" một tiếng, “Cậu suốt ngày học tập, cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ. Cậu coi như thả lỏng một chút, dạy Điem Điem một chút.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua mấy thành viên đang chơi trượt ván hướng đối diện, “Không phải còn có những người khác sao, cậu kêu mấy thành viên khác dạy đi.”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Tôn Điem Điem nghe thấy Thẩm Niệm Thâm đẩy cô cho người khác, trong lòng tức khắc không thoải mái. Đột nhiên cô xoay người, thanh âm rất lớn, “Ai muốn anh dạy a! Em trượt rất tốt!”

Để chứng minh mình trượt rất khá, tốc độ dưới chân nhanh hơn, trượt qua chỗ Thẩm Niệm Thâm. Cô trượt rất nhanh, cư nhiên còn trượt rất ổn, nháy mắt liền trượt xa hơn mười mét, vững vàng mà ngừng ở trước mặt Thẩm Niệm Thâm cùng Hứa Lệ.

Trình Đóa bị soái khí của Tôn Điem Điem làm cho cả kính đến rớt tròn mắt, về mặt sùng bái, “Ôi, Điem Điem, cậu thật là lợi hại a.”

Tôn Điem Điem nâng cằm, đặc biệt đắc ý mà liếc Thẩm Niệm Thâm một cái, nói: “Còn không phải là trượt sao, đã nói là tớ trượt rất khá.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Bởi vì lần đầu tiên biểu diễn thành công, Tôn Điem Điem lòng tự tin càng tăng, vì thế rất đắc ý mà trượt về kia một vòng, sau đó quay đầu, một lần nữa trượt tới chỗ Thẩm Niệm Thâm.

Vì muốn khoe kỹ thuật trượt của mình, Tôn Điem Điem quyết định lần này trượt một vòng quanh Thẩm Niệm Thâm, ở thời điểm dừng lại, cô bỗng nhiên

quẹo một cái, muốn vòng qua phía sau Thẩm Niệm Thâm.

Chính là không nghĩ tới a, kiêu ngạo khiến người ta lạc hậu a, vui quá hóa buồn a, cô trượt ngã thì không có vấn đề gì lớn, nhưng không nghĩ tới cư nhiên lại thua ngay lúc quẹo!

Thời điểm cô đặc ý muốn quẹo qua phía sau Thẩm Niệm Thâm, bởi vì quên mất phải giảm tốc độ, làm cho lúc quẹo quá mạnh, lập tức trượt chân, mất cá chân của cô một trận đau nhức, trọng tâm thân thể không ổn, cả người muốn ngã quỵ xuống đất!

Cô sợ tới mức hét lên một tiếng, cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà bắt lấy Thẩm Niệm Thâm, muốn bám vào anh để ổn định trọng tâm của mình.

Cô chính là bắt lấy cánh tay của Thẩm Niệm Thâm, anh lại theo bản năng kháng cự đối với nữ nhân, phản xạ có điều kiện mà rút tay của mình ra.

Thời điểm anh rút tay ra, sức lực có chút mạnh, vốn là Tôn Diễm Diễm trọng tâm không ổn đã bị anh đẩy ra, cả người liền ngã xuống đất.

“A!” Tôn Diễm Diễm sợ tới mức thét chói tai, nhắm chặt đôi mắt.

Từ lúc trượt chân đến té ngã chỉ là nháy mắt ngắn ngủi, chờ Thẩm Niệm Thâm phản ứng lại, muốn cứu Tôn Diễm Diễm thì cô đã nằm trên mặt đất.

Bởi vì lúc té mặt hướng xuống dưới, Tôn Diễm Diễm xuất phát từ tự cứu mà dùng khuỷu tay chống xuống mặt đất theo bản năng.

Rốt cuộc cô lấy khuỷu tay ôm đầu gối để bảo vệ đầu gối.

Trong lòng đang muốn khen mình thật cơ trí, nhưng nháy mắt khuỷu tay đã căng lên, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc, cả người cô cứng đờ. Vài giây sau, cánh tay truyền đến một trận đau nhức.

Cô hoàn toàn ngây ngốc.

Vài người bên cạnh cũng đều ngây ngốc.

Vẫn là Thẩm Niệm Thâm phản ứng lại trước tiên, anh lập tức ngồi xổm bên người Tôn Diễm Diễm, theo bản năng muốn đỡ cô, nhưng bàn tay mới giờ ra một nửa thì chân chờ một chút lại thu trở về, chỉ khẩn trương nhìn cô, “Cô thế nào? Không có việc gì chứ?”

Tôn Diễm Diễm long lanh nước mắt, “Hình như gãy xương.”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

“Anh đẩy em làm gì a?” Vừa rồi rõ ràng không phải ngã a. Tôn Diễm Diễm từ trên mặt đất bò dậy, cánh tay đau không chịu nổi.

Thẩm Niệm Thâm nhất thời cũng không biết làm sao, áy náy nói: “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Tôn Diễm Diễm mím môi, ngẩng đầu nhìn anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh phải chịu trách nhiệm với em a.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Diễm Diễm bị ngã xuống đất đã gây ra động tĩnh rất lớn, khiến cho tất cả nam sinh xung quanh đang trượt băng đều chạy tới.

Nào biết cô vừa bò dậy, câu đầu tiên lại chính là đòi Thẩm Niệm Thâm chịu trách nhiệm.

‘Trách nhiệm’ trong tình cảnh này thật sự nghe có chút ái muội. Một số nam sinh xung quanh đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó tất cả đều là biểu tình xem kịch vui.

Thẩm Niệm Thâm hơi nhú mày, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm ngửa đầu, không chút nhân nhượng mà đối diện với anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô, đáy lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực.

Trong quá khứ cuộc đời anh chưa từng gặp qua một người như Tôn Diễm Diễm, hoàn toàn không ra bài theo lẽ thường, cho nên hiện tại anh lại không có cách nào với cô.

Hứa Lệ bên cạnh phục hồi tinh thần, kích động nhảy ra, “Chịu trách nhiệm! Chịu trách nhiệm! Khẳng định phải chịu trách nhiệm!”

Hắn túm lấy Thẩm Niệm Thâm, đưa mắt ra hiệu với anh, “A Niệm cậu đừng thất thần a, mau đưa Diễm Diễm đi bệnh viện!”

Thẩm Niệm Thâm nhú mày, tuy rằng thật sự không muốn cùng nữ sinh có quá nhiều tiếp xúc, nhưng vừa rồi là anh đẩy Tôn Diễm Diễm té ngã.

Anh nhìn cô, dừng lại vài giây, rốt cuộc cũng mở miệng, “Có thể tự đi không?”

Tôn Diễm Diễm theo bản năng cúi đầu thử vận mắt cá chân, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Chân đau.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Hứa Lệ e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lập tức nói: “Không có việc gì! Bệnh viện cách trường học không xa, để A Niệm đi cùng em!”

Thẩm Niệm Thâm vừa nghe lời này, mày tức khắc nhăn chặt, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Lệ.

Hứa Lệ biết Thẩm Niệm Thâm đối với nữ sinh có tâm lý chướng ngại, tuy rằng không biết nguyên nhân là gì, nhưng hắn vẫn luôn muốn giúp anh. Vừa lúc thừa dịp cơ hội này, ép buộc Thẩm Niệm Thâm một phen.

Anh không tiếp xúc thì vĩnh viễn cũng không có biện pháp khắc phục tâm lý kia.

Thẩm Niệm Thâm cau mày, tầm mắt dừng ở mắt cá chân của Tôn Diễm Diễm, mím môi thật chặt trầm mặc thật lâu.

Không phải anh chưa từng nghĩ tới việc khắc phục, chính là không có biện pháp. Tựa như vừa nãy Tôn Diễm Diễm bắt lấy anh, anh cơ hồ là xuất phát từ kháng cự trực tiếp đẩy ngã cô.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày bất động, bỗng nhiên có một chút nản lòng. Không chờ anh nữa, cô ngồi xổm xuống cúi đầu, dùng tay trái không bị thương tay trái cởi giày trượt patin.

Nhưng giày rất chặt, một tay gỡ ra có chút khó khăn.

Cánh tay cùng mắt cá chân đều đau không chịu được, tâm tình đột nhiên trở nên không ổn.

Cô cau mày, bởi vì tâm tình bực bội nên động tác có chút thô lỗ, hận không thể trực tiếp kéo giày trượt patin trên chân xuống.

Bởi vì té ngã, càng bởi vì Thẩm Niệm Thâm lạnh nhạt, trong lòng Tôn Diễm Diễm âm thầm thề, về sau sẽ không bao giờ trượt nữa!

Cô tức giận, đột nhiên một thân ảnh cao lớn ngồi xổm trước mặt cô. Lòng cô nôn nao, ngẩng đầu liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm trước mặt cô, cúi đầu giúp cô cởi giày.

Anh không nói một lời, chỉ là rất nghiêm túc giúp cô tháo bỏ dây giày, sau đó lại giúp cô cởi giày ra.

Toàn bộ quá trình, Thẩm Niệm Thâm không liếc nhìn cô một cái mà cúi đầu, Tôn Diễm Diễm hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Trình Đóa bên cạnh thấy thế vội vàng đẩy Hứa Lệ, “Anh mau qua bên kia giúp Diễm Diễm đem giày lại đây.”

Trước khi Tôn Diễm Diễm thay giày trượt thì chính là mang giày vải bạt, đôi ở dưới tầng cây cách đó không xa.

Hứa Lệ lập tức chạy đi, giúp Tôn Diễm Diễm cầm giày về, sau đó đưa cho Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm...”

Thẩm Niệm Thâm tiếp nhận, đưa cho Tôn Diễm Diễm, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, “Có thể tự mang không?”

Tôn Diễm Diễm còn ở trạng thái mờ mịt đầu óc trống rỗng, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Cô không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ tự mình giúp cô cởi giày, tuy rằng toàn bộ quá trình không có đụng tới cô, nhưng mà... là Thẩm Niệm Thâm giúp cô cởi giày đó!!!

Cảm xúc này giờ trong lòng Tôn Diễm Diễm lập tức tan thành mây khói, thay thế bằng sự vui sướng. Thời điểm cô nghe thấy Thẩm Niệm Thâm hỏi có thể tự mang giày hay không không, cô theo bản năng mà lắc đầu.

Nhưng mà giây tiếp theo, liền thấy Thẩm Niệm Thâm nhú mày, cho cô một ánh mắt ‘không cần được một tác lại muốn tiến một thước’.

Tôn Diễm Diễm tức khắc nghe theo, vội gật đầu, “Có thể có thể có thể, em tự mang được!”

Thẩm Niệm Thâm đã giúp cô cởi giày, cô đi từng bước một, không nên lập tức dọa người ta chạy.

Cô tự mang giày vào, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Diễm Diễm lộ ra biểu tình vô cùng đáng thương thì tức khắc có dự cảm bất thường, quả nhiên giây tiếp theo, liền nghe thấy Tôn Diễm Diễm nói: “Chân đau, anh cõng em.”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không nói chuyện, ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm đến khi cô có chút chột dạ, thanh âm không tự giác mà nhỏ đi, “Ai... Ai đẩy em ngã a, anh... anh phải chịu trách nhiệm...”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm thật lâu, lâu đến nỗi cô thiếu chút nữa muốn từ bỏ, chuẩn bị tự mình bò dậy thì anh lại xoay người đưa tấm lưng rộng lớn tới, trầm giọng mở miệng, “Lên đi.”

Tôn Diễm Diễm đầu tiên là sững sốt, sau đó vừa mừng vừa sợ, trong lúc nhất thời cô mặc kệ cánh tay cùng mắt cá chân đang đau, sợ Thẩm Niệm Thâm hối hận liền chạy nhanh trèo lên lưng anh.

Thời điểm Tôn Diễm Diễm trèo lên lưng, thân thể Thẩm Niệm Thâm trong nháy mắt cứng đờ đến cực điểm, thậm chí cảm giác chính mình không có cách nào nhúc nhích.

Vừa rồi trong lòng anh giằng giụa rất lâu, rốt cuộc vẫn quyết định đi tiếp một bước, tuy rằng gian nan, nhưng so với trong tưởng tượng của anh thì tốt hơn một chút, ít nhất là đã chuẩn bị tinh huống sẵn sàng nên không có lập tức ném Tôn Diễm Diễm xuống.

Tôn Diễm Diễm muốn ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện anh cuồng sạch sẽ, vì thế hỏi nhỏ một câu, “Em có thể ôm anh không?”

Thẩm Niệm Thâm nhắm mắt lại, chần chờ một lúc lâu rốt cuộc ‘ừ’ một tiếng.

Thân thể anh cứng đờ, cõng Tôn Diễm Diễm từ trên mặt đất lên đi về hướng công trường.

Trên đường đến phòng y tế, Tôn Diễm Diễm dựa vào lưng Thẩm Niệm Thâm, đôi tay ôm lấy cổ anh. Tuy rằng bị té một cái nhưng cô lại có chút vui vẻ, “Vì sao anh lại đẩy em a?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một hồi lâu rồi mới thấp giọng nói: “Tôi không thích người khác chạm vào tôi.”

“Vậy hiện tại không phải anh đang chạm vào em sao?”

Thẩm Niệm Thâm bắt đầu dỗi lại áy náy, “Là tôi đẩy cô ngã, thực xin lỗi.”

Tôn Diễm Diễm dựa vào lưng Thẩm Niệm Thâm nghe thanh âm của anh, tâm tình bỗng nhiên đặc biệt vui diệu. Cô ghé vào tai Thẩm Niệm Thâm, khoe miệng cong cong, thanh âm vừa mềm vừa ngọt, “Thẩm Niệm Thâm, em rất thích anh.”

Hơi thở mềm ấm thổi vào tai, mang theo một chút hương kẹo. Thân thể Thẩm Niệm Thâm cứng đờ trong chớp mắt, nhưng hình như anh không chán ghét Tôn Diễm Diễm tới gần...

Sau khi đi bệnh viện kiểm tra, Tôn Diễm Diễm không có nghiêm trọng đến mức gãy xương, chỉ là xương bị lệch vị trí. Bác sĩ chỉnh lại xương cho cô, kê thuốc tốt sau đó dùng băng gạc treo cánh tay của cô lên.

Ra khỏi bệnh viện, Tôn Diễm Diễm vẫn luôn muốn gỡ cánh tay quấn băng gạc được thắt lên cổ, cô cảm thấy treo như vậy thật là xấu.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô vẫn luôn xem xét phần băng gạc như muốn gỡ nó xuống, đau đầu mà ẩn huyệt Thái Dương, ngữ khí tràn ngập bất đắc dĩ.

“Cô đừng gỡ nó ra, bác sĩ không phải đã nói rồi sao, phải treo như vậy một thời gian để phòng ngừa xương tiếp tục bị lệch vị trí.”

Tôn Diễm Diễm nhăn khuôn mặt nhỏ, có chút không vui, “Thật xấu a.”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

“Hơn nữa treo như vậy, em không vẽ tranh được.” Nói xong, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm.

Đôi mắt quay tròn, giống như có chủ ý gì đó.

Trực giác nói cho Thẩm Niệm Thâm, khẳng định không phải là chuyện tốt. Anh nhú mày, nháy mắt cảnh giác.

Tôn Diễm Diễm nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, cuối cùng ánh mắt sáng lên, đột nhiên nhếch miệng cười.

Cô cười giống như một thiếu nữ bất lương muốn làm chuyện xấu, Thẩm Niệm Thâm theo bản năng muốn né tránh, vì thế không hề do dự lập tức đi nhanh ra bên ngoài bệnh viện.

“Này này! Anh chạy cái gì a! Em cũng đâu có ăn anh!” Tôn Diễm Diễm treo cánh tay, què cẳng chân đuổi theo phía sau, “Thẩm Niệm Thâm anh từ từ a, chúng ta thương lượng chuyện này.”

Thẩm Niệm Thâm càng đi nhanh hơn, giống như phía sau có thú dữ đuổi theo.

.....

Thời điểm Tôn Diễm Diễm trở lại ký túc xá, ký túc xá đã sắp tắt đèn.

Thẩm Niệm Thâm đưa cô đến cửa, nói: “Trở về đi, tôi đi đây.”

Anh cầm tay ở túi quần, nói xong liền xoay người rời đi.

“A! Từ từ a!” Tôn Diễm Diễm thấy anh đi, phản xạ có điều kiện mà giữ chặt anh. Thẩm Niệm Thâm ấn đường căng thẳng, tầm mắt dừng ở cánh tay đang đặt trên tay anh. Lần này không có trực tiếp đẩy người ra nữa, mà là nhẫn nại nói một câu, “Buông tay.”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, tầm mắt rơi xuống trên tay mình, lúc này mới ý thức được mình nắm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm. Cô mím môi, ngượng ngừng thu hồi tay, bữu môi nhịn không được nói: “Nên chạm vào hay không nên chạm vào cũng đã chạm cả rồi, có cái gì đâu chứ.”

Thẩm Niệm Thâm nghe xong liền nhăn mày, nhìn chăm chăm Tôn Diễm Diễm hỏi: “Cái gì gọi là không nên chạm vào?”

Tôn Diễm Diễm nâng cằm, “Anh chạm vào mông em.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

“Vừa rồi lúc anh công em!”

Thẩm Niệm Thâm ghen một búng máu ở ngực, vẻ mặt khó có thể tin mà nhìn Tôn Diễm Diễm, một lúc lâu sau cũng không nói ra một lời.

Thật sự đã từng gặp qua người mặt dày, nhưng chưa thấy qua mặt người nào dày đến như vậy.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn mình như bệnh nhân tâm thần thì không nhịn được mà bật cười, kéo ống tay áo Thẩm Niệm Thâm.

“Em không thèm nghe anh nói nữa, ngày mai giữa trưa ăn cơm, nhớ phải chờ em đó.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không đáp lời còn cho rằng anh đổi ý, lập tức tròn tròn đôi mắt.

“Anh sẽ không đổi ý chứ?! Vừa rồi anh đã đáp ứng em!”

Thẩm Niệm Thâm quả thực đau đầu, bất đắc dĩ trả lời: “Không đổi ý, đã biết.”

Tôn Diễm Diễm nghe xong lập tức cao hứng, khuôn mặt sáng lạn tươi cười, “Ngày mai giữa trưa, gặp ở cửa nhà ăn nha!”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Tôn Diễm Diễm cao hứng mà phát tay với Thẩm Niệm Thâm, “Em vào đây, anh cũng mau trở về đi.”

Nói xong liền xoay người đi vào ký túc xá.

Tuy rằng cánh tay đang treo, chân cũng đau, nhưng tâm tình Tôn Diễm Diễm quả thực tốt đến không thể nào diễn tả bằng ngôn từ.

Vừa rồi cùng Thẩm Niệm Thâm thương lượng. Bởi vì là anh hại cô bị thương, cho nên ở giai đoạn cô bị thương, mỗi ngày Thẩm Niệm Thâm phải phụ trách lấy cơm cho cô.

Nghĩ đến về sau mỗi ngày đều có thể cùng Thẩm Niệm Thâm ở chung một chỗ, tâm tình liền phá lệ mà cảm thấy vui diệu.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa ký túc xá, thất thần nhìn chăm chăm bóng dáng Tôn Diễm Diễm trong chốc lát, hơn nửa ngày mới hoàn hồn xoay người đi về hướng ký túc xá nam.

Nghĩ đến mình vừa đáp ứng yêu cầu vô lý của Tôn Diễm Diễm, trong lòng không khỏi mắng mình một câu: Thật là điên rồi!

Chương 8

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

“Sao Diễm Diễm còn chưa trở về, hay là gọi điện thoại hỏi một chút?” Mất thấy ký túc xá đã sắp tắt đèn mà Tôn Diễm Diễm còn chưa trở về, bọn họ liền không khỏi có chút lo lắng.

“Mười phút trước tớ gọi cho cậu ấy, cậu ấy nói sắp về rồi a.” Trình Đóa một bên nói một bên từ trên ghế đứng lên, “Tớ ra bên ngoài xem thử.”

Nói xong liền đi.

Nào biết mới vừa tới cửa, liền nghe thấy một âm thanh vui sướng ở ngoài cửa vang lên, “Các chị em! Tớ đã trở về a!”

Thanh âm vui sướng này căn bản không giống của người đang bị thương, Trình Đóa sững sốt mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Tôn Diễm Diễm đứng ở bên ngoài, cánh tay thất trên cổ bằng khăn tam giác, mắt cá chân cột băng vải, tay cùng chân đều bị thương, nhìn thật sự là có chút thảm.

Nhưng mà vừa nhìn lên trên, khuôn mặt của người bị thương lại sáng lạn tươi cười đến cao hứng, khoe miệng cười muốn kéo đến lỗ tai.

Trình Đóa thấy Tôn Diễm Diễm cười đến xuân tâm nhộn nhạo, liền khẳng định có chuyện. Hai tay chống nạnh cười tùm tùm đề ra nghi vấn: “Tới tới tới, nói chuyện với tụi chị nào, em gái cùng với bạn học Thẩm đã làm gì a?”

Thời điểm hỏi chuyện, Tạ Nghiên cùng Gi Miêu cũng đi ra xem, ba người vây xung quanh Tôn Diễm Diễm, một tư thế không nói chuyện rõ ràng không cho vào cửa.

Tôn Diễm Diễm cười không dứt, nói: “Các cậu cho tớ vào trước đi, tốt xấu gì thì tớ cũng là một bệnh nhân a.”

Tạ Nghiên “phốc” một tiếng, “Lần đầu tiên nhìn thấy có một bệnh nhân cười vui vẻ như vậy.”

Tuy nói như thế, nhưng mọi người vẫn tránh ra bên cạnh, Tôn Diễm Diễm què chân đi vào, Trình Đóa tầm mắt dừng ở mắt cá chân của cô, lo lắng hỏi: “Không có việc gì chứ? Bác sĩ nói như thế nào?”

“Không có việc gì không có việc gì, chuyện nhỏ thôi.” Tôn Diễm Diễm xua tay, không chút để ý nói.

Đi đến ghế của mình ngồi, ngẩng đầu cười tùm tùm nhìn nhóm bạn cùng phòng, “Tớ cảm thấy tớ cách Thẩm Niệm Thẩm gần hơn một bước rồi.”

Trình Đóa cười nhạo, đi đến đối diện Tôn Diễm Diễm, dựa lưng vào tủ quần áo, hai tay khoanh trước ngực, cười khanh khách nhìn Tôn Diễm Diễm, “Đến đây đi, nói chuyện một chút trước đã.”

Tôn Diễm Diễm khoe miệng cong cong, lung lay cánh tay của mình, “Vừa rồi không phải Thẩm Niệm Thẩm đẩy tớ ngã xuống đất sao? Hiện tại bị thương, anh ấy phải chịu trách nhiệm a.”

Trình Đóa cười, hỏi: “Trách nhiệm gì? Lấy thân báo đáp a?”

Tôn Diễm Diễm cười, “Hiện tại thì chưa, bắt quá sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ lấy thân báo đáp thôi.”

“Đến sợ cậu rồi, bắt quá nghe khẩu khí này của cậu rất có tự tin nha.”

“Đương nhiên.” Tôn Diễm Diễm kiêu ngạo nâng cằm, hai chân giơ lên, móng ở trên ghế xoay một vòng, sau đó mới lại ngẩng đầu, cười tùm tùm nói: “Từ ngày mai, tớ sẽ cùng ăn cơm với Thẩm Niệm Thẩm.”

“Cùng... với ai?!” Lời này vừa nói ra, Tạ Nghiên cả kinh hai mắt trừng lớn, “Tớ không nghe lầm chứ? Cùng ăn cơm với Thẩm Niệm Thẩm? Anh ấy đáp ứng cùng cậu kết bạn?!”

Tôn Diễm Diễm cười ha ha, “Không có, anh ấy làm cánh tay tớ bị thương, phải chịu trách nhiệm chiếu cố tớ a.”

Tôn Diễm Diễm híp mắt cười, bộ dáng như tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly Tôn Diễm Diễm buổi tối vui vẻ đến không ngủ được, cười tủm tỉm dựa vào giường gửi WeChat cho Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm, cánh tay của em đau quá.”

Đầu bên kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm đã chuẩn bị ngủ, di động đặt bên gối đầu đột nhiên vang lên một chút, anh thuận tay mở lên xem, giao diện WeChat, một cái đầu của mỹ thiếu nữ đáng yêu nhảy ra.

Anh nhìn chằm chằm WeChat trong chốc lát, dùng một chút không trả lời sau đó trực tiếp khóa máy, nhét điện thoại di động xuống dưới gối đầu, nhắm mắt áp ủ buồn ngủ.

Đầu bên kia điện thoại, Tôn Diễm Diễm cầm di động đợi nửa ngày, kết quả không thấy Thẩm Niệm Thâm trả lời. Miệng cong lên, rời khỏi giao diện WeChat, ra ngoài lục thông tin, sau đó trực tiếp gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Điện thoại ở dưới gối đầu đột nhiên rung lên, Thẩm Niệm Thâm lấy ra nhìn. Màn hình di động lập loè một dãy số xa lạ, là số của Tôn Diễm Diễm, nhưng anh không lưu.

Điện thoại vẫn tiếp tục rung, anh không nhận cuộc gọi, Hứa Lệ ở giường đối diện nghe thấy được, cho rằng Thẩm Niệm Thâm không nghe thấy, lên tiếng nhắc nhở anh, “A Niệm, điện thoại của cậu kêu kìa.”

Thẩm Niệm Thâm nhấp môi dưới, nhìn chằm chằm dãy số kia nửa ngày, cuối cùng vẫn là ấn nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa được nối máy, thanh âm thanh thúy của Tôn Diễm Diễm liền truyền từ đầu kia tới, “Thẩm Niệm Thâm, sao anh không trả lời WeChat của em a?”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Ký túc xá an tĩnh, thanh âm Tôn Diễm Diễm từ ống nghe đầu kia truyền đến, phá lệ rõ ràng.

Thẩm Niệm Thâm nhất thời đau đầu, từ trên giường xuống dưới, mở cửa phòng ngủ, cầm di động đi ra bên ngoài.

Thẩm Niệm Thâm vừa đi ra ngoài, mấy nam sinh cùng phòng lập tức sôi trào, thanh âm của Trình Mãnh đặc biệt lớn, “Ngọa tào! Nữ sinh a! A Niệm cư nhiên nửa đêm nhận điện thoại của nữ sinh?! Sống lâu vậy rồi mới thấy a!”

Hứa Lệ tương đối hiểu rõ tình huống, cười một tiếng, “Tôn Diễm Diễm của khoa Mỹ thuật, A Niệm hình như không đối phó được cô bé ấy.”

Hai nam sinh khác trong phòng ngủ chưa từng thấy Tôn Diễm Diễm, lập tức hỏi: “Có xinh đẹp không?”

Hứa Lệ nói: “Rất xinh đẹp.”

Trình Mãnh lại hỏi: “Đẹp hơn Trương Mộng Dao sao?”

Hứa Lệ suy nghĩ, tương đối công chính mà nói: “Ngũ quan không tinh xảo bằng Trương Mộng Dao, nhưng cũng rất xinh đẹp, là kiểu làm người khác cảm thấy thoải mái, đặc biệt là lúc cười lộ lên, đặc biệt xinh đẹp.”

Nam sinh ở giường đối diện tò mò, “Không phải chứ? A Niệm cự tuyệt đại mỹ nữ như Trương Mộng Dao, sẽ không cảm thấy hứng thú với Tôn Diễm Diễm đi?”

Hứa Lệ rất nghiêm túc tự hỏi một lát, cuối cùng lại chỉ nói một câu, “Ai biết được.”

Tháng mười, nửa đêm bên ngoài gió có chút lớn, Thẩm Niệm Thâm cầm di động đứng ở cuối hành lang, ngoài cửa sổ gió thổi vào có chút lạnh lẽo.

Anh mặc áo thun ngắn tay màu trắng và quần đen, một tay cầm di động một tay tùy ý cắm ở túi quần, phía sau lưng lười nhác dựa vào tường, hơi rũ mắt, thần sắc có chút lười biếng.

Thanh âm Tôn Diễm Diễm từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, mang theo ngữ khí làm nũng, “Thẩm Niệm Thâm, cánh tay của em đau quá a, làm sao bây giờ?”

Tuy rằng kêu đau, nhưng trong thanh âm lại có chút ý cười. Thẩm Niệm Thâm nghe ra được, trong đầu không khỏi hiện ra đôi mắt tròn cười tủm tỉm của Tôn Diễm Diễm, anh gờ tay ấn huyệt Thái Dương, tính tình nhẫn nại thanh âm ôn nhu nói, “Ngủ liền không đau.”

“Chính là ngủ không được a.” Đầu kia điện thoại, Tôn Diễm Diễm cuộn tròn ở trong chăn, di động áp sát vào lỗ tai, khoe miệng cười muốn đến tai.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, không biết nên nói cái gì, vì thế hỏi cô, “Vậy làm sao bây giờ?”

Tôn Diễm Diễm thanh âm ngọt ngào, “Anh nói chuyện với em một lát xem sao.”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

“Thắm Niệm Thâm, em hỏi anh một vấn đề a.”

Thắm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng.

“Anh có cảm thấy anh sẽ thích em không?” Tôn Diễm Diễm thanh âm nhẹ nhàng, mang theo ý cười, lại mang theo chút chờ mong.

Thắm Niệm Thâm nghe xong tức khắc nhíu mày, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, “Đừng hỏi cái vấn đề nhàm chán này nữa.”

Tôn Diễm Diễm cười, “Em cảm thấy anh sẽ, chúng ta đánh cược được không?”

Thắm Niệm Thâm: “Không, nhàm chán.”

“Anh...”

“Tôn Diễm Diễm, tôi cúp đây.” Thắm Niệm Thâm đột nhiên mở miệng đánh gãy cuộc đối thoại, anh đáp ứng giúp Tôn Diễm Diễm lấy com là vì anh thấy cô ngã bị thương nên cảm thấy áy náy. Không có ý định cho cô cơ hội, cũng không muốn làm cô hiểu lầm.

“Nhanh như vậy...” Tôn Diễm Diễm có một chút mất mát, nhưng suy nghĩ thời gian cũng không còn sớm, liền không có quán lấy Thắm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: “Vậy được rồi, ngày mai giữa trưa gặp.”

Thắm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng không do dự mà cúp điện thoại, quay đầu đi về phòng ngủ.

Tôn Diễm Diễm nghĩ đến việc cùng ăn com với Thắm Niệm Thâm, trưa hôm sau rất sớm đã đến nhà ăn chờ anh.

Thời điểm Thắm Niệm Thâm đến nhà ăn, vừa vặn là 12 giờ đúng, ăn com Cao Phong Kỳ, nhà ăn tấp nập toàn người.

Mới vừa đi vào, liền thấy

cánh tay đang treo của Tôn Diễm Diễm, ngồi ở vị trí kế bên cửa sổ.

Tôn Diễm Diễm cũng liếc mắt một cái thấy anh, nâng tay trái không bị thương lên, kích động phát tay với Thắm Niệm Thâm, “Thắm Niệm Thâm, nơi này!”

Thắm Niệm Thâm xa xa thấy cô kích động vẫy tay với anh bỗng nhiên có chút đau đầu. Anh thật là điên rồi mới đáp ứng cùng Tôn Diễm Diễm cùng ăn com.

Tôn Diễm Diễm thấy Thắm Niệm Thâm nửa ngày chưa tới, cho rằng anh không thấy mình, lại dùng sức phát phát tay, “Thắm Niệm Thâm, nơi này nơi này nha!”

Giữa trưa nhà ăn nhiều người, Tôn Diễm Diễm lại vẫy tay kêu tên Thắm Niệm Thâm, tất cả nữ sinh xung quanh đều tò mò nhìn cô, đôi mắt mỗi người đều mang theo tò mò cùng đánh giá.

Trước nay Thắm Niệm Thâm không bao giờ kết bạn với nữ sinh, nhưng Tôn Diễm Diễm kêu anh như vậy, hiển nhiên là có quen biết.

Mọi người nhất thời tò mò đều quay đầu lại, nhìn về hướng Tôn Diễm Diễm phát tay.

Thắm Niệm Thâm nhìn Tôn Diễm Diễm với vẻ mặt bất đắc dĩ, nghiêng đầu nói với bạn cùng phòng: “Các cậu đi ăn đi, tớ có chút việc.”

Nói xong liền đi tới chỗ Tôn Diễm Diễm.

Nhóm bạn cùng phòng choáng váng, ngay cả Hứa Lệ cũng ngây ngẩn cả người.

Này... Này mẹ nó là tình huống gì đây?!!!

Trình Mãnh phản ứng lại trước tiên, “Ngọa tào! A Niệm này không phải giấu chúng ta yêu đương chứ?!!!”

“...”

Thắm Niệm Thâm đi đến trước mặt Tôn Diễm Diễm, Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm nhìn anh, “Chúng ta ngồi ở đây đi, em đã lau khô ghế rồi.”

Thắm Niệm Thâm tầm mắt dừng ở cánh tay đang treo của cô, đi thẳng vào vấn đề, “Muốn ăn cái gì?”

Tôn Diễm Diễm lấy trong túi ra thẻ com của mình, đưa cho Thắm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “Đều có thể, em không kén ăn.”

Thắm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nhận thẻ nói, “Đợi chút.”

Anh đặt sách lên bàn, sau đó xoay người đi tới chỗ lấy com.

Mọi người xung quanh sợ ngây người, tất cả đều nghị luận sôi nổi.

“Tình huống này là sao a? Thẩm Niệm Thâm không phải là kết bạn với cô ta chứ?”

“Không thể nào? Trước đó không lâu Thẩm Niệm Thâm không phải vừa mới cự tuyệt Trương Mộng Dao sao? Hoa hậu giảng đường a, cũng cự tuyệt, cô ta hoàn toàn không xinh đẹp bằng Trương Mộng Dao a.”

“Có lẽ Thẩm Niệm Thâm thích loại này a.”

“Đúng vậy. Ôi trời thật hâm mộ, Thẩm Niệm Thâm cư nhiên còn giúp cô ấy lấy cơm a.”

Có nữ sinh thật sự là không chịu nổi tò mò, thò đầu qua hỏi Tôn Diễm Diễm, “Bạn học, cậu đang cùng Thẩm Niệm Thâm yêu đương sao?”

Tôn Diễm Diễm nghe xong, tức khắc vui vẻ mà cười rộ lên, “Tạm thời còn chưa phải, bắt quá sớm muộn gì cũng đúng a.”

“...”

Nhà ăn nhiều người, đợi một hồi lâu, Thẩm Niệm Thâm mới lấy cơm về, bụng hai đĩa cơm đi tới.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm lại đây, vội chạy đi lấy hai đôi đũa cùng hai cái muỗng. Lúc trở về, Thẩm Niệm Thâm vừa vịn đem thức ăn đặt trước mặt cô.

Tôn Diễm Diễm ngồi xuống, cười tủm tỉm mà đưa cho Thẩm Niệm Thâm một đôi đũa cùng một cái muỗng.

Thẩm Niệm Thâm duỗi tay nhận, “Cảm ơn.”

Anh không nhìn Tôn Diễm Diễm, cúi đầu tự ăn cơm.

Tôn Diễm Diễm cười hì hì, nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi có người hỏi hai chúng ta có phải đang yêu đương hay không, khẳng định là cảm thấy hai chúng ta đặc biệt xứng đôi.”

Tôn Diễm Diễm nói chuyện không làm người ta chết thì không dừng, đột nhiên nói ra một câu tự luyến như vậy làm Thẩm Niệm Thâm đang ăn cơm cũng bị sặc. Anh lập tức quay đầu đi chỗ khác, nắm tay trái lại đặt ngay miệng kịch liệt ho khan một trận.

Tôn Diễm Diễm thấy phản ứng này của anh bừa bãi, nhịn không được mà nhỏ giọng nói thầm, “Thẩm Niệm Thâm, anh sẽ hối hận.”

Thẩm Niệm Thâm ho khan hơn nửa ngày rốt cuộc cũng dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Diễm Diễm, nói: “Hiện tại tôi rất hối hận.”

Tôn Diễm Diễm sững sờ, “Hối hận cái gì?”

“Tôi thật là điên rồi mới đáp ứng cùng cô ăn cơm.”

Tôn Diễm Diễm: “...” (-"-;)

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, “An tĩnh ăn cơm, đừng nói nữa.”

Tôn Diễm Diễm nhăn mũi, “Bá đạo.”

Tay trái cô cầm đũa, cúi đầu chuẩn bị ăn cơm, nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, trông mắt đột nhiên quay tròn một vòng, ngẩng đầu nhẹ nhàng hô một tiếng, “Thẩm Niệm Thâm.”

Thẩm Niệm Thâm nâng mắt nhìn cô, “Cái gì?”

Tôn Diễm Diễm lung lay cánh tay bị thương mà cong mắt, thanh âm mềm mại, “Tay không tiện, anh đút em được không?”

Thẩm Niệm Thâm: “... Tôn Diễm Diễm, cô đừng được một tác lại muốn tiến một thước.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Thắm Niệm Thâm dùng cơm rất nhanh nên chẳng mấy chốc đã ăn xong, nhưng lúc ngẩng đầu lại thấy đĩa cơm của Tôn Diễm Diễm vẫn còn nhiều, cơ hồ chưa ăn tí nào.

Thắm Niệm Thâm khước mắt co giật một chút nhìn Tôn Diễm Diễm, hỏi: "Cô đếm số hạt cơm sao?"

Chưa từng thấy người nào ăn cơm chậm như vậy.

Tôn Diễm Diễm nghe xong liền sững sốt, sau đó ngẩng đầu lung lay cái muỗng trên tay trái, thờ phỉ phỉ nói: "Anh cũng thử ăn cơm bằng tay trái xem."

Thắm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, không chút khách khí mà nói: "Tôi dùng tay trái cũng ăn nhanh hơn cô."

Tôn Diễm Diễm hừ hừ, nhắm mắt làm mất quý với Thắm Niệm Thâm, "Ai muốn so với anh."

Thắm Niệm Thâm "..."

Cô cúi đầu tiếp tục ăn cơm, một bên dùng muỗng múc cơm, một bên nói thầm, "Kêu anh dứt em ăn anh lại không chịu."

Thắm Niệm Thâm giật mình, biểu tình quái dị nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm nửa ngày, cuối cùng trong cổ họng phát ra một tiếng "a" trầm thấp.

Tôn Diễm Diễm nghe thấy được liền ngẩng đầu hỏi, "Anh a cái gì?"

Thắm Niệm Thâm không chút khách khí, gọn gàng dứt khoát nói, "Thật chưa thấy nữ sinh nào mặt dày như vậy."

Tôn Diễm Diễm nâng cằm, cười tủm tỉm, "Em xem như anh khen em a."

Thắm Niệm Thâm "..."

Tôn Diễm Diễm thật sự ăn rất chậm, Thắm Niệm Thâm có chút không nhẫn nại, nói: "Cô tự ăn đi, tôi còn có việc, đi trước."

Nói xong liền đứng lên.

"A! Từ từ!" Tôn Diễm Diễm trong miệng còn nhai cơm, thấy Thắm Niệm Thâm đột nhiên đứng lên, phản xạ có điều kiện liền kéo tay anh.

Thắm Niệm Thâm nhấn ấn đường, theo bản năng muốn đẩy cô ra, nhưng giây tiếp theo khước mắt quét đến cánh tay bị thương của Tôn Diễm Diễm, động tác bỗng nhiên dừng lại.

Anh nhú mày, tầm mắt dừng ở cánh tay mà Tôn Diễm Diễm đang lôi kéo, thật lâu sau mới ngược mắt, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm nói, "Buông tay."

Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt không có độ ấm của anh, mím môi, buông tay ra nhỏ giọng nói: "Chờ em một chút thôi."

Thắm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, thanh âm lạnh nhạt, "Tôi chỉ giúp cô lấy cơm thôi, tôi đi đây."

Dứt lời, một tay bưng đĩa, một tay cầm lấy sách trên bàn, xoay người rời đi.

Tôn Diễm Diễm ngồi lặng ở chỗ đó, không chớp mắt nhìn theo thân ảnh Thắm Niệm Thâm, nhìn đến khi anh ra khỏi nhà ăn mới chậm rãi thu hồi tầm mắt mà thờ dài, cầm muỗng tiếp tục yên lặng ăn cơm.

Thắm Niệm Thâm cao lãnh vô tình trong truyền thuyết a, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tôn Diễm Diễm dùng tay trái để ăn thật sự không tiện, cô ăn rất chậm, lại không muốn lãng phí, người trong nhà ăn đều đã đi hết, chỉ còn một mình cô ngồi đó ăn chậm rì rì.

Thời điểm cơm còn thừa một phần tư thì di động đột nhiên vang lên.

Tôn Diễm Diễm buông muỗng, duỗi tay vào túi tìm di động.

Lấy di động ra, cúi đầu nhìn cuộc gọi trên màn hình, là Tạ Tuấn.

Cô nhấn nhận, đưa điện thoại di động đến bên tai, "Chuyện gì?"

"Bà cô, tối hôm qua tớ gọi điện thoại cho cậu sao cậu không nghe máy a?" Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam rất dễ nghe.

Tôn Diễm Diễm sững sốt, "Tối hôm qua cậu có gọi cho tớ sao?"

"Vô nghĩa, lúc đầu gọi điện cho cậu, cậu đang bận nói chuyện, đợi cả buổi, kết quả lúc gọi lại lần nữa liên cư nhiên tắt máy tớ luôn."

Tôn Diễm Diễm nghe xong, lúc này mới nhớ tới tới hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thẩm liên cong môi cười, nói: "Tối hôm qua tớ có chút việc, cậu tìm tớ làm gì?"

Đầu kia điện thoại, Tạ Tuân đang chơi bóng rổ cùng bạn học trên sân, lúc nghỉ ngơi giữa trận, hắn cầm một chai nước khoáng đến bên cạnh bậc thang ngồi nghỉ. Hắn vặn nắp chai nước khoáng, ngửa đầu tu nước ào ào đổ vào cổ họng.

Thiếu niên mặt mày soái khí tựa ánh mặt trời, một thân mặc thể dục màu trắng với mồ hôi từng giọt chảy từ đầu xuống mặt.

Hắn đang uống nước, nghe thấy Tôn Diễm Diễm hỏi hắn tìm làm gì, một ngụm nước bỗng nhiên bị sặc ở cổ họng, ho khan không ngừng.

Tôn Diễm Diễm: "... Cậu không sao chứ?"

Tạ Tuân nổi giận, "Tôn Diễm Diễm! Hôm nay sinh nhật tớ, cậu cư nhiên hỏi tớ tìm cậu làm gì?!!!"

Tôn Diễm Diễm: "..."

Tôn Diễm Diễm cùng Tạ Tuân là hàng xóm, hai nhà có giao tình nên từ nhỏ đã quen biết nhau, học chung cao trung không nói, cư nhiên đại học cũng học cùng một trường, bất quá Tạ Tuân học công trình.

Mấy ngày nay Tôn Diễm Diễm một lòng một dạ với Thẩm Niệm Thẩm, nên không nhớ rõ sinh nhật hắn a. Tạ Tuân vừa nói, mới đột nhiên nhớ tới, vội hỏi: "Cậu muốn quà sinh nhật gì, tớ mua cho cậu."

Tạ Tuân quả thực tức muốn học máu, "Bà cô, cậu tặng quà cho tớ, có phải lại là điểm tâm không??"

Tôn Diễm Diễm: "..."

"Buổi tối đi ăn lẩu, tớ chờ cậu ở cổng khu A."

Tôn Diễm Diễm hoàn toàn quên mất sinh nhật Tạ Tuân, trong lúc nhất thời cũng không biết nên chuẩn bị quà sinh nhật gì cho hắn. Ăn xong cơm trưa liền kêu xe đến trung tâm thành phố dạo một vòng, cuối cùng mua cho hắn một cây bút máy.

Tạ Tuân kia từ nhỏ đã học thư pháp, thích thu thập các loại bút lông cùng các loại bút máy có kích cỡ khác nhau. Tôn Diễm Diễm không hiểu bút máy lắm, tùy tiện chọn mua một cây bút quý.

Thời điểm buổi chiều đến cổng trường liền thấy Tạ Tuân đã đứng chờ sẵn, hắn mặc một cái áo màu đen và một cái quần jean, đứng gọi điện ở tấm bia đá cạnh cổng trường.

Tôn Diễm Diễm đi qua, giơ tay vỗ vai hắn.

Tạ Tuân quay đầu lại, tầm mắt dừng ở cánh tay đang treo của Tôn Diễm Diễm, ánh mắt thập phần khiếp sợ.

"Các cậu gọi món trước đi, tớ đón Diễm Diễm, lập tức tới liền." Tạ Tuân cúp điện thoại, giơ tay chạm vào tay Tôn Diễm Diễm, mày nhăn chặt, "Tôn Diễm Diễm cậu không sao chứ? Mới mấy ngày không gặp, tại sao đã bị thương thành như vậy rồi?"

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm, nói: "Chính là té ngã một cái thôi, không có gì. Chờ mấy ngày gỡ băng vải là ổn rồi."

Nói xong, từ trong túi lấy ra một cái hộp bút máy tinh xảo, "Quà sinh nhật của cậu."

Tạ Tuân đưa tay nhận, mở ra thấy một cây bút máy, khoe miệng gọi một chút tươi cười, "Còn hiểu ý tớ a."

Tôn Diễm Diễm cười hi hi, "Thích thì tốt."

"Đi thôi, nhị cầu bọn họ đều tới rồi." Nói xong liền lôi kéo cánh tay Tôn Diễm Diễm đi về phía trước.

Một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ dừng trước cổng trường, Tạ Tuân mở cửa xe giúp Tôn Diễm Diễm, nói: "Cơm nước xong, buổi tối đi quán bar chơi."

Tôn Diễm Diễm không sao cả, nói: "Tùy tiện a, tớ đều có thể."

"Này, các cậu có biết nữ sinh kia không?" Xe thể thao vừa rời đi, xung quanh đã có người nghị luận.

"Không biết, không phải là bạn gái của Tạ Tuân chứ?"

Tạ Tuân năm nay mới năm nhất, nhưng bởi vì lớn lên soái, mức độ nổi tiếng rất cao.

"Wow, thật hay giả vậy?"

"Tớ biết cái nữ sinh kia, tên Tôn Diễm Diễm, năm nhất khoa mỹ thuật. Nghe nói là thanh mai trúc mã với Tạ Tuấn, trong nhà đặc biệt có tiền."

"Sợ, môn đăng hộ đối a."

Thẩm Niệm Thâm cùng Hứa Lệ vừa mới từ trong trường học đi ra, xa xa thấy Tôn Diễm Diễm, Hứa Lệ đang muốn kêu cô, kết quả nhìn thấy cô bị một nam sinh kéo lên một chiếc xe thể thao Ferrari phía trước.

Hứa Lệ khiếp sợ, đi theo liền nghe thấy vài người bên cạnh đang bàn luận.

Sau khi nghe xong, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, cười gượng, nhỏ giọng nói: "Thật không nhìn ra nhà Diễm Diễm cứ nhiên có tiền như vậy."

Thẩm Niệm Thâm vẫn như cũ mặt không biểu tình, trong ánh mắt không có nửa điểm gợn sóng giống như không nghe thấy, nói với Hứa Lệ: "Tớ đi đây."

"Này, đi đường nhớ chú ý an toàn."

Thẩm Niệm Thâm ra khỏi trường học trước tiên là đến bệnh viện lấy thuốc cho bà ngoại, sau đó mới ngồi xe buýt về nhà.

Anh ngồi ở hàng ghế cuối, bên ngoài cửa sổ hoàng hôn như lửa đang chậm rãi xuống núi.

Anh không chớp mắt nhìn chằm chằm cảnh vật bên ngoài, trong đầu không biết như thế nào bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tôn Diễm Diễm.

Vô ưu vô lự, lại ngây thơ hồn nhiên.

Khuôn mặt tươi cười của Tôn Diễm Diễm đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, Thẩm Niệm Thâm không khỏi nhú mày, muốn đem cô từ trong đầu vớt ra ngoài.

Nhưng anh càng muốn quên đi, khuôn mặt tươi cười kia của cô lại càng rõ ràng mà khắc sâu trong đầu, làm thế nào cũng không tản đi.

Thẩm Niệm Thâm nỗ lực thật lâu, nhưng ngược lại bị phản tác dụng, đuổi thế nào cũng không đi.

Anh gất gao cau mày, trong lòng thầm mắng chính mình một câu: Thẩm Niệm Thâm, điên rồi sao?

.....

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm vừa về đến đầu ngõ, đã ngửi thấy một mùi cơm quen thuộc.

Ngõ nhỏ đều là kiểu nhà trệt cũ với cửa sổ mở ra, khói dầu do xào rau cũng bị thổi ra tản vào trong gió.

Thẩm Niệm Thâm đến bên cửa sổ liền nhìn thấy bà đang ở trong nhà xào rau, anh lộ ra một chút tươi cười, "Bà ngoại, con về rồi."

Bà lão tóc trắng xóa đứng ở cửa sổ, nghe thấy tiếng của cháu ngoại tức khắc cao hứng mà cười rộ lên, "A Niệm về rồi. Mau vào đi, sắp ăn cơm được rồi."

Thẩm Niệm Thâm "ạ" một tiếng, đi về phía trước hai bước, từ túi quần lấy ra chìa khóa mở cửa.

Phòng khách trong nhà có chút nhỏ, một bộ sofa cũ kỹ, một bàn trà gỗ thô, phía trước bàn trà lại có một cái bàn, trên đó đặt một cái TV cũ.

Đồ đạc trong phòng tuy đã rất cũ nhưng lại được sắp xếp rất sạch sẽ, chỉ là trời đã về chiều, ánh sáng trong phòng có chút mờ tối.

Thẩm Niệm Thâm một bên cởi giày một bên bật công tắc đèn trên vách tường, đèn trên trần nhà nháy mắt sáng lên, trong phòng tức khắc sáng ngời lên.

Thẩm Niệm Thâm đặt túi thuốc xách trên tay lên bàn trà, sau đó đi vào phòng bếp, "Bà ngoại, để con giúp."

Trong nồi là thịt xào gừng, Thẩm Niệm Thâm nhận nồi từ bà ngoại, một bên thuận thực mà xào đồ ăn, một bên nói: "Bà ngoại, con đã mua thuốc về, đặt ở trên bàn trà, chốc lát ăn cơm xong thì có thể uống."

Bà lão bỗng nhiên buông tiếng thở dài, "Cái thân già của bà cũng không còn sống bao lâu nữa, cần gì phải lãng phí tiền đi mua thuốc như vậy."

Thẩm Niệm Thâm là một tay bà ngoại gồng gánh, mấy năm nay đi theo bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau. Bà ngoại tuổi lớn thân thể lại không tốt, cho nên anh vẫn luôn kiên chức mua thuốc chữa bệnh cho bà ngoại.

Nghe thấy bà nói vậy, Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhú mày nói: "Bà đừng nói vậy. Bà mới bảy mươi mấy, già chỗ nào đâu. Bà ngoại sẽ sống lâu trăm tuổi."

Bà lão cười cười. Bà biết cháu trai hiếu thuận, nhưng thân thể của bà chẳng lẽ bà lại không rõ sao.

Thời điểm buổi tối ăn cơm, Thẩm Niệm Thâm phát hiện bà ngoại nhìn chăm chăm mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn bà, hỏi: "Làm sao vậy bà?"

Bà lão do dự một lát, vẫn là nhìn không được hỏi, "A Niệm, ở trường học cháu có quen bạn gái không?"

Động tác cầm đũa của Thẩm Niệm Thâm dừng lại, mím môi dưới, sau đó mở miệng, "Sao đột nhiên bà ngoại lại hỏi cái này?"

Bà lão hiền lành cười, "Không phải là đang hỏi cháu sao? Hiện giờ cháu vào đại học, đúng là thời điểm tốt để yêu đương. Nếu có cô gái nào tốt thì dẫn về cho bà ngoại xem mặt."

Bà tuổi đã lớn, thân thể cũng không tốt, không chừng ngày nào đó ngủ một giấc liền không tỉnh lại nữa. Bà đã sống bảy mươi mấy năm cũng đủ rồi, nỗi lo lắng duy nhất chính là cháu ngoại của chính mình.

Thẩm Niệm Thâm từ nhỏ tính tình quái gở, cũng không có bạn bè gì. Nếu như bà rời đi để lại một mình cháu trai lẻ loi, bà thật không dám nghĩ nó sẽ cô độc đến mức nào.

Nếu nó có thể sớm ngày tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình, cuộc sống về sau có người ở bên nó, thì bà cũng yên tâm đi được rồi.

Thẩm Niệm Thâm biết bà ngoại nghĩ cái gì, trầm mặc một lát thấp giọng nói: "Bà ngoại đừng suy nghĩ miên man. Bà phải bảo trọng thân thể thật tốt, chờ con dẫn cháu dâu về cho bà."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Sinh nhật Tạ Tuấn có rất nhiều bạn học cao trung tới, thành ra lại giống như một cuộc họp lớp nhỏ.

Ăn xong lẩu lại đi quán bar chơi, bởi vì buổi tối trường học còn kiểm tra phòng nên mọi người cũng không dám chơi quá muộn, 9 giờ rưỡi liền tan cuộc.

Các bạn học khác ngồi xe về trường của họ, còn Tôn Diễm Diễm đi theo Tạ Tuấn và hai người bạn cùng phòng của hấn về trường.

Vừa rời ở quán bar, Tôn Diễm Diễm có uống chút rượu nên đầu hơi choáng váng, vừa lên xe liền dựa lưng vào ghế nhắm mắt ngủ.

Quán bar cách trường học không quá xa, lái xe mười phút là tới. Bên ngoài trường đại học rất náo nhiệt, cho dù đã gần 10 giờ nhưng quán ăn gần đó và cửa hàng trà sữa đều còn đông khách, nơi nơi đều là học sinh kết bạn thành nhóm, còn có những cặp người yêu anh anh em em.

Tôn Diễm Diễm nguyên bản đã ngủ rồi, nhưng nghe thấy bốn phía âm thanh nói cười vui vẻ liền chậm rãi tỉnh lại.

Cô giờ tay xoa nhẹ đôi mắt, nhìn ra ngoài cửa xe mới phát hiện đã đến cổng trường.

Tạ Tuấn dừng xe, thấy Tôn Diễm Diễm đã tỉnh lại liền hỏi cô: "Có muốn đi uống gì đó giải rượu không?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, "Không cần, tớ về đây."

Nói xong liền mở cửa xe đi ra.

Tạ Tuấn thấy Tôn Diễm Diễm chuẩn bị đi, lập tức kêu cô lại, "Cậu chờ tí! Tớ đưa cậu về!"

"Không cần, tớ tự về được. Cậu cũng mau về đi." Tôn Diễm Diễm không muốn Tạ Tuấn đưa về, và lại lúc này thời gian còn sớm, trường học cũng an toàn.

Cô nói xong cũng không đợi Tạ Tuấn đáp lại liền chuẩn bị đi về hướng trường học, lại không nghĩ tới thời điểm quay đầu, khóe mắt quét đến một thân ảnh cao lớn.

Thẩm Niệm Thâm đang từ hướng đối diện đường lớn đi tới, mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ và quần dài màu đen, tay áo sơ mi cuộn lên hai vòng lộ ra một cánh tay rắn chắc. Đôi tay anh cầm ở túi quần đang đi về hướng trường học.

Tôn Diễm Diễm vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, tức khắc liền cười cong đôi mắt, nhếch miệng cười tủm tỉm nhìn anh.

Cách một cái đường lớn mà đối phương lại cười đẹp như vậy, Thẩm Niệm Thâm muốn không nhìn thấy cũng khó.

Nhưng anh cũng không định chào hỏi Tôn Diễm Diễm, ánh mắt lãnh lãnh đậm đậm mà liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó bất động thanh sắc mà dời tầm mắt nhìn thẳng phía trước.

Vóc dáng Thẩm Niệm Thâm cao, ánh mắt xẹt qua Tôn Diễm Diễm giống như không phát hiện ra cô. Thời điểm đi lướt qua bước chân cũng không dừng lại một chút mà lập tức đi phía trước, lại không nghĩ còn chưa đi về phía trước được hai bước, đột nhiên cánh tay đã bị ôm lấy.

Gió thổi qua, anh ngửi thấy được một chút mùi rượu.

Thẩm Niệm Thâm nhú nhú mày, quay đầu lại liền thấy tay trái Tôn Diễm Diễm đang ôm lấy cánh tay anh, cười tủm tỉm tiến đến bên người anh. Cô ngẩng đầu, khóe miệng nhếch cười, nhìn anh hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, anh đi đâu mới về a? Buổi tối em gọi điện thoại cho anh, sao anh không nghe máy?"

Lúc ấy khoảng hơn 8 giờ, Thẩm Niệm Thâm đang cùng bà ngoại ở nhà xem TV một lát thì Tôn Diễm Diễm gọi điện thoại tới, nhưng anh muốn bảo trì khoảng cách với cô nên không nghe máy.

Tôn Diễm Diễm uống rượu xong, lá gan liền lớn hơn ngày thường. Cô ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, bả vai gắt gao dựa gần anh.

Tầm mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở cánh tay đang treo kia của cô, chịu đựng không đẩy cô ra.

Đại khái là Tôn Diễm Diễm chạm vào anh quá nhiều lần, hiện giờ cũng không còn thấy khó chịu như lúc đầu.

Tôn Diễm Diễm mặt đỏ hồng, trên mặt mang theo chút men say.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chăm chăm cô, nhú nhú mày, "Cô uống rượu?"

Tôn Diễm Diễm đáp một tiếng, sau đó cười ha hả nói: "Uống một chút."

Thẩm Niệm Thâm ngửi thấy mùi này, nghĩ thầm sợ là không chỉ uống một chút đi.

Cách đó không xa, Tạ Tuấn thấy Tôn Diễm Diễm cư nhiên ôm một nam sinh thì tức khắc nhú mày, lập tức bước qua, đến gần mới phát hiện nam sinh kia là Thẩm Niệm Thâm năm hai.

Lần trước năm nhất cùng năm hai thi đấu bóng rổ hữu nghị, Tạ Tuấn cùng Thẩm Niệm Thâm đã giao thủ, cũng coi như là có quen biết.

Hắn nhìn Thẩm Niệm Thâm, nói: "Thật ngại, cô ấy uống say rồi."

Dứt lời, liền giữ chặt cánh tay Tôn Diễm Diễm.

"Đi, tớ đưa cậu về ký túc xá."

Hắn dùng sức, một tay kéo Tôn Diễm Diễm từ bên người Thẩm Niệm Thâm, đen mặt liếc cô một cái.

Đầu Tôn Diễm Diễm có chút choáng váng, nhưng đầu óc vẫn là thanh tỉnh. Cô tránh cánh tay của Tạ Tuấn tay, nói: "Cậu tự về đi, tớ có chuyện cần nói với Thẩm học trưởng."

Đàn ông cũng giống với phụ nữ, là sinh vật trời sinh đã mắc cảm với tình địch. Tạ Tuấn vừa nghe thấy lời này của Tôn Diễm Diễm, sắc mặt tức khắc khó coi buột miệng thốt ra, "Buổi tối rồi còn nói cái gì?!"

Nói xong, cũng không để ý đến sự phản đối của Tôn Diễm Diễm, trực tiếp bắt lấy tay cô, đi nhanh về hướng trường học.

"Này, cậu làm gì vậy?" Tôn Diễm Diễm muốn tránh khỏi Tạ Tuấn, nhưng hắn giữ tay cô rất chặt, căn bản là không thể gỡ tay ra. Cô có chút tức giận dùng sức giữ tay Tạ Tuấn ra, "Tạ Tuấn, cậu làm gì vậy? Mau thả tớ ra!"

"Không bỏ! Làm sao cậu lại quen biết Thẩm Niệm Thâm?"

"Không liên quan đến cậu. Này, cậu mau buông tay a, đau chết mắt."

Tôn Diễm Diễm bị Tạ Tuấn kéo đi mất.

Thẩm Niệm Thâm đứng tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích, trong mắt anh một mảnh đen nhánh. Ánh mắt thật sâu, tầm mắt dừng ở cánh tay Tôn Diễm Diễm đang bị Tạ Tuấn dắt đi, không rõ vì sao mà cảm thấy có chút chướng mắt.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác trong nháy mắt ở trong lòng chợt lóe mà thôi, nhanh đến nỗi anh cũng không có ý thức được.

Anh thu hồi tầm mắt, không chút nào để ý, tiếp tục đi về hướng ký túc xá.

Tôn Diễm Diễm bị Tạ Tuấn nài ép lôi kéo đưa về ký túc xá, trở về việc đầu tiên chính là gọi cho Thẩm Niệm Thâm.

Cô muốn giải thích! Muốn giải thích a!

Vừa rồi Tạ Tuấn kéo cô đi như vậy, cũng không biết Thẩm Niệm Thâm có hiểu lầm hay không.

Điện thoại vang lên thật lâu, không có người nghe máy.

Tôn Diễm Diễm bực bội, "Làm gì lại không nghe điện thoại a!"

Trình Đóa xoay người, "Cậu có muốn gọi điện thoại cho Hứa Lệ không? Có khả năng là Thẩm Niệm Thâm không nghe thấy."

Tôn Diễm Diễm nghĩ thầm cái gì mà anh không nghe thấy, cố ý không nghe thì đúng hơn. Nếu thật sự như vậy thì ý chí chiến đấu mạnh mẽ của cô lúc đầu thật sự sắp không còn tí nào.

Tôn Diễm Diễm cúp điện thoại, lại gọi cho Hứa Lệ.

Hứa Lệ nghe máy rất nhanh, "Diễm Diễm?"

Tôn Diễm Diễm vội hỏi: "Thẩm Niệm Thâm đâu? Em gọi điện thoại cho anh ấy vài lần rồi mà vẫn không được."

Hứa Lệ nằm ở trên giường nhấc chân lên bắt chéo lại mà lắc lư, nói: "A Niệm đang tắm, chắc là di động của cậu ấy để chế độ yên lặng nên không nghe thấy."

Tôn Diễm Diễm nghe vậy, đôi mắt tức khắc sáng ngời, "Thật không?!"

Không phải anh cố ý không nghe điện thoại của cô mà là đang tắm nên không nghe thấy?

Tôn Diễm Diễm tâm tình tức khắc lại tốt lên, cười nói: "Vậy em chờ lát nữa lại gọi."

Thẩm Niệm Thâm từ phòng tắm đi ra, Hứa Lệ lập tức từ trên giường thò đầu ra ngoài, "A Niệm, Diễm Diễm tìm cậu, hình như gọi điện thoại cho cậu rất nhiều lần. Cậu mau gọi lại cho người ta một cái đi."

Thẩm Niệm Thâm không đáp, một bên lau tóc một bên đi đến bàn sách, cầm lấy di động nhìn thoáng qua, quả nhiên là có vài cuộc gọi.

Nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua, sau đó lại ném trở về trên bàn sách.

Anh vừa lau tóc vừa dùng chân kéo ghế từ bàn ra sau đó ngồi xuống, giờ tay rút một quyển sách từ kệ sách xuống.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm cư nhiên còn chuẩn bị đọc sách, đôi mắt tròn lớn, "A Niệm, không phải chứ? Diễm Diễm người ta gọi mấy cuộc điện thoại cho cậu, cậu phải gọi lại cho người ta một cái a."

Thẩm Niệm Thâm thanh âm nhàn nhạt nói: "Không có hứng thú."

Hứa Lệ ghen một chút, nhìn chằm chằm đầu Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, nhìn không được hỏi: "Cậu thật sự một chút cũng không thích Diễm Diễm sao?"

Thẩm Niệm Thâm từ lúc vào đại học đến giờ nữ sinh theo đuổi anh không ngớt, nhưng cơ hồ không có một người nào có thể tới gần anh trong vòng ba mét.

Nhưng mà Tôn Diễm Diễm lại là ngoại lệ, đặc biệt là Thẩm Niệm Thâm còn đáp ứng cùng ăn cơm trưa với cô.

Tuy rằng khả năng là do áy náy, nhưng Hứa Lệ nhìn ra, thái độ của Thẩm Niệm Thâm đối với Tôn Diễm Diễm khác hoàn toàn so với các nữ sinh khác.

Hắn còn tưởng rằng, anh đối với Tôn Diễm Diễm hẳn là ít nhiều có chút cảm giác chứ.

Thẩm Niệm Thâm ngữ khí vẫn như cũ lãnh đạm, "Không có gì gọi là thích hay không thích hết."

Anh cùng Tôn Diễm Diễm căn bản không phải người cùng một thế giới. Mà không phải là người cùng một thế giới thì nói gì đến thích hay không thích đây?

Hứa Lệ lắc đầu, hảo tâm nói: "A Niệm, cậu đừng trách tớ không nhắc nhở cậu a. Diễm Diễm rất được ái mộ, nam sinh theo đuổi em ấy cũng không ít. Cùng khoa với chúng ta, Triệu Diệp cách vách theo đuổi em ấy, còn có Tạ Tuấn đi xe thể thao lúc chiều nữa. Cậu thấy sao? Hiện tại cậu không quý trọng, về sau cũng đừng hối hận."

"Cậu có thấy phiền hay không?" Thẩm Niệm Thâm nhú nhú mày, đột nhiên có chút bực bội.

"Được được được, tớ không nói nữa, về sau nếu cậu hối hận cũng đừng trách tớ không nhắc nhở cậu." Hứa Lệ không có biện pháp với Thẩm Niệm

Thâm, nằm lại trên giường, tiếp tục phát WeChat với Trình Đóa, "Em gái chết tiệt, ngày mai đi xem phim không?"

.....

Phòng ngủ 11 giờ tắt đèn, Tôn Diễm Diễm nằm trên giường mở to mắt nhìn chăm chăm trần nhà, cứ cách hai phút thì lại lấy di động từ trong chăn ra xem một cái.

Nhưng mà màn hình vẫn trống tuếch, một tin nhắn cũng không có.

Tôn Diễm Diễm không khỏi có chút thất vọng, nghĩ thầm một chút liền đại khái là đợi không được điện thoại của Thẩm Niệm Thâm rồi.

Vì thế liền phát một cái WeChat cho anh, "Thẩm Niệm Thâm, em cùng Tạ Tuấn chỉ là bạn bè thôi, không có gì khác đâu, anh đừng hiểu lầm."

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm cũng đang nằm trên giường, nghe thấy di động rung liền giơ tay sờ soạng lấy ở dưới gối ra.

Thấy Tôn Diễm Diễm gửi tin nhắn, không biết vì cái gì, nổi buồn bực vừa rồi còn nghẹn ở trong lòng kia lại không hiểu được mà tiêu tán hết.

Anh nhìn chăm chăm màn hình trong chốc lát, chưa nghĩ ra sẽ trả lời cô như thế nào thì đầu kia tựa như có chút sốt ruột, lại gửi thêm một cái, "Thẩm Niệm Thâm, anh ngủ rồi sao?"

Thẩm Niệm Thâm chạm tay vào màn hình, đang muốn trả lời cô thì đầu kia lại gửi liên tiếp vài tin nữa.

"Thẩm Niệm Thâm, không phải anh ngủ rồi chứ?"

"Thẩm Niệm Thâm, anh có thấy em gọi điện thoại cho anh không?"

"Thẩm Niệm Thâm, anh phản ứng lại một chút đi."

"[đáng thương] [đáng thương][đáng thương]"

Cách một màn hình Thẩm Niệm Thâm có thể tưởng tượng được bộ dáng vô cùng đáng thương của Tôn Diễm Diễm, khóe miệng bất giác mà cong một chút sau đó chớp mắt liền biến mất, chính anh cũng không phát hiện.

Anh nâng tay lên, đang định trả lời cô.

Không nghĩ tới vừa mới đánh được hai chữ, đầu kia đột nhiên lại phát tới một tin nhắn - "Thẩm Niệm Thâm, em không muốn theo đuổi anh nữa, em mệt mỏi muốn chết."

Thẩm Niệm Thâm ngón tay đang đánh chữ bỗng dừng lại, ấn đường tức khắc nhăn lại, ánh mắt đen nhánh nhìn chăm chăm mấy chữ trên màn hình.

Anh gãi gao mím môi dưới, sau đó xóa hai chữ vừa mới đánh, ngón tay ấn mạnh trên màn hình phảng phất như đang phát tiết, "Cầu mà không được."

Tôn Diễm Diễm: "Ha ha ha em nói giỡn."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Thẩm Niệm Thâm, ngày mai chúng ta đi xem phim được không? Mấy hôm trước vừa ra một bộ phim em đặc biệt muốn xem, nhưng các bạn đều không có thời gian."

Thẩm Niệm Thâm trả lời cô, "Tìm bạn cùng phòng của coi."

Tôn Diễm Diễm rất nhanh đã trả lời lại, "Bạn cùng phòng đều bận a. Nghiên Nghiên muốn đi Hội Học Sinh, Miêu Miêu muốn đọc sách, A Đóa muốn cùng Hứa Lệ hẹn hò nha, em cô đơn."

Thẩm Niệm Thâm khóe mắt giật giật, nhìn về phía giường đối diện, bỗng nhiên mở miệng, "Cậu với bạn cùng phòng của Tôn Diễm Diễm đang ở bên nhau?"

Hứa Lệ sùng sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, có chút ngượng ngùng, ha ha cười nói: "Cũng không tính, em ấy còn chưa nhận lời tớ."

Sau đó dừng lại một chút, "Đây, không đúng a. Làm sao cậu biết được?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Đầu kia điện thoại, Tôn Diễm Diễm lại gửi tin nhắn tới thúc giục, "Được không a, Thẩm Niệm Thâm?"

Thẩm Niệm Thâm lại trả lời cô, "Ngày mai tôi có việc, cô tìm bạn khác đi."

Dừng một chút rồi lại bổ sung một câu, "Cậu nam sinh đêm nay cũng không tồi, thoát nhìn đối với cô khá tốt."

Tin nhắn gửi đi, đầu kia điện thoại hơn nửa ngày không có đáp lại.

Thắm Niệm Thâm đợi một lát thấy không có tin nhắn lại liền buông điện thoại xuống.

Kết quả còn chưa hoàn toàn buông xuống thì màn hình lại sáng.

Anh thuận tay cầm lên lại, nhìn lướt qua màn hình.

Kết quả, vừa liếc mắt một cái, thiếu chút nữa liền sặc.

Ta là ngọt ngào nha: [Thắm Niệm Thâm, không phải là anh ghen tị đấy chứ???]

Thắm Niệm Thâm nheo mắt, lập tức mạnh mẽ trả lời cô mấy chữ: "Tôi điên rồi sao?"

Tôn Diễm Diễm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Diễm Diễm bị Thắm Niệm Thâm đá kích rồi.

Cái gì mà nói là anh bị điên rồi? Ghen với cô chính là điên rồi sao?

Cô chun mũi, có chút không cao hứng ghé vào giường thờ phỉ phỉ, từng chữ một nói, “Thắm Niệm Thâm, anh thật không biết đùa.”

Đầu kia điện thoại, Thắm Niệm Thâm nhìn chằm chằm tin nhắn của Tôn Diễm Diễm, về mặt bắt đắc dĩ mà nhấn lại mấy chữ, “Đi ngủ sớm một chút.”

Tuy rằng tin nhắn trả lời của anh đều rất cứng nhắc nhưng đêm nay Tôn Diễm Diễm kỳ thật cảm thấy rất cao hứng. Lúc trước Thắm Niệm Thâm hoàn toàn không phản ứng với tin nhắn WeChat của cô, đêm nay lại tốt tính trả lời cô mấy cái, thật là tiến bộ không tồi nha!

Ít nhất anh không có cự tuyệt cô không phải sao?

Tôn Diễm Diễm nghĩ xong liền ở trong ổ chăn vui vẻ mà cười rộ lên, vô cùng cao hứng mà nhấn cho Thắm Niệm Thâm một câu ngủ ngon.

Đợi một hồi lâu, rốt cuộc cũng chờ được anh trả lời một câu đồng dạng chúc ngủ ngon.

Tôn Diễm Diễm cong khóe miệng cười tủm tỉm nhìn chằm chằm câu ‘ngủ ngon’ của Thắm Niệm Thâm nửa ngày cuối cùng cũng thỏa mãn mà tắt điện thoại, mang theo tâm tình mỹ diệu vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau là thứ năm, buổi sáng có hai tiết, buổi chiều tất cả đều được nghỉ.

Mỗi cuối tuần, mọi người đều được nghỉ trưa đã là lẽ thường từ trước tới nay của trường. Đại học có nhiều hoạt động, lại đang trong tiết trời nắng ấm tốt nên ngày thường các bạn ở ký túc xá cũng được thoải mái ra ngoài hoạt động.

Bất quá đối với Thắm Niệm Thâm mà nói, trường học cho nghỉ không có quan hệ gì đến anh. Buổi chiều hai giờ rưỡi đương giờ nghỉ trưa, anh cầm sách đến thư viện tự học.

Bởi vì tất cả sinh viên đều được nghỉ nên người đến thư viện cũng không ít, cửa không ngừng có người ra vào.

Thắm Niệm Thâm mất nhìn thẳng, cầm sách đi tới cổng lớn.

Nào biết vừa mới vào cửa, đột nhiên một bàn tay ngăn ở trước mắt anh.

Anh rũ mắt nhìn thoáng qua, bàn tay nhỏ trắng nõn tinh tế, trong tay có hai tấm vé xem phim màu đỏ. Giây tiếp theo, Tôn Diễm Diễm liền từ sau tấm vé xem phim nhô đầu ra cười hi hi.

“Thẩm Niệm Thâm, chúng ta đi xem phim điện ảnh đi.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái liền cự tuyệt, nói: “Không đi.” Sau đó liền mặc kệ cô, chuẩn bị đi vào trong.

Tôn Diễm Diễm chạy nhanh đến nắm lấy cánh tay anh, “Đi thôi đi thôi, ngày nào anh cũng học, phải cho chính mình nghỉ ngơi một chút chứ.”

Tôn Diễm Diễm một bên nói một bên ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, kéo anh đi ra ngoài.

Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm có chút nặng, giống như cái cọc gỗ được đóng trên đất, Tôn Diễm Diễm kéo nửa ngày cũng không nhúc nhích được nửa bước.

Cô gắt gao ôm cánh tay anh, rũ đầu ở trong miệng lẩm bẩm, “Thật nặng a, anh không động đậy một chút được sao —”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên đỉnh đầu Tôn Diễm Diễm, nghe thấy cô nhỏ giọng oán giận, trong mắt gần như không thể phát hiện mà hiện lên một tia ý cười, như có như không mà phối hợp với Tôn Diễm Diễm di chuyển nhẹ bước chân.

Rốt cuộc Thẩm Niệm Thâm cũng động đậy, Tôn Diễm Diễm còn tưởng rằng mình đã kéo được anh, trong lòng còn âm thầm nghĩ, xem ra Thẩm Niệm Thâm là ăn cứng mà không ăn mềm a? Có phải hạ gục anh một cách mạnh mẽ thì anh sẽ hoàn toàn đầu hàng không?

Tôn Diễm Diễm nào bỏ đến lợi hại, nghĩ đến hình ảnh Thẩm Niệm Thâm bị hạ gục mạnh mẽ liền che miệng cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười này... ừm, giống như đang định làm chuyện xấu.

Thẩm Niệm Thâm híp mắt nhìn cô, “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Tôn Diễm Diễm hoàn hồn, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh, “Anh đoán xem?”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Cần phải đoán sao? Cười giống tiểu hồ ly đến vậy, có thể là chuyện tốt sao?

Tôn Diễm Diễm kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi thư viện, không đứng, cũng không thể nói là cô kéo ra. Nếu Thẩm Niệm Thâm không muốn, mìn Tôn Diễm Diễm cũng không có khả năng kéo được anh.

Tựa như Hứa Lệ nói, nếu anh không mở cửa cho cô, thì cũng sẽ giống như các nữ sinh khác, căn bản không thể tới gần anh trong vòng ba mét.

Thời điểm Tôn Diễm Diễm tới tìm Thẩm Niệm Thâm còn tưởng rằng sẽ rất khó mới có thể dụ được anh ra khỏi thư viện, thậm chí còn chuẩn bị ở lại thư viện kéo dài thời gian với anh, không nghĩ tới kết quả lại rất thuận lợi.

Trên đường đến rạp chiếu phim, cô không nhịn được vui vẻ mà hỏi Thẩm Niệm Thâm một câu: “Thẩm Niệm Thâm, có phải anh cũng muốn đi xem phim với em không?”

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, biểu tình nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Vừa lúc tôi cũng đã lâu không xem phim thôi.”

Tôn Diễm Diễm “...”

Tôn Diễm Diễm vừa mua vé xem phim vào sáng hôm nay, mua xuất phim lúc 3 giờ 10 phút chiều. Bởi vì rạp chiếu phim gần sát trường học nên lúc đến chỉ mới 3 giờ.

Vé đã được kiểm tra, Tôn Diễm Diễm và Thẩm Niệm Thâm liền tiến vào rạp chiếu phim, cô kéo anh đến khu đồ ăn vặt, “Chúng ta mua hai hộp bắp rang đi, chỗ này bán bắp rang khá ngon.”

Thẩm Niệm Thâm nhàn nhạt nói: “Tôi không ăn.”

Tôn Diễm Diễm nói: “Vậy anh ăn cùng em.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Rạp chiếu phim bên ngoài trường học đặc biệt nhiều người, hôm nay lại còn là thứ năm toàn trường được nghỉ nên khu đồ ăn vặt đã xếp thành một hàng rất dài.

Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thâm đứng sau cùng, phía trước họ là một đôi tình nhân. Hai người nhìn thập phần ngọt ngào, nữ sinh ôm tay nam sinh, đầu dựa vào vai nam sinh ấy. Không biết hai người nói gì, nam sinh đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi bạn gái một cái.

Bởi vì họ ở ngay phía trước, Tôn Diễm Diễm nhìn thấy đặc biệt rõ ràng, không khỏi có điểm hâm mộ. Cô sống đến bây giờ, còn chưa có nam sinh nào thân mật với cô đến vậy.

Nghĩ xong, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm bên cạnh.

Vừa rồi nam sinh kia thân mật với bạn gái, Thẩm Niệm Thâm đứng sau cũng thấy. Lúc này thấy Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt híp lại nhìn cô.

Tôn Diễm Diễm hơi cong đôi mắt, bỗng nhiên nhích lại gần Thẩm Niệm Thâm nhỏ giọng hỏi, “Thẩm Niệm Thâm, anh thật sự chưa từng yêu đương sao?”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái sau đó dời tầm mắt, cự tuyệt trả lời loại vấn đề này của cô.

Tôn Diễm Diễm đương nhiên biết anh sẽ không nói, rốt cuộc anh vẫn là luôn cự tuyệt mấy nữ sinh đụng vào trước đó a.

Nhưng mà...

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên nghĩ đến cô chạm vào Thẩm Niệm Thâm vài lần cũng không có bị giống vậy, đặc biệt là hôm nay lúc bị cô ôm lấy cánh tay cũng hoàn toàn không có ý muốn đẩy cô ra.

Bỗng nhiên đôi mắt Tôn Diễm Diễm sáng lên, giống như đã nghĩ ra cái gì lại có chút hưng phấn, thử dùng tay kéo Thẩm Niệm Thâm.

Đôi tay anh nhàn nhã cầm ở túi quần vừa vặn lộ ở ngoài. Bàn tay nhỏ mềm mại phủ lên trong nháy mắt khiến anh không khỏi sửng sốt. Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, tầm mắt dừng ở trên tay Tôn Diễm Diễm.

Sau một lúc lâu, anh hơi dùng sức rút tay ra khỏi lòng bàn tay cô, lần nữa cầm vào túi quần.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn thẳng về phía trước, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Bất quá Tôn Diễm Diễm cũng không định từ bỏ như vậy, trên mặt lộ ra biểu tình thập phần chờ mong hỏi: “Thẩm Niệm Thâm, hiện tại sao anh không đẩy em ra a? Có phải anh...”

Cô hơi dừng lại, sau đó có điểm thẹn thùng, mặt dày nhỏ giọng bổ sung thêm, “... cũng có chút thích em hay không a?”

Thẩm Niệm Thâm nhướn mày nhìn cô, “Tối hôm qua cô còn chưa tỉnh rượu à?”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Anh hướng cảm về phía cánh tay còn quấn băng vải, nhẫn nại giải thích: “Sợ lại đẩy cô ngã, còn phải mỗi ngày tiếp tục lấy com cho cô.”

Cho nên... là bởi vì sợ lại đẩy cô ngã, bị cô ăn vạ không buông???

Nguyên bản còn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm ít nhiều cũng thích cô, không nghĩ tới cư nhiên chỉ là vì mau chóng muốn thoát khỏi cô!

Tôn Diễm Diễm tức khắc buồn bực.

Cô cảm thấy nếu mình còn tiếp tục thảo luận với Thẩm Niệm Thâm, có khả năng sẽ bị anh làm cho đang sống sờ sờ mà tức chết mất.

Khu đồ ăn vặt có nhiều người xếp hàng, nhưng tốc độ mọi người mua đồ ăn đều rất nhanh, một lát đã tới Tôn Diễm Diễm.

Cô vừa nhìn thấy đồ ăn, mọi buồn bực trong nháy mắt liền tan thành mây khói, tâm tình tức khắc tốt lên chỉ vào quầy hàng bắp rang, “Tôi muốn cái này, hai phần. Thêm hai ly Coca.”

Gọi xong, Tôn Diễm Diễm liền duỗi tay vào túi lấy tiền, kết quả còn chưa lấy túi tiền ra đã thấy Thẩm Niệm Thâm lấy ra tờ một trăm.

Tôn Diễm Diễm sửng sốt, theo bản năng nói: “Không phải em trả sao?”

Thẩm Niệm Thâm ngữ khí nhàn nhạt: “Cô mua vé, đồ ăn vặt tôi mua.”

Tôn Diễm Diễm cũng không tranh với Thẩm Niệm Thâm, chờ anh thanh toán tiền.

Cô không tiện tay, Thẩm Niệm Thâm liền giúp cô bung hai hộp bắp rang cùng hai ly Coca, hai người ra khỏi khu đồ ăn vặt.

Mua xong đồ ăn thì đã 3 giờ 13, phim bắt đầu được 3 phút rồi.

“Đi thôi đi thôi, phim đã bắt đầu rồi.” Tôn Diễm Diễm sốt ruột đi xem phim, vội vàng kéo Thẩm Niệm Thâm đi vào phòng chiếu phim.

Phim đã bắt đầu, phòng chiếu phim bên trong đen như mực, đầy người ngồi. Cũng may vị trí của bọn họ ở hàng cuối, rất nhanh đã tới chỗ.

An tĩnh ngồi xuống, Thẩm Niệm Thâm đưa hai hộp bắp rang cho cô.

Tôn Diễm Diễm nhỏ giọng nói: “Anh không ăn sao?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Điem Điem nhỏ giọng nói thầm, “Ăn rất ngon.”

Cô vừa nói vừa ăn, ăn được mấy viên liền lấy một viên đưa đến khóe miệng Thẩm Niệm Thâm, “Ném thử?”

Ngón tay mềm mại trắng nõn bỗng nhiên chạm nhẹ vào môi Thẩm Niệm Thâm, anh hô hấp hơi nhanh, đầu nhích ra sau.

“Đừng nháo.”

Tôn Điem Điem thanh âm mềm mại, “Ném một chút đi.”

Thẩm Niệm Thâm quay mặt đi, không ăn.

Tôn Điem Điem mếu máo, “Ngạo kiều.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Cô lại lấy Coca ra, đưa cho Thẩm Niệm Thâm một ly, “Uống cái này đi.”

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn một cái, mặt vô biểu tình nói một chữ ‘Không’.

Tôn Điem Điem “...”

Thẩm Niệm Thâm cái gì cũng không chịu, Tôn Điem Điem đành phải tự ăn toàn bộ. Nhưng mà hai hộp bắp rang thật sự quá nhiều, cho nên nguyên cả bộ phim cô đều vội vàng ăn bắp rang.

Vừa mới bắt đầu vẫn là vừa xem phim vừa ăn bắp rang, kết quả coi được một nửa thì phát hiện bộ phim thật sự quá nhàm chán, cô bèn cúi đầu, hết sức chuyên chú mà ăn bắp rang.

Thẩm Niệm Thâm cũng cảm thấy tương tự, dựa lưng vào ghế có chút chán đến chết.

Anh hơi hạ mắt nhìn xuống, tầm mắt bỗng nhiên rơi xuống đỉnh đầu Tôn Điem Điem.

Cô cúi thấp đầu ôm hai hộp bắp rang, không ngừng nhét đầy bắp rang vào miệng. Bộ dạng ăn giống như trẻ con thực sự rất đáng yêu.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, trong mắt không tự giác hiện ra một tia ý cười bất đắc dĩ.

Cuối cùng phim cũng hết, thời điểm ra khỏi phòng chiếu mọi người đều nghị luận sôi nổi về cảm xúc sau khi xem xong.

“Cả bộ phim tôi đều trong WC. Không đối gạt các người, ông đây vào WC ít nhất bốn lần.”

“Ai da tôi nói này, có phải anh hư thật không?”

“Cậu thôi đi.”

“Bất quá xác thực rất nhàm chán, mẹ nó tôi thiếu chút nữa ngủ mất rồi.”

Tôn Điem Điem nghe thấy mấy nam sinh bên cạnh thảo luận, ngẩng đầu hỏi Thẩm Niệm Thâm, “Anh có cảm thấy hay không?”

Thẩm Niệm Thâm tay phải xoa nhẹ sau cổ, ngửa đầu vờn một chút, nghe thấy Tôn Điem Điem hỏi bèn liếc nhìn cô một cái, hỏi lại: “Cô cảm thấy sao?”

Tôn Điem Điem cười hắc hắc, “Em cũng cảm thấy rất nhàm chán a, rất nhanh đã ngủ rồi.”

Ngủ a?

Thẩm Niệm Thâm run run hai khóe mắt, cho nên toàn bộ quá trình cái người ngồi ở kia sung sướng ăn như một đứa trẻ là ai??

Tôn Điem Điem ăn sạch sẽ hai hộp bắp rang, lúc ra khỏi rạp chiếu phim trong tay còn thừa một ly Coca, cô ngại cầm vương bận bèn uống một hơi hết ly.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô uống nhanh như vậy liền có điểm lo lắng nói: “Cô có ăn quá nhiều hay không? Coca này rất lạnh, sẽ không bị đau dạ dày chứ?”

Tôn Điem Điem rất tự tin nói: “Sẽ không đâu, dạ dày của em rất tốt.”

Cô một hơi uống hết Coca ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó ngẩng đầu cười tủm tỉm hỏi Thẩm Niệm Thâm, “Hiện tại chúng ta đi đâu a?”

Mới hơn 5 giờ một chút, thời gian còn sớm.

Thắm Niệm Thâm mặt vô biểu tình, nói: “Tôi đến thư viện.”

Tôn Diễm Diễm nhăn khuôn mặt nhỏ lại, “Thư viện rất nhàm chán a.”

“Ừm, cô tự đi chơi đi. Tôi đi đây.”

Khi nói chuyện, đèn xanh vừa lúc sáng lên, Thắm Niệm Thâm nhắc chân đi về hướng đối diện đường lớn.

Mới đi vài bước, một bàn tay nhỏ đột nhiên giữ chặt cánh tay anh, thanh âm vui sướng từ phía sau truyền đến, “Em đi cùng anh nha.”

Lần đầu tiên Tôn Diễm Diễm đi xem phim cùng Thắm Niệm Thâm nên tâm tình đặc biệt tốt, trên đường đến thư viện vẫn luôn tươi cười sáng lạn với Thắm Niệm Thâm.

“Cuối tuần chúng ta lại đi xem phim đi, lần này sẽ chọn một bộ phim thật hay a.”

“Không phải anh có xe đạp sao? Khi nào chúng ta đi xe đạp đi. Bắt quá em sẽ không chạy đâu, anh đến chở em nha.”

“Thắm Niệm Thâm, không phải anh chơi bóng rổ sao, ở quảng trường Minh Duyệt có một nhà Carnival, khi nào chúng ta đi chơi được không?”

Tôn Diễm Diễm nói rất nhiều, mà Thắm Niệm Thâm cứ nhiên lại không cảm thấy phiền. Ánh chiều tà của hoàng hôn chiếu trên người cô, chiếu lên đỉnh đầu một vòng ánh sáng màu cam. Thắm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô, thế nhưng bất tri bất giác mà bị mê hoặc.

Hai người vừa tới thư viện, Tôn Diễm Diễm đã tự giác đè nặng thanh âm, nhỏ giọng nói với Thắm Niệm Thâm: “Kỳ thật em rất ghét tới thư viện.”

Đột nhiên lại cười, “Nhưng vì anh, mỗi ngày em đều có thể tới. Thế nào? Có phải rất cảm động hay không?”

Thắm Niệm Thâm ngồi đối diện mở sách ra, nghe xong liền nhàn nhạt trả lời cô, “Nếu cô an tĩnh, tôi sẽ càng cảm động.”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Rất tốt, cô đã im miệng.

Tôn Diễm Diễm nhàm chán đi đến kệ sách tìm mấy quyển tiểu thuyết.

Tuy nhiên lực chú ý nhiều nhất của cô cũng chỉ có thể bảo trì hai mươi phút, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Thắm học bá đang rất tập trung, phi thường nghiêm túc mà viết vào tập.

Tôn Diễm Diễm tò mò liền đứng lên rồi sang ngồi cạnh Thắm Niệm Thâm. Ghế ở thư viện là loại ghế dài, vừa vặn hai người có thể ngồi.

Cô ngồi cạnh Thắm Niệm Thâm, ghé đầu vào nhìn tập của anh. Kết quả là nhìn thoáng qua liền choáng váng, toàn bộ tập đều viết bằng tiếng anh.

“Thắm Niệm Thâm... anh bên khoa tiếng anh sao?”

Thắm Niệm Thâm: “...”

“Không đúng a, không phải anh học tài chính sao?”

“...”

Tôn Diễm Diễm cọ cọ vào người Thắm Niệm Thâm mà sùng bái, đột nhiên bắt lấy cánh tay anh kích động nói: “Thắm Niệm Thâm, anh dạy kèm tiếng anh cho em đi, tiếng anh cấp bốn em còn chưa qua được.”

Thắm Niệm Thâm như cũ làm việc của mình, đầu cũng không nâng phát ra thanh âm nhàn nhạt, “Cấp bốn rất đơn giản, cô làm hơn hai bộ đề là được rồi.”

Tôn Diễm Diễm là sinh viên nghệ thuật, học tập rất dờ. Ngữ văn, chính trị, lịch sử thì tốt một chút, nhưng toán học cùng tiếng anh quả thực là đại nạn.

“Dù sao cũng định như vậy rồi, ngày mai em đem bài thi cấp bốn tới, anh giúp em phụ đạo.”

Nhìn Tôn Diễm Diễm tự quyết định thay mình, Thắm Niệm Thâm co rút khóe mắt, ngẩng đầu hỏi, “Tôi đáp ứng rồi à?”

Tôn Diễm Diễm lặng lẽ cười, chấp tay trước ngực làm biểu tình cầu xin với Thắm Niệm Thâm.

Thắm Niệm Thâm: “...”

Thắm Niệm Thâm nghiêm túc học tập, một khi tiến vào trạng thái liền có thể bảo trì bất động đến mấy giờ.

Chính là Tôn Diễm Diễm có chút khó khăn, ngồi mấy giờ đồng hồ cả người đều không thoải mái, quan trọng nhất chính là hình như cô bị đau bụng.

Cô đã đi WC vài lần, chính là cũng không tiêu chảy, nhưng hình như bụng đau ngày càng nghiêm trọng hơn.

Nửa giờ đã đi WC ba lần, Thẩm Niệm Thâm cũng nhận thấy có chút không thích hợp, ngẩng đầu liền thấy Tôn Diễm Diễm đang dựa vào bàn, mặt úp vào cánh tay.

Anh có chút lo lắng, đuổi tay chạm vào cô một chút, “Tôn Diễm Diễm, cô không sao chứ?”

Tôn Diễm Diễm hơn nửa ngày không nhúc nhích, nhưng lúc cô ngẩng đầu lên, sắc mặt lại tái nhợt đến dọa người.

Thẩm Niệm Thâm ấn đường căng thẳng lập tức hỏi: “Cô làm sao vậy? Mặt sao lại trắng bệch như vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Tôn Diễm Diễm thanh âm suy yếu, tay ôm bụng, “Hình như em... hình như đau bụng.”

Sắc mặt cô trắng đến lợi hại, Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhấn chặt mảy ném bút đi, lập tức đứng lên đến bên người Tôn Diễm Diễm, mới phát hiện cô đang che lại chỗ ruột thừa.

“Có thể đi được không?” Anh đỡ tay cô, lo lắng hỏi.

Tôn Diễm Diễm thử tự mình đứng lên, chính là quá đau lại lập tức ngồi xuống.

Thẩm Niệm Thâm thấy thế ấn đường càng nhấn chặt, lập tức ngồi xổm trước mặt cô, “Lên đi, tôi công cô đến bệnh viện.”

Anh công Tôn Diễm Diễm chạy nhanh về hướng bệnh viện.

Cô dựa vào lưng anh mà bụng đau không chịu được, nhưng trong lòng lại có một loại vui sướng nói không nên lời.

Tôn Diễm Diễm ôm cổ anh, mặt dựa vào vai anh.

Thật hy vọng thời gian trôi qua yên lặng như vậy, thật hy vọng Thẩm Niệm Thâm sẽ luôn công cô như vậy, thật hy vọng Thẩm Niệm Thâm cũng có thể giống cô thích anh mà thích cô.

Nửa giờ sau, trong bệnh viện.

Tôn Diễm Diễm ở phòng khám bệnh truyền nước, Thẩm Niệm Thâm ngồi cạnh cô nhưng mặt rất khó coi.

Tôn Diễm Diễm nhẹ nhàng chạm chạm vào bả vai anh, thanh âm nho nhỏ, “Thẩm Niệm Thâm, anh đừng tức giận, sau này em sẽ không ăn nhiều đồ như vậy nữa, cũng không uống Coca lạnh.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, “Tôi tức cái gì chứ, người chịu tội cũng không phải tôi.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng mặt vẫn rất khó coi.

Tôn Diễm Diễm nhìn Thẩm Niệm Thâm, trong lòng có chút vui vẻ liền tiến đến bên người anh, nhỏ giọng hỏi, “Thẩm Niệm Thâm, anh lo lắng cho em sao?”

Thẩm Niệm Thâm nhú mảy, nhìn cô, “Suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là tôi cảm thấy phiền phức.”

Tôn Diễm Diễm “...”

Tôn Diễm Diễm lại bị đá kích, thở phì phì trừng mắt liếc anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm cũng không để ý đến cô, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ với ánh mắt sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua một lát Tôn Diễm Diễm hết giận, lại chủ động nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm.

“Thẩm Niệm Thâm, anh giúp em lấy ly nước ấm được không?”

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại.

Tôn Diễm Diễm cong cong đôi mắt, thanh âm mềm mại, “Cảm phiền anh nha.”

Thẩm Niệm Thâm hơi nhú mảy, nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm nửa ngày, cuối cùng vẫn là nghe lời đứng lên, nghĩ một đằng nói một nẻo mà phun ra hai chữ ‘phiền toái’.

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Truyền nước xong, thời điểm ra khỏi bệnh viện đã hơn 8 giờ tối.

Ngồi ở phòng khám bệnh cùng Tôn Diễm Diễm mấy giờ liền, cổ Thẩm Niệm Thâm có chút đau, anh đặt tay sau cổ ngửa đầu ấn hai cái.

Tôn Diễm Diễm thấy thế liền hỏi: "Rất mệt sao?"

Ánh mắt cô dừng ở sau cổ Thẩm Niệm Thâm, theo bản năng đứng trên cầu thang lùi lại một bước, sau đó duỗi tay giúp anh ấn sau cổ, một bên ấn một bên nói: "Em mát xa cho anh nha."

Bàn tay nhỏ mềm mại đặt sau cổ anh không nặng không nhẹ mà xoa ấn, thanh âm tình tứ mềm mại truyền đến, "Thế nào? Có thoải mái không?"

Thẩm Niệm Thâm trước nay chưa từng thân mật như vậy với nữ sinh. Anh cảm giác được đầu ngón tay non mềm nhẹ nhàng đang vuốt ve sau cổ, thân thể không tự giác có chút cứng đờ. Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, giống như gió xuân ấm áp thổi qua tim lại không thể nói rõ được.

"Kỹ thuật của em có tốt không? Ở nhà em thường xuyên mát xa cho ba mẹ của em đấy." Tôn Diễm Diễm cảm thấy mình rất lợi hại, trong giọng nói mang theo chút kiêu ngạo.

Thẩm Niệm Thâm nghe ra ý tứ kiêu ngạo của cô, giống như muốn được khen ngợi. Trong mắt anh hiện lên một tia ý cười, chiều theo cô mà khen ngợi, "Ừm, rất lợi hại."

Dứt lời liền bất động thanh sắc đi về phía trước hai bước, tránh khỏi Tôn Diễm Diễm. Hai tay anh cầm ở túi quần đi một đường thẳng, nỗ lực muốn xem nhẹ cảm giác kỳ lạ ở trong lòng.

Tôn Diễm Diễm nhảy xuống bậc thang, vô cùng cao hứng mà theo sau, "Thẩm Niệm Thâm, anh có đói bụng không?"

Thẩm Niệm Thâm một bên đi về phía trước, một bên rũ mắt nhìn cô, "Cô đói rồi?"

Tôn Diễm Diễm cười cong đôi mắt, "Em không có đói bụng, nếu lại ăn nữa em sẽ biến thành heo mập."

Buổi chiều ăn nhiều như vậy, hơn nữa còn vì ăn quá nhiều mà vào bệnh viện, sao có thể muốn ăn nhanh như vậy được.

Cô cười tủm tỉm nói: "Em hỏi anh đó, từ giữa trưa đến giờ anh còn chưa ăn gì đấy."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Không cần, tôi không đói bụng."

Khi nói chuyện, đèn xanh vừa lúc sáng lên, Thẩm Niệm Thâm liền nhấc chân đi về phía trước.

Tôn Diễm Diễm vội vàng đuổi theo, "Không thể không ăn cơm a, sẽ bị đau bao tử đó!"

Tối trường học, Tôn Diễm Diễm muốn kéo Thẩm Niệm Thâm đi ăn cơm, nhưng anh lại thật sự không muốn ăn uống, lập tức đi về hướng trường học.

Tôn Diễm Diễm đuổi theo anh, có điểm sốt ruột, "Anh đừng không ăn cơm a, hiện tại mới 8 giờ hơn thôi, đến mười một mười hai giờ tối sẽ đói đấy."

Thẩm Niệm Thâm cũng không phản ứng lại cô, tự mình đi về phía trước.

Tôn Diễm Diễm đứng tại chỗ sững sờ nửa ngày, nhìn chằm chằm bóng lưng Thẩm Niệm Thâm trong chốc lát, cuối cùng thở dài. Người này đến tột cùng suy nghĩ cái gì a, rõ ràng vừa rồi còn rất tốt mà, bỗng nhiên cô cảm thấy có chút mệt.

Ở cùng với Thẩm Niệm Thâm tâm tình luôn bất ổn, không biết khi nào anh cao hứng, khi nào anh lại không cao hứng.

Lần này cô không đuổi theo anh, chỉ chậm rì rì đi theo ở phía sau.

Thẩm Niệm Thâm cũng không đi nhanh, đặc biệt phát hiện Tôn Diễm Diễm thật lâu không theo kịp, thậm chí theo bản năng thả chậm bước chân. Chính là đi rất lâu, lâu đến nỗi đã đến ký túc xá nữ, Tôn Diễm Diễm trước sau không đuổi theo.

Đổi lại lúc trước, dù anh đi rất nhanh, Tôn Diễm Diễm đều sẽ chạy vội đuổi theo. Rốt cuộc anh cũng cảm thấy không thích hợp, liền dừng bước.

Lúc quay đầu lại, căn bản không thấy bóng dáng Tôn Diễm Diễm.

Anh không khỏi sửng sốt, theo bản năng tìm mọi nơi trong chốc lát.

Nhưng mà tìm khắp nơi cũng không thấy Tôn Diễm Diễm đâu.

Anh nhíu mày lấy di động chuẩn bị gọi điện thoại cho Tôn Diễm Diễm, kết quả vừa mới nhấn số chuẩn bị gọi đi, liền thấy cô từ quầy bán đồ ăn vặt không xa đi tới. Trong tay cô xách theo cái túi chạy tới hướng bên này.

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, sau một lúc lâu mới đem cất di động.

Tôn Diễm Diễm ở đầu ngọn gió chạy nhanh tới chỗ Thẩm Niệm Thâm, trực tiếp đẩy đồ vào trong lòng ngực anh.

Thẩm Niệm Thâm theo bản năng nhận lấy, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra là một bánh mì cùng sữa bò.

Tôn Diễm Diễm chỉ vào đồ ăn trong tay anh, "Trở về ký túc xá anh nhớ phải ăn đấy, không ăn cái gì sẽ đau dạ dày mất."

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu nhìn cô, "Vừa rồi cô đi mua đồ ăn cho tôi sao?"

Ánh mắt của anh sâu thẳm, yên lặng nhìn cô, nhưng lại hoàn toàn nhìn không ra là đang suy nghĩ cái gì.

Tôn Diễm Diễm cũng lười suy đoán, gật gật đầu nói: "Cũng không phải là gì cả, từ trưa đến giờ anh không ăn gì hết, sẽ bị đau dạ dày đấy."

Nói xong thì nhìn về phía trước một cái, lại nói: "Anh về đi, ký túc xá ở ngay phía trước, em tự vào được rồi."

Tuy rằng trên đường về Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn không phản ứng lại Tôn Diễm Diễm, nhưng vẫn rất chủ động đưa cô về ký túc xá.

Ban đêm gió có chút lớn, ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở đôi má bị gió thổi đến đỏ của Tôn Diễm Diễm, bánh mì và sữa bò trong tay giống như bỗng nhiên có trọng lượng, một chút ảm áp xưa nay chưa từng có lan ra khắp đáy lòng.

Anh nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm một hồi lâu, nội tâm trong lúc lơ đãng lặng lẽ hòa tan, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Thanh âm có một ít ôn nhu, tâm tình Tôn Diễm Diễm tốt lên rất nhiều, trên mặt lại lộ ra tươi cười, "Thẩm Niệm Thâm, ngày mai em có thể tìm anh cùng ăn cơm không?"

Thẩm Niệm Thâm hơi kinh ngạc, cô không định tìm anh sao?

Quét mắt nhìn cánh tay còn quấn băng gạc của cô, thanh âm nhàn nhạt, "Không phải còn chưa lành sao?"

Tôn Diễm Diễm sửng sốt, sau đó nhếch miệng bật cười, "Em còn tưởng rằng anh rất chán ghét em, không muốn cùng em ăn cơm nữa a."

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó dòi tầm mắt, nói: "Tôi không có chán ghét cô."

Thẩm Niệm Thâm nói một câu, Tôn Diễm Diễm lập tức da mặt dày thuận theo, cười tủm tỉm nhìn anh, "Vậy là thích em a?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Diễm Diễm cười ha ha, "Nói giỡn a."

Cô nhẹ nhàng đẩy Thẩm Niệm Thâm, nói: "Anh mau về đi, làm chậm trễ một ngày của anh, bây giờ về còn có thể học thêm một lát đấy."

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, trêu ghẹo nói: "Khó lắm mới được hôm nay cô tự hiểu chuyện như vậy."

Tôn Diễm Diễm cười, "Anh thật phiền nha. Yên tâm, ngày mai em vẫn muốn tiếp tục làm anh chậm trễ a."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Diễm Diễm chớp chớp mắt, nhắc nhở anh, "Dạy kèm cho em a, tiếng anh cấp bốn."

"..."

Tôn Diễm Diễm vô cùng cao hứng trở lại ký túc xá, vừa mới vào cửa đã bị Trình Đóa cùng Tạ Nghiên một người bên trái một người bên phải chắn lưng bên cửa.

Trình Đóa hí hóp mắt, một tay chống nạnh, bắt đầu đề ra nghi vấn, "Thành thật khai báo, cả ngày hôm nay cậu cùng Thẩm nam thần chạy đi đâu?"

Tạ Nghiên phụ họa, "Đúng, từ buổi sáng đã ra khỏi cửa, bây giờ gần 9 giờ rồi!"

Tôn Diễm Diễm mặt đầy tươi cười, đặc ý nâng cằm, "Các cậu đoán xem."

Nói xong liền thoát khỏi vòng vây của Trình Đóa cùng Tạ Nghiên mà đi về chỗ của mình.

Trình Đóa thấy cô cười đặc biệt vui vẻ, quay đầu lại hỏi: "Như thế nào, hôm nay có tiến triển lớn à?"

Tôn Diễm Diễm tháo trang sức bỏ vào hộp, một bên nhìn gương một bên ngừ khí nhẹ nhàng nói: "Hôm nay hai chúng tớ đi xem phim, xem xong rồi lại đi thư viện đọc sách, sau đó tớ đau dạ dày, anh ấy cùng tớ đến bệnh viện truyền nước biển."

Tạ Nghiên mặt đầy sùng bái, "Ôi trời, Diễm Diễm cậu thật lợi hại a. Cùng đi xem phim, cho nên hôm nay xem như là lần đầu tiên các cậu đi hẹn hò a?"

Xem như lần đầu tiên hẹn hò sao?

Tôn Diễm Diễm rửa mặt xong liền đắp mặt nạ, sau đó bò lên giường lấy di động ra phát một cái WeChat cho Thẩm Niệm Thâm.

Đầu kia, Thẩm Niệm Thâm vừa mới tắm rửa xong, theo thói quen cầm lấy di động xem một chút.

Trước kia, không có chuyện gì anh liền không xem di động, cũng không biết từ khi nào liền dưỡng thành thói quen thường xuyên lại nhìn một chút.

Quả nhiên vừa mở WeChat ra liền thấy tin nhắn Tôn Diễm Diễm gửi tới.

Ta là ngọt ngào nha: Thẩm Niệm Thâm, anh nói xem hôm nay có tính là lần đầu tiên hẹn hò của chúng ta hay không? (#^.^#)

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm tin nhắn trong chốc lát, giờ tay xoa nhẹ ấn đường, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời cô như thế nào.

Qua một lát, anh mới trả lời mấy chữ, "Đi ngủ sớm một chút."

Đầu kia di động, Tôn Diễm Diễm nhận được hồi âm của Thẩm Niệm Thâm thì vui vẻ giờ di động lăn một vòng trên giường.

Trình Đóa ở giường đối diện nhìn thấy, bất đắc dĩ nói: "Cậu bình tĩnh lại đi Diễm Diễm, sắp rớt xuống giường rồi kìa."

"Bình tĩnh không được a, tớ đang rất vui vẻ." Tôn Diễm Diễm đưa điện thoại di động ấn vào ngực, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm trần nhà, khóe miệng cười muốn kéo đến tai.

Trình Đóa liếc nhìn cô một cái, lắc đầu nói, "Hoa si a."

.....

Ngày hôm sau học nguyên cả buổi sáng, vừa mới bắt đầu tiết bốn, Tôn Diễm Diễm đã nghĩ đến việc lập tức phải đi ăn cơm cùng Thẩm Niệm Thâm, hận không thể ngay lập tức đến 12 giờ.

Trình Đóa thấy cô vài phút lại nhìn đồng hồ một cái, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Cậu đừng nhìn nữa, dù cậu tiếp tục nhìn cũng không có khả năng lập tức tan học a."

Tôn Diễm Diễm thờ dài, nói: "Trời ơi, tớ cảm giác mình thật sự trúng độc rồi, hận không thể từng phút từng giây đều ở bên Thẩm Niệm Thâm."

Trình Đóa suy nghĩ, nói ra một câu rất có tính kiến thiết, "Thích một người chính là cái dạng này sao?"

Thời thời khắc khắc nghĩ tới, thời thời khắc khắc đều muốn ở bên nhau.

Tôn Diễm Diễm một tay nhéo má, thất thần nhìn hướng bục giảng. Cũng không biết Thẩm Niệm Thâm có nhớ cô hay không, có thích cô như cô thích anh hay không.

Cô đang xuất thần, màn hình di động đột nhiên sáng lên một cái.

Cô cúi đầu nhìn lướt qua, lúc nhìn thấy tên bỗng nhiên giật mình một cái, lập tức mở điện thoại di động lên.

Là Thẩm Niệm Thâm nhắn một tin tới, "Bà ngoại tôi không cẩn thận té ngã, hiện tại tôi phải lập tức trở về xem bà, giữa trưa ăn cơm đừng chờ tôi."

Tôn Diễm Diễm trong lòng căng thẳng, vội hỏi: "Anh ở đâu a? Em đi cùng anh."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm đang học trên lầu tám, nhận được điện thoại của hàng xóm mới biết được bà ngoại bị té ngã.

Anh vội vàng chạy xuống lầu, lúc nhận được tin nhắn của Tôn Diễm Diễm nói muốn đi cùng anh liền tiện tay nhấn lại một câu "Không cần."

Tôn Diễm Diễm nhận được tin nhắn ẩn đường nhắn lại, nhấn số định trực tiếp gọi cho Thẩm Niệm Thâm.

Trình Đóa bên cạnh đột nhiên kêu cô một cái, nói: "Này, Thẩm Niệm Thâm kìa."

Tôn Diễm Diễm sững sốt, "Cái gì?"

Trình Đóa chỉ chỉ cửa sau, "Thẩm Niệm Thâm a."

Tôn Diễm Diễm quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, "Chỗ nào a?"

Trình Đóa: "Mới vừa đi xuống lầu."

Tôn Diễm Diễm nghe xong liền lập tức thu dọn đồ đạc, Trình Đóa thấy thế bị dọa một phát.

"Cậu làm gì vậy, còn chưa tan học a."

"Tớ đi tìm Thẩm Niệm Thâm, chốc nữa cậu giúp tớ đem sách về nha."

Vừa vặn thấy giáo ở trên bậc giảng bị đèn phim chiếu lên, Tôn Diễm Diễm thừa dịp ông không chú ý liền cầm lấy túi cúi người đi ra ngoài bằng cửa sau, ra khỏi phòng học liền chạy nhanh xuống dưới lầu.

Cô tự nhận là đã chạy rất nhanh, nhưng Thẩm Niệm Thâm so với cô lại càng nhanh hơn, cô chạy một đường từ lầu bốn xuống dưới vẫn là không nhìn thấy bóng dáng của anh.

Mãi cho đến khi chạy ra khỏi khu dạy học, cô mới nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm ở xa xa.

Anh đã chân dài, bước chân lại còn nhanh nên đã đi ra ngoài một khoảng rất xa.

"Thẩm Niệm Thâm!" Hai tay Tôn Diễm Diễm làm thành hình dáng chiếc loa hô to về hướng anh.

Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm cách cô thật sự có điểm quá xa, không có nghe thấy. Bước chân anh vội vàng, thoạt nhìn phi thường sốt ruột.

Tôn Diễm Diễm thấy anh không đáp lại liền tiếp tục đuổi theo Thẩm Niệm Thâm, một bên chạy ở phía sau một bên dùng sức kêu tên anh.

Thẩm Niệm Thâm nguyên bản ở phía trước đi rất vội vàng, trong đầu đều lo lắng về tình trạng của bà ngoại, không có chú ý đến thanh âm xung quanh, nhưng đi một lát rồi cuộc cũng phát giác có chút không thích hợp lắm, giống như có người đang kêu anh.

Anh lấy lại bình tĩnh, cẩn thận lắng nghe một chút, quả nhiên có người ở kêu anh, thanh âm còn hết sức quen thuộc.

Anh dừng bước chân, quay đầu lại liền thấy Tôn Diễm Diễm thở hồng hển chạy tới hướng anh.

Thẩm Niệm Thâm rút cuộc cũng dừng lại, cô thấy thế càng thêm hăng hái mà chạy tới, tay trái bắt lấy cánh tay anh, cả người một đến muốn ngã lên người anh.

Cô cong eo thở hồng hển nửa ngày, rồi mới ngẩng đầu lên thở hồng hộc nói: "Anh... anh đi nhanh thật, mệt chết em..."

Cô chống vào cánh tay của Thẩm Niệm Thâm để đứng vững, anh theo bản năng liền đỡ cô.

"Cô chạy theo tôi làm gì?"

Tôn Diễm Diễm nhìn anh, trong mắt có vài phần lo lắng: "Em muốn đi với anh a."

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô, đáy lòng bỗng nhiên lại rung động, một cảm xúc phảng phất khác thường bỗng cuộn lên.

Anh nhìn cô, một lúc lâu cũng không đáp lại.

Tôn Diễm Diễm nghỉ ngơi một lát cũng tỉnh táo lại, chống vào cánh tay Thẩm Niệm Thâm mà đỡ người đứng thẳng, nói: "Chúng ta đi nhanh đi, đừng để chậm trễ."

Anh nhìn chăm chăm cô vài giây, gật đầu nói "Được."

Thẩm Niệm Thâm đi rất nhanh, Tôn Diễm Diễm biết anh lo lắng cho bà ngoại cũng không kéo chân anh, chạy chậm theo bên người anh.

Đi đến cổng lớn Thẩm Niệm Thâm trực tiếp gọi xe taxi, mở cửa xe sau rồi nói với Tôn Diễm Diễm một câu "Lên xe."

Tôn Diễm Diễm vội vàng đi tới, Thẩm Niệm Thâm tay phải che ở đỉnh cửa xe tránh cho Tôn Diễm Diễm không cẩn thận đụng vào đầu, thanh âm trầm thấp nhắc nhở, "Chậm một chút."

"Dạ." Tôn Diễm Diễm cong thân mình ngồi vào, sau đó dịch đến vị trí bên kia tài xế, nhường chỗ cho Thẩm Niệm Thâm.

Anh cũng thuận thế lên xe ngồi bên cạnh Tôn Diễm Diễm, báo địa điểm với tài xế ngồi phía trước.

Xe taxi chậm rãi khởi động, lẩn vào dòng xe cộ.

Trên đường về nhà Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nhíu chặt mày, một bộ dáng quả thực lo lắng.

Tôn Diễm Diễm thấy anh như vậy liền nhịn không được nhích gần sang cạnh anh, cô đem bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tay trái anh.

Thẩm Niệm Thâm đang xuất thần, tay trái bỗng nhiên bị một đôi tay mềm mại cầm lấy, thân thể anh hơi hơi cứng đờ, sượng mặt nhìn về phía Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm trong mắt đầy lo lắng nhỏ giọng nói: "Đừng quá lo lắng, khẳng định sẽ không có việc gì."

Thanh âm của cô gái rất nhẹ lại phá lệ ôn nhu. Bàn tay nhỏ mềm mại dán sát vào lòng bàn tay anh, mang theo một chút hơi ấm đi dọc theo lòng bàn tay chui vào lòng anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Diễm Diễm, đáy lòng bỗng nhiên nảy lên một chút rung động vô pháp khống chế.

Tầm mắt hạ xuống, ánh mắt dừng ở hai bàn tay đang nắm nhau. Trong nháy mắt anh cơ hồ muốn nắm lại tay cô, chưa có cái nắm tay nào lại ấm áp cùng nhu tình đến vậy.

Nhưng cuối cùng chung quy là lý trí chiến thắng xúc động nhất thời, anh bất động thanh sắc rút tay về, nhàn nhạt "ừ" một tiếng xem như đáp lại.

Tôn Diễm Diễm ngược lại cũng không nghĩ nhiều như vậy, thấy Thẩm Niệm Thâm rút tay về cũng không chút để ý mà thu hồi tay lại tùy ý đặt trên đùi, lo lắng nói: "Ông nội của em hai năm trước cũng không cẩn thận té ngã một cái, đi bệnh viện kiểm tra cũng không có gì trở ngại, hiện tại tinh thần còn rất tốt a."

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Diễm Diễm trấn an anh, "ừ" một tiếng miễn cưỡng cười nhạt, "Tôi biết."

Không khí trong xe có chút trầm trọng, Tôn Diễm Diễm cảm thấy không tốt lắm liền tức khắc lại nở nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm với vẻ mặt chờ mong hỏi anh: "Anh nói xem bà ngoại có thích em hay không?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Ôi, em cũng không biết hôm nay gặp bà ngoại, quên mất không trang điểm!"

Nhắc tới vấn đề này Tôn Diễm Diễm đột nhiên trở nên nghiêm túc, lập tức lấy gương ở trong túi, xem trái xem phải.

"Không trang điểm có được hay không a? Bà ngoại anh thích cô gái dạng nào a? Hôm nay bộ quần áo của em có đẹp không? Ài nha, em muốn tết tóc lại có được hay không, thoát nhìn có thể tinh thần lên một chút hay không?"

Tôn Diễm Diễm hãy còn dong dài, lúc thì xem gương, lúc lại kiểm tra quần áo, lúc lại cột tóc đuôi ngựa cao cao.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nhìn liền một đầu đầy hắc tuyến, hơn nửa ngày mới mở miệng mang ngữ khí có điểm bất đắc dĩ.

"... Tôn Diễm Diễm, cũng không phải là cô đi gặp gia trưởng."

Tôn Diễm Diễm: "..."

.....

Xe taxi ngừng ở bên ngoài đầu ngõ nhà Thẩm Niệm Thâm, Tôn Diễm Diễm xuống xe liền nhìn xung quanh bên trong ngõ nhỏ, mới phát hiện nơi này chính

là chỗ lần trước Thẩm Niệm Thâm giúp cô bắt trộm.

"Nguyên lai nhà anh ở chỗ này a." Lúc ấy cô còn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm đi ngang qua, bây giờ mới phát hiện nguyên lai anh ở chỗ này.

Thẩm Niệm Thâm "ừ" một tiếng, lập tức đi vào trong. Anh đi rất nhanh, Tôn Diễm Diễm vội vàng chạy theo sau.

Ngõ nhỏ có chút cũ kỹ, hai bên đều là nhà cũ cấp năm, cũng có vài ngôi nhà cao ba bốn tầng, thế nhưng bên ngoài phòng ở đều là rêu xanh che kín gạch thạch, rất dơ.

Có một ít người treo quần áo tùy tiện ở giữa đường, chiếm cứ nơi công cộng, làm cho ngõ nhỏ không thể rộng ra mà càng trở nên nhỏ hẹp.

Tôn Diễm Diễm rất ít được đi chỗ này chỗ kia không khỏi có chút tò mò, đôi mắt nhìn xung quanh khắp nơi.

Thời điểm ngẩng đầu nhìn lên lầu, vừa vặn thấy có người bung một cái chậu nước đựng bát, Tôn Diễm Diễm bị dọa liền vội vàng chạy về trước hai bước.

Cô vừa chạy về trước được một giây, giây tiếp theo liền nghe một tiếng loảng xoảng, chậu nước rơi thật mạnh từ phía trên xuống tới. Nếu cô chạy chậm một giây, bát ở trong chậu sẽ rơi lên đầu cô rồi.

Tôn Diễm Diễm lòng còn sợ hãi vỗ ngực, ngửa đầu nhìn không được hung hăng trừng mắt nhìn mắt nhìn người đàn ông làm rơi bát kia.

Người đàn ông kia tựa như phát hiện cô trừng mắt hắn, tức khắc chửi ầm lên, "Tiểu nha đầu, cô trừng mắt ai đấy!"

Tôn Diễm Diễm tức giận, la lớn: "Chú không nhìn thấy có người phía dưới a? Đồ loạn chén bát như vậy, có ý thức công cộng hay không?"

"Hay thật, cô gái nhỏ này ở đâu ra vậy? Chén bát của tôi, cô đi đường của cô, liên quan gì đến cô a?"

"Chú không có ý thức nơi công cộng, đây không phải là chỗ chú đổ nước a." Tôn Diễm Diễm nhìn không được liền cãi cọ với đối phương, hên mà chỉ là một chậu nước một cái bát, nếu là thứ gì khác từ phía trên rơi xuống dưới có khả năng sẽ ảnh hưởng đến mạng người a.

Thẩm Niệm Thâm đi ở phía trước, nghe thấy thanh âm khặc khặc lập tức quay đầu lại, liền thấy Tôn Diễm Diễm đứng ngay sau anh, ngửa đầu thở phì phì mà lý luận với người đàn ông ở trên lầu.

Anh bước tới, thấy trước mặt Tôn Diễm Diễm có một vũng nước, lập tức theo bản năng kiểm tra cô từ trên xuống dưới một chút, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, "Không sao, chú ấy đổ nước bừa bãi."

Thẩm Niệm Thâm nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông ở trên lầu kia, "Xin lỗi."

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt lãnh đến giống như một con dao sắc bén, toàn thân tản ra một khí lạnh làm người ta sợ hãi.

Người đàn ông vừa mới làm rơi bát kia nhìn thấy Tôn Diễm Diễm là một cô gái nhỏ nên mới cãi nhau với cô, lúc này bị ánh mắt của Thẩm Niệm Thâm dọa sợ, khí thế cãi nhau vừa rồi tức khắc liền biến mất, tâm bất cam tình bất nguyện mà nói một tiếng, "Thực xin lỗi a."

Nói xong, liền nhanh tay đóng cửa sổ lại.

Tôn Diễm Diễm lúc này mới thở phì phì mà 'hừ' một tiếng.

Thẩm Niệm Thâm kéo cổ tay cô, "Đi thôi."

"Dạ." Tôn Diễm Diễm gật đầu, vô cùng cao hứng đi theo Thẩm Niệm Thâm về phía trước.

Nhà Thẩm Niệm Thâm mở cửa, còn chưa đi vào đã nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, là hàng xóm đang nói chuyện với bà ngoại.

"Bà ngoại, con đã về." Thẩm Niệm Thâm nhấc chân vào nhà, bà lão đang ngồi trên sô pha, thấy cháu ngoại trở về, nói: "Ồi, sao cháu lại về chứ, đã nói là không sao rồi mà, về như thế này chẳng phải sẽ làm chậm trễ cháu sao."

Nói xong liền muốn đứng lên.

Thẩm Niệm Thâm đi nhanh qua vội đỡ lấy bà ngoại, "Bà đừng đứng lên, mau ngồi đi."

Anh đỡ bà ngoại ngồi lại trên sô pha, hỏi: "Sao bà lại bị ngã vậy?"

Tầm mắt dừng ở thuốc rượu đặt trên bàn trà, ấn đường nhăn lại, "Chốc nữa cháu đưa bà đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Ai nha, chính là không cẩn thận bị ngã một cái thôi, không đáng để đi bệnh viện a." Đi một chuyến đến bệnh viện, ít nhất cũng phải tốn mấy trăm hơn một ngàn, không phải đi tặng tiền không cho người ta sao.

Bà lão không ngừng xua tay, tỏ vẻ kháng cự.

Lúc ngẩng đầu, khóe mắt quét tới một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp ở cửa, ánh mắt bà lão sáng lên, vội kéo Thẩm Niệm Thâm, "Này A Niệm, đó là ai a?"

Thẩm Niệm Thâm hơi ngần ra, quay đầu lại mới nhớ tới Tôn Diễm Diễm còn ở bên ngoài, anh đi qua nói: "Vào đi."

Tôn Diễm Diễm được mời lúc này mới thoải mái hào phóng mà đi vào trong phòng.

Thấy bà lão ngồi trên sô pha, cô vội tiến lên, đôi mắt cong cong ngọt ngào mà hô một tiếng, "Bà ngoại."

Một tiếng bà ngoại này kêu đến nỗi bà lão kích động không thôi, lập tức cầm tay Tôn Diễm Diễm thật chặt, "Ai nha, cháu là bạn gái A Niệm phải không? Đứa nhỏ A Niệm này dẫn bạn gái đến cũng không nói cho bà biết."

Nói xong liền ngẩng đầu trừng mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, "Đứa cháu chết tiệt này, có bạn gái xinh đẹp như vậy mà còn giấu nữa."

"Không phải, bà ngoại..." Thẩm Niệm Thâm một đầu hắc tuyến, theo bản năng muốn giải thích. Nhưng mà còn chưa mở miệng bà lão đã không thềm phản ứng lại anh, nhiệt tình tiếp đón Tôn Diễm Diễm, "Bé ngoan tới đây, lại đây ngồi với bà ngoại."

"Cảm ơn bà ngoại."

Tôn Diễm Diễm nói ngọt lại cười hòa nhã, bà lão liếc mắt một cái liền thích, vội kéo tay cô không buông ra, "Cháu tên là gì?"

"Con tên Tôn Diễm Diễm, bà ngoại." Nói xong liền ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm

"Diễm Diễm, Diễm Diễm rất tốt a, tên này dễ nghe," Tên ngọt ngào, lớn lên cũng ngọt ngào, cùng hũ nút A Niệm nhà bà tính tình vừa lúc xứng đôi.

Bà lão ngẩng đầu nhìn cháu đích tôn của mình, lại vỗ vỗ mu bàn tay Tôn Diễm Diễm, nói: "Diễm Diễm a, đứa nhỏ A Niệm này tính tình rất chán, khả năng không quá lãng mạn, nhưng thật ra nó là người tốt, sẽ đối với cháu rất tốt."

Lại tiếp tục nói: "Bất quá cháu yên tâm, về sau A Niệm nếu dám khi dễ cháu thì cháu nói với bà ngoại, bà ngoại giúp cháu giáo huấn nó."

Tôn Diễm Diễm nghe xong liền cười đến nỗi đôi mắt muốn thành một đường thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, nghe thấy chưa? Nếu anh dám khi dễ em, bà ngoại sẽ chống lưng cho em."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Diễm Diễm nói theo bà ngoại, cười tủm tỉm mà kêu A Niệm.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái liền đau đầu mà xoa xoa ấn đường, sau đó mới nói với bà ngoại: "Bà ngoại, bà hiểu lầm rồi. Đây là học muội của con, không phải bạn gái con."

Bà ngoại sững sốt, kích động cùng vui sướng vừa rồi còn treo trên mặt đã nháy mắt động lại, ngây người hơn nửa ngày. Bà hết nhìn Thẩm Niệm Thâm lại nhìn Tôn Diễm Diễm, cuối cùng trên mặt dần lộ ra biểu tình mất mát, há miệng thở dốc hỏi Tôn Diễm Diễm, "A Niệm nó... nói thật a?"

Thẩm Niệm Thâm đã phủ nhận, Tôn Diễm Diễm dù mặt dày cũng ngượng ngùng cười cười.

Bà ngoại thấy cô cười cũng không giải thích, liền biết là mình hiểu lầm, vừa thương tâm vừa có điểm ngượng ngùng kéo tay Tôn Diễm Diễm xin lỗi.

"Thực xin lỗi con Diễm Diễm. Lần đầu tiên A Niệm đưa một cô gái về nhà, bà kích động quá nên mới hiểu lầm..."

Tôn Diễm Diễm cong cong mắt cười đến thực ngọt ngào, thanh âm tình tứ mềm mại nói: "Không sao đâu bà ngoại."

Bà lão đối với việc Tôn Diễm Diễm không phải là bạn gái của cháu mình thì thấy vô cùng đáng tiếc, nhìn không được lặng lẽ trừng mắt liếc Thẩm Niệm Thâm một cái, ý tứ rất rõ ràng: Một cô bé xinh đẹp như vậy cũng không biết theo đuổi, thực tức chết!

Thẩm Niệm Thẩm giả vờ không hiểu, thuận tiện thay đổi đề tài khác.

“Bà ngoại, con đưa bà đến bệnh viện kiểm tra.”

Nói xong liền đến đỡ bà ngoại lên.

Bà lão gạt tay anh ra nói: “Bà không đi. Vừa rồi đã đến xem ở chỗ bác sĩ Luru, không có gì trở ngại.”

Bác sĩ Luru là một lão trung y chuyên trị bị thương ở gần đây, nghe nói y thuật cũng khá tốt.

Thẩm Niệm Thẩm nghĩ ngợi, vẫn là cảm thấy không yên tâm, nói: “Vẫn là đến bệnh viện kiểm tra một chút đi ạ.”

“Đã nói là không đi mà, cái đứa nhỏ này.” Bà lão tiếc tiền, thực kiên quyết không chịu đi.

Tôn Diễm Diễm thấy thế, ở bên cạnh giọng nói ôn nhu mà khuyên bà, “Bà ngoại, đến kiểm tra một chút đi ạ. Bà không đi Thẩm Niệm Thẩm cũng không yên tâm ạ. Nếu như không có chuyện gì đương nhiên càng tốt, nhưng vạn nhất có cái gì, về sau ngược lại còn phải tốn càng nhiều tiền hơn. Quan trọng nhất chính là, thân thể của chính mình bị bệnh ạ.”

Tôn Diễm Diễm nói chuyện cùng bà lão với thanh âm khinh khinh nhu nhu nghe rất là thoải mái, bà lão cũng nghe lời thuận theo.

“Nghĩ như vậy hình như... cũng rất có đạo lý ạ.”

Nếu không có gì thì tốt, vạn nhất thực sự có chuyện gì hiện tại không kiểm tra chờ nghiêm trọng chẳng phải là tốn càng nhiều tiền hơn sao?

Nghe Tôn Diễm Diễm khuyên, bà lão mới chịu cùng Thẩm Niệm Thẩm đến bệnh viện kiểm tra.

Anh tiến lên đỡ bà ngoại, Tôn Diễm Diễm giúp đỡ anh đỡ một bên, nào biết lúc này bên cạnh lại truyền đến một giọng nữ.

“Tôn tiểu thư vẫn là để tôi đưa bà đi, ngày thường tôi quen chiều cổ bà ngoại rồi.”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người nghiêng đầu, lúc này mới chú ý tới trong phòng còn có hai người khác. Một người phụ nữ trung niên và một người xấp xỉ tuổi cô, nhìn như là mẹ con.

Tôn Diễm Diễm nhìn cô gái nói chuyện trước mắt, không khỏi nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thẩm một cái, “Là em gái anh sao?”

Thẩm Niệm Thẩm quang minh lỗi lạc nói: “Không phải.”

Cô gái kia vội vàng tự giới thiệu, “Tôi tên Lâm Lị, nhà của chúng tôi cách vách nhà A Niệm. Ngày thường A Niệm đi học vội, bà ngoại luôn một mình ở nhà, tôi không có việc gì liền tới đây phụ giúp bà.”

Tôn Diễm Diễm nghe chuyện rõ ràng, nguyên lai là hàng xóm. Nhưng nàng một câu lại một cái A Niệm, cô cảm thấy không thoải mái a.

Miệng không khỏi mím lại một chút, còn chưa kịp nói cái gì cô gái kia đột nhiên tiến đến đẩy cô ra bên cạnh, sau đó tự mình đỡ bà ngoại, cười tủm tỉm nói: “Bà ngoại đi thôi, con đỡ bà.”

Tôn Diễm Diễm bị đẩy ra sau, không khỏi nhú mày.

Thẩm Niệm Thẩm quay đầu lại nhìn cô, Tôn Diễm Diễm tức giận hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

Anh nhìn cô muốn giải thích, nhưng thấy cô đỡ bà ngoại cũng không tiện liền tạm thời không nói gì, cùng Lâm Lị mỗi người một bên đỡ bà ngoại ra cửa.

Thẩm Niệm Thẩm cùng Lâm Lị đỡ bà ngoại, bên cạnh còn mẹ Lâm Lị đi theo và vài người đi ở phía trước, nhìn giống như là người một nhà.

Tôn Diễm Diễm giận dữ cầm túi theo sau, cúi đầu đá mấy viên đá trên mặt đất.

Trên đường ra khỏi ngõ nhỏ, Thẩm Niệm Thẩm không ngừng quay lại nhìn, có mấy lần quay đầu lại thấy Tôn Diễm Diễm tức giận mà đá viên đá trên mặt đất. Có hai lần quay đầu lại, Tôn Diễm Diễm vừa vịn ngẩng đầu, thấy anh đang nhìn cô, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

Bà ngoại thấy Thẩm Niệm Thẩm không ngừng quay đầu lại nhìn, cũng theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền thấy Tôn Diễm Diễm cúi đầu theo sau, bà nhìn thấy biểu tình của cháu ngoại rõ ràng là lo lắng a.

Bà lão là người từng trải tức khắc liền hiểu rõ, đáy lòng liền trở nên vui vẻ. Đứa nhỏ này, không chịu thừa nhận là thích người ta, bộ dạng này rõ ràng chính là rất thích a!

Liền nói: “A Niệm cháu đi xem Diễm Diễm đi, con bé chưa từng tới nơi này, coi chừng đi lạc đấy.”

“Bà ngoại...”

“Ai nha, chân của bà cũng không có việc gì, cháu mau đi tìm Diễm Diễm, chúng ta ở bên ngoài đầu ngõ chờ cháu.”

Nói xong liền đẩy Thẩm Niệm Thâm ra, sau đó tự mình đi về phía trước.

Lúc Thẩm Niệm Thâm quay đầu nhìn Tôn Diễm Diễm, cô đang cúi đầu đi đường, vừa đi vừa đá một viên đá nhỏ trên mặt đất.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng cúi đầu giận dỗi của cô không khỏi có chút buồn cười, anh đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, chờ cô lại đây.

Tôn Diễm Diễm bởi vì cúi đầu xuống mà đi nên cũng không phát hiện Thẩm Niệm Thâm ở phía trước chờ cô.

Tôn Diễm Diễm cúi đầu cũng không nhìn đường, thẳng đến khi đầu đụng phải lồng ngực cứng của ai đó bị đau đến hô nhỏ một tiếng mới che trán lại, phản xạ có điều kiện lùi về sau hai bước.

Khuôn mặt nhỏ nháu mày ngẩng đầu, vừa lúc đôi mắt chạm phải khuôn mặt cười như không cười của Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Diễm Diễm nguyên bản còn giận anh, lúc này thấy anh cư nhiên còn đang cười, tức khắc càng tức giận hơn, “Anh cười cái gì!”

Thẩm Niệm Thâm khước miệng hơi nhếch, nói: “Tôn Diễm Diễm, cô là con nít ba tuổi sao? Không có việc gì lại vừa đi vừa đá?”

“Em chẳng phải là con nít ba tuổi sao? Cho nên mới ngu ngốc mà thích anh như vậy!” Tôn Diễm Diễm vừa rồi bị ném ở phía sau trong lòng ủy khuất, lúc này nghe thấy Thẩm Niệm Thâm trào phúng cô, nguyên bản còn có thể nhịn ủy khuất bây giờ nhảy mắt đã không khác chế được mà trào dâng, đôi mắt hồng hồng trừng Thẩm Niệm Thâm một cái, quay đầu đi sang hướng khác.

Thẩm Niệm Thâm không nghĩ tới Tôn Diễm Diễm đột nhiên phản ứng như vậy, nhất thời anh sững sốt, thấy Tôn Diễm Diễm đi được mấy bước mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, đi nhanh theo sau cầm lấy tay cô, “Tôn Diễm Diễm.”

Tôn Diễm Diễm hất tay anh ra, “Phiền chết mất, đừng chạm vào em.”

Cô quay đầu, không muốn nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Diễm Diễm đã lâu như vậy, mỗi lần đều thấy cô cười tủm tỉm, rất ít khi nhìn thấy cảm xúc khác trừ bỏ vui vẻ.

Anh nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Tôi không có ý cười cô.”

Tôn Diễm Diễm gât gao mím môi, vẫn là không để ý tới anh.

Thẩm Niệm Thâm thở dài, giải thích nói: “Lâm Lệ chính là hàng xóm. Ngày thường lúc tôi không ở nhà, cô ấy cùng mẹ có đôi khi sẽ qua quán xuyên nhà cửa, tâm sự cùng bà ngoại. Bà ngoại tương đối quen thuộc với họ, nhưng tôi không thân với họ.”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, không nghĩ tới anh cư nhiên sẽ giải thích.

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, “Hết giận chưa?”

Tôn Diễm Diễm ‘hừ’ một tiếng, “Anh với người ta không thân, nhưng không thấy người ta với anh không thân nha. Cô gái kia thích anh, đừng nói anh không nhìn ra.”

Thẩm Niệm Thâm rất trực tiếp, không có nửa phần hàm hồ, nói: “Tôi không thích cô ấy.”

Tôn Diễm Diễm sững sốt, không chớp mắt nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm thật lâu.

“Vậy anh...” Bỗng nhiên cô có chút khần trương nhìn Thẩm Niệm Thâm, suy nghĩ trong chốc lát vẫn là nhịn không được hỏi, “Vậy anh thích ai?”

Ngày thường cô luôn dùng ngữ khí đùa giỡn mà hỏi Thẩm Niệm Thâm có thích cô hay không, nhưng nghiêm túc hỏi như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Mấy chữ ngán ngùn, thời điểm hỏi ra trái tim cư nhiên còn tỉnh thích mà nhảy lên một chút.

Cô chờ mong nhìn anh, ngón tay bất giác siết chặt góc áo.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, nhìn chăm chăm cô thật lâu mới trả lời: “Tôi không biết.”

Anh cũng không biết đến tột cùng mình có thích Tôn Diễm Diễm hay không, nếu tính là thích thì cũng có quá nhiều chuyện yêu cầu phải suy xét, anh chưa nghĩ tới.

Tôn Diễm Diễm thấy anh không chịu trả lời chính diện, muốn ép hỏi lại sợ bức anh đến nóng nảy, tâm tư xoay nửa ngày cuối cùng vẫn là nhịn xuống, không tiếp tục truy cứu.

“Đi thôi.” Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Diễm Diễm hết giận, nhẹ nhàng kéo cánh tay cô.

Cô rút tay ra, khoanh hai tay trước ngực, nhìn mặt nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân nha, Thẩm học trưởng.”

Hai chữ ‘học trưởng’ đặc biệt nhấn mạnh, Thẩm Niệm Thâm dừng một chút mới phản ứng lại, nhớ tới vừa rồi anh giới thiệu với bà ngoại cô là học muội.

Tức khắc có chút bất đắc dĩ, đau đầu mà xoa ấn đường.

“Đi thôi, bà ngoại còn ở bên ngoài chờ.” Thẩm Niệm Thâm duỗi tay kéo cánh tay Tôn Diễm Diễm, ngữ khí ôn nhu.

Tôn Diễm Diễm bị anh kéo đi theo sau, nhìn anh kéo tay mình thì khóe miệng rớt cuộc cũng cong cong, lại lần nữa lộ ra tươi cười.

Đưa bà ngoại đến bệnh viện làm kiểm tra, kết quả mắt cá chân có chút bầm tím, may mà không có thương tổn đến xương cốt, không tính là nghiêm trọng.

Bác sĩ cho thuốc tan máu bầm, lấy rượu thuốc xoa ấn một lát rồi về nhà an tâm tĩnh dưỡng, qua một tuần là có thể chậm rãi hồi phục.

Thời điểm đến bệnh viện, Tôn Diễm Diễm thuận tiện tìm một bác sĩ giúp cô gỡ băng vải trên tay đi, cánh tay cô sớm đã không có việc gì, cả ngày treo như vậy có chút khó chịu.

Băng vải kia được gỡ ra, nháy mắt liền thoải mái, lập tức ở văn phòng bác sĩ đứng đưa hai cánh tay.

“Cô chậm một chút, đừng để lại bị thương.” Thẩm Niệm Thâm thấy cô ở đằng kia không hề có kỵ mà hoạt động, không khỏi có điểm lo lắng nhắc nhở cô.

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm mà đón nhận tầm mắt anh, “Vừa lúc bị thương lại có thể quán lấy anh mỗi ngày lấy cơm cho em a.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Thời điểm ra khỏi bệnh viện đã hơn bốn giờ chiều, lại ngồi xe về đến nhà đã 5 giờ hơn gần 6 giờ.

Bà ngoại nhìn cháu của mình có ý với con gái nhà người ta liền lôi kéo Tôn Diễm Diễm, nhiệt tình mà nói: “Diễm Diễm ở lại ăn cơm chiều đi.”

Nói xong liền ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, cháu lấy thịt gà trong tủ lạnh ra, trong nhà còn có khoai tây, chốc nữa làm gà nấu khoai tây cho Diễm Diễm.”

Tôn Diễm Diễm đương nhiên nguyện ý ở lại ăn cơm chiều, vui vẻ gật đầu nói: “Cảm ơn bà ngoại.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nhất thời cũng không biết làm gì liền đứng lên, đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

“Em tới giúp anh a.” Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm vào phòng bếp cũng vội vàng đi theo.

Tới phòng bếp, Thẩm Niệm Thâm lấy thịt gà từ tủ lạnh ra, lại lấy khoai tây được giữ tươi ở phía trên ra.

Tôn Diễm Diễm cười hi hi thò đầu lại gần, “Thẩm Niệm Thâm, anh còn biết nấu cơm a?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, đem khoai tây bỏ vào bồn rửa rau, sau đó vặn vòi nước bắt đầu rửa từng củ khoai tây.

Tôn Diễm Diễm nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng cong cong, tâm tình đặc biệt tốt.

“Em không biết nấu cơm, bắt quá em vẫn luôn muốn học a.”

Đột nhiên ánh mắt sáng lên, cô tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm mà ôm lấy cánh tay anh, “Về sau anh dạy em được không?”

Thẩm Niệm Thâm thân thể hơi cứng lại, rũ mắt nhìn cô hỏi lại.

“Cái gì?”

“Về sau, dạy em làm đồ ăn a.” Đôi mắt Tôn Diễm Diễm rất sáng, không chớp mắt nhìn anh.

Hai chữ ‘về sau’ này làm người nghe trở nên mơ màng, phảng phất hai người bọn họ thật sự sẽ có về sau. Anh nhìn thấu tâm tư cô, không trả lời.

Thẩm Niệm Thâm lấy thớt ra, đầu tiên là bóc vỏ khoai tây, sau đó đặt lên thớt cầm dao cắt thành khối.

Tôn Diễm Diễm đợi một lát cũng không nghe thấy anh trả lời, không khỏi có điểm mất mát, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Cô thấy Thẩm Niệm Thâm cắt khoai tây liền vội nói: “Em muốn cắt, để em cắt đi.”

Nói xong liền cầm lấy dao trong tay anh.

Thắm Niệm Thâm không cho, dùng sườn mặt mà nhìn cô, “Đừng nháo, cô không làm được đâu.”

“Em từng cắt đồ ăn rồi, hẳn là không thành vấn đề. Anh để em làm thử xem sao.”

Thắm Niệm Thâm “...”

“Để em làm thử xem.” Tôn Diễm Diễm bắt lấy tay Thắm Niệm Thâm mục đích muốn đoạt lấy con dao.

Thắm Niệm Thâm không lay chuyển được cô, nói: “Cô đợi chút, tôi lấy cho cô con dao nhỏ hơn.”

Nói xong liền buông dao phay xuống, sau đó đưa dao thái cho Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm ở nhà cũng từng cắt đồ ăn, chính là cắt không tốt lắm. Cô vô cùng cao hứng nhận lấy dao, sau đó đẩy Thắm Niệm Thâm sang bên cạnh, “Để em để em, anh đi làm cái khác đi.”

Thắm Niệm Thâm “...”

“Cô chậm một chút.”

Thắm Niệm Thâm không có biện pháp với cô, đến tủ lạnh lấy hai trái cà chua ra, chuẩn bị nấu canh cà chua trứng gà.

Anh vừa đánh trứng gà vừa quay đầu lại nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm, “Cô chậm một chút, đừng cắt vào ngón tay.”

“Em biết rồi.” Tôn Diễm Diễm rất nghiêm túc cắt khoai tây, vừa cắt vừa hỏi: “Là như thế này sao? Cắt thành hình dạng này đúng không?”

Thắm Niệm Thâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, “...”

“Ừm, có chút xấu a.” Tôn Diễm Diễm tự mình quan sát.

Thắm Niệm Thâm trong lòng buồn cười.

Còn biết tự hiểu a, không phải có chút xấu mà là rất xấu.

Thắm Niệm Thâm định cắt thịt gà, nhưng thót bị Tôn Diễm Diễm chiếm lấy, anh đành phải ra ngoài lấy cái kia vô dụng.

Trước khi đi lấy thớt, anh còn cẩn thận dặn dò Tôn Diễm Diễm, “Cô cẩn thận một chút, đừng cắt vào ngón tay.”

Tôn Diễm Diễm cũng không ngẩng đầu, “Biết biết, lái nhai chết mất.”

Thắm Niệm Thâm “...”

Thắm Niệm Thâm ra ngoài phòng khách tìm cái thớt sắp bị bỏ đi kia, lại bị bà ngoại cười tủm tỉm giữ chặt lại, dè nặng thanh âm, nói: “Đứa nhỏ này, rõ ràng là thích người ta mà còn không thừa nhận.”

Thắm Niệm Thâm: “Bà đừng nói bậy.”

Bà lão vừa thấy biểu tình của cháu ngoại, căn bản không tin nói: “Một cô gái tốt như vậy cháu còn không chịu chủ động, ngày nào đó để cho người khác đoạt đi rồi hối hận cũng không kịp.”

“Bà ngoại, bà đừng nhọc lòng.” Thắm Niệm Thâm nghe vậy, tâm tình có điểm nóng nảy, đứng dậy cầm thớt đi vào phòng bếp.

Ở trong phòng bếp Tôn Diễm Diễm vừa mới không cẩn thận cắt phải ngón tay ra máu, đang tự tìm cách cho máu ngừng chảy.

“Cô đang làm gì vậy?”

Thanh âm Thắm Niệm Thâm truyền đến, Tôn Diễm Diễm sợ tới mức bả vai run lên, phản xạ có điều kiện giấu ngón tay bị thương ra sau, cười ha ha.

“Đâu có làm gì, không làm gì nha.”

Tầm mắt dừng ở cái tay cô đặt ở phía sau, ấn đường nhăn chặt kêu cô vờn tay.

“Cho tôi xem.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Diễm Diễm giấu tay sau lưng, do dự không muốn đưa ra.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô nhìn chằm chằm anh mà nửa ngày bất động, ấn đường nhíu lại hỏi: "Cắt trúng rồi?"

Tôn Diễm Diễm: "..."

"Cô có phải là ngốc đến chết hay không hả?" Thẩm Niệm Thâm đi về phía trước một bước, kéo tay cô từ phía sau ra.

Ngón trỏ có một lỗ hồng đang chảy máu ra.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm miệng vết thương trên ngón tay cô, tức khắc nhấn chặt mảy, "Sao lại sâu như vậy."

Tôn Diễm Diễm: "Cắt nhanh quá, không cẩn thận liền... liền cắt phải."

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu nhìn cô, Tôn Diễm Diễm bị nhìn đến có điểm chột dạ, theo bản năng cuộn tròn ngón tay, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật... cũng không phải rất sâu..."

Anh liếc nhìn cô một cái, bắt đầu đi lộ ra ý trách cứ.

"Chờ tí, tôi tìm băng dán."

Nói xong liền buông tay cô ra, xoay người đi ra bên ngoài.

Tôn Diễm Diễm ngơ ngác đứng tại chỗ, mắt nhìn chằm chằm ngón tay đang chảy máu của mình, đầu ngón tay còn lưu lại độ ẩm từ tay Thẩm Niệm Thâm, sự ấm áp chạm vào lòng cô.

Cô lặng lẽ cong môi, tâm tình phá lệ tốt.

Thẩm Niệm Thâm lại từ phòng bếp đi ra, bà ngoại cảm thấy kỳ quái liền hỏi anh: "Lại làm sao vậy?"

Anh nói: "Diễm Diễm cắt vào ngón tay rồi, con tìm băng dán cho cô ấy."

Một bên nói một bên ngồi xổm trước TV, lúi nhúi kéo ra tìm. Kết quả tìm nửa ngày cũng không tìm được.

Bà ngoại nhớ ra, nói: "Trong nhà hình như không có băng dán, cháu ra ngoài mua đi."

Thẩm Niệm Thâm tìm khắp ngăn kéo, nghe thấy bà ngoại nói vậy liền đóng ngăn kéo lại, đứng lên nói: "Con ra ngoài một chút, lập tức quay lại liền."

Nói xong liền xoay người nhanh chóng đi ra ngoài.

"A Niệm, từ từ, em đi cùng anh." Thẩm Niệm Thâm chân trước vừa mới đi thì Lâm Lị liền lập tức đi theo.

Đầu ngõ có một tiệm thuốc nhỏ, Thẩm Niệm Thâm đi rất nhanh, Lâm Lị chạy theo sau cả nửa ngày, đến khi Thẩm Niệm Thâm vào tiệm thuốc thì mới đuổi kịp anh.

"Anh đi nhanh thật." Lâm Lị thở phà phò.

Thẩm Niệm Thâm không đáp lời nàng mà nói với người ở quầy hàng: "Cho tôi hai miếng băng dán."

"Hai miếng một đồng."

Thẩm Niệm Thâm nhanh chóng lấy ra một đồng xu từ túi quần, cầm băng dán xoay người đi ra ngoài.

Lâm Lị đi theo anh, "A Niệm, có phải anh thích cô gái kia không?"

Thẩm Niệm Thâm vừa đi đến đầu ngõ thì nghe thấy thanh âm của Lâm Lị đột nhiên từ phía sau truyền đến, bước chân anh hơi dừng lại.

Lâm Lị chạy ba bước đến trước mặt anh, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm anh.

"A Niệm, anh sẽ không thật sự thích cô ta chứ?"

Thẩm Niệm Thâm mặt vô biểu tình, "Không liên quan đến cô."

Dứt lời, lại lập tức đi về phía trước.

Lâm Lị ngăn anh lại, nhìn anh nói: "Anh có biết đôi giày mà cô ta mang bao nhiêu tiền không?"

Thẩm Niệm Thâm nhú mày nhìn cô.

Lâm Lị nói: "Rất xa xỉ a, một đôi giày hơn bốn ngàn, còn có cái túi mà cô ta đeo là của Chanel loại mới nhất, phải hơn hai vạn. Một bộ quần áo của cô ta còn nhiều hơn tiền chi tiêu một năm cho anh và bà ngoại."

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, một lúc lâu sau cũng không nói chuyện, ngực giống như đột nhiên bị thứ gì ngăn chặn, buồn bực đến có chút không thở được.

Anh nhìn chăm chăm Lâm Lị thật lâu, rốt cuộc cũng mở miệng.

"Cô nói với tôi cái này để làm gì."

Lâm Lị có chút kích động nói: "Em chỉ muốn nói với anh, cô ta và chúng ta căn bản không phải là người cùng một thế giới, hai người hoàn toàn không thích hợp!"

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên bực bội, "Chuyện này không liên quan đến cô."

Anh đi nhanh về phía trước như muốn đem hiện thực tàn nhẫn ném lại sau đầu.

Lâm Lị đuổi theo anh, kích động nói: "Chính là cô ta thấy anh đẹp trai nên muốn chơi đùa với anh thôi, đến khi cô ta chơi đủ thì sẽ quăng anh đi. Loại thiên kim đại tiểu thư này em thấy nhiều rồi, hôm nay quen người bạn trai này, không thích liền lập tức thay một người mới a."

Lại nói: "Vậy cứ tính là cô ta không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đi, tính là cô ta thật sự thích anh, vậy anh hỏi thử cô ta xem cô ta có thể chịu khổ cùng anh không?"

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng dừng bước chân, yết hầu giống như bị lửa đốt vừa trướng vừa đau, đôi tay đặt bên người găt gao siết chặt lại.

Lâm Lị thấy anh dừng lại thì muốn đuổi tay kéo anh, lại nghĩ tới anh không cho người khác chạm vào, liền ngừng động tác, nói: "A Niệm anh đừng trách em nhiều chuyện, chỉ là em cảm thấy một cô gái như vậy không thích hợp với anh, anh không nuôi nổi cô ấy. Đến khi cô ấy chán ghét, ghét bỏ anh, kết quả người bị thương vẫn là anh."

Thẩm Niệm Thâm yết hầu bị đau đến lợi hại, anh vẫn không nhúc nhích mà đứng tại chỗ, thật lâu cũng không nói chuyện.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Diễm Diễm vẫn còn ở trong kia tiếp tục nghiêm túc cắt khoai tây.

Thẩm Niệm Thâm nhú mày, đuổi tay lấy dao đi.

"Đừng phá."

"Anh đã về." Tôn Diễm Diễm đợi anh nửa ngày, thấy anh trở về liền ngẩng đầu, cười nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm "ừ" một tiếng, mặt vô biểu tình đưa băng dán cho cô, "Tự dán lên."

Tôn Diễm Diễm không phát hiện cảm xúc khác thường của Thẩm Niệm Thâm, nhận băng dán còn cười tủm tỉm kéo ống tay áo của anh làm nũng.

"Anh không giúp em dán sao, em tự dán có chút không tiện."

Thẩm Niệm Thâm bất động thanh sắc mà tránh cô, dịch sang bên cạnh hai bước, bảo trì khoảng cách với cô mà đứng một bên cúi đầu cắt một bên nói: "Tự dán đi, sau đó ra bên ngoài ngồi một lát đi, cơm nước xong tôi đưa cô về trường."

Tôn Diễm Diễm ngăn người, lúc này mới phát hiện Thẩm Niệm Thâm có điểm không đúng, sắc mặt lại rất kém. Cô nhẹ nhàng lại gần, lo lắng hỏi: "Anh làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không có." Anh liếc nhìn cô một cái, nói: "Ra ngoài đi, phòng bếp dọn."

Nói xong, lại tiếp tục cúi đầu cắt khoai tây, không nhìn Tôn Diễm Diễm một cái.

Tôn Diễm Diễm thấy anh tựa hồ không muốn nói chuyện liền do dự một lát. Tuy rằng không quá nguyên ý nhưng cuối cùng vẫn là nghe lời anh mà ngoan.

ngoài đi ra ngoài.

Thắm Niệm Thâm rất nhanh đã mang com chiều ra, Tôn Diễm Diễm lần đầu tiên ăn com ở nhà anh, bà ngoại lại thích cô, không ngừng giục cô ăn nhiều một chút.

Bởi vì là Thắm Niệm Thâm làm, cô nhin không được thật sự ăn rất nhiều, một bữa com ăn hết hai chén lớn làm bụng no căng.

Bà lão ở bên cạnh nhìn đặc biệt cao hứng, kéo Tôn Diễm Diễm nói: "Diễm Diễm, về sau cháu phải thường xuyên tới nhà chơi a. Trước khi tới thì gọi điện thoại cho bà ngoại, bà sẽ đi chợ mua thức ăn, sau đó kêu A Niệm làm cho cháu ăn."

"Vâng ạ, cảm ơn bà ngoại." Bà ngoại thích cô như vậy, Tôn Diễm Diễm cũng rất vui vẻ.

Thắm Niệm Thâm thu dọn chén đĩa, thời điểm từ phòng bếp đi ra Tôn Diễm Diễm còn ngồi trên sofa tán gẫu với bà ngoại.

Anh về phòng thay quần áo, ra tới liền nói: "Đi thôi."

Đang cùng nhau vui vẻ nói chuyện đột nhiên nghe thấy Thắm Niệm Thâm nói đi, cô ngẩng đầu nói: "Nhanh như vậy a? Chỉ vừa mới 8 giờ."

Thắm Niệm Thâm: "Muốn về trường còn phải đi xe một lát, tới nơi cũng gần 9 giờ rồi rồi."

Nói xong liền kéo Tôn Diễm Diễm đi.

Cô đứng lên, lưu luyến không rời mà kéo tay bà ngoại.

"Bà ngoại, ngày thường bà một mình ở nhà nhất định phải giữ gìn sức khỏe, tuần sau con lại tới thăm bà."

Bà lão nói chuyện với Tôn Diễm Diễm rất hợp, ngẩng đầu nói với Thắm Niệm Thâm: "A Niệm, ngày thường cháu phải đưa Diễm Diễm về nhà chơi nhiều một chút biết không?"

Thắm Niệm Thâm hàm hồ "ạ" một tiếng, nói: "Chúng con đi đây bà ngoại, cuối tuần con lại về thăm bà."

"Ồi trời, đi đi."

Anh chào hỏi bà ngoại xong liền dẫn Tôn Diễm Diễm ra cửa.

Từ nhà Thắm Niệm Thâm đi ra, Tôn Diễm Diễm một đường đều rất cao hứng, bước chân nhẹ nhàng đi theo bên cạnh anh.

"Thắm Niệm Thâm, nhìn không ra anh làm đồ ăn rất ngon a."

Anh không trả lời.

Tôn Diễm Diễm đôi mắt xoay chuyển, đột nhiên tiến đến trước mặt Thắm Niệm Thâm mà ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh.

"Bà ngoại nói về sau em có thể thường xuyên tới nhà anh chơi, có thể chứ?"

Tôn Diễm Diễm dựa rất gần, môi cơ hồ muốn dán đến cằm Thắm Niệm Thâm.

Ngõ nhỏ gió thổi phát qua, có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt từ người cô. Anh đi về phía trước, vẫn như cũ không có phản ứng cô.

Lấy ra một gói thuốc từ túi quần, rút một điếu cắn trong miệng.

Tôn Diễm Diễm theo sau, thấy Thắm Niệm Thâm trong miệng có điếu thuốc, đang từ túi quần lấy ra bật lửa chuẩn bị đốt.

Cô có chút kinh ngạc, đôi mắt đen nhánh nhìn anh.

Thắm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nói: "Cách tôi xa một chút."

Anh sợ làm cô sặc.

Tôn Diễm Diễm mím môi, hỏi anh: "Thắm Niệm Thâm, tâm tình anh không tốt sao?"

Thắm Niệm Thâm động tác đốt lửa hơi dừng lại, ngược mắt nhìn cô.

Cô duỗi tay lấy điếu thuốc từ miệng anh xuống, nhỏ giọng nói: "Đừng hút thuốc."

Thắm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu nhìn cô không nói gì.

Cô không biết anh đột nhiên làm sao nhưng cũng nhìn ra được tâm tình anh không tốt, trước nay cô chưa thấy qua anh hút thuốc.

Cô nhẹ giọng nói: "Nếu tâm tình anh không tốt có thể nói với em. Đừng hút thuốc, không tốt cho thân thể."

Thắm Niệm Thâm ngực khó chịu, yết hầu sưng đau.

Nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm một hồi lâu, anh muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là không biết phải nói cái gì, chung quy cái gì cũng không nói. Anh nhét bật lửa vào túi quần, tiếng nói nghẹn lại: "Đi thôi."

Từ ngõ nhỏ đi ra, Thắm Niệm Thâm chuẩn bị đưa Tôn Diễm Diễm đi xe điện ngầm, cô lại theo bản năng giữ chặt anh, nói: "Kêu xe đi, tàu điện ngầm rất nhiều người."

Thắm Niệm Thâm ngăn người, gật đầu, "Được."

Thắm Niệm Thâm kêu xe taxi, hai người cùng ngồi vào.

Trên đường về trường, Thắm Niệm Thâm vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ không nói gì.

Không khí trong xe ngưng đọng, Tôn Diễm Diễm lại muốn phá vỡ bầu không khí trầm trọng này vì thế cười hi hi nói: "Thắm Niệm Thâm, cuối tuần câu lạc bộ trượt ván có hoạt động tập thể. Đạp xe đến đường Tân Giang chơi, anh cũng đi chứ?"

Chuyện đạp xe, hai ngày trước Hứa Lệ đã nói qua với anh.

Thắm Niệm Thâm không quay đầu lại, vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, thanh âm lạnh lùng, "Không có thời gian."

"A?" Tôn Diễm Diễm tức khắc có chút mất mát, "Em còn muốn anh dạy em, em không biết chạy xe."

Thắm Niệm Thâm nói: "Cô có thể tìm người khác dạy."

"Em không cần, em chỉ muốn anh dạy em." Tôn Diễm Diễm vốn dĩ chính là bởi vì Hứa Lệ nói sẽ kéo anh tới nên mới muốn đi tham gia hoạt động tập thể.

Cô nghĩ nghĩ một chút lại nói: "Nếu không kêu Hứa Lệ đổi thời gian, chờ anh rảnh thì..."

"Tôn Diễm Diễm, đừng ở đây đi."

"C-cái gì..." Tôn Diễm Diễm ngây người, ngơ ngác nhìn Thắm Niệm Thâm.

Anh quay đầu lại nhìn Tôn Diễm Diễm, biểu tình nghiêm túc, "Lúc trước không cẩn thận hại cô té ngã là tôi không đúng. Hiện tại tay cô đã khỏi, nghĩa vụ chiếu cố cô hẳn là cũng hoàn thành rồi chứ?"

Tôn Diễm Diễm hoàn toàn không nghĩ tới Thắm Niệm Thâm sẽ đột nhiên muốn phân rõ quan hệ với cô, cô còn cho rằng trải qua khoảng thời gian ở chung này hai người bọn họ quan hệ đã càng ngày càng tốt.

Vừa rồi lúc tay cô bị cắt trúng, không phải anh còn rất lo lắng sao?

Thậm chí cô còn cho rằng anh đã thích cô một chút.

Tôn Diễm Diễm đột nhiên hoảng loạn, cô há miệng muốn nói, nhưng trong cổ họng lại không phát ra âm thanh.

Vừa vặn lúc này, xe taxi ngừng ở cổng trường học.

Thắm Niệm Thâm thanh toán tiền, mở cửa xe đi xuống.

Tôn Diễm Diễm lúc này mới bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng đẩy cửa xuống xe.

Thắm Niệm Thâm đi về hướng trường học, anh đi rất nhanh nhưng Tôn Diễm Diễm vẫn chạy đuổi kịp anh, giữ chặt cánh tay anh, "Thắm Niệm Thâm, anh có ý gì à?"

Thắm Niệm Thâm dừng chân, rũ mắt nhìn cô, "Chính là ý dừng lại. Tôi rất bận, mỗi ngày có rất nhiều việc cần hoàn thành, không có nhiều thời gian chơi cùng cô."

"Em không có nói anh chơi với em." Tôn Diễm Diễm không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, trước đêm nay cô vẫn luôn cảm thấy quan hệ của mình cùng Thắm Niệm Thâm rất khá, như thế nào lại đột nhiên biến thành như vậy?

Cô không chớp mắt nhìn Thắm Niệm Thâm, muốn nhìn ra manh mối từ trong mắt anh. Chính là đôi mắt anh đen nhánh lại thâm thúy, cô hoàn toàn nhìn không thấu anh.

Thắm Niệm Thâm kéo lại cánh tay đang bị cô giữ lấy, bỗng nhiên có chút vô lực, "Tôn Diễm Diễm, nam sinh tốt hơn tôi có rất nhiều, không nhất định một hai phải là tôi."

Nói xong liền buông tay Tôn Diễm Diễm ra, không nhìn cô lấy một cái liền xoay người đi về phía trước.

Tôn Diễm Diễm sững sờ tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng lưng anh hồi lâu.

Cô phục hồi tinh thần, chạy vài bước về trước, lớn tiếng kêu anh, "Thật sự anh không thích em một chút nào sao?"

Thẩm Niệm Thâm dừng lại, nửa giây sau lại tiếp tục đi về phía trước, bảo trì không trả lời.

.....

Lúc Tôn Diễm Diễm về ký túc xá thì đã 10 giờ tối.

Nhóm bạn cùng phòng người thì đang rửa mặt, người thì đọc sách, chơi trò chơi.

"Hôm nay lại cùng Thẩm Niệm Thâm đi nơi nào hẹn hò a? Một ngày không về." Trình Đóa một bên chơi trò chơi, một bên cười hỏi cô.

Tôn Diễm Diễm cả người đều ưỡ ỏi, thanh âm rất nhỏ, "Kết thúc rồi."

Trình Đóa sững sốt, quay đầu lại hỏi: "Cái gì kết thúc?"

"Đúng vậy, cái gì kết thúc?" Tạ Nghiên cũng chạy tới.

"Cùng Thẩm Niệm Thâm a, anh ấy nói tớ đừng quấy rầy anh ấy." Tôn Diễm Diễm ra vẻ nhẹ nhàng, cười tự giễu.

"Tớ còn tưởng rằng anh ấy đã có chút thích tớ, kết quả là tớ tự mình đa tình."

Tuy rằng cô đang cười, nhưng biểu tình thoát nhìn rất khổ sở. Trình Đóa lo lắng, lập tức từ trên ghế đứng lên cầm lấy tay cô.

"Diễm Diễm, cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì a, tớ có thể có chuyện gì được." Nói xong liền đi đến bàn của mình bỏ túi xuống, kéo ghế ra ngồi. Lấy một tờ phác họa từ trong ngăn kéo ra, chọn một chỗ giấy trống, cầm bút chì tùy tiện vẽ lên.

Tôn Diễm Diễm từ nhỏ đã như vậy, lúc khổ sở sẽ không biểu hiện ra ngoài, chỉ ngồi vẽ tranh để giảm bớt cảm xúc của mình.

Hai người bạn cùng phòng nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tạ Nghiên nhin không được hỏi một câu, "Diễm Diễm, vậy kể tiếp cậu muốn làm như thế nào a? Còn theo đuổi anh ta không?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, "Không."

Đêm nay anh đã nói rõ như vậy, dù cô mặt dày thì cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Qua đêm đó Tôn Diễm Diễm thật sự không có đi tìm Thẩm Niệm Thâm, mỗi ngày đều đi học bình thường ăn cơm rồi ngủ, thoát nhìn không khác gì cuộc sống trước kia.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm cho rằng chỉ cần Tôn Diễm Diễm không tới tìm anh, anh liền có thể tâm như nước lặng mà trở lại cuộc sống yên bình lúc trước.

Nhưng sự thật không phải là như thế.

Mỗi ngày đi học anh sẽ không tự giác mà nhìn cửa sau, nhìn xem Tôn Diễm Diễm có lại xuất hiện ở ngoài phòng học anh hay không.

Lúc đến nhà ăn, anh sẽ theo bản năng quét mắt đến vị trí Tôn Diễm Diễm thường ngồi một cái, xem cô có đang cười tủm tỉm ngồi kia chờ anh hay không.

Thậm chí lúc đến thư viện tự học, ngẫu nhiên đều sẽ nhìn không được mà ngẩng đầu lên xem Tôn Diễm Diễm có ngồi đối diện anh hay không.

Nhưng mà không có, hết thấy đều khôi phục như thường. Cái người cười đến giống tiểu hồ ly giả hoạt kia, người muốn anh chịu trách nhiệm kia, giống như chưa từng xuất hiện.

Suốt nửa tháng thậm chí anh không ngẫu nhiên gặp được Tôn Diễm Diễm ở trường một lần nào.

Trong giờ học đến lần thứ ba anh nhìn chăm chăm cửa sau xuất thần, Hứa Lệ ngồi bên cạnh rốt cuộc cũng nhin không được, "A Niệm, cậu hà tất phải như vậy, nếu thích liền ở bên nhau a, mạnh miệng như vậy không phải là làm lẫn nhau khó chịu sao."

Còn làm hại hán cũng bị liên lụy, mỗi ngày đều bị Trình Đóa mắng.

Thẩm Niệm Thâm thu hồi tầm mắt, không phản ứng hán, ngẩng đầu tiếp tục nghe giảng bài.

Từ ngày đầu tiên khai giảng Hứa Lệ biết Thẩm Niệm Thâm đến giờ, rất nhiều lúc cũng không biết anh suy nghĩ cái gì, thấy anh không nói lời nào thì thờ dài, lại nói: "Năm nhất khoa công trình Tạ Tuấn, cậu biết chứ? Chính là lần trước ở cửa chúng ta gặp qua, cái cậu lái Ferrari."

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, "ừ" một tiếng.

Hứa Lệ: "Tớ nghe Trình Đóa nói, hình như đang theo đuổi Diễm Diễm."

Thẩm Niệm Thâm nhú mày lại, tay cầm bút bỗng siết chặt.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng phản ứng lập tức thêm mắm thêm muối, "Nghe nói mỗi buổi tối cậu ta đều đưa Diễm Diễm về ký túc xá, lại đưa hoa, đưa chocolate nữa."

Thẩm Niệm Thâm sắc mặt rất khó coi, Hứa Lệ đứng lúc khuyến khích, "A Niệm, tớ nói này, nếu cậu thích Diễm Diễm thì nói với em ấy, đừng để cho người khác cướp mất, có hối hận cũng không kịp."

Thẩm Niệm Thâm vẫn là không hé răng, không biết suy nghĩ cái gì.

Hứa Lệ nói nửa ngày, thấy Thẩm Niệm Thâm vẫn là không có phản ứng gì không khỏi gãi đầu, nói một câu cuối cùng.

"Cậu tự ngắm lại đi, cái gì cũng có thể bỏ qua, duy chỉ có người mình thích nếu bỏ lỡ thì sẽ tiếc nuối cả đời."

Nguyên một tiết Thẩm Niệm Thâm đều không nghe thấy giáo sư nói cái gì, trong đầu đều là lời nói của Hứa Lệ, đều là chuyện có người theo đuổi Tôn Diễm Diễm.

Anh vẫn luôn hồn vía lên mây, mãi cho đến lúc tan học mới hơi lấy lại tinh thần.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm sắc mặt không tốt cũng không dám nói gì về việc đó nữa, liền vỗ vai anh nói: "Đi chơi bóng đi, vận động một chút tâm tình sẽ tốt."

Thẩm Niệm Thâm đã hơn nửa tháng không gặp qua Tôn Diễm Diễm, lại không nghĩ rằng cư nhiên lại đụng phải cô ở sân bóng rổ.

Anh vừa tiến vào sân bóng rổ liền thấy cô ngồi ở khán đài, bên cạnh còn có mấy người bạn cùng phòng của cô.

Trong tay cô ôm quần áo nam sinh, đang nói cười với bạn cùng phòng.

Thẩm Niệm Thâm dừng chân, ánh mắt dừng ở bộ quần áo nam sinh cô đang ôm trong tay, cảm thấy phá lệ chói mắt.

Tôn Diễm Diễm là bị Tạ Tuấn kéo tới xem hân chơi bóng, lúc này đang ngồi ở khán đài thương lượng với bạn cùng phòng xem buổi tối ăn cái gì.

Đang thảo luận là ăn lẩu hay là ăn thịt nướng, Tạ Nghiên bên cạnh đột nhiên kêu cô một cái, nhỏ giọng nói: "Diễm Diễm, Thẩm Niệm Thâm kia."

Tôn Diễm Diễm cả người cứng đờ, theo bản năng ngẩng đầu, cách một đám người tầm mắt liền đối diện với Thẩm Niệm Thâm.

Anh cũng nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Tôn Diễm Diễm nhớ tới chuyện nửa tháng trước Thẩm Niệm Thâm đoạn tuyệt với cô liền cảm thấy còn hơi tức giận, thờ phỉ phỉ trừng mắt liếc anh sau đó nghiêng đầu không thèm nhìn hắn.

Vừa lúc nghỉ ngơi giữa trận, Tạ Tuấn đứng ở sân bóng rổ ngẩng đầu hướng tới khán đài đối diện mà kêu, "Diễm Diễm, lấy nước lại đây cho tớ!"

"Được, đợi tí!" Tôn Diễm Diễm buông quần áo Tạ Tuấn, sau đó cầm khăn lông cùng nước đi xuống khán đài chạy vào trong sân bóng rổ.

Cô đến trước mặt Tạ Tuấn, đưa nước khoáng cùng khăn lông cho hắn, "Cho cậu."

Tạ Tuấn nhận khăn lông, tùy tiện lau mồ hôi, vắn bình nước khoáng ra ngựa đầu đổ vào cổ họng.

Đánh bóng cả buổi sáng nên có chút mệt, hắn uống nước xong, tay phải tùy ý đặt trên vai Tôn Diễm Diễm.

Cô sùng sốt, theo bản năng muốn né tránh, "Cậu làm gì vậy."

"Dựa một chút, mệt chết."

Hai người dựa rất gần, một bộ dạng rất thân mật.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở cách đó không xa nhìn Tôn Diễm Diễm thân mật đứng chung với nam sinh khác, trong lòng giống như bị thứ gì ngăn chặn, nói không nên lời như bị đè nén khó chịu.

Đầu này Tôn Diễm Diễm ghét bỏ mà đẩy hẳn ra, "Được rồi, cậu tự đứng đi, tớ phải đi."

Nói xong liền chạy ra sân bóng rổ, thời điểm chạy ngang qua người Thẩm Niệm Thẩm mất nhìn thẳng, giống như hai người xa lạ, không nhìn anh một cái.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, cánh tay đột nhiên bị một bàn tay lớn cầm lấy.

Tôn Diễm Diễm sững sốt quay đầu lại, Thẩm Niệm Thẩm đứng sau cô, vừa nắm cánh tay cô vừa nhìn cô, nói: "Tôn Diễm Diễm, chúng ta nói chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Diễm Diễm đột nhiên bị Thẩm Niệm Thẩm giữ chặt liền bị dọa nhảy dựng lên.

Cô nhìn chăm chăm anh trong chốc lát rồi hỏi: "Nói chuyện gì?"

Anh nói: "Đổi chỗ đi, chỗ này không tiện để nói chuyện."

Tôn Diễm Diễm nhìn anh, mím môi nghĩ thầm người này cũng thật kỳ quái, lần trước nói cô đừng quấy rầy anh bây giờ lại chủ động tới tìm cô.

Tôn Diễm Diễm do dự một lát, sau đó đem lời nói lúc trước anh nói với cô mà trả lại cho anh, "Vậy anh có chuyện gì thì nói nhanh lên, em rất bận, không có thời gian chơi cùng anh."

Thẩm Niệm Thẩm tức khắc nghẹn lại, gật đầu nói, "Được."

Tôn Diễm Diễm đi theo Thẩm Niệm Thẩm ra khỏi sân bóng rổ, anh hỏi: "Muốn đến quán cà phê hay không?"

"Không cần, đến bãi đất trống ở Bảy Giáo Lâu đi, chỗ chúng ta hay chơi trượt ván đó."

Bảy Giáo Lâu cách sân bóng rổ không xa, vài phút đã tới.

Thẩm Niệm Thẩm đáp ứng, anh cùng Tôn Diễm Diễm qua đó.

Tôn Diễm Diễm ngồi dưới gốc cây hoa hòe già, ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thẩm.

"Có gì nói đi."

Tôn Diễm Diễm thái độ nhàn nhạt, hoàn toàn không giống với cô gái cả ngày cười tủm tỉm lúc trước.

Thẩm Niệm Thẩm xoa xoa ấn đường, không biết như thế nào, trong đầu đột nhiên nhảy ra một câu: Tự làm bậy không thể sống.

Anh âm thầm hô khẩu khí, ngồi bên cạnh Tôn Diễm Diễm.

Cô nhích sang bên cạnh.

Thẩm Niệm Thẩm: "... Cô làm gì vậy?"

Tôn Diễm Diễm nâng cằm, nhìn bãi đất trống phía trước, nói, "Bảo trì khoảng cách với anh, để anh không nói em quấy rầy anh."

Thẩm Niệm Thẩm: "..."

Nha đầu này, đã ghi thù rồi a?

Thẩm Niệm Thẩm nửa ngày không nói chuyện, Tôn Diễm Diễm nhìn sườn mặt anh, "Rốt cuộc anh tìm em nói chuyện gì? Không nói thì em đi đây."

Nói chuyện gì?

Trên thực tế Thẩm Niệm Thẩm cũng không biết nói chuyện gì, chỉ là vừa rồi thấy Tôn Diễm Diễm cùng Tạ Tuấn dựa vào nhau, trong lòng đột nhiên thấy

hốt hoảng.

Lại nghĩ tới chuyện Hứa Lệ nói Tạ Tuần đang theo đuổi cô, anh sợ nếu anh không làm gì, tương lai thật sự sẽ hối hận. Cho nên vừa rồi lúc Tôn Diễm Diễm đi ngang qua, anh nhìn không được mà giữ cô lại.

Thẩm Niệm Thâm nguyên bản cho rằng chính mình có thể tâm như nước lặng mà không nghĩ tới chuyện yêu đương, không muốn ở bên bất cứ nữ sinh nào.

Anh không nghĩ tới sẽ gặp phải một cô gái như vậy, từng giây từng khắc lo lắng xâm nhập vào lòng anh. Nửa tháng nay, anh không lúc nào không nhớ tới cô.

Cho nên, anh đầu hàng.

Trầm mặc một lát, nói: "Tôn Diễm Diễm, chúng ta thử đi."

Thình lình nghe được câu này, trái tim Tôn Diễm Diễm không khống chế mà run một chút.

Cô nghiêng mặt qua, kinh ngạc nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh... không phải anh chán ghét em sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Tôi khi nào nói chán ghét em?"

Tôn Diễm Diễm nói: "Nửa tháng trước a. Ở công trường, anh nói anh rất bận, không rảnh chơi với em."

Tôn Diễm Diễm đến giờ nhớ tới câu nói kia còn rất tức giận, khi đó ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô giống như đang nhìn một người rất chán ghét, rất phiền lòng.

Chính ánh mắt phiền lòng kia của anh đã hoàn toàn khiến ý niệm ban đầu của cô bị đánh mất.

Cô thừa nhận đôi khi mình rất mệt mỏi, vô tâm vô phế, nhưng cô cũng có tự tôn của mình, có điểm mấu chốt của mình.

Nếu Thẩm Niệm Thâm chán ghét cô như vậy thì cô sẽ đi.

Buổi tối nửa tháng trước Thẩm Niệm Thâm đích xác rất bức bối, nhưng anh không phải phiền Tôn Diễm Diễm, mà là phiền chính bản thân mình.

Ngày đó ở ngõ nhỏ, mỗi một câu Lâm Lệ nói đều giống một cây đao đâm vào lòng anh, tàn nhẫn lại không có biện pháp cãi lại.

Anh cùng Tôn Diễm Diễm thật là người của hai thế giới, anh muốn ở bên cô nhưng lại sợ ở bên cô.

Sợ sau này cô ở bên anh, sẽ phát hiện kỳ thật anh căn bản không tốt như trong tưởng tượng của cô, sợ cô cuối cùng sẽ chán ghét anh.

Anh cho rằng đoạn tuyệt với cô là có thể buông được, nhưng lại không nghĩ đến là bản thân đã quen mỗi ngày có thể thấy cô, thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời cùng đôi mắt cong cong của cô.

Tôn Diễm Diễm đột nhiên biến mất, giống như ánh mặt trời trong cuộc sống của anh cũng biến mất, nghĩ đến liền chịu không nổi.

Nhưng anh không biết nên giải thích chuyện của ngày hôm đó như thế nào, anh không muốn đem về mặt hèn mọn nhất của mình lộ ra cho cô xem.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát rồi mở miệng.

"Tôn Diễm Diễm, tôi chưa từng yêu đương, cũng chưa ở chung với nữ sinh nào nhưng tôi sẽ nỗ lực đối tốt với em, cho em hết thấy trong khả năng của tôi, không để em khổ sở, không để em chịu ủy khuất."

Anh nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

Tôn Diễm Diễm có điểm ngốc, này có tính là... thô lộ không?

Thẩm Niệm Thâm cư nhiên thô lộ với cô? Cô đang nằm mơ sao?

Kính hi tới quá mức bất ngờ, ngược lại làm cho người ta khó thích ứng được.

Tôn Diễm Diễm ngờ ngác nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, nói chuyện lắp bắp, "Kia... vậy là anh thích em sao?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Ừ, thích."

Tôn Diễm Diễm trong lòng đột nhiên mừng như điên, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Thời điểm cô đã hoàn toàn từ bỏ, người cô thích đột nhiên nói với cô, kỳ thật anh cũng thích cô?

Tôn Diễm Diễm cảm thấy giống như đang nằm mơ, theo bản năng nhéo lòng bàn tay của mình một cái, cảm nhận được đau đớn truyền đến liền nháy mắt thanh tỉnh lại.

Trong lòng vui vẻ vô cùng, trên mặt lại ra vẻ rụt rè cùng thanh âm lãnh lãnh đậm đậm, nói: "Anh nói thử thì liền thử sao? Thẩm Niệm Thâm, em là người không phải bóng cao su, anh nói em cách anh xa một chút, liền một chân đá em đi. Bây giờ anh hối hận lại trở về tìm em nói muốn thử với em, dựa vào cái gì mà em phải đáp ứng anh?"

Thẩm Niệm Thâm thân thể cứng đờ. Sau một lúc lâu, ở trong lòng cười tự giễu.

Cũng đúng, anh dựa vào cái gì mà kêu người ta đi liền đi, kêu người ta trở về liền trở về chứ.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, ánh mắt rất sâu nhìn Tôn Diễm Diễm, bỗng nhiên nói: "Tôi theo đuổi em."

Tôn Diễm Diễm sững sốt, "Cái gì?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Tôi theo đuổi em, được chứ? Theo đuổi tới khi em nguyện ý mới thôi."

Tôn Diễm Diễm ngơ ngẩn nhìn anh chăm chăm, sau một lúc lâu không nói gì.

Hôm nay lúc ra cửa hẳn là cô đã xem lịch rồi a. Chẳng lẽ cái này chính là một ngày trăm năm khó gặp, ngày lành a?!

Thẩm Niệm Thâm không chỉ thổ lộ với cô mà còn muốn theo đuổi cô?!

Tôn Diễm Diễm cảm thấy như mình đang nằm mơ, trong lòng có thanh âm kêu gào "đáp ứng anh ấy đáp ứng anh ấy!", một thanh âm khác lại dùng sức khuyên "bình tĩnh bình tĩnh!"

Cô ngồi tại chỗ không nhúc nhích, chậm chạp hơn nửa ngày mới hơi bình tĩnh lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, khẽ hừ mũi nhẹ một tiếng, trả lời: "Em muốn xem biểu hiện của anh."

Thẩm Niệm Thâm lại lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, anh gật đầu nói được, sau đó hỏi: "Buổi tối em có rảnh không?"

Tôn Diễm Diễm: "Anh muốn làm gì?"

Thẩm Niệm Thâm: "Mời em ăn cơm, có thể chứ?"

Tôn Diễm Diễm đầy lòng vui vẻ nhưng trên mặt lại ra vẻ bình tĩnh, nói: "Buổi tối đã hẹn ăn tối với bạn cùng phòng rồi, hôm khác đi."

Thẩm Niệm Thâm "... Được."

Tôn Diễm Diễm lúc này kỳ thật đã kích động đến sắp điên rồi, hận không thể lập tức tìm nhóm bạn cùng phòng mà đem chuyện Thẩm Niệm Thâm muốn theo đuổi cô kể cho các nàng.

Cô đứng lên, nói với Thẩm Niệm Thâm: "Em phải về sân bóng rổ, nhóm bạn cùng phòng còn đang đợi em cùng ăn cơm."

Thẩm Niệm Thâm cũng đứng lên, nói: "Tôi đưa em đi."

Tôn Diễm Diễm không cự tuyệt, nhìn anh một cái, sau đó lập tức đi ở phía trước. Thẩm Niệm Thâm theo sau, đi song song với cô.

"Thứ bảy này em có rảnh không?" Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi.

Tôn Diễm Diễm nói: "Thứ bảy này sao? Không rảnh a, câu lạc bộ của chúng em tổ chức hoạt động dã ngoại, thứ bảy chủ nhật đều ở trên núi."

Thẩm Niệm Thâm "..."

Bảy Giáo Lâu cách sân bóng rổ rất gần, vài phút đã tới.

Nhóm bạn cùng phòng đều chờ cô ở ven đường, Tôn Diễm Diễm vừa thấy lập tức liền bỏ lại Thẩm Niệm Thâm mà chạy qua đó.

Trình Đóa nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Nói cái gì?"

Tôn Diễm Diễm lặng lẽ nháy mắt với nàng, ý bảo chờ lát nữa rồi nói.

Cô quay đầu lại, nói với Thẩm Niệm Thâm: "Chúng em đi đây."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, nói: "Tối nay tôi sẽ nhắn tin cho em."

Lời này vừa nói ra, bạn bè Thẩm Niệm Thâm bên này cùng nhóm bạn Tôn Diễm Diễm bên kia tất cả đều ngây ngẩn.

Cao lãnh như Thẩm Niệm Thẩm cư nhiên sẽ chủ động nói với một nữ sinh là sẽ nhắn tin cho cô ấy!

Tôn Điem Điem trong lòng cao hứng nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhàn nhạt "ừ" một tiếng, rồi kéo nhóm bạn cùng phòng ra ngoài trường học.

Vừa đến tiệm lẩu, bước vào phòng thì ba người bạn cùng phòng lập tức vây quanh Tôn Điem Điem, "Nói nói nói! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?! Thẩm Niệm Thẩm tìm cậu nói chuyện gì?!"

Tôn Điem Điem ghé vào bàn, hai tay chống cằm cười tủm tỉm nói: "Thẩm Niệm Thẩm thổ lộ với tớ."

Dứt lời, phòng bỗng an tĩnh.

Tất cả đều mở to hai mắt nhìn như vừa nghe thấy một chuyện khó có thể tin được.

Trình Đóa phản ứng lại trước tiên, "Trời ơi, không thể nào. Thẩm Niệm Thẩm thổ lộ với cậu??"

Tôn Điem Điem cười, nói: "Tớ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng chính là sự thật. Anh ấy thừa nhận thích tớ."

Tạ Nghiên đi tới đi lui trong phòng sờ cằm, đột nhiên vẻ mặt lộ ra biểu tình đã hiểu, nói: "Đây là đàn ông a! Thời điểm vừa bắt đầu thì ngạo kiêu đến không được, nửa tháng không phản ứng anh ta cuối cùng cũng biết tầm quan trọng của cậu rồi."

Tôn Điem Điem gật gật đầu, rất là tán đồng.

Trình Đóa kéo ghế, ngồi bên cạnh Tôn Điem Điem, hỏi: "Cậu sẽ không đáp ứng anh ta nhanh như vậy chứ?"

"Đương nhiên không có!" Tôn Điem Điem nói: "Anh ấy kêu tớ đi thì đi, kêu tớ trở về liền trở về, tớ cũng không phải là trái hồng mềm a."

Trình Đóa cười hừ một tiếng, đối với lực khắc chế của Tôn Điem Điem nàng hoàn toàn không tin, "Xem cậu có thể căng bao lâu."

Tôn Điem Điem tròn tròn đôi mắt, "Các cậu đừng không tin tớ a, lần này tớ thật sự rất cứng rắn!"

Tạ Nghiên cười ha ha, ngồi ở đối diện nói: "Chúng ta đoán bao lâu thì Điem Điem sẽ hoàn toàn đầu hàng đi, tớ trước, nhiều nhất hai tuần."

Gi Miêu nói: "Tớ đoán nhiều nhất là một tuần, Điem Điem thích Thẩm Niệm Thẩm như vậy."

Tôn Điem Điem học máu, "Làm ơn, các cậu có lòng tin với tớ được không?!"

Trình Đóa cười ha ha, "Thôi đi, tớ thấy nhiều nhất là ba ngày. Đổi lại là người khác khả năng còn khó nói, nhưng mà làm ơn đi, là Thẩm Niệm Thẩm nha, soái như vậy, tùy tiện nói với cậu vài câu, cậu liền tức bỏ vũ khí đầu hàng, tin hay không?"

Tôn Điem Điem ý chí mạnh mẽ chống lại, "Làm sao nhanh như vậy!"

Trình Đóa cười, nói: "Chúng ta đánh cược đi, thua thì mời ăn cơm?"

"Mời thì mời! Muốn ăn cái gì tùy các cậu chọn."

Đầu kia, Thẩm Niệm Thẩm cùng Hứa Lệ cơm nước xong thì trở về ký túc xá, Hứa Lệ nghe thấy Thẩm Niệm Thẩm nói muốn theo đuổi Tôn Điem Điem, cười đến ôm bụng, "Cái này gọi là cái gì đây?! Lúc trước Điem Điem người ta theo đuổi cậu, cậu kiêu ngạo mạnh miệng a, báo ứng tới hả? Ngạo tào! Cười chết tớ!"

Thẩm Niệm Thẩm: "..."

"Này, bắt quá nhìn không ra Điem Điem còn rất thù dai nữa."

Thẩm Niệm Thẩm ngồi trên bàn đối diện máy tính phiên dịch một bản tư liệu, thuận miệng hỏi: "Điem Điem nói câu lạc bộ trượt ván của các cậu thứ bảy này muốn đi dã ngoại."

"Ngạo tào, Điem Điem? Xung hô đã sửa lại? Trước kia không phải cậu đều kêu Tôn Điem Điem sao?" Hứa Lệ xem nào nhiệt không sợ lớn chuyện, lại cười ha ha.

Thẩm Niệm Thẩm nhú mày, rốt cuộc cũng nhìn về phía hấn, "Kỳ thi cuối kỳ không muốn qua?"

Hứa Lệ ngày thường không nghe giảng bài, thi cuối kỳ toàn dựa vào Thẩm Niệm Thẩm cho hấn biết trọng điểm, những lời này quả thực chính là tử huyệt của hấn.

Hấn tức khắc nhận thua, "Đừng đừng đừng! Đại thần tớ sai rồi! Tớ sai rồi! Tớ lại cười cậu, tớ chính là heo! Tớ thề!"

Thẩm Niệm Thẩm liếc hấn một cái, lại hỏi: "Dã ngoại có nhiều người không?"

"Nhiều a, tám người trong câu lạc bộ, cộng thêm Diễm Diễm với ba người bạn cùng phòng, à, còn có Tạ Tuấn và mấy người bạn cùng phòng của cậu ấy."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy tức khắc nhú mày, "Tạ Tuấn? Cậu ta đi làm cái gì?"

Từ lúc biết Tạ Tuấn theo đuổi Tôn Diễm Diễm, tên này đối với Thẩm Niệm Thâm mà nói giống như một quả bom.

Tôn Diễm Diễm đi đã ngoại, cậu ta đi theo làm cái gì?

Hứa Lệ: "Vô nghĩa, cậu ta theo đuổi Diễm Diễm, Diễm Diễm đi đã ngoại, cậu ta không được đi theo à?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ liếc anh một cái, "Thế nào? Cuối cùng cũng cảm giác được áp lực đến từ tình địch?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ nhìn biểu tình mặt mày của Thẩm Niệm Thâm, không biết sao lại đặc biệt muốn cười, hỏi anh: "Thứ bảy đi đã ngoại, có muốn tớ giữ một chỗ cậu hay không?"

Thẩm Niệm Thâm tâm tình khó chịu, "Vô nghĩa!"

Hứa Lệ một bộ dạng muốn bị đánh, "Không phải cậu không thích tham gia loại hoạt động nhảm chán này sao? Như thế nào lại đổi ý? Lúc này lại sợ bị đoạt người sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Hứa Lệ, có phải cậu ngứa da hay không?"

Hứa Lệ: "..."

.....

Buổi tối, Tôn Diễm Diễm nằm trên giường hưng phấn đến có điểm ngủ không được.

Cô đang đợi Thẩm Niệm Thâm nhắn tin cho cô, kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy, trong lòng thở phì phì cho biểu hiện ngày đầu tiên của Thẩm Niệm Thâm một dấu gạch trừ.

Hừ! Thêm nửa gạch cũng không cho!

Chờ đến 10 giờ rưỡi liền tức giận muốn tắt luôn điện thoại, kết quả ngón tay vừa chuẩn bị tắt thì Thẩm Niệm Thâm đột nhiên gọi điện thoại tới.

Tôn Diễm Diễm còn tưởng rằng anh sẽ nhắn qua WeChat, kết quả cư nhiên trực tiếp gọi điện thoại.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại cả buổi, chờ nó vang lên vài tiếng rồi mới nghe máy, bằng không có vẻ như cô đang chờ mong điện thoại của anh.

Chờ từ từ a.

Ở trong lòng yên lặng đếm, thời điểm thanh âm cuối cùng vang lên, cô mới chậm rì rì bắt máy.

Điện thoại đặt ở bên tai, thanh âm Thẩm Niệm Thâm từ đầu kia điện thoại thực ôn nhu mà truyền đến, "Ngủ rồi sao?"

Tôn Diễm Diễm "ừ" một tiếng, "Chuẩn bị ngủ."

Nghĩ thầm tin mà anh nói sẽ nhắn đâu? Cư nhiên đến lúc này mới gọi điện thoại cho cô.

Đang nghĩ ngợi, thanh âm Thẩm Niệm Thâm lại truyền tới, "Tôi gửi WeChat cho em, bắt quá hình như em kéo tôi vào danh sách đen."

Tôn Diễm Diễm: "..."

Thẩm Niệm Thâm: "Tin nhắn cũng đã gửi, bắt quá em không trả lời, có phải em quên thả tôi ra khỏi danh sách đen không?"

Tôn Diễm Diễm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Diễm Diễm ngáy ngốc nửa ngày, đột nhiên nhớ ra lúc trước cô bởi vì tức giận nên xóa WeChat của Thẩm Niệm Thẩm, còn kéo anh vào danh sách đen. Nguyên bản số điện thoại cũng vào danh sách đen, nhưng sau đó ngẫm lại rất có thể anh sẽ đột nhiên gọi cho cô, vì thế liền để lại.

Thẩm Niệm Thẩm ngữ khí rõ ràng rất bình tĩnh, nhưng Tôn Diễm Diễm nghe ra một chút oán niệm, cô nén cười nói: "Anh ngốc a? Không gửi WeChat được cũng không trả lời tin nhắn anh liền không biết gọi điện thoại a?"

Thẩm Niệm Thẩm "Ừm, vừa rồi tôi cho rằng là em cố ý không trả lời tin nhắn của tôi."

Anh còn buồn bực nửa ngày, không biết Tôn Diễm Diễm là không thấy hay là không muốn phản ứng anh.

Chờ đến khi sắp tắt đèn, Hứa Lệ đột nhiên nói một câu, "Diễm Diễm sẽ không kéo số của cậu vào danh sách đen đấy chứ?"

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng làm anh lập tức thử gọi điện thoại, nguyên bản cho rằng số điện thoại cũng bị cho vào danh sách đen, thế nhưng may mắn là còn để lại.

Tôn Diễm Diễm nghe Thẩm Niệm Thẩm giải thích thì thiếu chút nữa cười ra tiếng. Mặt úp đầu vào gối, cơ thể bởi vì ghen cười mà có chút phát run.

Trình Đóa vừa bò lên giường liền thấy Tôn Diễm Diễm run đến lợi hại, đôi mắt trừng lớn, "Diễm Diễm cậu phát điên rồi sao?"

Tôn Diễm Diễm: "..."

"Sáng mai em muốn ăn gì?" Thẩm Niệm Thẩm thanh âm bỗng nhiên truyền đến.

Tôn Diễm Diễm không chế chính mình để không cười ra tiếng, cầm di động trở mình, mặt hướng vào vách tường, nhỏ giọng hỏi: "Làm gì? Anh mua bữa sáng cho em a?"

Thẩm Niệm Thẩm "ừ" một tiếng, "Muốn ăn bánh kem hay là cái gì?"

"Em không ăn bánh kem, em muốn ăn xiu mại của cái quán ở cổng sau trường."

"Được, mai tôi mua."

Tôn Diễm Diễm trước nay chưa từng thấy Thẩm Niệm Thẩm ôn nhu như vậy, khóe miệng cong lên, thanh âm cũng không khỏi mềm lại, "Nhưng quán của bọn họ rất đông khách, phải xếp hàng a."

"Không sao, tôi đi sớm một chút." Thẩm Niệm Thẩm, lại hỏi: "Uống sữa bò không?"

Tôn Diễm Diễm: "Không cần, em muốn uống sữa chua."

"Được, mua cho em."

Thẩm Niệm Thẩm đột nhiên đối tốt với Tôn Diễm Diễm làm cô có chút không quen, nhin không được hỏi: "Thẩm Niệm Thẩm, gần đây anh ăn trúng cái gì a?"

Thẩm Niệm Thẩm: "..."

Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thẩm hàn huyên không quá hai mươi phút, phòng ngủ liền tắt đèn.

Anh nhẹ giọng hỏi: "Bên các em tắt đèn rồi sao?"

Tôn Diễm Diễm vui đầu trong ổ chăn, thanh âm thấp thấp, "Vừa mới tắt, còn các anh?"

"Cũng vậy." Lại nói: "Ngủ đi, thời gian không còn sớm."

Tôn Diễm Diễm nói được.

"Đừng đá chăn, gần đây nhiệt độ xuống thấp."

Thẩm Niệm Thẩm thanh âm đặc biệt ôn nhu, Tôn Diễm Diễm cảm thấy tim mình hóa mềm, nhỏ giọng nói: "Em không phải là con nít a."

Đầu kia truyền đến một tiếng cười khẽ, "Ừm, biết rồi. Ngủ sớm một chút, ngày mai gặp."

Tôn Điem Điem: "Anh cũng ngủ sớm một chút."

Thắm Niệm Thâm: "Ừm, ngủ ngon."

Tôn Điem Điem: "Ngủ ngon."

Cô ôm chầm, trong lòng có cảm giác như đang nở hoa, trong lồng ngực như có nai con chạy loạn giống như đang yêu đương thật.

Trong bóng tối, Tôn Điem Điem một mình ôm chầm vui vẻ một hồi lâu, sau đó mới mở điện thoại đi động ra, một lần nữa thêm WeChat của Thắm Niệm Thâm.

Nghiem chứng tin nhắn vừa mới gửi qua, đầu kia liền nhanh chóng thông qua.

Rất nhanh liền thấy một tin nhắn đã gửi lại, nói: "Mau ngủ."

Tôn Điem Điem nhìn chằm chằm đi động trong chốc lát rồi cầm đặt lên trước ngực, mím môi cười thật lâu rồi mới đóng lại đặt dưới gối đầu.

Tối hôm đó Tôn Điem Điem ngủ đặc biệt sâu, bởi vì vui vẻ nên lúc ngủ khóe miệng cũng cong cong.

Một giấc ngủ đến hừng đông, Trình Đóa xuống giường, vỗ vỗ chân Tôn Điem Điem, "Điem Điem dậy đi, sáng nay có bốn tiết đấy."

Tôn Điem Điem túm chặt chăn, đầu dùng sức chui vào chăn không muốn dậy.

Trình Đóa rửa mặt xong, lúc ra vẫn thấy Tôn Điem Điem đang ngủ. Nàng dẫm lên ghế ghé vào mép giường cô, vừa kéo chăn vừa nói: "Cậu mau dậy a, hôm nay là tiết của Diệt Tuyệt sư thái!"

Tôn Điem Điem ngủ nướng, vì đã lâu không ngủ được một giấc ngon như vậy nên cô không muốn dậy.

Trình Đóa đẩy nửa ngày, cô rốt cuộc chịu không nổi nữa mới nhắm mắt bò dậy.

Rửa mặt xong hoàn toàn thanh tỉnh, mới nhớ tới chuyện Thắm Niệm Thâm mua bữa sáng cho cô.

Lúc ra khỏi ký túc xá, liếc mắt một cái liền thấy Thắm Niệm Thâm đứng ở cách đó không xa. Vóc dáng rất cao, áo sơ mi trắng cùng quần đen, anh ở trong đám người phá lệ dễ thấy.

Tôn Điem Điem thấy trong tay anh xách theo đồ ăn, khóe miệng cong lên đi về hướng của anh.

Lúc cô đến trước mặt Thắm Niệm Thâm thì đã thu hồi lại tươi cười, có ý nghiêm túc nhìn anh, "Tối lâu chưa?"

"Không, vừa tới." Thắm Niệm Thâm đưa bữa sáng trong tay cho Tôn Điem Điem, "Vẫn còn nóng."

Tôn Điem Điem nhận lấy mà trong lòng cười trộm, trên mặt lại ra vẻ bình tĩnh, nói cảm ơn.

Thắm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu nhìn cô, tiếng nói ôn nhu, "Không có gì."

Tôn Điem Điem nghe thấy lời này, trái tim bỗng dưng nhảy một cái, cả người hoàn toàn rơi vào ánh mắt của Thắm Niệm Thâm. Đôi mắt anh như có từ trường rất lớn mà hấp dẫn lấy cô.

Trong lòng có một âm thanh đang điên cuồng gào thét: "Đừng! Đừng nhìn! Bình tĩnh bình tĩnh! Không được bị mê chết!"

Nhưng Tôn Điem Điem vẫn là nhìn không được mà nhìn chằm chằm Thắm Niệm Thâm, thật sự thật sự quá soái a quá soái, cô cảm thấy mình có thể cứ như vậy nhìn anh cả đời.

Thắm Niệm Thâm thấy Tôn Điem Điem nhìn anh đến xuất thần, đáy lòng âm thầm cười, đặt sữa chua vào lòng bàn tay cô, "Sữa chua vị Blueberry, tôi nhớ rõ là đã thấy em uống vị này."

Tôn Điem Điem thích uống sữa chua vị Blueberry, nghe thấy Thắm Niệm Thâm nói chuyện mới tức khắc phục hồi tinh thần lại.

Cô nắm chai sữa chua trong tay, theo bản năng hỏi: "Sao lại là nhiệt độ bình thường a?"

Thắm Niệm Thâm nói: "Cũng có tủ đông nhưng tôi không mua, con gái ăn lạnh không tốt, tốt nhất về sau không nên ăn."

Tôn Điem Điem bĩu môi, "Anh quản em."

Còn chưa ở bên nhau mà đã quản cô.

"Vì muốn tốt cho em."

Tôn Điem Điem liếc anh một cái, mím môi cười trộm, cái lý do này nghe rất hay a.

Cô cảm bữa sáng tình yêu của Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh: "Buổi sáng anh có tiết không?"

"Có, lập tức đi đây."

Tôn Điem Điem nói: "Ủm, vậy anh đi học đi, em cũng phải đi học."

Tôn Điem Điem học ở phòng ba trên lầu, Thẩm Niệm Thâm thì ở phòng tám khu dạy học, hai người rẽ ở trước khu dạy học.

Lúc đang đi, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi cô, "Trưa cùng nhau ăn cơm, có thể chứ?"

Tôn Điem Điem: "Được a."

Thẩm Niệm Thâm còn sợ Tôn Điem Điem sẽ cự tuyệt, nghe thấy cô đáp ứng thì tức khắc thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Điem Điem vẫy tay với anh, "Em đi đây."

"Ủm."

Tôn Điem Điem tạm biệt Thẩm Niệm Thâm, sau đó cùng Trình Đóa đi về lớp. Tâm tình của cô đặc biệt tốt, hiện rõ ở mấy bước chân nhẹ nhàng cùng khóe miệng tươi cười.

Trình Đóa cười cô, "Bây giờ mới là ngày đầu tiên a Điem Điem, đã chịu đựng không nổi muốn cùng ăn cơm trưa rồi sao?"

Tôn Điem Điem véo nàng, "Cậu phiền chết, có thể không nói toạc ra không?"

Trình Đóa cười ha ha, "Không sao, còn hai ngày. Kiên trì đi, cậu sẽ không cần mời cơm!"

Tôn Điem Điem nhăn mũi, không phản ứng nàng.

Giữa trưa ăn cơm, Tôn Điem Điem vừa đến nhà ăn, xa xa liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa nhà ăn chờ cô, bỗng nhiên có loại cảm giác hoảng hốt.

Lúc trước đều là cô mỗi ngày đứng ở nhà ăn chờ Thẩm Niệm Thâm, năm mơ cũng không nghĩ tới cư nhiên còn có ngày Thẩm Niệm Thâm chờ cô.

Cô không nhịn được cười, vui vẻ chạy đến, "Anh chờ lâu chưa?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không lâu, đi thôi."

Vào bên trong, anh hỏi Tôn Điem Điem, "Vẫn là ngồi vị trí lần trước?"

"Được a."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Em ngồi đi, tôi đi lấy cơm."

Tôn Điem Điem cười tủm tỉm, "Được a."

Thẩm Niệm Thâm rút cuộc cũng thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tôn Điem Điem, đưa sách trong tay cho cô, "Giúp tôi cầm một chút."

"Được a." Tôn Điem Điem rất vui sướng giúp Thẩm Niệm Thâm cầm sách, sau đó vui vui vẻ vẻ chạy tới chỗ ngồi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô ôm sách của anh chạy tới chỗ ngồi, đáy mắt không khỏi hiện ra một tia ý cười, bỗng nhiên có loại cảm giác như đang yêu.

Anh xoay người đi lấy cơm, một lát liền bưng hai khay cơm về đến bàn ăn.

Tôn Điem Điem đã lấy sẵn đĩa, chờ Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống liền đưa cho anh.

Cô cùng Thẩm Niệm Thâm gọi đồ ăn không giống nhau, cô là khoai tây nấu thịt bò, còn có đùi gà chiên. Có hai món chay, một cái là đậu hủ Ma Bà, một cái là cái trắng xào.

Thẩm Niệm Thâm là gà xào khoai sọ, còn có đậu hủ Ma Bà và rau trộn dưa chuột.

Tôn Điem Điem cảm thấy đồ ăn của Thẩm Niệm Thâm rất ít, vì thế đem một nửa thịt bò cùng đùi gà chia cho anh.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, ngẩng đầu nhìn cô.

Tôn Điem Điem nói: "Em không ăn hết nhiều như vậy."

Đôi mắt nhìn chăm chăm gà xào khoai sọ của Thẩm Niệm Thâm, có điểm thêm, "Em muốn ăn khoai sọ của anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng thèm đến liếm môi của Tôn Diễm Diễm không khỏi muốn cười, cầm lấy đĩa gấp một cái đưa đến bên miệng cô.

Tôn Diễm Diễm tức khắc mở to hai mắt, rất kinh ngạc: "Anh... anh làm gì..."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Không phải lúc trước em kêu tôi dứt em sao?"

Tuy rằng lúc trước Tôn Diễm Diễm luôn nói như vậy, nhưng chỉ là nói giỡn.

Lúc này Thẩm Niệm Thâm thật sự dứt cô ăn, Tôn Diễm Diễm thế nhưng lại có điểm thẹn thùng mà bụng khay lên, hoảng sợ nói: "Vẫn... vẫn là đặt đây đi, em tự ăn."

Thẩm Niệm Thâm cũng không kiên trì, cười cười rồi đặt khoai sọ vào khay của cô.

Tôn Diễm Diễm rất thích ăn khoai sọ, Thẩm Niệm Thâm liền đem toàn bộ cho cô.

Một bữa cơm Tôn Diễm Diễm ăn đến đặc biệt cao hứng, cao hứng đến cơ hồ muốn lập tức đồng ý ở bên Thẩm Niệm Thâm.

Bất quá còn tồn tại một chút lý trí, trong lòng yên lặng cảnh báo chính mình.

Không được, không thể đáp ứng nhanh như vậy! Nhanh như vậy liền đáp ứng, có vẻ cô rất dễ dãi a.

Liên tiếp mấy ngày, Thẩm Niệm Thâm đều mua bữa sáng cho cô, cùng cô ăn cơm trưa, buổi tối nấu cháo điện thoại với cô.

Tôn Diễm Diễm lúc này thật đúng là rất kiên cường, Trình Đóa liền cảm thấy bội phục. Cứ nhiên kiên trì như vậy, không có lập tức tước vũ khí đầu hàng.

Hôm nay là thứ bảy, câu lạc bộ trượt ván đi dã ngoại.

Bốn người cùng phòng với Tôn Diễm Diễm ai cũng muốn trang điểm, đến lúc tập hợp ở cổng lớn thì người trên xe đã đến đông đủ.

Tôn Diễm Diễm vừa lên xe liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi ở bên trái sát cửa sổ, ghế thứ tư từ trên xuống, bên cạnh anh còn dư một chỗ, rất hiển nhiên là để dành cho cô.

Tạ Tuấn ngồi ở cách vách đột nhiên kêu cô, "Diễm Diễm, chỗ này."

Tạ Tuấn an vị ở cách vách Thẩm Niệm Thâm, cách đường đi ở giữa là hai chỗ trống. Tôn Diễm Diễm ngẫm nghĩ, chạy tới ngồi với Tạ Tuấn.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nhìn, mặt đen lại.

Hứa Lê quay đầu, lặng lẽ khuyên, "Bình tĩnh bình tĩnh, ai kêu lúc trước cậu tuyệt tình với Diễm Diễm như vậy, còn không chịu chiều theo tính tình của người ta à?"

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa ấn đường trầm mặc hồi lâu, cuối cùng âm thầm thở dài, lại lần nữa cảm nhận thật sâu được tự làm bậy không thể sống là có ý tứ gì.

Từ trường học đến chỗ cắm trại mất hơn hai tiếng, toàn bộ quá trình Tôn Diễm Diễm vẫn luôn cùng nam sinh và nữ sinh khác trên xe nói cười vui vẻ, chính là không phản ứng Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bị để qua một bên cảm thấy tức giận lại ghen ghét, cố tình lại không lý do phát tác.

Ai kêu lúc trước anh tuyệt tình với Tôn Diễm Diễm như vậy làm gì.

Hai giờ sau, rốt cuộc cũng đến chỗ cắm trại dã ngoại.

Lúc xuống xe, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng tìm được cơ hội lặng lẽ kéo Tôn Diễm Diễm, thấp giọng nói: "Hai chúng ta đến bên kia tâm sự."

Tôn Diễm Diễm quay đầu lại, chớp chớp mắt, "Tâm sự chuyện gì a?"

Thẩm Niệm Thâm: "Cái gì cũng được."

Chính là muốn ở cùng cô, không muốn thấy cô cười nói với nam sinh khác.

Tôn Diễm Diễm nói: "Nhưng em muốn đi phụ mọi người dựng lều a."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Chờ em dựng lều xong, có thời gian liền tới tâm sự với anh a." Nói xong liền ném Thẩm Niệm Thâm lại, vui vẻ chạy đi tìm nhóm bạn cùng phòng.

Thẩm Niệm Thâm lại một lần nữa bị bỏ rơi, biểu tình trên mặt có thể nói là thập phần ghen ghét.

Hứa Lệ từ phía sau đi tới, vỗ vỗ vai anh, thờ dãi nói: "A Niệm thật đáng thương, theo đuổi bạn gái không dễ a."

Thứ bảy trên núi có rất nhiều người, trên đám cỏ khắp nơi đều là lều trại.

Tôn Diễm Diễm lúc thì giúp dựng lều, lúc thì đi lấy công cụ, rửa rau lấy đồ ăn giúp bạn học phụ trách nướng BBQ, bận trước bận sau.

Cô đến chỗ nào Thẩm Niệm Thâm liền theo tới chỗ đó, ý đồ muốn trò chuyện với Tôn Diễm Diễm, kết quả cô căn bản không cho anh cơ hội mở miệng, vẫn luôn bận việc.

Thẩm Niệm Thâm theo Tôn Diễm Diễm vài vòng, thật vất vả mới chờ đến lúc cô hơi dừng lại một chút, vội vàng kéo tay nhìn vào mắt cô, chờ mong nói: "Chúng ta đến bên kia trò chuyện, rất..."

Còn mấy chữ chưa kịp nói ra thì bạn cùng phòng của Tôn Diễm Diễm cách đó không xa đột nhiên kêu cô, "Diễm Diễm, cái lều này dựng không đúng a! Cậu mau đến xem xem!"

"Tới liền!"

Trước kia Tôn Diễm Diễm thường xuyên theo người nhà ra ngoài cắm trại, dựng lều đối với cô mà nói quả thực là chuyện nhỏ.

Cô nói xong liền chạy đi, kết quả vừa nhấc chân, liền phát hiện tay mình bị kéo lại mạnh mẽ.

Tôn Diễm Diễm quay đầu lại, liền thấy ánh mắt rất sâu của Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, hỏi: "Em muốn lạnh nhạt với tôi bao lâu đây?"

Không biết như thế nào, nhưng Tôn Diễm Diễm nghe ra lời này của Thẩm Niệm Thâm có chút u oán.

Cô cố nén cười, ra vẻ nghiêm túc nói: "Buổi tối đi, buổi tối trò chuyện với anh."

Nói xong liền muốn đi về phía trước, kết quả Thẩm Niệm Thâm vẫn không chịu bỏ cuộc mà chấp nhất lôi kéo tay cô, biểu tình như kiểu nếu anh buông lỏng tay cô liền chạy theo người khác.

Tôn Diễm Diễm có điểm dở khóc dở cười, lần đầu tiên cảm thấy Thẩm Niệm Thâm cũng rất ấu trĩ. Cô gỡ từng ngón tay anh ra, thoát khỏi giam cầm liền cao hứng chạy đi tìm đám Trình Đóa.

Vừa chạy tới, Trình Đóa liền túm chặt cô, nhỏ giọng hỏi: "Cậu làm cái gì a? Lạnh nhạt với Thẩm Niệm Thâm cả ngày."

Tôn Diễm Diễm: "Nào có cả ngày, mới mấy giờ a."

Trình Đóa híp mắt, "Cậu cứ làm vậy, tới lúc mất thì lại hối hận."

Tôn Diễm Diễm vừa giúp dựng lều vừa cười, nói: "Sẽ không đâu."

"Làm sao cậu biết được?"

Tôn Diễm Diễm không đáp, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Tuy rằng là đi cắm trại dã ngoại nướng BBQ, nhưng tâm tư Thẩm Niệm Thâm hoàn toàn không ở chỗ này, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo Tôn Diễm Diễm.

Hiện tại anh mong ngóng đến buổi tối có thể ở một mình với cô, kết quả thật vất vả chờ tới buổi tối, Tôn Diễm Diễm lại chạy đi uống rượu đánh bài với người khác.

Thẩm Niệm Thâm tức giận a, đây là lại muốn lạnh nhạt với anh?

Hứa Lệ ở bên cạnh nhìn đến đặc biệt đồng cảm, nhưng nghĩ lại lúc trước Diễm Diễm theo đuổi anh không phải anh cũng lạnh nhạt với người ta sao, còn nói cái gì không có thời gian chơi cùng cô?

Sợ, thời thế xoay chiều, báo ứng a.

Cả nam lẫn nữ đều chơi đánh bài, cũng không thu tiền, thua thì uống rượu.

Tôn Diễm Diễm kỹ thuật chơi bài rất lộn xộn, Trình Đóa ở bên cạnh chỉ huy cô, kết quả nàng cũng là gà mờ, chơi ba ván thì thua hết hai ván.

Tôn Diễm Diễm bị phạt hai ly rượu, Tạ Tuấn ở đối diện chịu không được nhích đến ngồi bên cạnh cô, "Muốn chết với cậu, đánh bài kiểu gì mà lại thua."

Hắn lấy bài trong tay Tôn Diễm Diễm, "Xếp bài như vậy, không thua mới lạ."

Hắn giúp Tôn Diễm Diễm xếp bài theo trình tự, cô theo bản năng liền thò đầu qua nhìn. Nào biết vừa mới nghiêng người một chút, đột nhiên bị người ta kéo dậy.

Cô sững sốt, quay đầu lại liền thấy sắc mặt Thẩm Niệm Thâm rất khó coi đứng phía sau cô.

"Thẩm Niệm Thâm..."

Thẩm Niệm Thâm không nói gì, kéo cô đến chỗ an tĩnh đối diện.

Cổ tay Tôn Diễm Diễm bị anh giữ chặt, đành phải đi theo anh.

Tạ Tuấn nhú mồm, theo bản năng muốn kéo Tôn Diễm Diễm về, lại bị Hứa Lệ đè lại, cười nói: "Hai vợ chồng nào loạn, để bọn họ nói chuyện riêng một lát."

Tạ Tuấn: "..."

Thẩm Niệm Thâm kéo cô đi về phía trước, anh đi rất nhanh Tôn Diễm Diễm căn bản theo không kịp, muốn tránh tay anh.

"Anh chậm một chút, em muốn ngã rồi."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, lúc này mới bỗng nhiên dừng chân.

Hai người đã chạy tới chỗ không có người, Tôn Diễm Diễm rút tay ra thờ phỉ phỉ trừng mắt liếc anh một cái.

"Anh làm cái gì a?"

Thẩm Niệm Thâm mím chặt môi, nhìn chằm chằm cô thật lâu.

Nãy giờ anh không nói gì, Tôn Diễm Diễm bị anh nhìn đến trong lòng có điểm hoang mang rối loạn, nhẹ nhàng chọt bả vai anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh làm sao vậy?"

"Em có thể đừng dựa vào Tạ Tuấn gần như vậy hay không?"

Tôn Diễm Diễm sững sốt, ngay sau đó phản ứng lại, "Thẩm Niệm Thâm, anh... anh ghen sao?"

Thẩm Niệm Thâm cảm căng chặt, không hé răng.

Tôn Diễm Diễm nhin không được cười, duỗi tay kéo tay Thẩm Niệm Thâm, "Anh sao vậy? Tạ Tuấn chỉ là bạn bè, và lại em cũng không tới gần cậu ấy a."

"Không phải cậu ta đang theo đuổi em sao?"

Tôn Diễm Diễm tròn tròn mắt, "Ai tung tin vậy? Anh nghe ai nói?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ kia... trở về sẽ xử hắn.

"Nhưng cậu ta thích em."

Tôn Diễm Diễm kỳ quái, "Làm sao anh biết?"

"Tôi là đàn ông, tôi nhìn ra được."

Tôn Diễm Diễm liếc anh một cái, nói: "Anh thông minh như vậy, sao bây giờ mới phát hiện anh thích em?"

Thẩm Niệm Thâm không trả lời, bỗng nhiên anh cầm tay cô, cúi đầu, dùng ánh mắt rất nghiêm túc nhìn cô, "Hết giận chưa?"

Tôn Diễm Diễm giương mắt, "Giận cái gì?"

"Lạnh nhạt với tôi cả ngày, không phải em muốn trả lại chuyện lúc trước tôi làm em thương tâm sao?"

Tôn Diễm Diễm tâm tư bị chọc thủng có chút kinh ngạc.

Hôm nay thật là cô muốn trả thù chuyện lúc trước Thẩm Niệm Thâm đuổi cô đi, hại cô khổ sở lâu như vậy, tất nhiên là phải để anh cũng cảm nhận một chút tư vị khó chịu trong lòng.

Chờ qua hôm nay hai người bọn họ huề nhau rồi, cô liền ở bên anh.

Nguyên bản còn muốn giải thích một chút, kết quả không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm đã đoán được.

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, nghiêm túc hỏi anh, "Anh thật sự muốn ở bên em sao?"

"Đúng vậy." Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất kiên định.

Đáy lòng Tôn Diễm Diễm nảy lên vui sướng, cô nhin không được mà ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh nói rồi a, không được đổi ý."

Thẩm Niệm Thâm cũng đáp lại mà ôm lấy, cúi đầu nhìn cô với biểu tình rất nghiêm túc, "Không đổi ý, bất quá lần đầu tiên yêu đương, có gì không tốt thì em phải nói."

Lòng Tôn Diễm Diễm như được rót mật, chưa từng có cảm giác như vậy, giống như cả trái tim đều bị vui sướng vây quanh.

Ánh trăng chiếu lên cỏ, chiếu ra một vòng ánh sáng nhọt nhọt xung quanh cô và Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Diễm Diễm đôi mắt sáng rực, cô không chớp mắt nhìn anh, bỗng nhiên nói: "Thẩm Niệm Thâm, anh thật sự rất đẹp."

Cô nhích lại gần lòng ngực Thẩm Niệm Thâm, lúc ngẩng đầu đôi môi cơ hồ muốn dán lên cằm anh, thanh âm nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói: "Thẩm Niệm Thâm, em có thể hôn anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Trước mắt Thẩm Niệm Thâm chỉ mới tiếp xúc tứ chi với Tôn Diễm Diễm, anh không bài xích, thế nhưng chung quy từ đầu chí cuối cũng chỉ tiếp xúc với mỗi mình cô thôi.

Ngoại trừ Tôn Diễm Diễm, phàm là có nữ sinh khác tới gần anh vẫn sẽ như cũ mà né tránh.

Anh đã dặt tay Tôn Diễm Diễm, giờ phút này cũng là đang ôm cô, nhưng anh vẫn không xác định được mình có thể làm chuyện thân mật hơn với Tôn Diễm Diễm hay không.

Đến lúc này anh mới đột nhiên phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng này.

Ánh mắt anh yên lặng nhìn Tôn Diễm Diễm, có điểm chậm chạp không dám đáp ứng cô.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không đáp liền không biết anh đang suy nghĩ cái gì. Mà cũng mặc kệ anh suy nghĩ cái gì, cô đột nhiên ôm lấy cổ Thẩm Niệm Thâm, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, nhón chân thật nhanh hôn lên má anh một cái.

Môi mềm mại mang theo hương rượu nhàn nhạt đột nhiên dán đến trên mặt anh, Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, thân thể nháy mắt cứng đờ.

Phục hồi tinh thần lại là lúc Tôn Diễm Diễm đã buông anh ra, chân vừa chạm mặt đất liền ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt cong cong, cười đến giống tiểu hồ ly vừa ăn vụng đường mật.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Diễm Diễm cao hứng như vậy tâm tình cũng bị cô cảm nhiễm, khóe miệng anh có một tia cười nhạt nhìn cô.

Tôn Diễm Diễm vừa mới hôn Thẩm Niệm Thâm xong liền đặc biệt cao hứng, cô kéo tay anh, "Chúng ta trở về đi."

Thẩm Niệm Thâm cười cười nói được, sau đó liền nắm lấy tay Tôn Diễm Diễm mà dẫn cô trở về.

Thời điểm hai người trở về mọi người còn đang chơi bài uống rượu, mọi người lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Diễm Diễm đều ái muội mà cười rộ lên.

Hứa Lệ từ lúc bắt đầu đã vì bọn họ mà rầu thúi ruột bây giờ cũng rất kích động, cao hứng mà kêu Tôn Diễm Diễm, "Chị dâu tới đây, tiếp tục chơi bài."

Một tiếng ‘chị dâu’ này làm Tôn Diễm Diễm có chút ngượng ngùng, nhưng là trong lòng lại đặc biệt vui sướng, khoe miệng tươi cười không giấu được, nói: “Em không biết chơi a.”

“Để A Niệm dạy em a, cậu ấy chính là cao thủ.”

Tôn Diễm Diễm theo bản năng nhìn về phía Thẩm Niệm Thẩm.

“Chơi một lát đi, còn sớm.” Thẩm Niệm Thẩm nói xong liền kéo Tôn Diễm Diễm ngồi trên mặt đất.

“Này này này, ngồi đây ngồi đây!” Hứa Lệ và một bạn cùng phòng khác lập tức hiểu chuyện mà nhường vị trí cho hai bọn họ.

Thẩm Niệm Thẩm đỡ Tôn Diễm Diễm ngồi xuống, cô lại dựa vào bả vai anh nhỏ giọng hỏi, “Anh đánh bài rất giỏi sao?”

Thẩm Niệm Thẩm cười cười, “Cũng được.”

Nhưng đánh xong vài ván, Tôn Diễm Diễm đối với Thẩm Niệm Thẩm sùng bái muốn tràn ra khỏi mắt.

Cái này mà là cũng được sao, rõ ràng là rất giỏi a!

Hứa Lệ và một nam sinh khác trong câu lạc bộ trượt ván thua đến không chịu nổi, thời điểm Hứa Lệ bị phạt đến ly rượu thứ bảy thì thật muốn khóc, nói với Tôn Diễm Diễm “Chị dâu, em khuyên như bạn trai của em đi, cho chúng ta một con đường sống a, lại thua nữa thì anh say mất.”

Trình Đóa ở bên cạnh cười nhạo hần, “Không phải có người tự xưng là ngăn chén không say sao, giống chỗ nào?”

Hứa Lệ bị ghen, “... Đó là thủ pháp khoa trương, thủ pháp khoa trương a, em gái!”

Thẩm Niệm Thẩm đêm nay rất có hứng thú cùng bọn họ chơi bài, anh vừa có vận may mà kỹ thuật chơi bài cũng tốt.

Tạ Nghiên lặng lẽ khêu Tôn Diễm Diễm, nhỏ giọng nói: “Bạn trai của cậu cũng quá lợi hại a? Học tập tốt, sao cả đánh bài cũng tốt như vậy? Quả thực là toàn năng a.”

Tôn Diễm Diễm che miệng cười, trong lòng đặc biệt kiêu ngạo. Máy chữ ‘bạn trai’ ở trong đầu quanh quẩn một vòng, cảm giác như đang nằm mơ, có chút không chân thật.

Thẩm Niệm Thẩm cư nhiên thật sự là bạn trai của cô.

Cô nghiêng đầu nhìn anh với đôi mắt sáng rực, rất lâu cũng không dời đi.

Sao lại có người lớn lên đẹp như vậy a.

Vẫn là bạn trai của cô a.

Nghĩ đến đây Tôn Diễm Diễm nhin không được vui vẻ, khoe miệng cười muốn kéo đến tai.

“Diễm Diễm, di động của cậu.” Cô đang hoa si nhìn chăm chăm bạn trai của mình thì Trình Đóa đột nhiên đưa điện thoại cho cô.

Cô cúi đầu nhìn, là Tạ Tuấn phát WeChat cho cô.

Tạ Tuấn: **【Cậu cùng Thẩm Niệm Thẩm bao lâu thì có quan hệ tốt như vậy?】**

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, theo bản năng nhìn khắp nơi, liền thấy Tạ Tuấn đứng ở cách đó không xa hút thuốc, trong tay cầm di động.

Tôn Diễm Diễm cúi đầu trả lời hần: **【Không lâu lắm, cậu hỏi cái này làm gì?】**

Tạ Tuấn một ngụm buồn bực: **【Cậu không sao chứ? Cậu và anh ta căn bản không phải là người cùng một thế giới】**

Tôn Diễm Diễm nhũ mày, trả lời: **【Không biết cậu đang nói cái gì, chuyện của tớ không cần cậu quản.】**

Tạ Tuấn phun mạnh điều thuốc ra, ngón tay ấn trên bàn phím: **【Tùy cậu, đến lúc đó cậu đừng khóc.】**

Tôn Diễm Diễm nguyên bản rất cao hứng, sau khi nhắn tin với Tạ Tuấn lại tức khắc cảm thấy buồn bực muốn chết, tức giận ném điện thoại vào túi.

Cái gì mà không phải là người cùng một thế giới? Cái gì mà nói đến lúc đó cô đừng khóc?

Vì cái gì mà cô muốn khóc?

Tạ Tuấn đúng là có bệnh tâm thần!

Tôn Điem Điem tức giận, lại lấy điện thoại từ trong túi ra rồi quyết đoán đóng lại, tức giận mà ném trở về.

Động tác có chút mạnh, Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, “Làm sao vậy?”

Tôn Điem Điem lắc đầu, “Không có việc gì.”

Mọi người chơi bài đến 10 giờ rưỡi tối thì trở về lều trại ngủ, lều của nam sinh đều bị tách với nữ sinh.

Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điem Điem đi về hướng lều trại.

Nam sinh lều ở bên trái, nữ sinh ở bên phải.

Thời điểm đến ngã rẽ Thẩm Niệm Thâm giơ tay xoa đầu Tôn Điem Điem, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, nói: “Ngủ sớm một chút.”

Tôn Điem Điem gật đầu, “Anh cũng vậy.”

Thẩm Niệm Thâm khước miệng cong lên một tia cười nhạt, “Ngủ ngon... Tôn Điem Điem.”

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, tâm tình bỗng nhiên lại tốt, mỉm cười nói: “Anh cũng ngủ sớm một chút, ngày mai gặp.”

“Ừm, đi thôi.”

Tôn Điem Điem cùng Thẩm Niệm Thâm nói ngủ ngon, vừa về lều liền bị ba người bạn cùng phòng vây thành một vòng tròn, cố ý để lại một vị trí cho Tôn Điem Điem, “Tối tối tối Tiểu Điem Điem, cùng các chị chia sẻ một chút cảm giác yêu đương với Thẩm Niệm Thâm thế nào a?”

“Vui vẻ.” Tôn Điem Điem cười rộ lên, đến giữa ngồi xuống.

Trình Đóa đột nhiên nhìn nhìn mặt cô, ánh mắt ái muội, đề nghị thanh âm nói: “Vừa rồi tớ thấy cậu hôn anh ấy.”

Tôn Điem Điem sững sốt, mặt tức khắc có chút nóng, “Mất tinh quá đấy.”

Xa như vậy mà nàng cũng thấy.

Trình Đóa cười ha ha, giơ tay chọt khuôn mặt Tôn Điem Điem, “Cô gái nhỏ này, còn rất coi mờ nha.”

Tôn Điem Điem thẹn thùng, bò đến bên cạnh chui vào túi ngủ, nói: “Cũng chỉ là chạm má thôi.”

Tạ Nghiên cười hắc hắc, dịch đến bên cạnh Tôn Điem Điem, cũng chui vào túi ngủ, “Chẳng lẽ cậu còn muốn hôn ở chỗ khác a?”

Đối với một cô gái mười tám mười chín tuổi thì việc yêu đương luôn tràn ngập tò mò cùng chờ mong, nhớ tới đều cảm thấy mỹ diệu vô cùng.

Tôn Điem Điem dù mặt dày nhưng vẫn là một cô bé có thẹn thùng cùng ngây ngô, cười cười chọt Tạ Nghiên, “Cậu thật phiền a.”

Tạ Nghiên bị chọt đến cười khanh khách, chui thẳng vào túi ngủ, “Ôi ôi ôi, tớ sai rồi, không trêu cậu nữa. Tha mạng a Thẩm phu nhân.”

Một tiếng ‘Thẩm phu nhân’ làm Tôn Điem Điem vừa thẹn vừa buồn cười, cô nằm trở về chỗ cũ, “Không náo loạn với cậu nữa.”

Tôn Điem Điem lấy di động ra, chuẩn bị trò chuyện với Thẩm Niệm Thâm một lát.

Vừa mở WeChat ra, tầm mắt lại rơi xuống hình cái đầu Tạ Tuấn, không khỏi nhăn mày.

Cô có chút phiền, ngón tay di chuyển xóa đi khung thoại với Tạ Tuấn.

Sau đó nhấn mở hình cái đầu của Thẩm Niệm Thâm, “Ngủ rồi sao?”

Mới nhấn đi mà đã có tin nhắn lại, “Chuẩn bị ngủ, em thì sao?”

Tôn Điem Điem gửi một mặt cười, “Đang trong túi ngủ a.”

Cô ngừng lại một chút rồi nhấn tiếp một cái, “Thẩm Niệm Thâm, anh có vui không?”

Thẩm Niệm Thâm: “Ừm?”

Tôn Điem Điem giải thích: “Ồ bên em, anh có vui không?”

Đầu kia di động, Thẩm Niệm Thâm trong mắt không tự giác mà lộ ra ý cười, “Ừm, rất vui.”

Tôn Diễm Diễm: “Anh sẽ không đổi ý chứ?”

Thắm Niệm Thâm: “... Nghĩ cái gì vậy?”

Mấy chữ ngắn ngủn thế kia nhưng làm Tôn Diễm Diễm cảm thấy an tâm.

Tôn Diễm Diễm: “Vừa rồi em còn đang suy nghĩ, hôm nay có phải là ngày cá tháng tư hay không nữa.”

Thắm Niệm Thâm: “...”

Tôn Diễm Diễm trong ổ chăn cười, nhẹ nhàng gửi một đoạn âm thanh cho Thắm Niệm Thâm, “Em ngủ đây, anh cũng ngủ sớm một chút.”

Thắm Niệm Thâm: “Ngủ ngon.”

“Ôi, khi yêu đương con người ta thật là khác lạ a. Các cậu có nghe ra hay không, so với ngày thường Diễm Diễm nói chuyện với Thắm Niệm Thâm ôn nhu hơn nhiều a.” Tôn Diễm Diễm vừa buông điện thoại, Tạ Nghiên liền ở bên cạnh cảm khái.

Trình Đóa: “Cũng đúng, giống như mèo con a.”

Tôn Diễm Diễm buồn cười nói: “Tớ nào có, vẫn giống với ngày thường mà.”

Tạ Nghiên than một tiếng, “Tớ thật hâm mộ Diễm Diễm a, muốn làm cái gì liền làm cái đó, thích ai liền theo đuổi người đó, tớ cũng muốn có dũng khí như vậy a.”

Trình Đóa vừa nhắn tin trong ổ chăn vừa nói: “Kỳ thật tớ không nghĩ tới Diễm Diễm cư nhiên thật sự ở bên Thắm Niệm Thâm.”

Tạ Nghiên: “Đúng vậy, kia là Thắm Niệm Thâm a, hoa hậu giảng đường cũng không cần, cư nhiên quý gối dưới váy thạch lưu của Diễm Diễm nhà chúng ta. Chuyện yêu đương của các cậu mà truyền tới trường học phòng chừng trường sẽ nổ tung chảo.”

Tôn Diễm Diễm: “... Có khoa trương đến vậy không?”

Tạ Nghiên nghiêng đầu nhìn cô, “Cậu thấy sao? Làm ơn đi Diễm Diễm, cậu cướp đi nam thần của toàn trường a.”

Tôn Diễm Diễm tức khắc cười cong đôi mắt, “Nghe cậu nói như vậy làm tớ đột nhiên cảm thấy mình thật là lợi hại a.”

Tạ Nghiên cười nhạo, “Thôi đi, Thắm Niệm Thâm nếu không thích cậu thì cậu nghĩ mình theo đuổi được à?”

Nghĩ đến Thắm Niệm Thâm cư nhiên thích mình, Tôn Diễm Diễm liền vui vẻ đến ngủ không yên.

Khóe miệng tươi cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn đỉnh lều.

Đêm đã rất sâu, trong lều truyền đến tiếng hít thở đều đều của các nữ sinh mà Tôn Diễm Diễm vẫn ngủ không được, trong đầu nghĩ đến ngày mai nên đi hẹn hò với Thắm Niệm Thâm ở chỗ nào.

Ngày mai xem như ngày đầu tiên hai người bọn họ chính thức ở bên nhau, cho nên phải kỷ niệm một chút.

Đang nghĩ ngợi, bên tai có tiếng muỗi bay vo ve, Tôn Diễm Diễm cúi tay đập một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Chỗ nào cũng có muỗi a, chán chết. Tránh ra, tránh ra.”

Muỗi rừng rất lợi hại, vẫn luôn bay bên tai Tôn Diễm Diễm, đuổi cũng không đi, một lát lại cắn trên mặt cô.

Tôn Diễm Diễm quả thực muốn điên lên, đem đầu toàn bộ vùi vào túi ngủ.

Chỗ bị muỗi cắn ngứa đến chịu không nổi khiến cô nhịn không được mà gãi, một lát đã gãi đến đỏ cả mặt.

Cô không ngủ được, lại lấy di động từ dưới gối ra gửi tin nhắn cho Thắm Niệm Thâm.

“Thắm Niệm Thâm, anh ngủ chưa?”

Kỳ thật cô tưởng đã trễ thế này hẳn là anh đã ngủ rồi, chính là muốn thử một chút, nào biết rất nhanh đã có tin nhắn lại, “Sao còn chưa ngủ?”

Tôn Diễm Diễm ủy khuất: “Em bị muỗi cắn.”

Đầu kia điện thoại Thắm Niệm Thâm thấy tin nhắn Tôn Diễm Diễm gửi tới, không khỏi nhú mày, đá Hứa Lệ đang ngủ như heo ở bên cạnh, “Cậu có tỉnh đâu không?”

Hứa Lệ trở mình rồi lại tiếp tục ngủ.

Thẩm Niệm Thâm lại đá hấn một cái, lần này sức lực hơi lớn, Hứa Lệ tức khắc bừng tỉnh, đột nhiên bò dậy, “Làm sao vậy làm sao vậy? Điềm danh sao?!”

Thẩm Niệm Thâm: “Tĩnh dầu cậu để ở chỗ nào?”

Hứa Lệ ngậy ngốc, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, nguyên lai không phải đang đi học.

“Ồ trong cặp tớ.”

“Cho tớ mượn dùng.”

Hứa Lệ đem cặp lại, lấy tĩnh dầu từ ngăn nhất ra, “Cậu lấy cái này làm gì?”

“Điềm Điềm bị muỗi cắn.” Thẩm Niệm Thâm vừa nói vừa khom người ra khỏi lều.

Đêm khuya im ắng, mặt cỏ rộng lớn nơi nơi đều là lều trại.

Thẩm Niệm Thâm đi đến bên ngoài lều Tôn Điềm Điềm, sau đó gửi một tin nhắn cho Tôn Điềm Điềm, “Ra đây một lát.”

Tôn Điềm Điềm nhận được tin nhắn, sùng sốt, “A?”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh ở bên ngoài.”

Tôn Điềm Điềm có chút kinh ngạc, vội vàng bò ra khỏi túi ngủ, nhẹ tay nhẹ chân đi ra lều.

Thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài cô liền vội vàng chạy tới, thanh âm nhỏ nhỏ, “Sao anh lại tới đây?”

“Đưa em tĩnh dầu.” Thẩm Niệm Thâm nhìn mặt Tôn Điềm Điềm, “Bị cắn chỗ nào?”

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ nửa đêm lại đây đưa tĩnh dầu cho cô, trong lòng một trận ầm ập.

Cô đưa mặt lại gần, ủy khuất chỉ chỉ, “Chỗ này, ngứa chết em rồi.”

“Chờ một chút, anh thoa tĩnh dầu cho em.” Nương nhờ ánh trăng liền có thể nhìn thấy một mảng hồng, Thẩm Niệm Thâm mở nắp chai tĩnh dầu đổ một chút ra lòng bàn tay, nhẹ nhàng thoa lên mặt Tôn Điềm Điềm, “Thoải mái không?”

Tĩnh dầu thoa trên mặt lạnh lạnh, rất thoải mái, nháy mắt liền không còn ngứa.

Tôn Điềm Điềm nâng đầu, không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Ánh mắt anh chuyên chú, rất nghiêm túc thoa tĩnh dầu cho cô.

Tôn Điềm Điềm nhin không được duỗi tay nhẹ nhàng ôm lấy anh, thanh âm mềm mại, “Thẩm Niệm Thâm, anh thật tốt.”

Thẩm Niệm Thâm động tác thoa tĩnh dầu dừng một chút, rũ mắt nhìn cô.

Đêm khuya tĩnh lặng, xung quanh không có tiếng vang.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, không tự giác mím môi. Mà Thẩm Niệm Thâm ánh mắt dừng ở môi cô, yết hầu hơi giật.

Thật lâu sau, chỉ nhẹ nhàng sờ đầu Tôn Điềm Điềm, “Về ngủ đi, hẳn là sẽ không bị cắn nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm trở lại lều, lại sợ đánh thức nhóm bạn cùng phòng nên cô cong người, hơi hơi nhón chân, thật cẩn thận đi về hướng túi ngủ của mình.

Cũng may nhóm bạn cùng phòng đều ngủ rất sâu, không có tỉnh lại.

Tôn Diễm Diễm lặng lẽ chui vào túi ngủ, trên má còn lưu lại cảm giác mát lạnh của tinh dầu.

Trong lều muỗi rừng vẫn kêu vo ve, nhưng đại khái là vì trên người cô có hương tinh dầu nên bọn chúng cũng không dám tới gần.

Không gian một mảnh đen như mực, Tôn Diễm Diễm nằm thẳng trong túi ngủ tròn tròn mắt ngủ không yên.

Cô nhớ tới vừa rồi ở bên ngoài, Thẩm Niệm Thâm thoa dầu cho cô, ánh mắt dừng ở môi cô làm cô còn tưởng rằng anh muốn hôn, kết quả cái gì cũng không làm.

Tôn Diễm Diễm không khỏi có chút tiếc nuối, nghĩ thầm người nọ thật đúng là ngốc, không khí vừa rồi rất tốt.

Nghĩ một lúc chính mình lại nhin không được lặng lẽ cong khóe miệng lên, A Niệm của cô thật ngây thơ.

Tối hôm đó Tôn Diễm Diễm mãi cho đến gần hùng đông mới ngủ, còn chưa được ba tiếng, ngay lúc hơn 8 giờ thì nghe thấy Hứa Lệ ở bên ngoài kêu: “Các cô nương rời giường a, dọn dẹp một chút rồi xuống núi.”

Tôn Diễm Diễm đang ngủ ngon lành nghe thấy kêu rời giường liền nhăn mũi, đầu theo bản năng rúc vào túi ngủ.

Mấy nữ sinh khác tối hôm qua ngủ ngon nên lúc nghe thấy phải chuẩn bị xuống núi liền nhúc nhích bò dậy.

Mặc quần áo rồi chải tóc, sau một hồi dọn dẹp liền phát hiện Tôn Diễm Diễm còn đầu mông, chôn đầu trong túi ngủ không chịu dậy.

“Diễm Diễm mau rời giường, chuẩn bị xuống núi.” Tạ Nghiên vỗ vỗ mông Tôn Diễm Diễm, thúc giục cô.

Tôn Diễm Diễm giọng nói râm rì, không nhúc nhích.

Mấy nữ sinh bắt đầu nhìn nhau, Tạ Nghiên cười khổ, “Làm sao bây giờ a?”

Trình Đóa nhướn mày, “Đề Thẩm Niệm Thâm tới kêu cậu ấy đi, nam thần hôn một cái bảo đảm cậu ấy lập tức nhảy dựng lên.”

Vừa mới nói xong, Tôn Diễm Diễm liền mở mắt, bò dậy cười liếc mắt nhìn Trình Đóa một cái, “Trình Đóa sao cậu lại đáng ghét như vậy?”

Trình Đóa cười, cánh tay đặt trên bả vai Tạ Nghiên, “Thế nào, vẫn là chiều này của tớ hữu dụng chứ? Vừa nghe thấy nam thần hôn lập tức kích động như vậy.”

“Trình Đóa cậu thật phiền!” Tôn Diễm Diễm bị nói đến đỏ mặt, nắm lấy cái gối nhào qua đánh Trình Đóa.

Mấy nữ sinh vui đùa ầm ĩ nửa ngày, cả nhóm đều bật cười.

Các nữ sinh dọn dẹp đến chậm một chút, thời điểm ra tới thì lều của các nam sinh đều đã thu hồi, đang ở bên ngoài chờ bọn họ.

Thẩm Niệm Thâm ở cách đó không xa nói chuyện với Hứa Lệ, Tôn Diễm Diễm vừa nhìn thấy anh liền lập tức vui vẻ chạy tới, thân mật ôm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu cười tủm tỉm nói, “Anh rời giường bao lâu rồi a?”

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô với ánh mắt ôn nhu, khóe miệng cong cong, “Bây giờ là dậy rồi.”

“Thật sớm a.”

Tóc Tôn Diễm Diễm có chút rối, Thẩm Niệm Thâm duỗi tay vén tóc mái ra sau tai giúp cô, thấp giọng hỏi: “Đói bụng không? Anh vừa mới đến khu phục vụ mua đồ ăn sáng cho em.”

Cách chỗ này không xa có một khu phục vụ, có thể mua đồ ăn.

Các nam sinh thức dậy sớm, vừa rồi mọi người qua bên kia nướng BBQ, sẵn tiện đến quầy bán quà vặt bên cạnh mua đồ ăn sáng.

Tôn Diễm Diễm nghe xong, đôi mắt sáng rực, “Anh mua đồ ăn sáng cho em à? Ở đâu ở đâu?”

Tôn Diễm Diễm cao hứng đến có chút kích động, Thẩm Niệm Thâm không khỏi cười, “Bên này, lại đây đi.”

Thẩm Niệm Thâm nắm tay cô đi đến một tảng đá lớn mà hai người có thể ngồi cách đó không xa, trên tảng đá có một cái cặp sách màu đen.

Tôn Diễm Diễm vừa nhìn thấy cặp sách màu đen kia, lập tức liền nhận ra.

Cô đặt mông ngồi trên tảng đá, nhấc cặp lên, “Ồ bên trong sao?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng.

“Em tự lấy.” Tôn Diễm Diễm cúi đầu vui vẻ kéo khóa, bên trong có cái bao nylon màu trắng.

Mở bọc ra, bên trong là một cái bánh mì chà bông cùng một hộp sữa chua.

Tôn Diễm Diễm lấy bánh mì ra, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh ăn không?”

“Ăn rồi, đây là của em.”

Tôn Diễm Diễm cầm cái bánh mì Thẩm Niệm Thâm mua cho cô, cảm giác ngọt ngào lan tràn trong lòng.

Cô bỗng nhiên vẫy tay với Thẩm Niệm Thâm, kêu anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh lại đây một chút.”

“Làm sao vậy?” Thẩm Niệm Thâm nguyên bản là đứng ở trước mặt Tôn Diễm Diễm, nghe xong thì hơi cúi người, cách Tôn Diễm Diễm gần một ít.

Thời điểm dựa lại gần cô lại đột nhiên ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu hôn một cái trên mặt anh.

Thẩm Niệm Thâm thân thể hơi cứng đờ nhìn về phía Tôn Diễm Diễm.

Cô cong khoe miệng, lay lay cái bánh mì trong tay về hướng anh, “Cảm ơn anh nha Thẩm Niệm Thâm.”

Thẩm Niệm Thâm lấy lại tinh thần nhìn không được mà cười, sờ sờ đầu Tôn Diễm Diễm, nói: “Nhanh ăn đi.”

Vừa mới nói xong, di động trong túi quần đột nhiên rung lên.

Anh cúi đầu nhìn, nói với Tôn Diễm Diễm: “Anh đi nghe điện thoại.”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, “Ừm, đi đi.”

Sau khi Thẩm Niệm Thâm cầm điện thoại đi, Tôn Diễm Diễm ngồi trên tầng đá vô cùng cao hứng mở bánh mì trong tay ra.

Bánh mì có chút khô, cô cắn hai miếng thì lại cảm sữa bò lên, cầm ống hút vào uống hai ngụm.

Lúc đang muốn tiếp tục ăn bánh mì thì đột nhiên một bàn tay duỗi tới, đoạt đi bánh mì trong tay cô.

Tôn Diễm Diễm sững sốt, đột nhiên ngẩng đầu liền thấy Tạ Tuân đứng trước mặt cô.

Cô không khỏi nhú mày, “Tạ Tuân cậu làm gì vậy? Trả lại cho tớ!”

Cô đứng lên, giơ tay đoạt lấy.

Tạ Tuân lùi về sau một bước, cau mày nhìn thoáng qua cái bánh mì, vẻ mặt ghét bỏ, “Cậu ăn cái thứ này làm gì.”

Tôn Diễm Diễm một tay đoạt lại bánh mì, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, “Cậu có bệnh hả?”

Tạ Tuân nhìn cô, nói: “Tớ nhớ rõ cậu chưa bao giờ ăn loại đồ ăn này, còn là chà bông? Không phải cậu ghét ăn chà bông nhất sao?”

“Hiện tại tớ thích ăn không được sao?” Tôn Diễm Diễm lười phản ứng hắt, quay đầu đi.

Nhưng vừa quay người, lại thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở sau.

Sắc mặt anh có chút không thích hợp, trong lòng Tôn Diễm Diễm bỗng dưng căng thẳng, theo bản năng quay đầu lại nhú mày nhìn Tạ Tuân.

Tạ Tuân liếc nhìn cô một cái, không nói gì liền xoay người rời đi.

“...”

Tôn Diễm Diễm không biết Thẩm Niệm Thâm vừa rồi đã nghe được bao nhiêu, cô có chút luống cuống chân tay, nhưng vẫn là đi tới chỗ Thẩm Niệm Thâm, cười nói: “Cái kia... anh đừng nghe Tạ Tuân nói bậy, em thích ăn chà bông.”

Sợ Thẩm Niệm Thâm không tin, Tôn Diễm Diễm còn đặc biệt nghiêm túc mà cường điệu một lần, “Thật sự! Em rất thích, mẹ em ở nhà thường xuyên làm bánh chà bông cho em ăn đó.”

Thẩm Niệm Thâm tầm mắt dừng ở ổ bánh mì trong tay Tôn Diễm Diễm, rất lâu cũng không mở miệng nói chuyện.

“Thẩm Niệm Thâm...” Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không để ý tới cô, theo bản năng nhẹ nhàng kéo ống tay áo anh.

Thẩm Niệm Thâm rút cuộc cũng mở miệng, “Quầy bán đồ ăn vặt bên khu phục vụ kia không có nhiều yêu cầu lắm, anh không tìm được thứ nào tốt hơn

cái này.”

Anh không biết Tôn Diễm Diễm thích ăn cái gì, lại sợ ỳu khuấy cô, cuối cùng bánh mì cùng sữa bò là lựa chọn tốt nhất.

Anh duỗi tay lấy bánh mì, nói: “Hay là đừng ăn nữa, anh cũng không biết đây là nhãn hiệu gì, ăn vào coi chừng đau bụng.”

Nói xong liền đi về phía trước vài bước, cầm lấy bao nylon trên tầng đá chuẩn bị ném bánh mì vào.

“A! Từ từ!” Tôn Diễm Diễm thấy thế sốt ruột chạy tới, một tay đoạt lại bánh mì trong tay Thẩm Niệm Thâm.

Cô gắt gao nắm chặt bánh mì trong tay, nhử mảy nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh làm gì thế, em đâu có kiêu như vậy.”

Cô bỗng nhiên có chút tức giận, đặt mông ngồi trên tầng đá.

Như sợ Thẩm Niệm Thâm đoạt lấy bánh mì của cô, ba miếng liền giải quyết sạch. Sau đó lại cầm lấy sữa chua mà cầm ống hút vào, một phút đồng hồ liền uống hết. Từ đầu tới đuôi đều không nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái.

Ăn xong liền theo bản năng duỗi tay vào túi áo tìm giấy ăn lau miệng, kết quả hai túi đều không có.

Cô ngẩng đầu, mím môi nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “Có giấy không?”

Thẩm Niệm Thâm đứng trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh như giếng nước mà nhìn cô thật sâu.

Tôn Diễm Diễm thấy anh nửa ngày không nhúc nhích, lại hô một tiếng, “Thẩm Niệm Thâm”

Thẩm Niệm Thâm cuối cùng cũng hoàn hồn, lấy ra một túi khăn giấy, rút ra một tờ đưa cho Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm tiếp nhận, chuẩn bị lau miệng, nghĩ ngợi liền dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu đưa khăn giấy trong tay cho Thẩm Niệm Thâm, có chút không lý lẽ, nói: “Anh giúp em lau.”

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình.

Tôn Diễm Diễm mím môi, tay vẫn nâng lên bình tĩnh nhìn anh.

Một lát sau, Thẩm Niệm Thâm cuối cùng vẫn nhận lấy khăn giấy trong tay Tôn Diễm Diễm. Anh mở khăn giấy ra ngồi xổm xuống mà ôn nhu giúp Tôn Diễm Diễm lau miệng.

Hai người thật sự rất gần, Tôn Diễm Diễm ngồi còn Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm, ánh mắt hai người vừa lúc nhìn thẳng.

Tôn Diễm Diễm nhìn chăm chăm anh thật lâu rồi bỗng nhiên mở miệng nhẹ giọng, “Thẩm Niệm Thâm, về sau anh không cần như vậy. Em thật sự không có kiêu ngạo như anh nghĩ, em rất dễ nuôi.”

Ngực Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên run một cái, động tác lau miệng giúp Tôn Diễm Diễm hơi dừng lại, ngược mắt nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không nói chuyện.

Qua hồi lâu, chung quy là Tôn Diễm Diễm nhịn không được nở nụ cười, ngón trỏ nhẹ nhàng chọc hai cái vào mặt anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh thật ngốc.”

Thẩm Niệm Thâm thấy cô cười, khóe miệng cũng lộ ra ý cười.

Mặt Tôn Diễm Diễm đưa lại gần anh một chút, trán nhẹ nhàng chạm vào trán anh, nhẹ giọng hỏi: “A Niệm, chúng ta hôm nay đi đâu chơi?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt cô, “Em nói xem.”

Tôn Diễm Diễm cười cười, ngẩng đầu lên, “Em không biết, em lại chưa từng yêu đương qua.”

Thẩm Niệm Thâm nghĩ ngợi, “Không phải lần trước em nói muốn đi xe đạp sao? Muốn đi đạp xe không?”

Tôn Diễm Diễm: “Nhưng mà em không biết đạp.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Anh dạy cho em.”

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên cong mắt cười rộ lên, “Em đột nhiên không muốn học.”

“...”

“Có anh ở đây, anh chờ em là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Một đám người đi xuống núi, thời điểm trở lại trường học đã gần 11 giờ trưa.

Tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi, dù sao thì hôm qua cũng là ngủ ở bên ngoài, chung quy vẫn không thể so với những ngày thoải mái ở ký túc xá được.

Vậy nên lúc xuống xe, bọn họ đều chào hỏi lẫn nhau sau đó sôi nổi trở về ký túc xá bỏ sung giấc ngủ.

Trình Đóa kéo Tôn Diễm Diễm, nhỏ giọng hỏi cô, "Cậu muốn về ký túc xá hay là đi hẹn hò với Thẩm Niệm Thâm nhà cậu?"

"Về trước đi." Ở bên ngoài một ngày, tất nhiên muốn về tắm rửa rồi thay quần áo đã chứ.

Cô đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, nói: "Em về thay quần áo trước, chốc nữa chúng ta gặp ở cổng trường."

Thẩm Niệm Thâm: "Được."

Tôn Diễm Diễm với nhóm bạn cùng phòng về lại ký túc xá.

Tạ Nghiên bát quái, hỏi cô: "Chốc nữa cậu cùng Thẩm Niệm Thâm đi đâu chơi?"

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm nói: "A Niệm nói dẫn tớ đi đạp xe."

"Ai da, đã kêu đến A Niệm rồi? Thật là thân thiết nha." Tạ Nghiên cười ha ha, Tôn Diễm Diễm nâng cằm, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Trở về ký túc xá cô liền lấy quần áo đến phòng tắm gội đầu tắm rửa. Ngày thường Tôn Diễm Diễm chỉ mất tầm hai mươi phút là xong, hôm nay ước chừng hơn nửa giờ vẫn chưa thấy ra.

Trình Đóa ngồi bên ngoài gặm táo, một bên nhìn gương một bên tấm tắc nói: "Con gái khi yêu thật là khác, thời gian tắm rửa cũng có thể dài hơn."

Tạ Nghiên cười, nói: "Cái này tính là gì, lát nữa Diễm Diễm ra sấy tóc rồi lại thay quần áo trang điểm, ít nhất cũng phải một giờ chứ đùa. Đúng không Miêu Miêu?"

Gi Miêu mím môi cười, "Chuyện này bình thường thôi mà, chờ chúng ta yêu đương phòng chừng cũng sẽ như vậy."

Thật đúng là Tạ Nghiên nói chuẩn, Tôn Diễm Diễm tắm gội xong thì đi sấy tóc thay quần áo cùng với trang điểm quả nhiên tốn hơn một giờ đồng hồ, thời điểm ra cửa đã hơn hai giờ chiều một chút.

Vừa mới ra khỏi ký túc xá, Tôn Diễm Diễm liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng dưới tán cây bên ngoài ký túc xá đợi cô.

Mắt cô vụt sáng lên, vội vàng chạy tới chỗ anh.

"Sao anh lại tới đây? Không phải nói là gặp ở cổng lớn sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Dù sao cũng không có việc gì, liền tới đây đón em."

Nói xong liền dắt tay cô, "Đi thôi."

Hai người tay trong tay đi về hướng cổng lớn trường học.

Lần đầu tiên dắt tay trong trường nên trong lòng Tôn Diễm Diễm có một loại cảm giác ngọt ngào nói không nên lời, khóe mắt lần đuôi lông mày đều vương ý cười, làm sao cũng không giấu được.

Cuối tuần lại còn là giờ nghỉ trưa, trường học an an tĩnh tĩnh, người đi trên đường cũng rất ít.

Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thâm chậm rãi ra khỏi trường học, cả hai giống như đang tản bộ.

Lần đầu tiên hẹn hò với Thẩm Niệm Thâm, Tôn Diễm Diễm có chút thẹn thùng, cô rũ đầu mím môi lút cười hơn nửa ngày không nói gì.

Thẩm Niệm Thâm có chút không quen cô an tĩnh như vậy, anh nhìn không được hỏi: "Sao lại không nói lời nào?"

Tôn Diễm Diễm: "Thẹn thùng."

Thẩm Niệm Thâm khoe mắt run run: "... Ừm? Sáng nay ai chủ động hôn anh vậy?"

"Thẩm Niệm Thâm anh thật đáng ghét." Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu nhìn anh, nhếch môi cười đến không nhìn lại được, "Anh này, sao lại chọc người ta như vậy chứ."

Tôn Diễm Diễm duỗi tay đẩy bả vai anh một cái, Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm lấy tay cô, khoe môi mang theo ý cười, gọi: "Tôn Diễm Diễm"

"Ừm?"

Thẩm Niệm Thâm cười rồi sờ đầu cô, nói: "Đi thôi."

Hai người một đường nắm tay ra đến cổng trường, Thẩm Niệm Thâm hỏi cô ăn gì.

Cả hai đều chưa ăn cơm trưa, cô có chút suy nghĩ nói: "Nếu không thì đi ăn cơm chiên đi?"

Thẩm Niệm Thâm: "Được."

Ở cổng trường có một quán cơm chiên rất đắt khách, Tôn Diễm Diễm thường xuyên tới ăn với bạn cùng phòng. Nhưng dù sao lúc này đã qua giờ cơm, trong quán vừa lúc không đông như vậy.

Bà chủ có quen biết Tôn Diễm Diễm, thấy bên cạnh cô có một soái ca thì tức khắc nở nụ cười, "Ai da, Diễm Diễm, đây là bạn trai của em à?"

Tôn Diễm Diễm kéo tay Thẩm Niệm Thâm, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Đúng vậy!"

Bà chủ nhìn Thẩm Niệm Thâm rồi lại nhìn cô, cười tủm tỉm nói, "Hai người các em rất có tướng phu thê đấy."

"Thật không?!" Tôn Diễm Diễm vẻ mặt kinh hãi, càng kích động.

Bà chủ cười gật đầu, "Thật sự."

Tôn Diễm Diễm mừng rỡ nâng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt cong cong giống một tiểu hồ ly mà nhỏ giọng nói: "Anh nghe thấy chưa, người khác nói hai chúng ta có tướng phu thê kia."

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia ý cười.

Tôn Diễm Diễm kéo anh vào trong, vừa đi vừa nói chuyện: "Lúc trước anh còn không muốn ở bên em, anh xem nếu như chúng ta không ở bên nhau không phải anh sẽ bỏ lỡ một người bạn gái đáng yêu như em sao?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn không được mà cười phụ họa trả lời cô, "Đúng vậy."

Tôn Diễm Diễm kéo anh đi đến bên trong, chọn vị trí sát cửa sổ.

Hai người ngồi đối mặt nhau, bà chủ rất nhanh liền cầm thực đơn đi tới: "Diễm Diễm hôm nay vẫn là ăn cơm chiên thịt bò sao?"

"Không." Cô nhìn lướt qua thực đơn dán trên vách tường, nói: "Cơm chiên trứng đi."

Bà chủ cười rộ lên, "Hôm nay sao lại ăn chay vậy?"

Tôn Diễm Diễm nói: "Giảm béo a, gần đây mập lên rồi."

Bà chủ lắc đầu cười, trêu ghẹo nói: "Em mà béo thì tội chị đây cũng không biết sống sao." Sau đó quay sang hỏi Thẩm Niệm Thâm, "Soái ca, cậu ăn gì?"

Thẩm Niệm Thâm: "Giống cô ấy."

"Được, chờ trong chốc lát." Bà chủ đáp ứng.

Tôn Diễm Diễm tay chống cằm cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm. Đôi mắt anh thâm thúy như cái giếng cổ, ánh mắt thật sâu kia cũng nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm, rất lâu không nói gì.

"Thẩm Niệm Thâm, anh làm sao vậy?" Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên người Thẩm Niệm Thâm, kéo tay rồi dựa vào vai anh mà ngồi

song song.

Thắm Niệm Thâm hơi rữ mắt nhìn cô, rớt cuộc cũng mở miệng, thanh âm hơi nghẹn một chút, "Tôn Điềm Điềm, em một chút cũng không béo."

Tôn Điềm Điềm mắt mở tròn xoe, nghiêm trang nói: "Béo chứ, chỉ là anh không nhìn thấy chỗ béo đó thôi."

Thắm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, yết hầu trướng đau nhין không được mà nắm tay Tôn Điềm Điềm rất chặt, giống như muốn giữ chặt một thứ gì đó trân quý, sợ buông lỏng tay liền mất đi.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, đôi mắt cong cong đột nhiên hỏi: "Thắm Niệm Thâm, chừng nào thì đến sinh nhật anh vậy?"

Thắm Niệm Thâm ngẩn người, "Làm sao thế?"

"Nói đi, em phải nhớ." Nói xong liền buông tay Thắm Niệm Thâm ra, rút một quyển sổ nhỏ từ trong túi sau đó ngồi trở lại vị trí vừa rồi, cầm lấy bút ngừng đầu nhìn anh, giọng: "Nói đi."

Thắm Niệm Thâm chưa bao giờ ăn sinh nhật, ngày sinh nhật đối với anh mà nói là sự bắt đầu của nỗi hổ thẹn cả đời, không phải là một ngày đáng kỷ niệm.

Nếu có thể lựa chọn, anh thà rằng mình chưa từng sinh ra.

Tôn Điềm Điềm thấy Thắm Niệm Thâm nửa ngày không trả lời giống như có chút thất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

Cô cúi tay quơ quơ trước mắt Thắm Niệm Thâm, "A Niệm?"

Thắm Niệm Thâm lấy lại tinh thần, chần chờ vài giây, nói: "Ngày 27 tháng 1."

"A, sắp tới rồi! Chỉ còn hơn một tháng thôi."

Thắm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, dừng một chút rồi nói: "Nhưng anh không muốn mừng sinh nhật."

"Vì sao? Sinh nhật là một ngày rất đặc biệt mà."

Tôn Điềm Điềm một bên nói một bên nghiêm túc viết ngày sinh nhật của Thắm Niệm Thâm vào nhật ký.

Trí nhớ của cô không tốt lắm, sợ mình lại quên mất.

Thắm Niệm Thâm nhìn cô muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Những chuyện đó cảm thấy hổ thẹn đến không cách nào mở miệng được, anh hy vọng Tôn Điềm Điềm cả đời cũng không biết.

"Còn em? Chừng nào thì sinh nhật em?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, nói: "Ngày 18 tháng 3."

"Dương lịch hay là âm lịch?"

"Dương lịch."

Thắm Niệm Thâm gật đầu, ở trong lòng mặc niệm một lần liền nhớ kỹ.

Hai phần cơm chiên trứng mười hai đồng, ăn xong lại là Thắm Niệm Thâm trả tiền.

Thời điểm ra khỏi quán ăn, Tôn Điềm Điềm nhin không được mà thương lượng với Thắm Niệm Thâm, "A Niệm, về sau chúng ta đi ăn cơm hẹn hò gì đó thì AA[1] có được không?"

[1] AA: Mỗi người chịu nửa số tiền, chia tiền sòng phẳng.

Cô muốn ở bên Thắm Niệm Thâm nhưng không muốn tạo gánh nặng kinh tế cho anh. Cô đã đến nhà anh một lần, cũng biết điều kiện nhà anh không tốt lắm.

Thắm Niệm Thâm thân thể cứng đờ, nửa giây sau kiên định nói: "Không."

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Em đã gặp qua ai yêu đương mà AA chưa?"

Tôn Điềm Điềm: "Ừm... em để tiền ở chỗ anh được không? Bằng không em sẽ tiêu tiền lung tung."

"Em tự giữ." Dừng một chút, lại nói: "Anh có kiếm tiền, không cần thảo luận vấn đề này."

Không muốn nói tiếp vấn đề đó, Thẩm Niệm Thâm liền nói sang chuyện khác, "Hai trăm mét phía trước có một chỗ cho thuê xe, chúng ta mau đi thôi."

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm có chút mất hứng liền không dám nhắc lại vấn đề vừa rồi nữa, gật gật đầu kéo tay anh, nói: "Đi thôi."

Đến chỗ thuê xe đạp, Thẩm Niệm Thâm hỏi cô: "Em có muốn học không?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Không muốn học, anh chở em."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Được."

Hai người thuê một chiếc xe, đưa thẻ học sinh rồi đẩy xe ra.

Thẩm Niệm Thâm ngồi phía trước, hai tay cầm lấy tay lái. Vóc dáng anh cao, nửa người trên hơi nghiêng về một bên, một chân đạp lên bàn đạp, một chân chống trên mặt đất.

Lúc nghiêng đầu liền thấy Tôn Diễm Diễm còn ngơ ngác đứng bên cạnh, Thẩm Niệm Thâm hất cằm về vị trí phía sau, nói: "Lên đi."

Anh chạy xe đạp, bên trong mặc chiếc áo thun trắng, bên ngoài là áo khoác đen, tóc bị gió thổi đến có chút hỗn loạn, đôi mắt thâm thúy cùng mũi cao thẳng, sừng mặt như đao tước tinh xảo.

Tôn Diễm Diễm đứng bên cạnh, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật đẹp trai quá đi, còn đẹp hơn cả nam chính trong truyện tranh."

Thẩm Niệm Thâm sắc mặt một chút, thấy vẻ mặt hoa si của Tôn Diễm Diễm vẫn đang cười ngây ngô với anh, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười duỗi tay kéo cô, "Lên xe đi."

Tôn Diễm Diễm mặc váy nên nghiêng người ngồi lên, hai chân khép lại hơi nhếch lên, tay vòng lên trước ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm.

Anh lại kéo tay cô vào chính giữa, quan tâm nói: "Ôm chặt, đừng dễ ngã."

"Được!" Đôi tay Tôn Diễm Diễm ôm eo Thẩm Niệm Thâm càng chặt hơn, mặt dựa vào sau lưng anh, "Xuất phát đi."

Thẩm Niệm Thâm đạp xe chở Tôn Diễm Diễm chậm rãi dọc theo hàng cây bạch quả trên con đường lớn bên ngoài trường học.

Mùa đông gió thổi vào mặt có chút lạnh lẽo, Tôn Diễm Diễm càng ôm chặt Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh: "A Niệm, anh có lạnh không?"

Cô cảm thấy anh mặc hơi ít, lại còn ngồi ở phía trước, chỗ ngược gió như vậy làm sao mà không lạnh cho được.

"Không lạnh, em lạnh không?" Nói xong liền theo bản năng sờ tay Tôn Diễm Diễm, cảm nhận được bàn tay cô có chút lạnh lẽo, anh nhú mày nói: "Anh sẽ đạp chậm một chút."

"Em không lạnh."

Mặt Tôn Diễm Diễm dán vào sau lưng Thẩm Niệm Thâm, gió nhẹ thổi loạn tóc cô, mùi hương bạc hà nhàn nhạt tản mát từ trên người anh, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Thanh âm cô nhẹ nhàng giấu không được vui sướng, "Thẩm Niệm Thâm, em rất thích anh đó."

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, ngay sau đó cảm lòng không được mà cong khóe miệng, trong mắt là niềm hạnh phúc chưa bao giờ có, từ đáy lòng nảy lên một cái liên lan tràn ở trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Thắm Niệm Thâm đạp xe chở Tôn Diễm Diễm, dọc theo hàng cây bạch quả trên con đường lớn bên ngoài trường học, một đường đạp đến hướng đường Tân Giang.

Bên đường người rất ít, phong cảnh tuyệt đẹp. Đạo gần đây thời tiết rất tốt, trời trong xanh nước long lanh, ánh mặt trời chiếu xuống, trong gió mang theo một chút ẩm áp.

Thắm Niệm Thâm đạp xe rất chậm, Tôn Diễm Diễm vui vẻ hát ở phía sau, hai chân đặt bên xe nghịch ngợm mà lắc lư trước sau.

Cô hát xong một bài liền thò đầu về phía trước từ bên eo Thắm Niệm Thâm, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh, "Thắm Niệm Thâm, em hát có dễ nghe không?"

Thắm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, ý cười nơi khóe mắt không che được, nhẹ giọng nói: "Dễ nghe."

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, lúc này mới rút đầu về, ôm eo Thắm Niệm Thâm, gương mặt dán trên lưng anh, có chút kiêu ngạo mà nói: "Em chính là quán quân của cuộc thi ca hát vườn trường đó."

Thắm Niệm Thâm nghe ra giọng nói tự hào của cô, cảm lòng không được mà cong khóe miệng, "Phải không?"

Tôn Diễm Diễm: "Đương nhiên, em còn biết đàn dương cầm."

"Em biết đàn dương cầm?"

"Đúng vậy, em còn gảy được đàn tranh nữa đó."

Tôn Diễm Diễm biết rất nhiều nhạc cụ, nhưng không phải là bị ba mẹ bắt học như các bạn cùng lứa.

Ba mẹ cô đều đặc biệt thoáng, chưa bao giờ quản cô việc này việc kia.

Khi còn nhỏ nghịch ngợm, thích chơi đào bùn ở sân, có họ hàng tới nhà chơi, thấy cô dơ bẩn ngồi xổm trên mặt đất chơi bùn, lặng lẽ nói với ba mẹ cô để bọn họ quản cô, nói con gái ham chơi như vậy là không tốt.

Mẹ cô liền cười tủm tỉm nói: "Diễm Diễm còn nhỏ, con bé thích là được."

Lúc đó cô đã bảy tám tuổi học tiểu học, các bạn học cùng tuổi đều bắt đầu đăng kí học bổ túc các loại lớp, học nhạc cụ, học vẽ tranh, học tiếng Anh, học Toán Olympic, vân vân và mây mây.

Tóm lại là thời điểm đa số các gia đình khác để con mình thắng mà liều mạng chạy từ vạch xuất phát thì ba mẹ cô lại nắm tay cô mà từ từ chậm rãi đi ở phía sau.

Bọn họ đã tốn rất nhiều thời gian dạy cô làm người, dạy cô kính trên nhường dưới, dạy cô ở trường phải đoàn kết với bạn học, tôn sư trọng đạo, dạy cô cách đối nhân xử thế, dưỡng thành phẩm cách tốt đẹp, nhưng chưa bao giờ vì để cô trở thành cái gọi là "ưu tú" mà bắt cô học những thứ mình không thích.

Thời điểm các bạn học bị tra tấn thống khổ bởi các loại lớp học bổ túc mỗi ngày thì toàn bộ thời thơ ấu của cô lại rất nhẹ nhàng vui sướng.

Bởi vì cô chỉ cần làm xong bài tập, ôn xong các bài học trong ngày, sau đó có thể đi làm chuyện mà mình thích.

Xem phim hoạt hình, đào bùn, trồng hoa trồng cây, nuôi cá vàng nhỏ...

Cho dù là hiện tại, nhớ lại những ngày thơ ấu ấy đều cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Đến cả học dương cầm học đàn tranh, hoàn toàn là vì cô thích mới đi học. Có lẽ là bởi vì thích, học tương đối vui sướng, cho nên học được rất tốt.

Nhưng so với nhạc cụ, cô vẫn thích vẽ tranh hơn.

"Chờ có thời gian, anh đến nhà em, em đàn dương cầm cho anh nghe." Tôn Diễm Diễm vui vẻ nói.

Sắc mặt Thắm Niệm Thâm hơi cứng lại một chút, thật lâu sau mới khẽ "Ừ" một tiếng.

Làn gió ôn nhu thổi nhẹ trên mặt, thấp phàn thoải mái.

Tôn Diễm Diễm cảm lòng không được mà ôm Thắm Niệm Thâm chặt hơn, gương mặt dán lên lưng anh, thanh âm nhẹ nhàng hỏi: "Thắm Niệm Thâm, chúng ta đang đạp xe đi đâu vậy?"

Thắm Niệm Thâm nói: "Đến đường Tân Giang, phía trước có công viên, chúng ta có thể dừng lại đi dạo."

"Được được, em thích đến công viên!" Tôn Diễm Diễm kích động, thúc giục Thắm Niệm Thâm đạp nhanh một chút.

Thắm Niệm Thâm bắt đắc dĩ cười cười, nói: "Vây em ôm chặt vào, giờ chân cao lên, đừng để vương vào bánh xe."

"Ừm!" Tôn Diễm Diễm vui vẻ lên tiếng, lập tức ôm chặt Thắm Niệm Thâm, hai chân ngoan ngoãn giờ cao.

Nhưng bởi vì cô ôm quá chặt, Thắm Niệm Thâm cảm thấy mình hoàn toàn không động đậy được.

Tay phải nhẹ nhàng bắt lấy tay Tôn Diễm Diễm, dờ khóc dờ cười: "... Diễm Diễm, chặt quá, anh không động đậy được."

Tôn Diễm Diễm nghe xong cười hắc hắc, hơi buông Thắm Niệm Thâm ra một chút, "Như vậy được chưa?"

"Được rồi."

Đạp xe thêm mười phút, Thắm Niệm Thâm giờ tay chỉ vào chỗ bị tường vây quanh ở phía trước, "Thấy không? Công viên Tân Giang ở chỗ đó."

Tôn Diễm Diễm nhô đầu từ bả vai Thắm Niệm Thâm ra, đưa mắt nhìn về phía trước, hưng phấn kêu: "Thấy! Em chưa từng tới chỗ này."

Thắm Niệm Thâm chạy dọc theo lề đường lớn, "Anh cũng chưa tới đây, lúc trưa chờ em đột nhiên nghĩ đến chỗ này."

Lúc nói chuyện, xe đạp đã dừng ở cửa.

Thắm Niệm Thâm giẫm hai chân xuống đất, xe vững vàng dừng lại.

Tôn Diễm Diễm từ phía sau nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn xung quanh bên trong công viên.

Bởi vì là cuối tuần, thời tiết lại rất tốt nên bên trong công viên có rất nhiều người lớn tuổi, còn có những người dắt theo con nhỏ tới tản bộ.

Thắm Niệm Thâm dắt xe đến vị trí dừng xe ở bên cạnh rồi khóa xe lại.

Tôn Diễm Diễm đứng tại chỗ hưng phấn vẫy tay với anh, "Thắm Niệm Thâm nhanh lên, mau tới đây."

Thắm Niệm Thâm khóa xe thật kỹ, bỏ chìa khóa vào túi quần, mỉm cười đi đến chỗ Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm chạy chậm vài bước, vui vẻ nắm lấy cánh tay Thắm Niệm Thâm, chỉ vào bên trong công viên, "Bên trong có bán kẹo bông gòn, em muốn ăn."

Là cái loại đồ đường trắng vào máy, sau đó cầm một cây que không ngừng xoay vòng vòng, cuối cùng tạo thành một cây kẹo bông gòn thật lớn.

"Anh mua cho em." Thắm Niệm Thâm dắt tay Tôn Diễm Diễm vào công viên.

Ở trước máy bán kẹo bông gòn có rất nhiều bạn nhỏ vây quanh, Tôn Diễm Diễm đứng ở bên cạnh... Ừm, miễn cưỡng tính là một bạn lớn đi.

Thắm Niệm Thâm nhìn không được trêu ghẹo cô, "Tôn Diễm Diễm em mấy tuổi rồi? Còn thích ăn thứ này sao?"

Tôn Diễm Diễm chớp chớp mắt, "Em mười tám, sắp mười chín rồi."

Cô nâng cằm, "Làm sao? Mười chín tuổi thì không thể ăn kẹo bông gòn sao?"

Thắm Niệm Thâm xoa xoa ấn đường, cười nói: "Có thể ăn, em thích là được."

Tôn Diễm Diễm cười liếc anh một cái. Xếp hàng trong chốc lát, rốt cuộc cũng đến lượt cô.

Tôn Diễm Diễm chỉ vào hũ đường bên cạnh, nói: "Ông ơi, cháu muốn vị dâu tây."

Ông lão hỏi: "Muốn loại lớn hay là nhỏ?"

Lớn bốn đồng, nhỏ hai đồng.

Tôn Diễm Diễm nói: "Loại nhỏ."

Ông lão già "ai" một tiếng, múc một muỗng đường vị dâu tây bỏ vào máy.

Cầm xiên tre quấy qua lại, rất nhanh đã làm xong một cây kẹo bông gòn hồng nhạt.

Tôn Diễm Diễm vui vẻ nhận kẹo bông gòn, Thắm Niệm Thâm đồng thời đưa ra hai đồng tiền.

Tôn Diễm Diễm một tay cầm kẹo bông gòn một tay kéo cánh tay Thắm Niệm Thâm, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Kẹo bông gòn vào miệng liền tan, Tôn Diễm Diễm tức khắc bị ngọt đến nheo cả mắt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Ăn ngon không?"

Tôn Diễm Diễm gật đầu, "Rất ngon."

Cô liếm liếm miệng, đưa kẹo bông gòn tới bên miệng Thẩm Niệm Thâm, "Anh nếm thử đi."

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Anh không ăn."

"Ăn chút đi, thử xem." Tôn Diễm Diễm lại đưa kẹo bông gòn tới gần miệng Thẩm Niệm Thâm hơn, anh không lay chuyển được cô, đành phải ăn một ngụm.

Đôi mắt Tôn Diễm Diễm sáng lấp lánh nhìn anh, "Có ngon không?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Ngon."

Tôn Diễm Diễm cười cong đôi mắt, kéo Thẩm Niệm Thâm tiếp tục đi vào trong công viên.

"Thẩm Niệm Thâm, qua hôm nay, em sẽ cùng anh đến thư viện đọc sách."

Thẩm Niệm Thâm sùng sốt, nghiêng đầu, có chút kỳ quái nhìn Tôn Diễm Diễm, "Sao đột nhiên em muốn đến thư viện?"

Tôn Diễm Diễm nói: "Em thích anh, muốn ở bên anh, nhưng em không muốn làm chậm trễ anh."

Thẩm Niệm Thâm nỗ lực như vậy, cô biết anh khẳng định có lý tưởng cùng khát vọng của anh.

"Không hẹn hò à?" Thẩm Niệm Thâm hỏi.

"Có chứ, ở thư viện cũng coi như hẹn hò mà." Lại nói: "Anh học tập, em cũng có thời gian vẽ tranh."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Diễm Diễm thật sâu, một lúc lâu sau, bỗng nhiên nói: "Tôn Diễm Diễm, anh thật chưa từng gặp qua một cô gái nào giống em."

Tôn Diễm Diễm cắn một ngụm kẹo bông gòn, đôi mắt cong cong, hỏi: "Anh gặp qua rất nhiều cô gái sao?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu.

Tuy rằng có chút bất hòa khi tiếp xúc với các nữ sinh, nhưng xác thực là đã gặp qua rất nhiều.

Bắt đầu từ sơ trung, nữ sinh theo đuổi anh tựa như chưa từng ngắt đoạn.

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu, cười tủm tỉm hỏi anh: "Vậy anh cảm thấy em là một cô gái như thế nào?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một lát, "... Rất ngốc."

Tôn Diễm Diễm tròn tròn đôi mắt, "Anh sao lại mắng em!"

Thẩm Niệm Thâm nhin không được liền cười, dặt tay cô đi, "Được rồi, chịu thua em, đi thôi."

Công viên rất lớn, phong cảnh cũng rất tốt.

Vào đông, những tia nắng mặt trời chiếu vào làm cả người đều dạt dào ấm áp.

Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thâm dạo quanh ở bên trong nửa ngày, sau đó mới luyến tiếc rời đi.

Vận động quá mệt mỏi, hai người tìm một cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tôn Diễm Diễm kéo Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa vào trên vai anh.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, "Có đói bụng không?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, "Không đói bụng." Lại ngẩng đầu hỏi: "Anh thì sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Anh cũng không đói."

Đã gần sáu giờ, Tôn Diễm Diễm nhìn thời gian, nói: "Chúng ta ngồi một lát rồi trở về đi."

"Được."

Hai người ngồi lẳng lặng như vậy, nhìn người đi đường tản bộ, chú cún nhỏ chạy nhảy trên mặt cỏ.

"Ở bên anh có nhàm chán không?" Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi một câu.

Tôn Diễm Diễm kinh ngạc, ngẩng đầu lên, "Sao lại nói như vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trầm mặc một lát rồi mới mở miệng, "Bình thường các em hay đi chơi ở đâu?"

Tôn Diễm Diễm: "Em sao? Em ở ký túc xá, về tranh xem điện ảnh gì đó."

Thẩm Niệm Thâm: "Anh muốn nói, em sẽ đi đâu chơi cùng với bạn bè?"

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên có chút hiểu ý Thẩm Niệm Thâm, nói: "Bọn họ thích đi đến mấy khu trung tâm chơi, còn có đánh bóng bàn bowling gì đó, em không thích."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, hơi mím môi, không nói gì.

Tôn Diễm Diễm ôm cánh tay anh thật chặt, đầu dùng sức dựa vào bả vai anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh không cần nghĩ nhiều như vậy, em một chút cũng không thích những hoạt động giải trí âm ỉ đó, em chỉ thích những thứ như hôm nay, đạp xe tản bộ."

Cô lại ngẩng đầu lên, "Thật đấy, không lừa anh đâu."

Ánh mắt của cô phá lệ chân thành tha thiết, là thật sự rất thích thời gian nhàn nhã, an an tĩnh tĩnh, cả người đều thả lỏng. Dù là ở nhà, có nhiều lúc cô cũng chỉ ở yên trong phòng, đọc sách xem điện ảnh về tranh.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô là thật sự thích phương thức hẹn hò như vậy, khóe miệng rớt cuộc cũng hơi cong lên một tia cười nhạt, "Thích là được."

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm cười, cũng cười rộ lên, lôi kéo cánh tay anh, "Chúng ta đi thôi, về trường học."

"Được."

Hai người ra khỏi công viên, đạp xe dọc theo con đường Tân Giang mà về.

Về tới trường học, đúng lúc đến giờ ăn cơm chiều.

Thẩm Niệm Thâm dắt xe, hỏi Tôn Diễm Diễm, "Em muốn ăn gì?"

Tôn Diễm Diễm nói: "Ăn ở nhà ăn đi."

Giữa trưa ăn đến no căng, buổi tối Tôn Diễm Diễm chỉ uống một chén cháo, cộng thêm một cái màn thầu.

Thẩm Niệm Thâm sợ cô đói, lại mua thêm cho cô một cái trứng gà.

Tôn Diễm Diễm thật sự ăn không vô nữa, đem trứng gà cất vào túi, cười tủm tỉm nói: "Sáng mai em sẽ ăn."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, cười, "Tùy em, mai ăn thì nhớ phải đun sôi luộc lại."

"Em biết rồi."

Mùa đông trời tối sớm, thời điểm hai người ra khỏi nhà ăn, bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen.

Phòng ngủ của các cô cách nhà ăn không xa, đi vài phút đã đến.

Thẩm Niệm Thâm hỏi cô: "Anh đưa em về nhé?"

Tôn Diễm Diễm có chút luyến tiếc, nhìn anh không trả lời.

Hai người nhìn nhau một lát, Thẩm Niệm Thâm nhìn không được cười, nói: "Đi thôi, đến sân thể dục đi dạo."

Nói xong liền dắt tay cô.

Tôn Diễm Diễm tức khắc cao hứng, lập tức bám theo anh.

Hai người nắm tay đi dọc theo lối đi bộ của sân thể dục.

Buổi tối, sân thể dục có thể nói là thánh địa cho các cặp tình nhân hẹn hò.

Liếc mắt một cái, khắp nơi đều là người có đôi có cặp.

Tôn Diễm Diễm vẫn là lần đầu tiên tới sân thể dục vào buổi tối, thấy nơi nơi đều là các cặp đôi. Cô rất kinh ngạc mà lôi kéo Thẩm Niệm Thâm, lặng lẽ nói: "Trường của chúng ta thật nhiều cặp tình nhân nha."

Thẩm Niệm Thâm "ừ" một tiếng, "Hoàn cảnh tự do."

Nói xong liền nắm tay Tôn Diễm Diễm mà đi vòng quanh sân thể dục.

Hai người vai dựa vai, câu được câu không mà tán gẫu.

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên nói: "Chừng nào anh về nhà thì nhớ kêu em nha."

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, "Làm sao vậy?"

Tôn Diễm Diễm: "Anh không đưa cháu dâu về cho bà ngoại xem mặt à?"

Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, sau một lúc lâu, không nhịn được nở nụ cười, "Được, anh đưa em về."

Tôn Diễm Diễm cười hi hi, hai người lại tiếp tục đi về phía trước.

Xung quanh nơi nơi đều là các cặp tình nhân ôm ôm ấp ấp, Tôn Diễm Diễm tiến đến bên tai Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc em cũng biết vì sao buổi tối sân thể dục của trường ta lại không bật đèn rồi."

"Vì sao?"

"Để tiện cho mọi người yêu đương đó."

Thẩm Niệm Thâm giật giật khóe mắt, "... Chẳng lẽ không phải vì tiết kiệm sao?"

Vừa dứt lời, Tôn Diễm Diễm đột nhiên kéo anh một cái.

"Làm sao vậy?"

Tôn Diễm Diễm nhỏ giọng nói: "Anh nhìn bên kia kìa, có người đang hôn môi."

Thẩm Niệm Thâm sùng sốt, theo bản năng nhìn theo tầm mắt Tôn Diễm Diễm.

Ở chỗ cách bọn họ mấy mét, một nam một nữ đang ôm nhau.

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, giơ tay che mắt Tôn Diễm Diễm, thấp giọng nói: "Đừng nhìn."

Tôn Diễm Diễm cười, thuận thế chôn mặt đến trước ngực Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia ý cười, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Thẹn thùng?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu.

Qua một lát, bỗng nhiên lại từ trong lòng ngực Thẩm Niệm Thâm mà ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực, có chút khàn khàn nhìn anh, nhỏ giọng hỏi, từng câu từng chữ: "Thẩm Niệm Thâm, anh dám không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Lời này vừa ra khỏi miệng, Tôn Diễm Diễm liền đỏ mặt, cô ngẩng đầu, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, con ngươi đen nhánh mang theo một tia mong chờ.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nghe thấy lời này của Tôn Diễm Diễm, thân thể bất giác cứng đờ, ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cứ lẳng lẳng mà đứng như vậy, gió đêm thổi vù vù bên tai, trong lúc nhất thời cả hai đều không ai nói gì.

Các cặp tình nhân xung quanh tới lui lui, chỉ có hai người bọn họ là đứng bất động.

Không biết đã qua bao lâu, Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm này giờ không nói gì, cũng không có hành động gì, nhìn không được mà cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Anh không dám đứng không? Em cũng không dám.”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở trên môi Tôn Diễm Diễm, bờ môi nhàn nhạt hồng, mang theo một lực dụ hoặc không thể diễn tả được, yết hầu bất giác rung một chút, thấp giọng nói: “Anh sẽ thử.”

Lòng ngực Tôn Diễm Diễm run lên, một cổ vui sướng đột nhiên nảy lên từ đáy lòng, cùng với cảm giác khăn trương xưa nay chưa từng có.

Thẩm Niệm Thâm nâng mặt cô lên, cúi đầu, môi chậm rãi tiến lại gần cô.

Tìm Tôn Diễm Diễm đập tình thích, đôi mắt trắng tấp nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm, khăn trương đến môi có chút phát run.

Hai bờ môi càng lúc càng gần nhau hơn, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Tôn Diễm Diễm khăn trương đến thân thể căng thẳng, nhìn môi Thẩm Niệm Thâm sắp chạm vào môi cô, lòng ngực cô run hai cái, theo bản năng nhắm mắt lại.

Thẩm Niệm Thâm cũng không khá hơn Tôn Diễm Diễm, anh cũng khăn trương, khăn trương đến không tự giác mà ngừng hô hấp.

Như một thước phim chiếu chậm, môi anh chậm rãi hướng tới chạm vào môi Tôn Diễm Diễm.

Thời điểm môi anh đã sắp hôn lên môi Tôn Diễm Diễm, trong đầu lại đột nhiên vang lên một thanh âm ồn ào: Con hoang, nó là con hoang! Chúng ta đừng chơi với nó, mẹ nó ngoại tình, ba nó cũng không cần nó!

Cả người Thẩm Niệm Thâm chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, tựa như phản xạ có điều kiện mà đột nhiên buông lỏng Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm ngẩn ra, mở to mắt nhìn, “Thẩm Niệm Thâm...”

Thẩm Niệm Thâm buông lỏng Tôn Diễm Diễm, thậm chí còn lùi về sau một bước.

Anh cắn chặt môi, ánh mắt nhìn Tôn Diễm Diễm thật sâu, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác tuyệt vọng không cách nào giải thoát được.

Sao anh lại quên mất, cư nhiên anh dám...

Trong lòng phảng phất có một lực kéo thật lớn túm lấy anh, không cho phép anh làm bản Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm không biết Thẩm Niệm Thâm đột nhiên bị làm sao, nhưng thấy sắc mặt anh có chút không thích hợp, tiến về trước một bước, theo bản năng nắm lấy cổ tay anh, lo lắng nhìn anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, yết hầu bỗng nhiên trướng đau đến lợi hại, trầm mặc thật lâu, nghẹn giọng nói: “Tôn Diễm Diễm, anh thật sự không tốt như trong tưởng tượng của em.”

Tôn Diễm Diễm: “Em biết, mỗi người đều có khuyết điểm, em cũng có rất nhiều khuyết điểm mà.”

Nói xong cô liền cười rộ lên, ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, nghiêng đầu dựa vào vai anh, cười tủm tỉm nói: “Ồ trong lòng em, anh chính là tốt nhất.”

Cô đột nhiên ngừng đầu, cong mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh biết em có khuyết điểm gì không?”

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, lắc đầu.

Tôn Diễm Diễm che miệng cười, “Khuyết điểm của em rất nhiều, em học toán không tốt, tiếng Anh cũng không tốt, không biết làm việc nhà, cũng không biết nấu cơm, ừm, còn có...”

“Những thứ đó đều không phải là khuyết điểm.” Thẩm Niệm Thâm ngắt lời cô.

Tôn Diễm Diễm chớp chớp mắt, “Không biết làm việc nhà cũng không tính là khuyết điểm sao?”

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, “Em không cần làm.”

Tôn Diễm Diễm tức khắc cười rộ lên, “Về sau nếu chúng ta kết hôn, việc nhà anh sẽ làm hết sao?”

Lòng ngực Thẩm Niệm Thâm bỗng dưng run một chút, ánh mắt nhìn Tôn Diễm Diễm càng sâu hơn, thật lâu sau mới thấp giọng hỏi cô: “Em sẽ gả cho

anh chứ?”

Tôn Diễm Diễm cười, gật đầu nói: “Đó là ước muốn của em.”

Sau đó cô hỏi ngược lại anh, “Anh sẽ cưới em chứ?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, trả lời cô, “Đó cũng là ước muốn của anh.”

Sống đến hai mươi nỗi bánh chưng, lần đầu tiên có khát vọng muốn có được một người, biết rõ không xứng nhưng vẫn nhịn không được mà hy vọng xa vời.

Tôn Diễm Diễm nghe xong, cao hứng đến nhịn không được mà nhào vào trong lồng ngực Thẩm Niệm Thâm, hai tay ôm lấy cổ anh, cười nhìn anh, nói: “Về sau em không biết làm việc nhà, anh cũng không được ghét bỏ em.”

Thẩm Niệm Thâm gật đầu: “Được.”

“Com anh cũng nấu.”

Thẩm Niệm Thâm: “Được.”

Tôn Diễm Diễm cười rộ lên, “Sao cái gì anh cũng nói được vậy.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ngừng một lát, bỗng nhiên nói: “Tôn Diễm Diễm, anh sẽ đối tốt với em.”

Biểu tình của anh vô cùng nghiêm túc, phảng phất một lời thề trang trọng.

Lòng Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên có chút chấn động, kỳ thật cô không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ nghiêm túc với cô như vậy.

Giờ phút này thấy anh nghiêm túc như thế, cô không khỏi cảm động. Nụ cười trên mặt cô dần nhạt đi, cũng trở nên nghiêm túc, nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm trong chốc lát, nhẹ nhàng kêu anh, “Thẩm Niệm Thâm.”

“Ừ?”

Cô đột nhiên nhón chân, môi nhẹ nhàng chạm vào môi Thẩm Niệm Thâm.

Đôi môi chạm vào, một mảnh mềm mại.

Thân thể Thẩm Niệm Thâm hơi cứng lại, trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, quên mất phải phản ứng lại.

Tôn Diễm Diễm là một cô gái nhỏ, ít nhiều gì cũng có chút thẹn thùng, chỉ chạm vào một chút ngẩn ngui, sau đó lập tức buông ra.

Lùi về sau một bước, sau đó ngẩng đầu, khoe miệng cong cong mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chăm chăm cô, trố mắt vài giây, thấp giọng nói, có chút ghen, “Em làm gì thế?”

Tôn Diễm Diễm: “Hôn anh.”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên có chút dờ khóc dờ cười, tiến về trước một bước, giơ tay xoa nhẹ đầu Tôn Diễm Diễm, nói: “Đi thôi, đưa em về ký túc xá.”

“Ừm.” Tôn Diễm Diễm vui vẻ bám vào cánh tay anh, hai người vai sóng vai, thân mật đi ra khỏi sân thể dục.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Diễm Diễm đến cửa ký túc xá thì vừa vặn 9 giờ rưỡi.

Đây là thời gian mà rất nhiều nữ sinh từ bên ngoài trở về, vóc dáng Thẩm Niệm Thâm cao lại rất tuấn tú, đứng ở cửa ký túc xá nữ khiến rất nhiều người chú ý đến.

Lúc các nữ sinh đi ngang qua, bọn họ đều nhịn không được mà quay đầu lại nhìn vài lần.

Tôn Diễm Diễm nhìn những nữ sinh không ngừng quay đầu lại ngắm Thẩm Niệm Thâm, có một loại cảm giác bạn trai của mình bị người khác mơ tưởng, cô lòng dạ hẹp hòi, lập tức kéo Thẩm Niệm Thâm tới chỗ tối ở bên cạnh, tránh ở sau cây đại thụ.

Thẩm Niệm Thâm không rõ nguyên do, “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm thở phì phì, “Mấy người kia đang ngắm anh!”

“À?”

“Mấy nữ sinh đó!” Tôn Diễm Diễm mím môi đến gắt gao, một bộ dáng tức giận.

Thẩm Niệm Thâm phản ứng lại, nhin không được liền cười, “Tôn Diễm Diễm, sao em lại chua như vậy?”

Tôn Diễm Diễm phát tác lòng dạ hẹp hòi, ngang ngược vô lý, ương ngạnh nói: “Em chua đấy, không cho anh nhìn người khác!”

Thẩm Niệm Thâm oan uổng, “Anh nhìn người khác khi nào chứ?”

Tôn Diễm Diễm hừ hừ, “Không nhìn là tốt, em rất hẹp hòi.”

Thẩm Niệm Thâm giờ tay xoa xoa ấn đường, dờ khóc dờ cười, “Ừm, đã nhìn ra.”

“Được rồi, anh mau về đi, em cũng đi về.” Con tức giận của Tôn Diễm Diễm tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cô đẩy Thẩm Niệm Thâm, để anh trở về nghỉ ngơi.

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Anh về đây, em cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dừng một chút, lại hỏi: “Sáng mai em có tiết không?”

Tôn Diễm Diễm: “Em học vẽ tranh vào tiết ba tiết bốn.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Vừa lúc anh không có học tiết bốn, anh tới đây sớm một chút đón em.”

Tôn Diễm Diễm cười, vui vẻ nói: “Được.”

“Mau về đi.”

“Ừm.”

Sáng hôm sau Tôn Diễm Diễm không có học hai tiết đầu, ở ký túc xá ngủ đến gần 10 giờ mới dậy, sau đó mới cùng Trình Đóa đến phòng vẽ tranh học tiết ba tiết bốn.

Tới phòng vẽ tranh, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, một nữ sinh ở phía trước liền quay đầu lại, rất kích động mà nói: “Này này, các cậu biết không? Thẩm Niệm Thâm yêu rồi!”

Tôn Diễm Diễm tức khắc sắc mặt một cái, xấu hổ mà ho khan một tiếng.

Trình Đóa ngấm Tôn Diễm Diễm, một bộ biểu tình xem náo nhiệt, sau đó cố ý hỏi: “Không phải chứ? Các cậu làm sao biết được?”

Đường Uyển vẻ mặt bất quá, nói: “Các cậu chưa nghe nói sao? Đêm qua có người ở sân thể dục gặp phải Thẩm Niệm Thâm, anh ấy ở bên một nữ sinh, hai người còn đang hôn môi đấy!”

“Hôn môi luôn—” Trình Đóa cố ý kéo dài, vỗ vỗ bả vai Tôn Diễm Diễm, khóc miệng lộ ra một nụ cười ái muội, “Diễm Diễm, chuyện này cậu nghe nói chưa?”

Mặt Tôn Diễm Diễm có chút hồng, chụp lấy tay Trình Đóa, lặng lẽ trừng mắt liếc nàng một cái.

Đường Uyển hai tay chống cằm, đôi mắt nhìn trần nhà, vẻ mặt hăm mộ, “Thật không biết là nữ sinh nào lại may mắn đến vậy, đòi trước hẳn là đã cứu vớt cả hệ Ngân Hà nên mới có thể yêu đương với Thẩm Niệm Thâm, còn có thể cùng anh ấy hôn môi! Ôi, không biết kỹ thuật hôn của anh ấy như thế nào? Nhưng mà được hôn môi một đại soái ca như thế, cảm giác nhất định là rất tuyệt vời.”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Đường Uyển ngồi mơ tưởng nửa ngày, lắc đầu thờ dài tiếc nuối mà quay đầu lại.

Trình Đóa thấy Đường Uyển quay đầu đi, lúc này mới tiến đến trước mặt Tôn Diễm Diễm, hai tay bắt lấy mặt cô, không nhịn được cười, đè thấp thanh âm nói: “Cô gái nhỏ còn không mau khai báo.”

Tôn Diễm Diễm có chút muốn cười lại có chút thẹn thùng, “Khai báo cái gì chứ.”

“Còn hỏi tớ khai báo cái gì à? Cô gái nhỏ này cũng quá không thành thật rồi.” Thanh âm ép tới càng thấp, tò mò hỏi: “Nói mau, cảm giác hôn môi với Thẩm Niệm Thẩm như thế nào?”

Tôn Diễm Diễm nhớ tới đêm qua, chỉ có một chút như vậy thì sao tính là hôn môi, hơn nữa còn là cô chủ động.

Lắc đầu nói: “Không có.”

Trình Đóa mắt tròn to, “Không có cảm giác?!”

Tôn Diễm Diễm đỡ trán, giải thích, “Không có hôn môi.”

“À?” Trình Đóa sừng sốt hai giây, nhìn Đường Uyển ở trước mặt, “Thế sao có người thấy?”

Tôn Diễm Diễm nghĩ thầm, khẳng định là có người đã thấy cô hôn Thẩm Niệm Thẩm một chút.

Nhỏ giọng nói: “Chỉ là nhẹ nhàng chạm vào một chút thôi.”

Nói xong cô liền cúi đầu lấy bút vẽ của mình.

Trình Đóa cười hi hi, “Nhìn không ra luôn, bạn học Thẩm còn rất ngây thơ.”

Tôn Diễm Diễm ngẫm nghĩ, gật đầu chấp nhận, “Đúng là rất ngây thơ.”

Anh còn chưa từng chủ động hôn cô lần nào.

Trong giờ học, Trình Đóa một bên vẽ tranh một bên nhỏ giọng hỏi Tôn Diễm Diễm, “Hai người các cậu hôm nay định làm gì?”

Buổi chiều không có tiết học, nếu là trước kia, Tôn Diễm Diễm sẽ ở trong phòng ngủ vẽ tranh hoặc là xem phim.

“Chắc là đến thư viện với anh ấy.”

“Không phải chứ? Hai người các cậu đến thư viện hẹn hò?” Trình Đóa quả thực có chút kinh ngạc, nói: “Chẳng lẽ không phải là đi ra ngoài dạo phố, xem phim hoặc là đi công viên trò chơi gì đó sao?”

Tôn Diễm Diễm nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: “Cậu cũng quá hình thức hóa đi, ai nói hẹn hò thì nhất định phải đi xem phim, dạo phố, đi công viên trò chơi gì đó.”

“Chứ không thì sao?”

“Tớ cảm thấy chỉ cần ở bên anh ấy là đã rất vui rồi.” Tôn Diễm Diễm nghĩ đến Thẩm Niệm Thẩm, khuôn mặt nhin không được mà lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Trình Đóa thấy Tôn Diễm Diễm cười đến thẹn thùng như vậy, tám tấc cười nói: “Đúng là con gái mà nhắc đến chuyện yêu đương thì thay đổi liền, Diễm Diễm mặt dày nhà chúng ta còn biết đỏ mặt nữa kia.”

Tôn Diễm Diễm theo bản năng sờ mặt, “Đâu có.”

“Diễm Diễm, cậu yêu đương rồi ư?” Đường Uyển ở phía trước đột nhiên quay đầu tới, nhỏ giọng hỏi.

Tôn Diễm Diễm nhẹ nhàng gật đầu, vui vẻ mà ‘ừ’ một tiếng.

Trong mắt Đường Uyển bỗng bùng lên một ngọn lửa bất quá cháy hừng hực, “Bạn trai cậu là ai thế? Ở trường chúng ta sao? Có cùng khóa không? Có học giỏi, lớn lên đẹp trai không?”

Đường Uyển hỏi một đống, Tôn Diễm Diễm mím môi cười, “Ở trường chúng ta, nhưng là năm hai, lớn lên... ừm, rất đẹp trai.”

“Wow! Diễm Diễm cậu còn yêu đương với học trưởng năm hai sao? Là ai thế? Khi nào dẫn đến xem mặt nha.”

Tôn Diễm Diễm cảm thấy có chút ngượng ngùng, vỗ bả vai Đường Uyển, dở khóc dở cười nói: “Cậu đừng bất quáai nữa, mau vẽ tranh đi, lát nữa giáo sư kiểm tra đó.”

“Vậy lát nữa tan học cậu kể cho tớ nghe nha.” Đường Uyên nói xong, lúc này mới quay đầu đi.

Nhưng đến lúc hết tiết, Đường Uyên cũng không rảnh để quan tâm đến chuyện yêu đương của Tôn Diễm Diễm, nàng cùng với một đám nữ sinh trong ban tự tập lại mà thảo luận về chuyện Thẩm Niệm Thâm.

“Có phải là thật không đó? Không phải lúc trước Thẩm Niệm Thâm mới cự tuyệt Trương Mộng Dao sao? Sao bây giờ lại ở bên nhau chứ?”

“Không nhất định là Trương Mộng Dao mà...”

“Ngoại trừ Trương Mộng Dao còn có thể là ai? Lúc trước Thẩm Niệm Thâm cự tuyệt, tớ còn cảm thấy rất buồn bực, dù gì Trương Mộng Dao cũng xinh đẹp như vậy. Bây giờ hoá ra là phát triển tình yêu ngầm.”

Trình Đóa ở bên cạnh nghe, nhẹ nhàng khều Tôn Diễm Diễm một cái, nhỏ giọng nói: “Cậu không định giải thích à?”

Tôn Diễm Diễm đang cúi đầu nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm, nói: “Sao lại phải giải thích chứ.”

Trình Đóa liếc mắt nhìn di động của cô, thấy cô nhắn tin rất vui vẻ bèn không quấy rầy cô nữa, cúi đầu tỉ mỉ mở di động của mình.

Tôn Diễm Diễm nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm, 【Chuyện ngày hôm qua chúng ta hẹn hò ở sân thể dục đã bị người ta thấy rồi.】

Thẩm Niệm Thâm: 【Ừm, anh biết rồi, vừa mới nghe Hứa Lệ nói.】

Anh lại nhắn thêm một tin: 【Anh tan học rồi, về ký túc xá lấy đồ một chút, lát nữa anh đến đón em.】

Phòng học của Thẩm Niệm Thâm cách khu dạy học của khoa mỹ thuật có chút xa, về ký túc xá rồi lại đến đây mất khoảng nửa giờ, vừa vặn đón cô tan học.

Tôn Diễm Diễm: 【Được ^_^】

Thẩm Niệm Thâm: 【Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không, anh mang đến cho em.】

Tôn Diễm Diễm:【Không cần đâu, chờ tan học chúng ta cùng đi ăn cơm.】

Thẩm Niệm Thâm về ký túc xá tắm rửa một chút, thuận tiện lấy quyển sách.

Nam sinh tắm rửa rất nhanh, vài phút đã xong.

Lúc tắm xong đi ra, Hứa Lệ dựa vào tủ quần áo chơi trò chơi, thấy Thẩm Niệm Thâm lấy khăn lông lau tóc, thuận miệng nói: “Cuối tuần có trận bóng rổ với đại học Công Nghệ, chúng ta dành thời gian ra luyện tập chút đi.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Chờ tớ bận xong hai ngày này đã.”

Hứa Lệ ngẩn người, ngẩng đầu, “Cậu lại nhận công việc à?”

Nửa đêm hôm qua Hứa Lệ xuống giường đi WC, thấy Thẩm Niệm Thâm còn ngồi trước máy tính phiên dịch bản thảo, Trung dịch sang Anh, tất cả đều là loại văn chương khoa học kỹ thuật mang tính chuyên nghiệp rất cao, đầu não lại phí thời gian, Hứa Lệ nhìn đến đâu đâu, mấu chốt là kiếm không được mấy đồng tiền.

Có đôi khi Hứa Lệ rất bội phục Thẩm Niệm Thâm, khả năng chịu đựng áp lực không phải dạng vừa. Trong nhà có bà ngoại, mỗi tháng chỉ uống thuốc thôi cũng đã tốn hết mấy ngàn, tuổi lớn còn phải đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, không cẩn thận lại tốn thêm bao nhiêu chi phí. Giống như lần trước, không cẩn thận bị ngã phải đến bệnh viện kiểm tra một chuyến, tốn không dưới một trăm.

Bình thường việc học đã rất nặng nề, Thẩm Niệm Thâm còn có thể tự mình học tiếng Anh học biên soạn, còn có thể tự kiếm tiền, hơn nữa còn có thời gian theo chân bọn họ đánh bóng rổ. Đôi khi hẳn quả thực hoài nghi anh có ba đầu sáu tay, làm sao một người lại có thể đồng thời học nhiều thứ, làm nhiều việc như vậy.

Hơn nữa người này quả thực là tự kiểm soát bản thân đến đáng sợ, từ ngay ngày đầu tiên vào đại học đến bây giờ, hầu như mỗi buổi sáng 6 giờ đều ra ngoài chạy bộ, chạy một giờ lại trở về tắm rửa, tắm rửa xong đi ăn cơm, sau đó là đi học hoặc là đến thư viện.

Mặc dù đều là nam sinh, nhưng có đôi khi Hứa Lệ nhìn Thẩm Niệm Thâm lại nhìn không được mà nghĩ, một người ưu tú như vậy tất nhiên là đều có lý do cả, trên đời này căn bản không có nhiều thiên tài như vậy, thử nhìn vào một thiên tài, sau lưng họ phải trả giá, phải nỗ lực đến người thường không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thời gian, lúc này qua đón Tôn Diễm Diễm vừa vặn thích hợp, anh nói với Hứa Lệ vài câu rồi ra cửa.

Lúc đến phòng tranh thì có đi ngang qua quầy bán quà vặt, thuận tiện đi vào mua cho Tôn Diễm Diễm một hộp sữa chua.

Mua nhãn hiệu cùng hương vị mà cô thích.

Lúc đến phòng tranh còn chưa tới giờ tan học, Thẩm Niệm Thâm đứng ở ngoài cửa sổ liếc mắt nhìn bên trong một cái.

Chỉ liếc mắt một cái, liền thấy Tôn Diễm Diễm ngồi ở hàng ghế cuối cùng, cô mặc chiếc áo nỉ màu trắng gạo, thanh nhân xinh xắn, cổ áo còn có cái nơ bướm đáng yêu. Tóc buộc cao sau đầu, rất nghiêm túc mà cầm bút vẽ lên giấy.

Cách một cửa sổ, anh nhìn cô, chậm chạp không dời tầm mắt.

Tôn Diễm Diễm đã sắp vẽ xong bài tập trên lớp, đang cúi đầu nói chuyện với Trình Đóa.

Đúng lúc này, phòng học đang an tĩnh đột nhiên ồn ào lên.

Tôn Diễm Diễm theo bản năng ngẩng đầu, liền thấy các nữ sinh châu đầu ghé tai mà nói chuyện.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì Đường Uyển ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, kích động mà bắt lấy tay cô, “Trời ơi, Thẩm Niệm Thâm, Thẩm Niệm Thâm kia!”

Tôn Diễm Diễm hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài, phía sau lưng lười biếng mà dựa vào ban công nhìn cô.

Các nữ sinh đều kích động, sôi nổi hỏi: “Sao Thẩm Niệm Thâm lại đến chỗ chúng ta vậy? Hình như anh ấy đang đợi người đó.”

“Ban của chúng ta gần như toàn là nữ sinh, anh ấy chờ ai vậy.”

“Không biết nữa.”

“Được rồi, mọi người an tĩnh, bài tập hoàn thành thì nộp lên đây, nộp xong bài tập thì có thể tan học.” Phía dưới nói chuyện ồn ào, hơn nữa sắp tan học, giáo sư bèn vỗ bàn, trước tiên phải thu lại bài tập đã.

Mọi người vừa nghe có thể nộp bài tập, một đám sốt ruột hoảng hốt, cầm lấy bài tập chạy lên bục giảng mà nộp, nộp xong bài tập lập tức trở về thu dọn đồ đạc.

Bên cạnh có nữ sinh kích động nói: “Đi ra ngoài nhìn thử, đây là lần đầu tiên tớ cách Thẩm Niệm Thâm gần như vậy đấy! Anh ấy thật sự rất soái, nhìn như một minh tinh vậy.”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Trong chớp mắt, Tôn Diễm Diễm còn chưa phản ứng lại, ngẩng đầu liền phát hiện phòng học chỉ còn chưa tới phân nửa.

Nhưng mà, mọi người chỉ là từ bên trong tụ tập ra bên ngoài thôi.

Cách một cửa sổ, Tôn Diễm Diễm liền thấy xung quanh Thẩm Niệm Thâm đứng có vài cô nữ sinh, tốp năm tốp ba tụ thành một đám, không biết là đang nói cái gì.

Bên ngoài, có một nữ sinh lấy hết can đảm hỏi: “Thẩm Niệm Thâm, anh đang đợi người nào đó sao?”

Thẩm Niệm Thâm ngày thường rất ít nói chuyện với nữ sinh, nhưng hôm nay lại nhẫn nại đáp lại một câu, “Ừ, chờ bạn gái của tôi.”

“A? Bạn gái của anh học ở lớp chúng em sao?” Mọi người khiếp sợ.

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, vừa lúc thấy Tôn Diễm Diễm đeo bàn vẽ từ bên trong đi ra.

Anh đi tới, rất tự nhiên giúp cô gỡ bàn vẽ xuống, “Đưa cho anh đi.”

“Được.” Tôn Diễm Diễm cao hứng đưa bàn vẽ cho anh.

Thẩm Niệm Thâm đeo bàn vẽ lên một bên vai, tay khác thì theo thói quen giữ chặt Tôn Diễm Diễm, sau đó dẫn cô ra khỏi khu dạy học.

Vóc dáng anh cao, hơi cúi đầu cùng Tôn Diễm Diễm nói chuyện.

Tôn Diễm Diễm cao một mét sáu mươi ba, vóc dáng cũng không tính là lùn nhưng lại rất gầy, đứng ở bên cạnh Thẩm Niệm Thâm giống như một chú chim nhỏ nép vào người anh.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Diễm Diễm rời đi, các nữ sinh vừa rồi còn rất kích động đều đã khiếp sợ đến nói không ra lời, nhìn chằm chằm bóng dáng của hai người, hơn nửa ngày không nói lời nào.

Đường Uyển phục hồi tinh thần trước tiên, “Trời ơi, bạn trai của Diễm Diễm là Thẩm Niệm Thâm ư?!”

“Ôi, tớ vẫn luôn cảm thấy Thẩm Niệm Thâm rất lạnh lùng, kết quả là vừa rồi lại rất ôn nhu với Diễm Diễm, còn cúi đầu nói chuyện với cậu ấy, chết mất thôi.”

Tin tức Thẩm Niệm Thâm yêu đương với một nữ sinh khoa mỹ thuật quả thực rất hot, rất nhanh đã truyền khắp cả trường.

Tất cả mọi người đều rất tò mò, đến tận cùng thì nữ sinh nào lại có bản lĩnh như vậy, cư nhiên lại làm cho cục đá ngàn năm Thẩm Niệm Thâm kia nở hoa. Dù gì lúc trước anh cũng cự tuyệt lời tỏ lộ của đại mỹ nữ Trương Mộng Dao.

Chuyện này không khỏi truyền đến tai của Trương Mộng Dao, người lúc trước theo đuổi Thẩm Niệm Thâm, lúc ấy nàng liền nhăn chặt chân mày, “Có phải là giả không?”

Một người bạn bên cạnh nói: “Tớ cũng cảm thấy chắc là nhầm người, sao có thể là Thẩm Niệm Thâm được. Từ năm nhất đến bây giờ cậu còn chưa theo đuổi được, hơn nữa anh ấy cơ bản là chỉ đến bốn nơi, phòng học, phòng ngủ, thư viện, sân bóng rổ, trước nay cũng chưa thấy qua anh ấy tiếp xúc với nữ sinh nào, sao có thể đột nhiên yêu đương được.”

Tâm tình Trương Mộng Dao khó chịu, “Không hiểu được những người này, suốt ngày nhàn rỗi không có việc gì liền thích nói bừa.”

“Ôi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều, cuối tuần có trận thi đấu bóng rổ với đại học Công Nghệ, không phải cậu muốn đi xem à. Đến lúc đó trang điểm xinh đẹp một chút, nói không chừng Thẩm Niệm Thâm lại đột nhiên thích cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Hôm nay là thứ tư, trước đêm lễ Giáng Sinh, đại học A cùng đại học Công Nghệ ở cách vách thi đấu bóng rổ, bắt đầu vào lúc 10 giờ sáng.

Hai trường đại học lớn được đánh giá cao, từ nửa tháng trước đã hấp dẫn vô số sinh viên chú ý, thế nên cuộc thi còn chưa bắt đầu, sân bóng rổ của đại học A đã tập nập trong biển người.

Tôn Diễm Diễm hai ngày này có chút cảm mạo, không thoải mái, buổi sáng ngủ đến 9 giờ mới rời giường.

Vừa mới rời giường, di động liền vang lên.

Cô nhận điện thoại, giọng nói có chút nghẹn lại, “A Niệm.”

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa nghe thấy giọng nói của cô liền nhăn ấn đường, lo lắng hỏi: “Vẫn không thoải mái sao?”

Tôn Diễm Diễm giọng nói léo nhéo, lắc đầu: “Không có, chỉ là vừa mới rời giường, yết hầu có hơi khô.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Em đừng tới đây, ở phòng ngủ nghỉ ngơi cho tốt, anh thi đấu xong thì tới đón em đến bệnh viện chích.”

“Không cần, em muốn ra ngoài.” Tôn Diễm Diễm một bên nói chuyện một bên xoắn chặt xuống giường.

Sắp hết tháng mười hai, thời tiết càng ngày càng lạnh, Tôn Diễm Diễm mấy hôm trước nửa đêm đá chăn, liền bị cảm.

Thẩm Niệm Thâm không yên tâm, lại nói: “Bên ngoài gió rất lớn, thật sự không nên tới đây, ở ký túc xá chờ anh đi.”

Tôn Diễm Diễm xuống giường, lấy một tờ giấy không tiếng động mà xì mũi, thanh âm rầu rĩ, rất ngoan ngoãn nói, “Em sẽ mặc đồ thật dày mà.”

Thẩm Niệm Thâm thi đấu là chuyện quan trọng, cô đương nhiên muốn đi.

Thẩm Niệm Thâm nói nửa ngày, không lay chuyển được cô, đành phải dặn dò cô, “Vay em mặc áo lông vũ, mang theo khăn quàng cổ cùng mũ, còn có bao tay, đừng để lạnh đó.”

“Thẩm Niệm Thâm, anh thật là nhai nhai.” Tôn Diễm Diễm xì mũi, thanh âm rầu rĩ mà bật cười.

“Ai kêu em để anh phải nhọc lòng như vậy chứ.” Thẩm Niệm Thâm giờ tay vỗ ấn đường, lại nói: “Lát nữa tới thì đến hậu trường trước, anh chào hỏi rồi, em trực tiếp tiến vào là được.”

“Ừm, em biết rồi.”

Tuy rằng ngoài miệng Tôn Diễm Diễm ghét bỏ Thẩm Niệm Thâm lắm nhai, nhưng vẫn nghe theo anh mà bọc kín mình đến gấu gao, mặc đồ giữ ấm, áo lông, áo khoác, quần đều mặc hết, trong ba tầng ngoài ba tầng, đem chính mình bọc đến kín mít.

Tạ Nghiên thấy Tôn Diễm Diễm mặc nhiều như vậy, vẻ mặt khiếp sợ, “Diễm Diễm, cậu có thấy mình mặc quá nhiều đồ không?”

Lần trước bị cảm mạo, Tôn Diễm Diễm chỉ mặc một cái quần, một cái áo lông mỏng cùng một chiếc áo ni là đã có thể đội gió lạnh mà ra cửa, lúc này mới qua mấy ngày, đã bọc lại như chim cánh cụt.

Tôn Diễm Diễm lại lấy một tờ khăn giấy để xì mũi, nói: “Tớ bị cảm, nếu mặc giống như lúc trước thì A Niệm sẽ mắng tớ mất.”

Trình Đóa ở bên cạnh nhìn không được liền cười, “Diễm Diễm, cậu thật sự đã bị Thẩm Niệm Thâm ăn sạch rồi.”

Thời điểm Tôn Diễm Diễm với nhóm bạn cùng phòng đến sân bóng rổ, bên trong khán đài đã đầy người ngồi.

Bởi vì Thẩm Niệm Thâm đã chào hỏi trước nên các cô vừa tới sân thi đấu thì trực tiếp đi vào hậu trường.

Thẩm Niệm Thâm đang thương lượng chiến thuật với các đồng đội ở phòng nghỉ, Hứa Lệ đột nhiên kêu anh một cái, “Diễm Diễm tới kia.”

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, liền thấy Tôn Diễm Diễm kéo tay Trình Đóa đứng ở cửa.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn mình, khoe môi liền nở nụ cười.

Mới từ bên ngoài đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị gió lạnh thổi đến đỏ rực.

Thẩm Niệm Thâm nhăn chặt ấn đường, lập tức từ sofa đứng dậy, đi nhanh đến bên Tôn Diễm Diễm, đôi tay chạm vào mặt cô, “Sao lại lạnh như vậy? Không phải đã kêu em mặc nhiều rồi sao?”

Tôn Diễm Diễm nắm khăn quàng cổ, “Em mặc rất nhiều, em mặc đến ba cái áo ba cái quần luôn đó, vừa nãy đám Nghiên Nghiên còn cười em nữa.”

Lần này Tôn Diễm Diễm cảm mạo rất nghiêm trọng, yết hầu đau mũi cũng đỏ, thanh âm khàn khàn.

Thẩm Niệm Thâm giờ tay sờ trán cô, ngừng trong chốc lát.

Tôn Diễm Diễm nói: “Em không có phát sốt.”

Thẩm Niệm Thâm cảm nhận một lát, ‘ừ’ một tiếng rồi dẫn cô vào phòng nghỉ.

Các đội viên của đội bóng rổ đều biết chuyện đội trưởng của bọn họ đã yêu đương, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt qua, vừa nãy Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh gọi điện thoại cho Tôn Diễm Diễm, thanh âm kia phải nói là rất ôn nhu, làm cho tất cả mọi người đều thấy tò mò, đến tận cùng là vị mỹ nữ nào đã thu phục được đội trưởng, người được mệnh danh là cục đá ngàn năm không nở hoa của bọn họ đến dễ bảo như vậy.

Lúc này thấy Thẩm Niệm Thâm dẫn người tiến vào, một đám đầu vurun dài cổ ra nhìn.

Thẩm Niệm Thâm biết bọn họ tò mò, hào phóng giới thiệu, “Bạn gái của tôi, Tôn Diễm Diễm.”

Tôn Diễm Diễm cong mắt cười, “Chào mọi người.”

“Trời ơi, chị dâu thật xinh đẹp!”

“Anh Niệm anh không thành thật gì hết, có bạn gái xinh đẹp như vậy mà còn giấu.”

Thẩm Niệm Thâm: “Có bạn gái xinh đẹp tất nhiên là phải giấu rồi, nếu để người khác đoạt đi, tôi làm sao tìm được.”

Anh một bên nói, một bên cầm lấy bình giữ nhiệt của mình đi đến máy uống nước.

Rót đầy một bình nước ấm đưa cho Tôn Diễm Diễm, “Uống nhiều nước ấm một chút.”

Tôn Diễm Diễm nhận lấy, ngoan ngoãn ôm bình giữ nhiệt vào lòng.

Thẩm Niệm Thâm còn phải nói những việc cần chú ý khi thi đấu với các đội viên nên Tôn Diễm Diễm ôm bình giữ nhiệt đi tới bên cạnh ngồi với nhóm bạn cùng phòng.

“Này!” Tôn Diễm Diễm vừa ngồi xuống, Tạ Nghiên đột nhiên đoạt đi bình giữ nhiệt trong tay cô, Tôn Diễm Diễm vội vàng đoạt lại, dè dặt thanh âm,

“Mau trả lại cho tớ.”

Tạ Nghiên giờ bình giữ nhiệt lên cao, cười nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, để tớ nhìn xem bình giữ nhiệt này có phải là bùa tình yêu hay không.”

Tôn Diễm Diễm nhin không được liền cười, đứng dậy đoạt lại, “Cậu thật phiền nha Nghiên Nghiên.”

Cô ôm bình giữ nhiệt vào trong ngực, khoe môi treo lên nụ cười hạnh phúc, trong lòng ngọt ngào không thôi.

Trình Đóa ở bên cạnh nhìn, nhin không được liền chọt vào mặt Tôn Diễm Diễm, cười cô, “Diễm Diễm, hiện tại cậu giống như một cô vợ bé nhỏ á.”

Tôn Diễm Diễm mỉm môi cười, nghĩ thầm, cô chính là cô vợ bé nhỏ của A Niệm mà.

Cuộc thi đấu bắt đầu vào lúc 10 giờ, lúc 9 giờ năm mươi, liền phải chuẩn bị lên sân.

Trước khi ra ngoài, Thẩm Niệm Thâm đưa quần áo cùng đi động cho Tôn Diễm Diễm, “Lát nữa các em ra ngoài thì trực tiếp ngồi hàng ghế đầu, anh đã kêu người giữ chỗ cho các em rồi.”

“Vâng.” Tôn Diễm Diễm cười tùm tùm ôm đồ của Thẩm Niệm Thâm, còn điện thoại đi động thì bỏ vào túi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Diễm Diễm, không khỏi cười, xoa xoa đầu cô, nói: “Thi đấu xong anh dẫn em đến bệnh viện.”

Thời điểm Tôn Diễm Diễm với nhóm bạn cùng phòng đến khán đài thi đội cổ động viên xinh đẹp trang điểm gọi cảm đã nhảy múa trên sân bóng rổ.

Toàn bộ sân bóng rổ đều là tiếng hét chói tai, không khí thập phần sôi động.

Tôn Diễm Diễm với nhóm bạn cùng phòng tới chậm, bên phải nép người để xuyên qua đám đông mà đến vị trí ngồi.

Đồng phục bóng rổ của đại học Công Nghệ là màu xanh da trời, còn đại học A là màu trắng.

Tôn Diễm Diễm ngồi xuống, đôi mắt không rời khỏi Thẩm Niệm Thâm.

Anh đứng trên sân bóng rổ ở phía dưới, đang cúi đầu nói gì đó với Hứa Lệ.

Đây là lần đầu tiên Tôn Diễm Diễm nhìn thấy bộ dáng Thẩm Niệm Thâm mặc đồng phục bóng rổ, quả thực là soái muốn ngất.

“Này này, các cậu mau nhìn xem, cái anh chàng mặc đồng phục màu trắng mang số 7 kia, thật là đẹp trai.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất đẹp, lại còn cao nữa!”

“Không biết anh ấy có bạn gái chưa, đẹp trai như vậy hẳn đã sớm có bạn gái rồi.”

“Chưa chắc đâu, loại nam sinh này nói không chừng là yêu cầu quá cao, còn chưa gặp được người mình thích đó.”

Ngồi phía sau đám Tôn Diễm Diễm chính là nữ sinh của đại học Công Nghệ, đã hoàn toàn bị Thẩm Niệm Thâm mê hoặc.

Tôn Diễm Diễm ở phía trước nghe thấy, khoe miệng cong cong, bất giác nâng cằm, vẻ mặt mang theo biểu tình đặc biệt kiêu ngạo.

Nghĩ thầm, A Niệm nhà cô đã có người yêu rồi, chính là cô đó.

Trình Đóa ở bên cạnh nhìn thấy, cười cười nheo mắt cô, “Bạn học Tôn Diễm Diễm à, nhìn bộ dáng kiêu ngạo của cậu đi, miệng cười muốn kéo dài đến bầu trời luôn rồi.”

Tôn Diễm Diễm cười, không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, lại bắt đầu mơ mộng, “A Niệm thật sự rất soái.”

Trình Đóa: “Đã nhìn ra, cậu sớm đã bị anh ấy làm cho mê mẩn.”

Toàn bộ quá trình thi đấu, ánh mắt Tôn Diễm Diễm không rời khỏi người Thẩm Niệm Thâm một giây.

Thẩm Niệm Thâm chơi bóng rổ thật sự rất lợi hại, lên sân chưa đến vài phút đã trực tiếp ném bóng vào rổ.

Khán đài tức khắc vang lên tiếng hét chói tai, “A! Thẩm Niệm Thâm thật soái! Đại học A cổ lên đại học A cổ lên!”

Vừa mới ra sân đã ném được một quả ba điểm, khí thế liền chiếm thượng phong.

Các thành viên của đội cổ động bên cạnh Tôn Diễm Diễm đều hưng phấn đứng lên, những mảnh vải nhiều màu trong tay rất có tiết tấu mà linh động nhảy múa.

Tôn Diễm Diễm vẫn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm, thấy anh đoạt bóng trong tay đối phương, bị người khác chặn lại, thân hình

anh nhanh nhảy nghiêng người một cái, né tránh công kích, nhanh chóng chạy về hướng đối diện. Chạy tới rồ, lại lần nữa bị chặn lại, anh bình tĩnh, trực tiếp nhảy một cái lấy đà, lại là một quả ba điểm rơi vào rồ.

Trên khán đài tiếng hét chói tai càng lớn hơn nữa, Thẩm Niệm Thâm xoa người, đập tay với các đồng đội.

“Trời ơi, Thẩm Niệm Thâm quả thực đẹp trai đến ngây người.”

“Mộng Dao, không phải lát nữa cậu tặng hoa cho Thẩm Niệm Thâm sao, nhân cơ hội thổ lộ luôn đi.”

“Tớ cũng định là vậy.” Trương Mộng Dao nhìn Thẩm Niệm Thâm trên sân bóng rổ, đôi mắt tỏa ra ánh sáng.

Nàng là đội trưởng của đội cổ động viên, lát nữa trận đấu kết thúc nàng sẽ đi lên tặng hoa, nàng đã nghĩ kỹ rồi, thừa dịp cơ hội này thổ lộ, nhiều người ở đây chứng kiến như vậy, nàng không tin anh sẽ cự tuyệt nàng.

Tôn Diễm Diễm đang cầm di động quay hình Thẩm Niệm Thâm, kết quả đột nhiên nghe thấy đoạn đối thoại của mấy nữ sinh bên cạnh.

Cô quả thực có chút không thể tin được, nghiêng đầu nhìn các nàng, sau đó liền phát hiện Trương Mộng Dao cứ nhiên lại ngồi cách cô chỉ mấy chỗ.

Nàng mặc đồng phục cổ động viên hở ngực, muốn ngực có ngực muốn eo có eo, dáng người phi thường tốt.

Tôn Diễm Diễm nhìn chằm chằm nàng sững sờ vài giây, Trương Mộng Dao cũng cảm giác được có người đang nhìn nàng, quay đầu tới, hai người mắt đối mắt, Trương Mộng Dao nhướn mày, “Bạn học, có việc gì sao?”

Tôn Diễm Diễm nhìn nàng ôm một bó hoa hồng, âm thầm hít một hơi thật sâu, nói: “Cậu không cần...”

Cô vừa định nói là nàng không cần đánh chủ ý lên Thẩm Niệm Thâm, kết quả lời còn chưa ra khỏi miệng thì bên tai đột nhiên có một trận gió lớn, cô theo bản năng nghiêng đầu, liền thấy một quả bóng rổ nghênh ngang trực diện bay tới chỗ cô.

Cô trực tiếp bị dọa ngốc, căn bản không kịp phản ứng, quả bóng liền thẳng tắp đập vào trán cô.

“A!” Tôn Diễm Diễm bị đau, lập tức che trán lại.

Trên sân bóng rổ, Thẩm Niệm Thâm xa xa thấy quả bóng đập trúng Tôn Diễm Diễm, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhanh chóng chạy tới chỗ cô.

Tất cả mọi người đều cho rằng là anh đi nhặt bóng, Trương Mộng Dao ở bên cạnh còn lập tức nhặt quả bóng ở dưới chân lên, cao hứng đưa cho anh.

Lại không nghĩ tới, Thẩm Niệm Thâm đến liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có, trực tiếp chạy ngang qua người nàng.

Nàng sững sờ cảm bóng đứng đó, theo bản năng nhìn về hướng Thẩm Niệm Thâm chạy tới.

Thẩm Niệm Thâm chạy đến trước mặt Tôn Diễm Diễm, thấy cô còn đang che trán thì không khỏi đau lòng, ngồi xổm xuống, kéo tay Tôn Diễm Diễm ra, “Cho anh xem, có đau hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Tôn Diễm Diễm bị quả bóng đập vào đến phát ngốc, ôm đầu hơn nửa ngày cũng không đỡ đau.

Thẩm Niệm Thâm kéo tay cô xuống, phát hiện cái trán bị đập đến đỏ lên, anh cau mày, theo bản năng nhẹ nhàng xoa, “Đau không?”

Tôn Diễm Diễm giơ tay sờ chỗ bị đập vào, lắc đầu nói: “Vẫn ổn, không đau.”

Lúc vừa bị đập vào thì rất đau, nhưng hiện tại đã đỡ rồi.

“Có ổn không? Bây giờ có muốn đến bệnh viện luôn không?”

Tôn Diễm Diễm vội ngắt đầu, “Không muốn không muốn, em đâu có mảnh mai như vậy, một lát là ổn thôi.”

Lúc này cô mới phát hiện toàn bộ sân bóng đều an tĩnh đến bất thường. Theo bản năng nhìn thoáng qua phía sau, kết quả vừa thấy, cô trực tiếp bị dọa ngây người. Tất cả mọi người đều đang nhìn cô, trên mặt đều là biểu tình khiếp sợ không thể tưởng tượng được.

Tôn Diễm Diễm sững sốt vài giây mới phục hồi tinh thần, quay đầu lại, phát hiện nam sinh trên sân bóng rõ ràng đang chờ.

Toàn bộ sân bóng rõ ràng không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn cô, Tôn Diễm Diễm cảm thấy mình giống như thành tiêu điểm, có chút ngượng ngùng, cô đẩy đẩy Thẩm Niệm Thâm, nhẹ giọng nói: “Anh mau đi chơi bóng tiếp đi, không cần lo cho em.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm trong chốc lát rồi mới nói: “Vây chờ anh một lát, đánh bóng xong chúng ta đi.”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, “Anh đi đi, em không sao mà.”

Thẩm Niệm Thâm lại giơ tay sờ trán Tôn Diễm Diễm, một hồi sau mới đứng dậy, xoay người trở lại sân bóng rổ, tiếp tục thi đấu.

Thẩm Niệm Thâm vừa đi, nhóm bạn cùng phòng liền dựa lại gần, Trình Đóa lo lắng hỏi: “Thế nào rồi Diễm Diễm, thật sự không sao chứ?”

Tôn Diễm Diễm cong môi cười, nói: “Không sao, chỉ bị đập vào một chút thôi mà.”

Tạ Nghiên vẽ mặt hâm mộ, nói: “Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm thật sự rất khấn trương nha, thật là ôn nhu.”

Tôn Diễm Diễm cúi đầu, có chút thẹn thùng.

Trận thi đấu một lần nữa bắt đầu, khán giả trên khán đài cũng dần dần hồi phục lại tinh thần từ lần khiếp sợ vừa rồi.

Phía sau không ngừng có thanh âm khe khẽ truyền đến.

“Thì ra Thẩm Niệm Thâm thật sự có bạn gái rồi, tớ còn tưởng rằng chỉ là lời đồn, nhưng nữ sinh kia hình như chúng ta chưa từng gặp qua.”

“Thẩm Niệm Thâm hình như rất khấn trương, thanh âm cũng rất ôn nhu.”

“Đúng vậy, trước kia tớ nhìn thấy anh ấy còn cảm thấy anh ấy đặc biệt lạnh lùng, không thể ngờ được là lại ôn nhu với bạn gái như vậy, thật hâm mộ bạn nữ sinh kia.”

Các nữ sinh bàn luận sôi nổi, không ngừng nhìn Tôn Diễm Diễm, có vài người ngồi ở rất xa thậm chí còn làm bộ đi WC, lúc đi ngang qua Tôn Diễm Diễm, đôi mắt không ngừng nhìn ngắm cô.

Một bên nhìn cô một bên hạ giọng khe khẽ nói, “Bạn gái Thẩm Niệm Thâm cũng khá xinh đẹp đó chứ.”

“Vây sao? Tớ cảm thấy không đẹp bằng Trương Mộng Dao.”

“Hình tượng hoàn toàn không giống nhau, cô nữ sinh này thuộc kiểu thanh thuần đáng yêu.”

“Không thể ngờ được Thẩm Niệm Thâm lại thích kiểu như vậy, vừa rồi anh ấy lại khấn trương như thế, khẳng định là rất thích cô ấy.”

Trải qua sự cố vừa rồi, Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thâm cũng coi như hoàn toàn biến thành một cặp tình nhân công khai yêu đương, toàn bộ phần sau trận thi đấu, Tôn Diễm Diễm cảm thấy mình giống như con gấu trúc bị mọi người đến tham quan, bên tai đều là thanh âm nghị luận về cô.

Lúc đầu nghe còn có chút không được tự nhiên, sau đó nghe lâu rồi cũng bình tĩnh trở lại, tiếp tục cầm camera chụp ảnh Thẩm Niệm Thâm.

Từ thời khắc Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm trước mặt Tôn Diễm Diễm, sờ trán hỏi cô có đau hay không, cả người Trương Mộng Dao đều rơi vào trạng thái vô cùng khiếp sợ, đôi mắt vẫn luôn gắt gao mà nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm.

Dưới ánh mắt mang tính công kích cực mạnh của nàng, Trình Đóa ngồi ở bên cạnh liền phát hiện, lặng lẽ kêu Tôn Diễm Diễm, “Trương Mộng Dao kia có phải có bệnh hay không, cứ trừng mắt với cậu làm gì vậy.”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, theo bản năng nhìn thoáng qua hướng kia, quả nhiên thấy Trương Mộng Dao đang lờm lờm.

Cô quay đầu lại, thấp giọng nói: “Không cần để ý đến cậu ta.”

Nói xong lại tiếp tục chụp ảnh Thẩm Niệm Thâm.

Trận thi đấu kéo dài đến tận 1 giờ rưỡi chiều mới kết thúc, đại học A dẫn trước đại học Công Nghệ rất xa.

Nhưng đều là sinh viên tài cao, tố chất cũng rất tốt, các nam sinh đại học Công Nghệ tuy rằng thi đấu thua cũng không đen mặt, lúc kết thúc, đội viên của hai đội còn đập tay nhau, ước định lần sau lại so tài tiếp.

Thời điểm đội trưởng của đại học Công Nghệ bắt tay với Thẩm Niệm Thâm, còn rất chân thành mà khen một câu, “Bạn gái của cậu thật xinh đẹp.”

Thắm Niệm Thâm cười cười, cách một đám người, ánh mắt dừng ở trên người Tôn Diễm Diễm, thấp phần ôn nhu mà nói một chữ, “Đứng.”

Hứa Lệ đi tới, hỏi Thắm Niệm Thâm, “A Niệm, lát nữa có cùng mọi người đi ăn cơm không?”

Thắm Niệm Thâm ném bóng cho Hứa Lệ, nói: “Các cậu đi đi, tớ không đi, Diễm Diễm bị cảm, tớ đưa cô ấy đến bệnh viện xem thử.”

Nói xong liền đi đến chỗ Tôn Diễm Diễm.

Trận đấu kết thúc, người xem trên khán đài cũng dần dần tan.

Tôn Diễm Diễm ngồi ở chỗ đó chờ Thắm Niệm Thâm, thuận tiện thưởng thức những bức ảnh mình vừa mới chụp.

Mỗi một tấm ảnh đều là chụp Thắm Niệm Thâm, tuy rằng chỉ là hình chụp, nhưng do Thắm Niệm Thâm quá soái, vô luận góc độ nào cũng soái đến thiên nộ nhân oán, Tôn Diễm Diễm lướt từng tấm một, trên mặt lộ ra nụ cười u mê.

Thắm Niệm Thâm đi tới, thấy Tôn Diễm Diễm đang cúi đầu xem thứ gì đó, cúi đầu nhìn thử, phát hiện hoá ra tất cả đều là ảnh chụp của anh.

Trong lòng anh chợt thấy ảm áp, trong mắt nổi lên ý cười, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Tôn Diễm Diễm, duỗi tay nâng mặt cô, nhẹ nhàng xoay sườn mặt của cô sang đối mặt anh, ánh mắt dừng ở trên trán cô, “Còn đau không?”

Khuôn mặt Tôn Diễm Diễm bị tay Thắm Niệm Thâm nâng lên, cười tủm tỉm nhìn anh, “Đã hết đau lâu rồi.”

Thắm Niệm Thâm cẩn thận quan sát một chút, vết đỏ vừa rồi hình như đã biến mất, lúc này mới buông cô ra, nói: “Lát nữa ra ngoài ăn cơm trước, sau đó đến bệnh viện khám.”

“Được.”

Thắm Niệm Thâm vừa chơi bóng rổ xong, những giọt mồ hôi theo tóc chảy xuống, Tôn Diễm Diễm đưa chai nước khoáng cô đã chuẩn bị từ trước cho anh, “Uống nước đi.”

Một bên nói một bên lấy khăn giấy từ trong túi ra, lúc Thắm Niệm Thâm uống nước, cô liền lau mồ hôi trên mặt cho anh.

Hai người dựa rất gần, gần đến nỗi Thắm Niệm Thâm có thể ngửi được mùi hương bay ra từ người Tôn Diễm Diễm, anh rũ mắt nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười.

Tôn Diễm Diễm nghiêm túc lau mồ hôi cho anh, thấy Thắm Niệm Thâm nhìn cô cười, cũng cười rộ theo, nhỏ giọng hỏi: “Nhìn gì thế?”

Thắm Niệm Thâm cười, “Không có gì.”

Anh cầm tay cô, nói: “Anh ra phía sau tắm rửa một cái, một lát nữa hẵng đi.”

“Em đi với anh.”

“Ừm.”

Tôn Diễm Diễm ôm quần áo của Thắm Niệm Thâm đứng lên, Thắm Niệm Thâm khom người giúp cô cầm túi và bình giữ nhiệt.

Vừa lúc nhóm bạn cùng phòng từ toilet trở về, Tôn Diễm Diễm nhìn về phía các nàng, nói: “Tớ đi theo Thắm Niệm Thâm ra phía sau thay quần áo, các cậu không cần chờ tớ.”

Trình Đóa cười, “Tớ cũng không muốn chờ cậu.”

“Trình Đóa, ba người các em đi liên hoan với tụi anh đi.” Hứa Lệ từ sân bóng rổ đi tới, nói. Trình Đóa đáp: “Được, không biết ăn cái gì đây.”

Sau đó nghiêng đầu nói với Tạ Nghiên cùng Gi Miêu: “Chúng ta đi thôi, mọi người đã chơi rất tốt.”

Tạ Nghiên cùng Gi Miêu cũng không có ý kiến, vì thế một đám người chào hỏi Thắm Niệm Thâm cùng Tôn Diễm Diễm, vô cùng náo nhiệt đi liên hoan.

Sân bóng rổ chỉ còn lại vài người, Tôn Diễm Diễm vừa ôm quần áo Thắm Niệm Thâm vừa bám vào cánh tay anh, một bên đi về phía trước một bên vui vẻ mà khen anh, “Thắm Niệm Thâm anh thật đẹp trai.”

Thắm Niệm Thâm cười cười.

“Em chụp cho anh rất nhiều ảnh, còn có video, lát nữa em gửi sang cho anh.”

Thắm Niệm Thâm cười nói: “Không cần gửi đâu, em giữ lại là được rồi.”

Hai người cùng nhau về phòng nghỉ ở hậu trường. Thẩm Niệm Thâm lấy khăn lông cùng quần áo đi vào phòng vệ sinh, nói với Tôn Diễm Diễm: “Em ở bên ngoài chơi một lát đi, anh sẽ ra nhanh thôi.”

“Ừm.” Tôn Diễm Diễm ngoan ngoãn gật đầu, tìm sofa ngồi xuống, tiếp tục vui đùa xem ảnh chụp.

Cô xem đến mê mẩn, đột nhiên một cuộc điện thoại gọi đến, trên màn hình hiển thị “Mama”.

Tôn Diễm Diễm lập tức vui vẻ nhận điện thoại, “Mama.”

“Diễm Diễm, tối mai là đêm Bình An[1], con có về không? Nếu con về, mama liền đi mua đồ ăn, tối mai nấu thật ngon cho con.”

[1] Đêm Bình an: Đêm ngày Hai mươi tư tháng Mười hai.

“Con không về đâu mama, con... con ở lại với nhóm bạn cùng phòng rồi.” Kỳ thật là cô muốn trải qua đêm Bình an với Thẩm Niệm Thâm, nhưng chuyện yêu đương cô tạm thời chưa muốn nói cho người trong nhà.

“A? Không về à. Ôi, anh của con cũng vậy, đêm Bình An còn một đồng chuyện xã giao, xem ra ngày mai chỉ có mama với baba của con rồi.” Mẹ Tôn tức cười nói.

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm, nói: “Mama với baba, thế giới hai người không phải tốt hơn sao.”

“Ai muốn cùng với baba già của con trải nghiệm thế giới hai người chứ, một chút cũng không lãng mạn.” Mẹ Tôn vẻ mặt ghét bỏ.

Tuy rằng ngoài miệng mama ghét bỏ baba, nhưng kỳ thật tình cảm của hai người đặc biệt tốt. Tôn Diễm Diễm lại nói chuyện với mama thêm một lát, sau đó mới cúp điện thoại.

Vừa mới chuẩn bị tiếp tục xem ảnh chụp, đột nhiên nghe thấy thanh âm phòng tắm mở cửa, cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn, Thẩm Niệm Thâm đang cầm khăn lông lau tóc, chỉ mặc một cái quần, thân trên không mặc áo, nước trên người vẫn còn, bọt nước theo đường cong cơ bắp rần rần gợi cảm của anh mà chảy xuống.

Tôn Diễm Diễm nhìn thẳng, không hề chớp mắt, hoàn toàn không dời tầm mắt.

Đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm eo bụng của Thẩm Niệm Thâm, trong đầu trống rỗng, ý nghĩ duy nhất chính là, bạn trai của cô, dáng người cũng thật tốt quá đi?!

Về sau nếu như mỗi ngày đều nhìn, có thể chảy máu mũi không đây??? Cô đột nhiên có chút lo lắng.

Lúc Thẩm Niệm Thâm đi vào thì làm rơi áo lại, thấy đôi mắt Tôn Diễm Diễm thẳng tắp nhìn chăm chăm mình, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười. Anh đi đến trước sofa, thuận thế che mắt Tôn Diễm Diễm lại, “Đừng nhìn anh chăm chăm như thế.”

Sau đó khom người lấy chiếc áo thun rơi trên sofa, kết quả phát hiện áo thun bị Tôn Diễm Diễm ngồi ở dưới mông, tức khắc buồn cười, “Ngoan, nhích mông ra, ngồi lên áo của anh rồi.”

“A?” Tôn Diễm Diễm sững sờ hai giây, sau đó mới phản ứng lại, nhích sang bên cạnh.

Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm lấy áo, buông bàn tay đang che mắt Tôn Diễm Diễm ra, nhanh chóng mặc áo vào.

Mặc áo xong, cúi đầu liền phát hiện Tôn Diễm Diễm còn ngẩn đầu, ngơ ngác nhìn chăm chăm anh.

Không khỏi cười, “Nhìn gì thế?”

Tôn Diễm Diễm vẻ mặt si mê, “Thẩm Niệm Thâm, dáng người của anh thật đẹp.”

Thẩm Niệm Thâm “...”

Tôn Diễm Diễm: “Em có thể sờ một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Tôn Diễm Diễm có chút tò mò, cũng không đợi Thẩm Niệm Thâm đồng ý, liền vươn một ngón tay, cách lớp quần áo, chọt chọt bụng Thẩm Niệm Thâm. Cơ bụng rất rắn chắc, ngón tay mềm mại giống như đang chọt vào một thứ gì cứng rắn, Tôn Diễm Diễm cảm thấy chơi rất vui, hi hi nở nụ cười, “Cứng quá à.”

Thẩm Niệm Thâm không biết Tôn Diễm Diễm lại nghịch ngợm như vậy, giờ tay cầm lấy ngón tay của cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười, ngữ khí sùng nịch lại bất đắc dĩ, “Đừng quậy.”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, “Không có quậy mà.”

Thẩm Niệm Thâm buông ngón tay cô ra, nói: “Chờ anh thêm hai phút nữa, anh sấy phần tóc ở sau một chút.”

Tóc Thẩm Niệm Thâm còn hơi động nước, trong phòng nghỉ cái gì cũng có, anh đi đến trước ngăn tủ đựng đồ lộn xộn, lấy ra một cái máy sấy tóc từ bên trong.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm muốn sấy tóc, vội vàng chạy tới, lấy đi máy sấy trong tay anh, vui vẻ nói: “Em giúp anh nha.”

Thẩm Niệm Thâm dờ khóc dờ cười, “Đừng quậy, anh chỉ sấy một chút thôi, còn đưa em đến bệnh viện nữa”

“Em sấy tóc cho anh cũng được mà.” Tôn Diễm Diễm không chịu đưa cho anh, tự mình cầm dây vào ổ cắm trên vách tường, sau đó kéo một cái ghế tới, còi giày dẫm lên ghế.

Thẩm Niệm Thâm quá cao, cô phải đứng cao hơn một chút mới được.

Ghế có chút cao, may mắn là dây cầm đủ dài, cô chỉnh sức gió đến mức thứ hai, luồng gió nhẹ nhàng thổi qua tóc Thẩm Niệm Thâm, ngón tay xuyên vào trong tóc anh, “Thoải mái không?”

Tôn Diễm Diễm đập lên ghế cao để sấy tóc cho anh, Thẩm Niệm Thâm vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, đỡ eo cô, “Em chậm một chút, đừng để ngã xuống.”

“Anh ôm em thì em sẽ không ngã xuống.” Tôn Diễm Diễm hết sức chuyên chú mà sấy tóc cho Thẩm Niệm Thâm, tóc anh ngắn, chỉ một lát liền khô.

Tôn Diễm Diễm tắt máy sấy, có chút vừa lòng với kiệt tác của mình, cô nhìn chăm chăm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, sau đó kiêu ngạo gật đầu, “Em sấy tóc cho anh xong, nhìn anh soái hơn hẳn luôn.”

“Được rồi, mau xuống đi.” Thẩm Niệm Thâm lắc đầu cười, cầm lấy máy sấy trong tay Tôn Diễm Diễm, xoay người thu dây rồi bỏ lại vào ngăn tủ.

Quay đầu lại, thấy Tôn Diễm Diễm còn đứng ở trên ghế, “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm vui vẻ giang hai tay, làm nũng, “Ôm em xuống đi.”

Thẩm Niệm Thâm không có biện pháp với cô, đi tới, sùng nịch mà ôm cô xuống, “Tôn Diễm Diễm, em thật giống một đứa con nít.”

Tôn Diễm Diễm cười hi hi, hai tay ôm cổ anh, hai chân thuận thế kẹp lấy eo anh, cả người hoàn toàn treo trên người Thẩm Niệm Thâm.

Hai tay Thẩm Niệm Thâm nâng cô lên, thấy Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm nhìn anh, một chút cũng không có ý trêu xuống, bất đắc dĩ nói: “Còn không xuống à?”

“Không muốn xuống.” Tôn Diễm Diễm ôm cổ anh không buông tay, hai chân cũng kẹp đến gắt gao, cứ như vậy mà không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cũng nhìn cô, hai người cứ như vậy mà đối diện nhau, ai cũng không nói gì, không khí phảng phất ngưng đọng lại.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chăm chăm Tôn Diễm Diễm trong chốc lát, ma xui quỷ khiến, ánh mắt dần dần di chuyển xuống, dừng ở trên môi cô.

Làn môi hồng nhạt, mềm mại khiến cho người ta muốn hôn xuống, muốn chân thật mà cảm thụ.

Anh yên lặng nhìn, không rời mắt được.

Yết hầu hơi hơi động, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Không khí đột nhiên trở nên ái muội, Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn chăm chăm môi cô, trong lòng cũng có một chút khẩn trương.

Nhưng nhiều hơn khẩn trương là chờ mong.

Cô ở bên Thắm Niệm Thâm đã gần nửa tháng, anh chưa lần nào chủ động hôn cô.

Cô không biết có phải các cặp tình nhân đều là như thế này không, hay là chỉ có hai người bọn họ mới như vậy.

Cô muốn Thắm Niệm Thâm hôn cô.

Không biết hôn môi là cái cảm giác gì.

Nhưng cô đợi thật lâu, Thắm Niệm Thâm vẫn như cũ không có hôn cô, anh thả cô xuống, xoa xoa đầu cô, “Đi thôi.”

Nói xong liền xoay người, cầm lấy cái áo lông vũ đen trên sô pha mặc vào.

Thắm Niệm Thâm mặc xong áo, lại đi lấy túi cùng đi động của Tôn Diễm Diễm đặt trên bàn trà, xoay người kéo tay cô, “Đi thôi, đi ăn cơm trước.”

Tôn Diễm Diễm bị Thắm Niệm Thâm kéo đi, cô dẫu môi đi theo sau anh.

Thật là ngốc mà, sao lại không hôn cô chứ!

Không phải nam sinh nên là người chủ động sao?

Tôn Diễm Diễm không cao hứng lắm, lúc ăn cơm vẫn thờ phỉ phỉ không muốn để ý đến anh, nhưng lại ngượng ngùng không dám nói rõ. Không thể nói với anh là cô không cao hứng vì anh không hôn cô được. Nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy rất mất mặt.

Thắm Niệm Thâm biết Tôn Diễm Diễm giận chuyện gì, nhưng anh không nói ra, lúc ăn cơm liền yên lặng gấp đồ ăn cho Tôn Diễm Diễm, nhìn trong chén không có đồ ăn, anh lại tiếp tục gấp cho cô.

Anh múc một chén canh trứng cà chua nóng hằm hập cho cô, đưa tới trước mặt Tôn Diễm Diễm, nói: “Ăn lúc nóng đi, bên ngoài rất lạnh.”

Cơm giận của Tôn Diễm Diễm đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thấy Thắm Niệm Thâm ôn nhu gấp đồ ăn cho cô như vậy, rất nhanh đã cao hứng lại, ngồi vào bên người Thắm Niệm Thâm, kéo cánh tay anh vui vẻ mà nói: “Đêm Bình An tối mai, chúng ta đi đâu chơi đi?”

Thắm Niệm Thâm nhìn cô, “Em muốn đi đâu?”

“Ngày mai là đêm Bình An, rạp chiếu phim khăng định rất đông người.” Tôn Diễm Diễm nghiêng đầu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Thắm Niệm Thâm, nói: “Băng không thì ngày mai chúng ta đi dạo trên đường đi, khăng định tối mai trên đường rất náo nhiệt.”

Thắm Niệm Thâm nhìn cô, “Được, em nói đi đâu thì chúng ta đi đó.”

Tôn Diễm Diễm nhin không được mà ôm chặt cánh tay Thắm Niệm Thâm, đầu dựa vào vai anh, “Thắm Niệm Thâm, anh thật tốt với em.”

Cơm nước xong, Thắm Niệm Thâm liền dẫn Tôn Diễm Diễm đến bệnh viện chích.

Trên đường đi, Tôn Diễm Diễm liền bắt đầu chơi xấu, lôi kéo tay Thắm Niệm Thâm mà năn nỉ anh, “Có thể đừng chích không, mua thuốc là được rồi.”

Thắm Niệm Thâm nói: “Em đã uống rất nhiều thuốc rồi, một chút hiệu quả cũng không có.”

Đến bây giờ giọng nói vẫn còn khàn khàn, cách một lát lại bắt đầu chảy nước mũi.

Tôn Diễm Diễm ủy khuất, “Nhưng mà em không muốn chích.”

Lúc nói chuyện, nước mũi lại muốn chảy ra, cô vội vàng hít vào trong.

Thắm Niệm Thâm lấy một bịch khăn giấy từ trong túi áo lông vũ, rút ra một tờ, đưa đến mũi Tôn Diễm Diễm, “Xì ra.”

Tôn Diễm Diễm ngoan ngoãn xì mũi.

Thắm Niệm Thâm lau mũi cho cô, sau đó ném khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, nói: “Đã nghiêm trọng đến vậy rồi mà còn không chích, hai ngày này có khả năng sẽ có tuyết rơi, đến lúc đó sẽ lạnh hơn.”

Tôn Diễm Diễm không lay chuyển được Thắm Niệm Thâm, cô vẫn phải đến bệnh viện chích một cái. Từ nhỏ cô đã rất sợ chích, lúc ra khỏi bệnh viện, tay vẫn luôn xoa mông.

Thắm Niệm Thâm lo lắng nhìn cô, “Rất đau sao?”

Tôn Diễm Diễm không cao hứng mà hừ một tiếng, “Anh bị chích thử một cái đi rồi biết.”

Bộ dáng vô cơ gây rối vừa buồn cười vừa đáng yêu, Thắm Niệm Thâm nhin không được cười, nói: “Người nửa đêm đá chăn, sau đó bị cảm mạo không phải là anh.”

Tôn Diễm Diễm tức giận, nhìn không được mà nhéo vào hông anh một cái.

Thắm Niệm Thâm thuận thế cầm tay cô, dẫn cô ra khỏi bệnh viện, vừa đi vừa nói chuyện: “Quá lạnh, về trường đi, em về phòng ngủ nghỉ ngơi, nhớ rõ phải uống thuốc.”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, “Anh thì sao, anh đi đâu?”

Thắm Niệm Thâm nói: “Anh cũng về ký túc xá, còn có chuyện chưa làm xong.”

Thắm Niệm Thâm đưa Tôn Diễm Diễm đến cửa ký túc xá, dặn dò cô uống thuốc, sau khi lái nhái bị Tôn Diễm Diễm ghét bỏ mới bắt đầu đi rồi đi.

Ngày mai là thứ năm, buổi chiều thứ năm lại là ngày toàn trường được nghỉ, vừa lúc đêm Bình An, Thắm Niệm Thâm đi siêu thị mua bút chì thì nhìn thấy rất nhiều người đang mua táo.

Kỳ thật anh chưa bao giờ đón các ngày hội ngoại lai.

Trung thu và Tết âm lịch là hai ngày hội mà anh thích nhất, anh thích cái ngụ ý đoàn đoàn viên viên của nó, nhưng anh lại rất mâu thuẫn, mỗi lần đến thời điểm tổ chức hai ngày hội đó, trong lòng lại phá lệ thê lương.

Người khác đều là đoàn đoàn viên viên, mà anh chỉ có một mình bà ngoại, không có ba cũng không có mẹ.

Nhưng hiện tại anh đã có nhiều hơn một người, anh có Diễm Diễm.

Vừa nhớ tới Tôn Diễm Diễm, cảm giác cô độc trong lòng kia liền nháy mắt biến mất, thay thế vào đó là một mảnh ấm áp ngập tràn.

Rất nhiều người đều đang mua táo, anh cũng mua hai quả, chọn hai quả lớn nhất hồng nhất.

Mỗi cuối tuần toàn trường đều được nghỉ buổi chiều, nhưng buổi sáng vẫn phải đi học bình thường.

Thời điểm sáng sớm Tôn Diễm Diễm kéo tay Trình Đóa đi học, ra tới liền thấy Thắm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài chờ cô.

Tôn Diễm Diễm vừa nhìn thấy Thắm Niệm Thâm, lập tức vui vẻ chạy tới, “Sao anh lại tới đây?”

Thắm Niệm Thâm cười cười, nói: “Anh không có tiết đầu nên đến đây đưa đồ cho em.”

Nói xong liền đưa túi quà trong tay cho Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm mở ra xem, bên trong là hai quả táo vừa to vừa hồng, còn có rất nhiều kẹo sữa thô trắng.

“À, anh đi mua lúc nào vậy?” Tôn Diễm Diễm vui vẻ đến không chịu được, vừa kích động vừa hưng phấn.

Thắm Niệm Thâm nói: “Mua hôm qua, thích không?”

“Thích, thích chết mất!” Tôn Diễm Diễm ôm chặt cánh tay Thắm Niệm Thâm, “Cảm ơn anh nha.”

Thắm Niệm Thâm thấy Tôn Diễm Diễm cao hứng, tâm tình cũng trở nên rất tốt, nhìn cô nói: “Thích là được.”

Lại hỏi cô, “Buổi chiều nghỉ, khi nào chúng ta ra ngoài?”

Tôn Diễm Diễm nói: “Em thì lúc nào cũng được, chỉ xem thời gian của anh thôi, khi nào anh hết bận thì chúng ta ra ngoài.”

“Vậy bốn giờ rưỡi được không? Ngồi xe đến nội thành, thuận tiện ăn cơm chiều, sau đó liền có thể dạo chợ đêm.” Công việc lúc trước Thắm Niệm Thâm nhận còn chưa làm xong, anh muốn làm xong thật nhanh để có tiền lương.

Tôn Diễm Diễm vội gật đầu, “Đều có thể.”

“Ừm, có chuyện gì em cứ gọi điện thoại cho anh.”

Buổi sáng Tôn Diễm Diễm có hai tiết, tan học liền về ký túc xá đợi.

Biết Thắm Niệm Thâm vội, cũng không quấy rầy anh, cô ở trong ký túc xá vẽ truyện tranh của cô.

Có thể là do gần đây yêu đương nên tâm hồn thiếu nữ của cô bùng phát, truyện tranh vẽ ra đều đặc biệt ngọt.

Vẽ tranh đến 12 giờ, mấy nữ sinh trong phòng liền cùng nhau đi đến nhà ăn ăn cơm, cơm nước xong lại về ký túc xá chơi một lát, chơi đến mệt mới bò lên giường ngủ trưa.

Ngủ một mạch đến hơn bốn giờ, Thẩm Niệm Thâm gọi điện đến mới tỉnh dậy.

Thanh âm trầm thấp của Thẩm Niệm Thâm vang lên, “Anh đã đến cửa ký túc xá của em, mau xuống đi.”

Tôn Diễm Diễm ‘ạ’ một tiếng, được đi chơi với Thẩm Niệm Thâm, tinh thần cô tức khắc phấn chấn, “Em lập tức xuống liền.”

“Nhớ mặc ấm một chút, có khả năng buổi tối sẽ có tuyết.”

“Em biết rồi.”

Tôn Diễm Diễm hai ngày này bực rất dầy, lại là trong ba tầng ngoài ba tầng, bực đến giống một con gấu.

Vừa ra khỏi cửa ký túc xá, liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng xa xa ở cạnh cây đại thụ.

Cô vui vẻ chạy tới, ôm lấy Thẩm Niệm Thâm từ phía sau, dọa anh, “Oa!”

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, ý cười bắt đầu dĩ phảng phất trong ánh mắt, “Có thấy ấu trĩ không?”

Tôn Diễm Diễm cười hì hì, bám vào tay anh, “Chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Từ trường học đến nội thành, ngồi xe điện ngằm mắt khoảng hai giờ đồng hồ, Thẩm Niệm Thâm không muốn để Tôn Diễm Diễm phải ỳ khuất mà đi tàu điện ngằm nên anh định gọi xe.

Tôn Diễm Diễm nói: “Vẫn là ngồi tàu điện ngằm đi, em còn chưa hết cảm mạo, ngồi taxi sẽ bị choáng váng đầu.”

Nói xong liền kéo Thẩm Niệm Thâm đến hướng trạm tàu điện ngằm.

Vào trong tàu điện ngằm, liền thấy bên trong khắp nơi đều là người, có thể nói là biến người tấp nập, nóng hôi hổi.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, tựa như là phản xạ có điều kiện mà kéo Tôn Diễm Diễm đi ra ngoài gọi xe.

Kết quả còn chưa kịp kéo, Tôn Diễm Diễm đã ôm lấy cánh tay anh, cười tủm tỉm nói: “Thẩm Niệm Thâm, nơi này thật ấm áp, thật giống với máy sưởi thiên nhiên.”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Tàu điện ngằm người nhiều, đừng nói là chỗ ngồi, đến cả chỗ đứng cũng là người đẩy người.

Thẩm Niệm Thâm sợ Tôn Diễm Diễm bị đẩy, vẫn luôn đứng ở phía sau cô, tay trái chặt chẽ ôm Tôn Diễm Diễm vào lòng, tay phải nắm lấy tay cầm, dùng thân thể ngăn cách với đám người ở phía sau.

Tôn Diễm Diễm hoàn toàn được Thẩm Niệm Thâm bảo hộ, không có bất luận kẻ nào đụng tới cô đẩy cô.

Tôn Diễm Diễm ngửa đầu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, mà loại cảm giác hạnh phúc này hoàn toàn không giống với loại hạnh phúc mà baba mama ca ca cho cô.

Cô có một loại cảm giác được bảo hộ, cô nhìn bản thân mình được Thẩm Niệm Thâm quý trọng mà ôm vào lòng bảo vệ, đáy lòng bỗng nhiên có một thanh âm kiên định: Người đàn ông này, bất luận là tương lai anh phú quý hay bần cùng, cô đều phải gả cho anh.

Chẳng sợ anh khôn cùng thất vọng, lang bạc kỳ hồ[1], cô đều nguyện ý cùng anh cùng nhau chịu khổ.

[1] Lang bạc kỳ hồ: lang thang nay đây mai đó.

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Ngồi tàu điện ngầm hơn một tiếng đồng hồ rồi cuộc cũng đến trung tâm thành phố.

Vừa xuống trạm, Thẩm Niệm Thâm liền rất khẩn trương hỏi: “Có bị đụng trúng không?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, “Anh che chở cho em tốt như vậy, sao có thể bị đụng được.”

Suốt một tiếng rưỡi, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn duy trì một tư thế che chở cô ở trước ngực, sợ người khác đụng tới cô, đẩy phải cô.

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Diễm Diễm, hai người cùng nhau đi về hướng đường lớn phía trước.

Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: “Thẩm Niệm Thâm, kỳ thật anh quá khẩn trương rồi, em không có mảnh mai như vậy, em thực sự có thể chịu khổ được.”

Tuy rằng Tôn Diễm Diễm luôn là áo com vô ưu, thậm chí có thể nói là lớn lên ở gia đình giàu có, nhưng cha mẹ từ nhỏ đã giáo dục cô, cô thật sự cảm thấy mình không có nhiều tật xấu được nuông chiều từ bé như vậy, người khác có thể quen với chuyện này cô cũng có thể quen, người khác có thể chịu khổ cô cũng có thể chịu được.

“Anh biết.” Thẩm Niệm Thâm không khỏi nắm tay Tôn Diễm Diễm chặt thêm một chút.

Anh biết Tôn Diễm Diễm không phải là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, anh biết dù cho anh không che chở cô, cô cũng có thể chịu đựng được cảnh chen chúc bên trong tàu điện ngầm.

Nhưng một cô gái tốt như vậy, lại phải chịu ủy khuất mà theo anh, anh không muốn để cho cô phải chịu khổ như vậy. Cái gì anh cũng không có, chỉ có thể tận lực mà đối xử với cô thật tốt.

Thời điểm ra khỏi tàu điện ngầm đã hơn 6 giờ, mùa đông trời rất mau tối, lúc Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thâm đi bộ trên đường, đèn đường đều đã bật sáng, trên cây treo đủ các loại đèn màu, thập phần xinh đẹp.

Hôm nay là đêm Bình An, trên đường có rất nhiều cặp tình nhân, lại vừa vặn là giờ ăn cơm, cho nên các quán ăn gần đây đều đã chật chỗ, thậm chí có một vài quán còn phải xếp hàng.

“Em không muốn xếp hàng, chúng ta đi ăn chỗ khác đi.” Tôn Diễm Diễm kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi một nhà hàng Tây, “Kế bên có một quán ăn rất ngon, chúng ta đi ăn cá nướng đi, đã lâu rồi em không ăn cá nướng.”

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, ánh mắt nhìn Tôn Diễm Diễm thật sâu, trầm mặc một lát, rất nghiêm túc mà nói: “Em không cần phải nghĩ cho anh mà tiết kiệm tiền.”

“Em không có nghĩ vậy, thật sự là quán cá nướng kia em thường đi ăn với bạn, thật sự rất ngon. Tôn Diễm Diễm nói xong liền ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, kéo anh đi về phía trước.

Tôn Diễm Diễm lần này thật sự không có nghĩ là muốn tiết kiệm tiền giúp Thẩm Niệm Thâm, cô thật sự rất muốn ăn cá nướng.

Nhưng khi tới quán ăn đó rồi, mới phát hiện vào dịp lễ quán nào cũng giống nhau, nơi nơi đều là người.

Quán cá nướng rất đắt khách, bên ngoài còn bày hơn mười cái bàn.

Tôn Diễm Diễm quả thực buồn bực, nói với Thẩm Niệm Thâm: “Mấy kỳ lễ sau, chúng ta tự mua đồ ăn về nấu, bên ngoài thật là quá đông người.”

Cô thở phì phì mà dẩu môi lên, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tôn Diễm Diễm nhìn khắp nơi một vòng, sau đó chỉ vào quán ăn ở đối diện, “Chúng ta đến ăn quán kia đi.”

Đối diện cũng là một quán cá nướng, nhưng lại tương đối thanh tĩnh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua hướng đối diện, nói: “Hình như không có đất khách, có nên vào không?”

“Vào thử xem sao.”

Lúc Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thâm đi vào, nhìn thấy bên trong chỉ có một bàn có khách, các quán ăn xung quanh đây khắp nơi đều phải xếp hàng, còn quán này có thể nói là quanh què đến có chút đáng thương.

Tôn Diễm Diễm nhìn không được mà nghĩ có phải thật sự là ăn không ngon hay không?

Mùa đông lạnh giá, Tôn Diễm Diễm không dám ngồi sát cửa sổ, liền chọn một góc nhìn tương đối ấm áp mà ngồi.

Vừa mới ngồi xuống, bà chủ liền cười tủm tỉm đi đến đưa thực đơn.

Tôn Diễm Diễm ngày thường thích ăn cá nướng ướp bột ớt, vì thế liền kêu một con cho hai người.

Bà chủ vô cùng cao hứng đi đến phòng bếp, Tôn Diễm Diễm quét mắt nhìn quán ăn quanh quẽ, sau đó bỗng nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, mở to đôi mắt tròn xoe, nhỏ giọng kêu: “A Niệm.”

Thẩm Niệm Thâm đang rót một chén nước ấm cho Tôn Diễm Diễm, liền ngước mắt lên nhìn cô, “Làm sao vậy?”

Đôi mắt Tôn Diễm Diễm phát ra ánh sáng, giống như một tiểu hồ ly giả hoạt, nhỏ giọng nói: “Nếu như lát nữa không thể ăn nổi, em có thể ăn ít một chút, anh ăn nhiều một chút không?”

Thẩm Niệm Thâm bị ngữ khí nghiêm trang của cô làm cho bật cười, bất đắc dĩ nói: “Được.”

Tôn Diễm Diễm tức khắc vui vẻ đến nhếch môi, đôi mắt cong cong, nói: “A Niệm tốt nhất.”

Nhưng đến khi cá nướng được đưa lên, hương vị ngon hơn nhiều so với tưởng tượng của Tôn Diễm Diễm, ăn một miếng, đôi mắt liền sáng lên, vội vàng gấp cho Thẩm Niệm Thâm một miếng thịt, “Ăn cũng ngon.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

“Dì ơi, lấy giúp con một chén com, cảm ơn dì.” Tôn Diễm Diễm thích ăn cá nướng với com, cô có thể một hơi ăn hết ba chén com.

Bà chủ rất nhanh liền đem một thùng gỗ nhỏ lên cho Tôn Diễm Diễm, cô cầm muống bới cho mình một chén.

Com màu trắng, xương cá cũng màu trắng, Thẩm Niệm Thâm sợ xương cá bị lẫn vào com, vì thế liền nhắc nhở, “Ăn từ từ, coi chừng ăn phải xương cá.”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, miệng cũng không dừng lại, chôn đầu ăn rất vui sướng.

Thẩm Niệm Thâm sợ cô ăn phải xương cá liền giúp cô gỡ hết xương ra, gấp thịt vào chén cho cô để cô từ từ ăn.

Từ lúc bắt đầu ăn đến khi kết thúc, thịt cá ở trước mặt Tôn Diễm Diễm đều ăn hết, một bữa com, ăn đến thập phần thỏa mãn.

“Không ăn nữa sao?” Thẩm Niệm Thâm còn đang lấy xương cá cho Tôn Diễm Diễm, thấy cô buông đũa, liền hỏi.

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, “Không ăn nữa, no rồi.” Nói xong liền thúc giục anh, “Anh mau ăn đi, anh còn chưa ăn miếng nào.”

“Anh không đói.” Thẩm Niệm Thâm lấy một tờ khăn giấy từ trong túi ra, vờn tay qua lau miệng cho Tôn Diễm Diễm.

Thời điểm anh lau miệng cho cô, cô lấy một cái chén sạch bới com cho anh, đưa tới trước mặt anh, “A Niệm anh ăn đi.”

Lò điện nướng cá còn chưa đóng lại, mầm cá nướng còn thừa không ít, hơi nóng hầm hập tỏa ra nghi ngút, Tôn Diễm Diễm cầm đũa gấp thật nhiều thịt cá vào trong chén Thẩm Niệm Thâm, chén anh tức khắc xếp thành một ngọn núi nhỏ, dờ khóc dờ cười, vội vàng bắt lấy tay cô, “Được rồi, để anh ăn trước đã, ăn xong em lại gấp có được không?”

Tôn Diễm Diễm cong mắt thành một đường, cười tùm tùm lên tiếng, “Được.” Lúc này mới buông đũa xuống.

Tôn Diễm Diễm đã ăn no, chống hai khuỷu tay lên bàn, hai tay chống cằm, cứ như vậy mà nghiêng đầu cười tùm tùm nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm chạm phải tầm mắt của cô, bất đắc dĩ mà vờn tay chắn trước mắt Tôn Diễm Diễm, “Ngoan nào, đừng nhìn anh.”

Tôn Diễm Diễm bắt lấy tay anh, cười hi hi hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh không ăn com được.”

Tôn Diễm Diễm bật cười, lúc này mới nói: “Được rồi, em không nhìn anh nữa.”

Cô quay đầu, cười tùm tùm mà nhìn xung quanh.

Kết quả nhìn được một lát, tầm mắt của cô lại về trên mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm không có cách đối phó với cô, lắc đầu cười cười, để mặc cho cô nhìn.

Một phần cá nướng 88 đồng.

Vừa ra khỏi tiệm thì một trận gió lạnh đột nhiên thổi tới, Tôn Diễm Diễm không khỏi run một cái, vội vàng chui vào lòng ngực Thẩm Niệm Thâm, anh mở trọng áo lông vũ, trực tiếp bọc lấy Tôn Diễm Diễm đến gắt gao.

Tôn Diễm Diễm cả người nhỏ nhắn được bọc lại trong ngực Thẩm Niệm Thâm, chiếc áo lông vũ lớn bọc cô kín mít từ đầu đến chân.

Cô từ trong ngực Thảm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, môi gần như muốn chạm vào cằm Thảm Niệm Thâm, anh cúi đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Như vậy có ấm không?”

Tôn Diễm Diễm cười cong mắt, “Thảm Niệm Thâm anh thật lãng mạn nha.” Cô nhin không được ôm chặt anh, mặt dán vào ngực anh, nhắm mắt lại, khoe miệng cảm lòng không đau mà cong lên, “Em rất thích.”

Thảm Niệm Thâm khoe miệng cong lên một nụ cười, không khỏi bọc Tôn Diễm Diễm chặt thêm một chút, cúi đầu, nhin không được mà hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô một cái.

Hai người đứng dưới tàng cây đen như mực mà ôm nhau trong chốc lát, sau đó mới kéo tay trở lại con phố bên cạnh.

Đã gần 9 giờ, những ngọn đèn đường tỏa sáng huy hoàng, vô cùng náo nhiệt.

Khắp nơi đều là người đi đường, Thảm Niệm Thâm nắm tay Tôn Diễm Diễm chậm rãi tản bộ.

Trời vẫn là có chút lạnh, Tôn Diễm Diễm cảm mạo còn chưa hết, bị gió thổi đến chảy nước mũi.

Thảm Niệm Thâm lo lắng, vừa lấy khăn giấy cho cô lau mũi vừa nói: “Nếu không chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi đợi đi?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, “Không cần, chúng ta tiếp tục đi dạo trên phố.”

Thảm Niệm Thâm lau khô mũi cho Tôn Diễm Diễm, thấy gương mặt cô đỏ rực, duỗi tay sờ một cái, sờ vào mới phát hiện thế nhưng lại lạnh đến lợi hại, liền nói: “Mua khẩu trang đeo đi, mặt em lạnh quá.”

Vừa vặn phía trước cách đó không xa có một cửa hàng bán đồ dùng, Thảm Niệm Thâm dẫn Tôn Diễm Diễm đi tới, chọn cho cô một cái khẩu trang con heo màu trắng đen, Tôn Diễm Diễm bật cười, “Cái này thật xấu, em muốn tự chọn.”

Thảm Niệm Thâm “...”

Cuối cùng Tôn Diễm Diễm chọn một cái khẩu trang màu hồng nhạt, tràn đầy tâm hồn thiếu nữ.

Ra khỏi cửa hàng, cô kiêu ngạo nói: “Cái này mới hợp với em.”

Thảm Niệm Thâm cười, “Ừm.” Sau đó anh vươn tay ra lấy, nói: “Đề anh đeo lên cho em.”

Anh mở hộp lấy khẩu trang ra.

Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu, ngoan ngoãn chờ Thảm Niệm Thâm mang lên giúp cô.

Thảm Niệm Thâm kéo dây thun ra, cúi đầu, rất nghiêm túc đeo cho Tôn Diễm Diễm, “Đeo cái này vào hẳn là sẽ không lạnh nữa.”

Mặt Tôn Diễm Diễm vốn dĩ đã nhỏ, đeo chiếc khẩu trang lên, liền lộ ra đôi mắt xinh đẹp, sáng lấp lánh cười khanh khách mà nhìn Thảm Niệm Thâm.

Thảm Niệm Thâm nhìn đôi mắt cô, ánh mắt bỗng nhiên bị hấp dẫn, chậm chạp không rời được mắt.

Tôn Diễm Diễm thấy Thảm Niệm Thâm nhìn chăm chăm cô, trong lòng đột nhiên có chút kiêu ngạo, ôm lấy eo anh, hơi tự luyến hỏi: “Có phải em rất xinh đẹp không?”

Thảm Niệm Thâm nghe xong, nhin không được cười, ánh mắt phá lệ sùng nịch, “Ừm.”

Tôn Diễm Diễm vui vẻ, ngẩng đầu hôn lên môi Thảm Niệm Thâm một cái.

Cô cười rộ lên, vui vẻ đến đôi mắt hí thành một đường thẳng.

Thảm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, nhìn Tôn Diễm Diễm, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm thúy, yết hầu hơi hơi động.

Nửa giây sau, anh đột nhiên giữ mặt Tôn Diễm Diễm, cách một lớp khẩu trang mà dùng sức hôn lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Ying Shu.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hôn xuống, Tôn Diễm Diễm tròn tròn mắt, trong đầu đột nhiên “Oanh” một cái, giống như có thứ gì dưới đáy lòng nổ tung.

Đầu óc cô trống rỗng, vẫn không nhúc nhích mà sững sờ ở chỗ đó.

Thời điểm phản ứng lại thì Thẩm Niệm Thâm đã buông lỏng cô ra.

Tôn Diễm Diễm chớp chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống ven đường, trên đỉnh đầu Thẩm Niệm Thâm có một vòng sáng kim sắc.

Anh vẫn duy trì tư thế nâng mặt cô như cũ, hơi cong lưng, ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Thời gian giống như đột nhiên yên lặng lại, hai người lẳng lẳng đứng đối diện nhau, không ai nói gì.

Không biết qua bao lâu, Tôn Diễm Diễm mới nhận không được mà cười, cô ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, nhích lại gần lồng ngực anh, ngẩng đầu, đôi mắt cong cong nhìn anh.

Trong lòng giống như đánh trống thật mạnh, cô nhìn chăm chăm anh thật lâu, rồi lại không biết nói gì, vì thế rất vui vẻ mà hô một tiếng, “A Niệm.”

Thanh âm vừa ngọt vừa mềm chui vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm.

Anh cũng cảm lòng không được mà cong khóe môi, tay phải ôn nhu giúp Tôn Diễm Diễm vén tóc mái ra sau tai.

Tôn Diễm Diễm nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm nở nụ cười, bỗng nhiên cảm thấy tâm như bị hòa tan. Trong lòng cô không khỏi ngạc nhiên, ngay sau đó giờ tay tháo khẩu trang xuống, đôi mắt sáng lấp lánh phóng ra tia sáng, đột nhiên rất nghiêm túc nói: “A Niệm, anh có muốn hôn em một lần nữa không?”

Thẩm Niệm Thâm ngây người, đôi mắt nhìn chăm chăm Tôn Diễm Diễm, ánh mắt đột nhiên tối đi vài phần.

Tôn Diễm Diễm ánh mắt chờ mong nhìn anh, bắt giác mím môi lại.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm chậm rãi hạ xuống, dừng ở trên môi Tôn Diễm Diễm. Không có khẩu trang che đậy, đôi môi mềm mại có chút mê người.

Tôn Diễm Diễm đợi một lát, thấy Thẩm Niệm Thâm chỉ là nhìn cô, không nói lời nào, cũng hoàn toàn không có ý muốn hôn cô, cho rằng anh lại không muốn hôn, cô không khỏi có chút không vui, buông Thẩm Niệm Thâm ra, nghiêng đầu, khẽ ‘hừ’ một tiếng.

Sườn mặt cô đối diện với Thẩm Niệm Thâm, bởi vì không vui, môi hơi hơi dẩu lên.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chăm chăm, trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng lên tiếng gọi cô, “Tôn Diễm Diễm.”

“Làm sao?” Tôn Diễm Diễm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm kêu cô, theo bản năng quay đầu lại.

Lại không nghĩ mới vừa quay đầu lại, còn chưa kịp thấy Thẩm Niệm Thâm rõ ràng, anh đột nhiên nâng mặt cô lên, cúi đầu, nhanh chóng hôn xuống.

Làn môi ấm áp đột nhiên không kịp phòng ngừa mà dán lên làm trái tim Tôn Diễm Diễm lỡ mất một nhịp.

Lớn như vậy, nhưng đây lại là lần đầu tiên cô thân mật với một nam sinh đến thế.

Thời điểm môi Thẩm Niệm Thâm chạm nhau trong chốc lát, Thẩm Niệm Thâm hơi hơi buông cô ra, ánh mắt rất sâu nhìn cô chăm chú. Tôn Diễm Diễm nhìn đôi mắt Thẩm Niệm Thâm, dần dần, khóe miệng nhận không được mà cong lên.

Cô bỗng có chút thẹn thùng, ôm Thẩm Niệm Thâm, đầu giấu vào trong lồng ngực anh.

Trên môi còn lưu lại độ ẩm và sự mềm mại, Thẩm Niệm Thâm sờ sờ gáy cô, trong mắt hiện lên một tia ý cười ôn nhu.

Tôn Diễm Diễm dán mặt vào ngực Thẩm Niệm Thâm, tuy rằng thẹn thùng, nhưng trong lòng vẫn là ngọt ngào không thôi.

Thì ra hôn môi với nam sinh là loại cảm giác này, giống như cả trái tim đều bị hòa tan.

Thời điểm Tôn Diễm Diễm trở lại ký túc xá thì đã gần 11 giờ, nhóm bạn cùng phòng đều đã rửa mặt xong bò lên giường chuẩn bị ngủ.

Trình Đóa đang mở chăn ra, thấy Tôn Diễm Diễm trở về, cười nói: “Ồ, tiểu mỹ nhân đi hẹn hò của chúng ta đã trở lại rồi, đi chơi có vui không?”

Bởi vì cái hôn vừa nãy, tâm tình Tôn Diễm Diễm đặc biệt tốt, vui sướng đến độ muốn bay lên trời, tươi cười đầy mặt nói: “Đặc biệt vui vẻ.”

Khóe miệng cong cong, vẻ tươi cười trong ánh mắt như muốn tràn ra ngoài.

Tâm tình của cô tốt đến không từ nào diễn đạt được, trong đầu đều là một màu hồng phấn, vui vẻ đến cảm quần áo lên mà xoay xoay mấy vòng.

Nhóm bạn cùng phòng trước nay chưa từng thấy Tôn Diễm Diễm cao hứng đến vậy, một đám đột nhiên giống như được tiêm máu gà, tất cả đều xóc lại tinh thần mà ngồi dậy từ trong ổ chăn.

Tạ Nghiên từ mừng nhô đầu ra, thực khiếp sợ mà mở to hai mắt nhìn, “Diễm Diễm, cậu không phải là cùng Thẩm Niệm Thẩm... cái kia chứ?”

Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu, “Cái kia là cái gì?”

Tạ Nghiên: “Chính là cái kia đó...” Nói xong liền nháy nháy mắt đầy ái muội với Tôn Diễm Diễm, “Cậu hiểu mà.”

Tôn Diễm Diễm sững sốt vài giây, ngay sau đó bỗng nhiên phản ứng lại, thẹn thùng mà đáp lại, “Cậu nghĩ đến cái gì vậy!”

Trình Đóa cũng cười tiếp lời, “Nhưng cậu cao hứng đến như thế, tớ cũng cho rằng đêm nay cậu chạy đi xuân phong nhất độ với Thẩm Niệm Thẩm đấy.”

Tôn Diễm Diễm xấu hổ đến đỏ mặt, “Các cậu háo sắc quá đi, một đám sắc nữ.”

Trình Đóa cười ha ha, “Thực sắc tính dã[1], bình thường bình thường.”

[1] Thực sắc tính dã: Chuyện ham muốn ăn uống và tình dục vốn là bản năng của con người.

Tạ Nghiên tò mò hỏi: “Vậy sao cậu lại cao hứng như vậy, lại còn xoay vòng vòng nữa, cười chết tớ mất.” Nói xong liền cười rộ lên.

Tôn Diễm Diễm thật sự rất cao hứng, vì thế nhện không được mà chia sẻ niềm vui của cô với nhóm bạn cùng phòng, vừa cao hứng vừa có chút thẹn thùng nói: “Tớ cùng Thẩm Niệm Thẩm hôn môi.”

“Oa! Rốt cuộc cũng hôn môi rồi sao?!”

Lúc trước nhóm bạn cùng phòng hỏi Tôn Diễm Diễm đã hôn môi Thẩm Niệm Thẩm chưa, cô vừa thẹn thùng vừa có chút tiếc nuối mà lắc đầu.

Gần nửa đêm đi nghe tin bất quái, một đám còn hưng phấn hơn cả Tôn Diễm Diễm, Trình Đóa chui ra khỏi mùng, kích động hỏi: “Thế nào thế nào? Cảm giác ra sao?”

Tôn Diễm Diễm ngồi ở trên ghế của mình, cười tủm tỉm mà lắc mông xoay một vòng, rồi mới trả lời: “Rất đặc biệt.”

Tạ Nghiên càng trực tiếp, hỏi: “Có đuối đầu lưỡi ra không?”

Tôn Diễm Diễm cười khúc khích, “Tạ Nghiên cậu có thể rụt rè một chút được không?” Mặt cô đỏ hồng, nói: “Không có, nhưng mà chạm vào được một lát.”

“A? Thẩm Niệm Thẩm ngây thơ như vậy sao?” Tạ Nghiên vẻ mặt kinh ngạc.

Trình Đóa biểu tình tiếc nuối, vẻ mặt bỏ qua đại bất quái, “Hai người các cậu căn bản không được xem là hôn môi, tớ còn tưởng rằng là cái loại hôn sâu kiểu Pháp.”

Tuy rằng không phải hôn nồng nhiệt kiểu Pháp, nhưng Tôn Diễm Diễm vẫn là đặc biệt cao hứng, đây chính là lần đầu tiên Thẩm Niệm Thẩm chủ động hôn cô.

...

Thông thường thì một tháng trước khi nghỉ đông, đại học A sẽ phải nghênh đón chuyện quan trọng nhất của cả học kỳ: Kỳ thi cuối kỳ.

Tôn Diễm Diễm không có khát vọng gì to lớn, chỉ mong được 60 điểm đạt tiêu chuẩn, tóm lại không cần nợ môn là được.

Nhưng mà Thẩm Niệm Thẩm lại không giống vậy, anh chính là muốn lấy được học bổng.

Có một người bạn trai ưu tú như vậy, Tôn Diễm Diễm làm bạn gái tự nhiên cũng không thể kéo chân của anh, mỗi ngày rời giường thật sớm, sau đó liền đi theo Thẩm Niệm Thẩm đến thư viện.

Thẩm Niệm Thẩm ôn tập rất nghiêm túc, Tôn Diễm Diễm không muốn quấy rầy anh, rất an tĩnh mà ngồi ở đối diện, chính mình cũng đi theo ôn tập một chút nội dung thi cuối kỳ.

Tôn Diễm Diễm học không phải rất tốt, mà giảng viên thì lại không thân quen, cố tình không cho bọn họ biết đâu là trọng điểm!

Một quyển sách thật dày, mà căn bản không biết phải thi cái gì, thuộc phần sau thì quên phần trước, thuộc phía trước thì quên phía sau, thật sự là rất tuyệt vọng.

Tôn Diễm Diễm không thuộc nổi, vừa bực bội vừa sốt ruột, nhìn không được đập đầu xuống bàn.

Thẩm Niệm Thẩm vốn đang đọc sách, dư quang đảo qua, phát hiện bạn gái của mình cứ nhiên ngồi đập đầu xuống bàn, lập tức vươn tay ra lót dưới trán cô, thấp giọng nói: “Không đau sao?”

Tôn Diễm Diễm lúc này mới ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ úy khuất méu máo mà nhìn Thẩm Niệm Thẩm.

Thẩm Niệm Thẩm ép thanh âm xuống thật thấp, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm mím môi, sau đó lấy bút viết chữ lên giấy nháp, “Triết học có rất nhiều thứ phải thuộc, em học không nổi.”

Viết xong, cô đẩy giấy nháp sang cho Thẩm Niệm Thẩm.

Tới gần cuối kỳ, thư viện có rất nhiều học sinh đến ôn tập, cô sợ nói chuyện sẽ quấy rầy người khác.

Thẩm Niệm Thẩm cúi đầu nhìn, ngay sau đó nhướng mày, ngẩng đầu, mới phát hiện trên bàn có một quyển tài liệu Triết học.

Thì ra là vì chuyện này, nhất thời dờ khóc dờ cười, viết trên giấy: “Lát nữa anh sửa lại cho em một chút, nội dung thi Triết chỉ cần nhiều nhất là hai ba trang giấy.”

Anh đẩy giấy nháp sang cho Tôn Diễm Diễm, cô vừa nhìn thấy, tâm tình uể oải lập tức liền trở nên cao hứng, cầm lấy bút viết: “A a a sao bạn trai của em lại ưu tú như vậy! Yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu ^_^”

Viết xong liền đẩy cho Thẩm Niệm Thẩm, anh cầm lên nhìn thoáng qua, nhìn không được cười, giờ tay xoa xoa ấn đường.

Thẩm Niệm Thẩm dùng thời gian nửa giờ để sửa lại bút ký và chỉ ra trọng điểm cho Tôn Diễm Diễm, chỗ trọng điểm chỉ cần nhìn qua là được, còn phần cần học thuộc, Thẩm Niệm Thẩm viết lên tờ giấy trắng, thứ cần phải thuộc cũng chỉ có hai trang giấy.

Bạn học trong ban đã biết chuyện lão công học bá của Tôn Diễm Diễm vạch ra trọng điểm cho cô, một đám chạy tới tìm cô mượn bút ký.

Tôn Diễm Diễm đặc biệt hào phóng, cô tùy tiện cho mượn, chỉ lo lắng một điều là bọn họ sẽ làm hỏng mất bút tích của Thẩm Niệm Thẩm, vì thế có ý đến một tiệm in ấn bên ngoài trường học để in một bản cho mượn.

Nhờ phúc của Tôn Diễm Diễm, toàn bộ sinh viên năm nhất đều có một bản bút ký viết tay của Thẩm Niệm Thẩm.

Chuyện này đã truyền tới lỗ tai của giáo sư dạy Triết, có dịp ở trên đường đụng phải Thẩm Niệm Thẩm, cười nói: “Tiểu tử cậu chính là đến bắt chẹt tôi phải không? Trọng điểm mà cậu vạch ra, bây giờ cả khối đều cầm bút ký của cậu mà học thuộc rồi.”

Thẩm Niệm Thẩm cũng cười, ngữ khí không giấu được sùng nịnh, “Không có cách nào khác, bạn gái em có chút ngốc, nếu như em không giúp cô ấy, cô ấy lại khóc đến chết mất.”

...

Trước kỳ thi cuối kỳ còn có ba ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, buổi tối trước hôm được nghỉ mama liền gọi điện tới, kêu cô nghỉ thì về nhà một chuyến.

Tôn Diễm Diễm nghĩ rằng Tết Nguyên Đán này Thẩm Niệm Thẩm khẳng định phải ôn tập thật tốt, cô không muốn quấy rầy anh, hơn nữa cũng lâu rồi không về nhà, vì thế buổi chiều hôm sau, sau khi tan học liền thu dọn đồ đạc về nhà ăn tết.

Cô đã không về nhà từ sau dịp Quốc Khánh, lúc về đến nhà, mama liền cao hứng mà chạy ra, “Ai da cục cưng của ta, thân thể gần đây cũng không tệ nha.” Nói xong liền nheo nheo khuôn mặt của con gái, “Nhìn khuôn mặt nhỏ tròn tròn này.”

Tôn Diễm Diễm nghĩ thầm, đều là do ở bên Thẩm Niệm Thẩm, mỗi ngày bị anh giám sát ăn cơm, có thể không tròn sao.

Cô đứng ở cửa một bên đôi giày một bên liếc nhìn về hướng phòng khách, “Baba với anh đâu ạ?”

Mẹ Tôn cao hứng lôi kéo con gái vào nhà, nói: “Baba biết con về, mới sáng sớm đã ra ngoài câu cá cho con, anh thì còn tăng ca ở công ty, chắc là lát nữa về.”

Lại nói: “Đi lên tắm rồi nghỉ ngơi một chút đi, chờ baba với anh con về, cả nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm đoàn viên.”

“Con biết rồi.”

Tôn Diễm Diễm vừa mới về phòng, di động liền vang lên, một cuộc gọi tới, cô lập tức nghe máy.

“Về đến nhà chưa?” Thanh âm trầm thấp của Thẩm Niệm Thâm từ đầu bên kia truyền đến.

“Ừm, vừa đến, em đang định gọi điện thoại cho anh đây.” Tôn Diễm Diễm một bên mở ngăn tủ lấy áo ngủ, một bên hỏi: “Anh đang ở đâu? Ăn cơm chưa?”

Thẩm Niệm Thâm: “Chưa ăn, anh đang trên đường về nhà.”

“Anh về nhà?”

“Ừm, hôm nay đón năm mới, anh về với bà ngoại.”

Tôn Diễm Diễm có chút tiếc nuối, “Em cũng muốn đón năm mới với anh.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, “Đón năm mới hẳn là nên ở bên cha mẹ, hai chúng ta...” Dừng một chút, mới nói tiếp: “Về sau còn có rất nhiều cơ hội.”

Tôn Diễm Diễm nghe thấy những lời này, tức khắc cười đến híp cả mắt, “Đúng vậy, chúng ta còn có cả đời mà.”

Ở đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa mới đi vào ngõ nhỏ, nghe thấy câu này, hơi ngẩn ra vài giây, sau đó mới khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Hai người lại hàn huyên một lát, Tôn Diễm Diễm muốn vào đi tắm, liền nói: “Thẩm Niệm Thâm, em cúp máy trước, tối nay lại gọi cho anh.”

“Được.”

Thời điểm Tôn Diễm Diễm tắm xong xuống lầu, baba đã trở về.

“Baba, ba về lúc nào vậy ạ.” Tôn Diễm Diễm cao hứng chạy tới, ôm lấy cánh tay ông.

Ba Tôn cười ha hả nói: “Vừa về, baba câu được một con cá rất lớn cho con, lát nữa mama sẽ làm cá hầm cải chua cho con ăn.”

“Cảm ơn baba.” Tôn Diễm Diễm kéo baba đến sô pha ngồi.

Hai cha con đã lâu không gặp, cứ thế ngồi trên sô pha vui vẻ tán gẫu.

Mẹ Tôn từ phòng bếp ra lấy đồ, thấy hai cha con trò chuyện đến náo nhiệt, vui vẻ nói: “Chờ anh con về, một nhà chúng ta liền đoàn tụ, đã lâu không náo nhiệt như vậy rồi.”

Ba Tôn gạt đầu, phụ họa nói: “Từ lúc Diễm Diễm vào đại học, trong nhà liền quanh quẩn, cuối cùng cũng đã trở lại.”

Tôn Diễm Diễm nhin không được cười, “Nhìn hai người nói kia, còn không phải là con ở bên ngoài đi học sao, cũng không phải là không trở lại mà.”

Mẹ Tôn cười nói: “Hai cha con cứ ngồi đây đi, mama đi nấu cơm, chờ A Cảnh về liền có thể ăn được rồi.”

Thời điểm Lâm Cảnh trở về đã là 8 giờ tối.

Tôn Diễm Diễm vừa thấy anh trai, rất là nhiệt tình chạy tới cửa, đôi tay nắm lấy váy, chân phải lùi về sau một bước, hơi hơi cong đầu gối, làm một động tác hành lễ kiểu cung đình phương Tây với anh, cười tủm tỉm nói: “Hoan nghênh anh về nhà.”

Lâm Cảnh quét mắt nhìn cô một cái, khóe miệng gọi lên tươi cười, “Sao ngoan thế?”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, “Không phải là do đã lâu không gặp anh sao.”

Lâm Cảnh đổi giày, lúc đi ngang qua người Tôn Diễm Diễm liền thuận tay xoa nhẹ đầu cô.

Tôn Diễm Diễm với anh trai khác họ, nhưng xác xác thật thật là cùng một ba mẹ sinh ra, chẳng qua là anh trai theo họ mẹ, cô theo họ ba.

Tôn Diễm Diễm mấy tháng không trở về, buổi tối cả nhà cùng ăn bữa cơm đoàn viên, Tôn Diễm Diễm còn uống hai ly rượu vang đỏ.

Ăn xong cơm chiều, cả nhà an vị ở trên sô pha xem chương trình đón năm mới.

Nhưng mà năm nay Tôn Diễm Diễm không có tâm tư xem chương trình, toàn bộ buổi tối vẫn luôn cuộn mình trên sô pha phát WeChat tán gẫu với Thẩm Niệm Thâm.

Cả một buổi tối, di động không rời khỏi tay, nụ cười trên khóe miệng vẫn không biến mất, còn hay che miệng mà cười trộm.

Mẹ Tôn với ba Tôn ở bên cạnh nhìn con gái cả đêm, đến cuối cùng hai người thập phần ăn ý mà liếc nhau, gật gật đầu, ánh mắt đồng thời tỏ vẻ: Nha đầu này, có chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Đêm giao thừa, ánh đèn sáng choang phòng khách Tôn gia, trên TV là chương trình chào đón năm mới.

Tôn Diễm Diễm cuộn người trên sofa tán gẫu với Thẩm Niệm Thâm, Lâm Cảnh một mình ngồi ở đối diện thường hay cúi đầu nhìn xuống điện thoại trên tay, mẹ Tôn cùng ba Tôn thì khe khẽ nói nhỏ, không một ai chuyên tâm xem chương trình.

Ba Tôn lặng lẽ khều vợ, hất cằm về phía Tôn Diễm Diễm ở sofa bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Bà hỏi đi.”

Mẹ Tôn gật đầu, “Chờ tí.”

Bà nói xong liền dịch về hướng đầu kia sofa, khuỷu tay chống lên tay vịn, đầu hướng tới trước mặt Tôn Diễm Diễm, cười tủm tỉm hỏi: “Diễm Diễm, nhắn tin với ai cả buổi tối mà vui vẻ vậy?”

“Đúng vậy, Diễm Diễm có phải con qua mặt chúng ta mà quen bạn trai hay không?” Ba Tôn cũng nhích tới, phối hợp cùng vợ mình mà hát tuồng.

Tôn Diễm Diễm đang cao hứng nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm, vừa ngẩng đầu liền thấy ba mẹ đã an vị ở trước mặt, cả hai đều cười tủm tỉm nhìn cô.

Tôn Diễm Diễm chớp chớp mắt nhìn bọn họ.

Mẹ Tôn thấy con gái không đáp lời, chạy nhanh lại nói: “Nếu là chuyện yêu đương thì phải nói cho chúng ta biết nha. Hiện tại con đã vào đại học, đã có thể yêu đương rồi, mama với baba sẽ không nói gì con cả.”

Tôn Diễm Diễm kỳ thật còn chưa định nói cho ba mẹ biết, nhưng nếu hai người đã nhìn ra rồi thì cô cũng không muốn chối gạt, có chút thẹn thùng gật gật đầu.

Mẹ Tôn tức khắc hưng phấn, “Thật đúng là yêu đương, có phải là tiểu Tạ không?”

“Không phải! Mama nghĩ đi đâu vậy?”

“A? Không phải tiểu tử Tạ Tuấn kia sao?” Ba Tôn cũng về mặt nghi hoặc, còn tưởng rằng là tiểu tử nhà lão Tạ kia.

“Đương nhiên không phải, nhưng cũng ở trường con, lớn lên rất tuấn tú.” Thời điểm nói đến đây, Tôn Diễm Diễm liền có chút kiêu ngạo, khoe miệng bắt giác cong lên.

“Phải không? Có ảnh chụp không, mau đưa cho mama nhìn xem.” Mẹ Tôn kích động giống như muốn lập tức gấp ngay con rẻ, thúc giục Tôn Diễm Diễm lấy ảnh chụp ra xem.

Tôn Diễm Diễm mở một bức ảnh từ trên di động, là hai ngày trước ở thư viện đọc sách cô trộm chụp được một bên sườn mặt của anh.

Trong ảnh chụp Thẩm Niệm Thâm mặc chiếc áo khoác lông vũ màu đen, hơi cúi đầu, rất nghiêm túc cầm bút máy viết trên giấy thứ gì đó. Sườn mặt cứng cỏi, góc cạnh rõ ràng.

Mẹ Tôn nhìn thoáng qua, đôi mắt sáng lên, “Ôi, thật sự rất tuấn tú nha, ba nó mau nhìn xem.”

Nói xong liền đưa ảnh cho ba Tôn ở bên cạnh, ba Tôn nhìn thoáng qua, thập phần vui mừng gật đầu, nghiêm trang nói: “Ừm, có một chút bộ dáng của tôi thời trẻ.”

Mẹ Tôn nghe xong, ‘phụt’ một tiếng bật cười, “Da mặt ông cũng thật dày, lúc còn trẻ ông nào có đẹp trai được vậy?”

Ba Tôn kiêu ngạo nói: “Nếu như tôi không đẹp trai, bà có thể gả cho tôi sao?”

“Xi, đồ tự luyện.” Mẹ Tôn về mặt ghét bỏ.

Tôn Diễm Diễm khoe khoang, đặc biệt tự hào nói: “Anh ấy học rất giỏi, là thủ khoa bên khoa học tự nhiên của thành phố chúng ta năm trước.”

“Thật hay giả vậy?” Mẹ Tôn mở to hai mắt, “Không thể nào!! Diễm Diễm nhà chúng ta cư nhiên còn tìm được người bạn trai thủ khoa bên khoa học tự

nhien, mẹ nhớ rõ thành tích khoa học tự nhiên của con rất nát mà?” Nói xong, lại bỗng nhiên vui vẻ mà nở nụ cười.

Tôn Diễm Diễm cong khóe miệng, “Cho nên con mới muốn tìm một người bạn trai giỏi khoa học tự nhiên.”

“Cho anh xem với.” Lâm Cảnh vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên nói một câu.

Mẹ Tôn vô cùng cao hứng mà lập tức đưa điện thoại cho con trai, “Thật sự rất tuần tú.”

Lâm Cảnh cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó hỏi Tôn Diễm Diễm, “Quen bao lâu rồi?”

Tôn Diễm Diễm nói: “Không lâu lắm.”

“Lớn hơn em?” Lâm Cảnh ngược mắt nhìn về phía Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm gật gật đầu, “Lớn hơn em một tuổi.”

Lâm cảnh: “Là người ở đâu?”

Tôn Diễm Diễm: “Người ở đây.”

Lâm Cảnh: “Gia cảnh thế nào? Người nhà làm nghề gì?”

Tôn Diễm Diễm nghe xong, tức khắc có chút miễn cảm, nói: “Anh, anh đừng có điều tra người nhà của anh ấy như vậy chứ!”

Lâm Cảnh ngậy người, “Anh điều tra cái gì?”

Anh trai luôn luôn có dự vọng nắm giữ rất lớn, Tôn Diễm Diễm có chút sợ liền chạy tới lấy lại điện thoại.

Lâm Cảnh liếc nhìn cô một cái, nói: “Yêu đương còn không cho anh hỏi thăm?”

“Đâu có không cho anh hỏi...” Tôn Diễm Diễm mếu máo, thanh âm thấp đi vài phần, không mấy cao hứng, “... Nhưng anh đừng hỏi người nhà của anh ấy đang làm gì, chuyện này không quan trọng.”

Trong nhà đều là người thông minh, Tôn Diễm Diễm nói như vậy thì mọi người liền hiểu, phỏng chừng là điều kiện gia đình đối phương không tốt lắm.

Lâm Cảnh híp đôi mắt lại, nhìn chăm chăm Tôn Diễm Diễm.

Không khí vốn đang vui vẻ đột nhiên trở nên có chút cứng nhắc, mẹ Tôn ‘ai nha’ một tiếng nhanh chóng cười rộ lên lấy lại bầu không khí sinh động, chạy về phía Tôn Diễm Diễm mà lôi kéo tay cô, cao hứng nói: “Chừng nào con dẫn cậu ấy đến nhà chúng ta đi, ba mà với anh trai con sẽ xem giúp con.”

Tôn Diễm Diễm nói: “Không cần xem mà, anh ấy thật sự rất rất rất tốt.”

Tôn Diễm Diễm liên tục nói vài cái ‘rất’ để biểu đạt sự ưu tú của Thẩm Niệm Thẩm, mẹ Tôn cười đến híp cả mắt, giơ tay chọc chọc vào trán Tôn Diễm Diễm, “Cái đứa nhỏ này.”

Ba Tôn ở bên cạnh cũng cười rộ theo, cảm khái nói: “Diễm Diễm của chúng ta đã lớn rồi, biết yêu đương rồi.” Sau đó rất ghét bỏ mà nhìn đứa con trai của mình, nói: “Không giống như anh con, đã gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa có nổi người bạn gái.”

Mẹ Tôn cũng nói theo: “Đúng vậy đúng vậy, đến khi nào thì con mới đem con dâu của chúng ta tới đây.”

Lâm Cảnh nhử mày, “Nói đến con làm gì?”

Lửa đột nhiên đốt tới chân anh trai Lâm Cảnh, tâm tình Tôn Diễm Diễm trong nháy mắt trở nên được cân bằng.

Xem xong chương trình đón năm mới, cả nhà lại đến sân thể dục đốt pháo hoa, thuận tiện ăn bữa khuya, thời điểm về đến nhà đã là rạng sáng hai giờ.

“Ba mẹ cùng anh trai ngủ ngon, con lên ngủ trước.” Tôn Diễm Diễm có chút mệt nhọc, về đến nhà chúc cả nhà ngủ ngon xong liền chạy lên lầu.

Rửa mặt sạch sẽ, thời điểm tiến vào trong ổ chăn đã là rạng sáng hai giờ rưỡi.

Nằm trong ổ chăn, cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Thẩm Niệm Thẩm:【A Niệm, anh ngủ chưa?】

Cơ hồ chỉ cách một giây sau, Thẩm Niệm Thẩm lập tức hồi đáp:【Chưa.】

Tôn Diễm Diễm cong cong mắt cười, ngón tay chọc trên màn hình:【Anh trả lời thật nhanh.】

Vừa rồi Tôn Diễm Diễm nói muốn cùng người nhà ra bên ngoài đốt pháo hoa, lúc tối lại kêu anh nhắn tin, vì thế Thẩm Niệm Thẩm liền cầm di động chờ từ 12 giờ đến 2 giờ rưỡi.

Thắm Niệm Thâm【Chơi có vui không?】

Tôn Diễm Diễm【Rất vui. Đúng rồi, ba mẹ anh hôm nay có trở về không?】

Lần trước Tôn Diễm Diễm đến nhà Thắm Niệm Thâm chỉ thấy mỗi mình bà ngoại anh, sau đó cô có hỏi qua ba mẹ anh ở đâu, Thắm Niệm Thâm nói là ở rất xa, cô liền nghĩ có thể là ở bên ngoài đi làm, năm nay đón Tết Nguyên Đán cho nên thuận tiện hỏi một chút.

Ở đầu kia điện thoại Thắm Niệm Thâm nửa dựa vào giường nhắn tin cho Tôn Diễm Diễm, đột nhiên thấy cô hỏi ba mẹ của mình, đồng tử đột nhiên co rụt lại, trái tim giống như bị thứ gì đâm vào.

Tôn Diễm Diễm gửi tin nhắn qua nửa ngày không thấy đáp, cô đợi một lát liền gọi video cho Thắm Niệm Thâm.

Tiếng chuông vang lên vài tiếng, rốt cuộc cũng chuyển được.

Tôn Diễm Diễm từ trong ổ chăn ngồi dậy, đặt cái gối dựa ra sau lưng.

Cô mặc một cái váy ngủ ngắn tay, Thắm Niệm Thâm thấy cô mặc ít như vậy không khỏi nhũn mảy, “Sao lại mặc ít vậy?”

Tôn Diễm Diễm cười nói: “Không lạnh, có máy sưởi mà.”

Thắm Niệm Thâm ngây người, lúc này mới đột nhiên phản ứng lại, anh mím môi không nói gì.

“Sao anh còn chưa ngủ, đã trễ lắm rồi.”

Thắm Niệm Thâm nói: “Không ngủ được, chờ em.”

Tôn Diễm Diễm vui vẻ cười, nhỏ giọng hỏi: “Bà ngoại đâu? Ngủ rồi sao?”

“Ngủ sớm.”

“Đúng rồi, ba mẹ anh có về không?” Tôn Diễm Diễm hỏi.

Yết hầu Thắm Niệm Thâm đột nhiên trướng đau, tiếng nói khô khốc: “Không có.”

“A...” Cách video, Tôn Diễm Diễm phát hiện Thắm Niệm Thâm hình như có chút không vui, đoán anh hẳn là nhớ ba mẹ, nhỏ giọng an ủi anh, “Thắm Niệm Thâm anh đừng khổ sở, kỳ nghỉ Nguyên Đán rất ngắn, đến thời điểm ăn tết bọn họ khẳng định sẽ trở về mà.”

Thắm Niệm Thâm đôi mắt bỗng nhiên ửng đỏ, anh nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đầu kia video đột nhiên an tĩnh, sườn mặt Thắm Niệm Thâm đối diện với cô. Tôn Diễm Diễm không nhìn thấy mặt anh, nhưng cô thấy Thắm Niệm Thâm vẫn luôn nghiêng đầu nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, không biết vì sao cô lại cảm thấy Thắm Niệm Thâm đang khóc.

Cô đột nhiên rất đau lòng, thanh âm nhẹ nhàng an ủi anh, “Thắm Niệm Thâm, anh đừng thương tâm, ngày mai em tới chỗ anh được không?”

Thắm Niệm Thâm trầm mặc một lát rốt cuộc cũng quay đầu, đôi mắt có chút đỏ lên nhìn Tôn Diễm Diễm nói: “Không cần, khó có được kỳ nghỉ tết, em nên ở bên người nhà.”

Tôn Diễm Diễm thấy đôi mắt Thắm Niệm Thâm có chút phấp hờng, đặc biệt tự trách, “Đều tại em không tốt, em không nên hỏi...”

“Không có liên quan đến em.” Thắm Niệm Thâm thanh âm có chút khàn khàn, yết hầu giống như bị lửa thiêu, anh chịu đựng cơn khó chịu mà nói với Tôn Diễm Diễm: “Muộn rồi, em ngủ sớm một chút, đừng thức khuya.”

Tôn Diễm Diễm rất ít khi nhìn thấy bộ dạng như vậy của Thắm Niệm Thâm, nếu không phải thật sự quá muộn thì cô thật sự hận không thể ngay lập tức bay đến chỗ anh.

Thắm Niệm Thâm thấy Tôn Diễm Diễm không nói liền tức khắc tự trách, anh không nên để cô nhìn thấy mặt trái cảm xúc này.

Anh nỗ lực nở một nụ cười, ôn nhu dỗ dành cô, “Được rồi, anh thật sự không sao. Ngoan nào, đi ngủ sớm một chút, bằng không ngày mai lại biến thành gấu trúc.”

Tôn Diễm Diễm cắn cắn môi, “Ngày mai em tới tìm anh.”

“Không cần.”

Tuy rằng Thắm Niệm Thâm không cho cô đi tìm anh, nhưng sáng sớm ngày hôm sau Tôn Diễm Diễm liền ra khỏi cửa. Cô một đường ngồi xe đến nhà Thắm Niệm Thâm, đến nơi đã là 8 giờ rưỡi sáng.

Đứng ở cửa gỗ gõ, bên trong truyền đến thanh âm của bà ngoại, “Tới đây.”

Tôn Diễm Diễm đứng đợi một lát, cửa nhà liền từ bên trong mở ra.

Bà ngoại thấy Tôn Diễm Diễm, tức khắc vẻ mặt kinh hãi, “Là Diễm Diễm à, sao cháu lại tới đây?”

Tôn Diễm Diễm cười, “Bà ngoại năm mới tốt lành, thân thể có khỏe không?”

“Khỏe khỏe khỏe, rất khỏe, mau vào nhà đi.” Bà lão tới hôm qua còn hỏi đến Tôn Diễm Diễm hôm nay liền được nhìn thấy, cao hứng mà dắt Tôn Diễm Diễm vào nhà, “Bên ngoài rất lạnh, mau vào đây sưởi ấm đi.”

Tôn Diễm Diễm cong môi cười, “Không lạnh bà ngoại.” Cô liếc mắt nhìn trong phòng một cái, hỏi: “A Niệm đâu rồi ạ?”

Bà ngoại cao hứng trả lời: “Ở phòng bếp nấu bữa sáng.” Nói xong liền kêu anh, Tôn Diễm Diễm vội ngăn bà lão, nói: “Đừng kêu đừng kêu, con tự vào.”

Thời điểm Tôn Diễm Diễm đến phòng bếp, Thẩm Niệm Thâm đứng ở trước bếp nấu đồ ăn mà đưa lưng về phía cô.

Tôn Diễm Diễm đôi mắt cong cong, nhón chân nhẹ nhàng đi vào, sau đó đột nhiên ôm chặt lấy anh từ phía sau, hô lên: “Surprise!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm thân thể cứng đờ, quay đầu lại liền thấy Tôn Diễm Diễm đứng ở phía sau đang cười khanh khách nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Sao lại tới đây? Không phải đã nói không tới sao?"

Tôn Diễm Diễm cong cong mi mắt, nói: "Em muốn tới mà, em nhớ anh."

Hai tay cô ôm eo Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh.

Hai người nhìn nhau một lát, Thẩm Niệm Thâm rút cuộc cũng cười đáp lại, giơ tay xoa xoa đầu cô, "Ăn cơm chưa?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, "Chưa ăn."

Cô ra cửa từ sáng sớm, mẹ còn chưa kịp làm bữa sáng, cô chờ không nổi liền chạy ra ngoài trước.

Thời điểm ra cửa còn nghe thấy mẹ ở phía sau cảm khái: Con gái trưởng thành rồi, không giữ được nữa.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: "Vậy ăn ở đây được không?"

Tôn Diễm Diễm vội gật đầu, "Đương nhiên!"

"Nhưng món ăn rất đơn giản, lát nữa nếu ăn không no anh dẫn em ra ngoài ăn."

"Không cần, ăn ở nhà là được rồi." Tôn Diễm Diễm ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu hướng về phía trước nhìn thoáng qua một cái, trong nồi nấu nấp rất thanh đạm

Thẩm Niệm Thâm nói: "Bà ngoại không ăn cay được, bình thường anh đều nấu đồ ăn tương đối thanh đạm cho bà."

Tôn Diễm Diễm cười, nói: "Dù sao đồ anh nấu em đều thích."

Thẩm Niệm Thâm làm cơm sáng, Tôn Diễm Diễm liền ngoan ngoãn ở bên cạnh đợi, hai người câu được câu không mà nói chuyện.

Bà lão ngồi bên ngoài phòng khách đột nhiên nghe thấy trong phòng bếp truyền đến tiếng cười của Tôn Diễm Diễm

Bà có chút tò mò, hai đứa nhỏ này đang nói chuyện gì mà vui đến vậy, vì thế bà liền từ trên sofa đứng dậy định đi đến phòng bếp xem thử.

Kết quả vừa mới đến cửa phòng bếp liền hoảng sợ, cháu ngoại nhà bà cư nhiên lại hôn cô bé nhà người ta!

Đứa cháu ngoại từ nhỏ đã không tiếp xúc với bất luận người con gái nào bây giờ lại hôn một cô bé, bà lão vừa khiếp sợ vừa kích động, đến độ tim đều muốn nhảy ra ngoài, sau đó lại sợ hai đứa nhỏ thấy bà thì xấu hổ nên liền chạy nhanh trốn sau vách tường.

Qua một lát bình phục lại tâm tình, bà mới lặng lẽ thò đầu ra khỏi vách tường.

Thẩm Niệm Thâm vừa rồi cũng chỉ là hôn lên trán Tôn Diễm Diễm một cái, lúc này hai người đang nói chuyện.

Thẩm Niệm Thâm đã nấu xong, anh đem mì trứng chia đều cho bà ngoại và Tôn Diễm Diễm.

"Sao anh lại không có." Tôn Diễm Diễm không chịu, chạy tới cầm một đôi đũa, sau đó gấp một nửa mì trứng trong chén sang cho Thẩm Niệm Thâm, "Hai chúng ta cùng nhau ăn."

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, trong mắt nổi lên một tầng ý cười ấm áp.

Thời điểm bụng thức ăn từ phòng bếp ra thì bà ngoại đã ngồi trên bàn com, bà lão cười tủm tỉm, sự vui vẻ hiện trên khuôn mặt không cách nào che dấu được.

"Mời bà ngoại ăn com!" Tôn Diễm Diễm giống như đang dâng vật quý hiếm, bụng chén mì từ phòng bếp ra cho bà ngoại, cao hứng mà đặt trước mặt bà.

Bà lão vội vàng kéo tay Tôn Diễm Diễm, nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Ngoan, ngoan quá, cháu cũng mau ngồi xuống ăn."

"Cảm ơn bà ngoại." Tôn Diễm Diễm mi mắt cong cong, lúc này mới ngồi vào vị trí bên cạnh.

Sau khi Tôn Diễm Diễm ngồi xuống, Thẩm Niệm Thâm đưa đũa cho cô, nhỏ giọng dặn dò, "Cẩn thận coi chừng nóng."

"Ừm, em biết rồi." Tôn Diễm Diễm ngoan ngoãn gật đầu nhận lấy đũa. Hai người ngồi vai sóng vai thập phần thân mật.

Bà lão ngồi ở đối diện nhìn hai người trẻ tuổi, càng nhìn đáy lòng càng thấy cao hứng, càng nhìn càng cảm thấy hai đứa nhỏ này thật xứng đôi.

Bà thật sự rất thích Tôn Diễm Diễm, mỗi lần thấy cô mặt mày hớn hờ thì người xung quanh cũng sẽ vui theo.

A Niệm nhà bà lúc nhỏ đã chịu khổ quá nhiều, khiến cho tính tình thay đổi, quanh năm suốt tháng rất ít lần có thể thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của nó, một cô bé như Diễm Diễm là thích hợp với nó nhất.

Nhìn hai đứa nhỏ thân mật, trên mặt bà lộ ra nụ cười vui mừng.

Thẩm Niệm Thâm vốn đang vui đầu ăn com lại cảm giác được có một ánh mắt dừng trên người mình, anh hơi nhấc mắt lên liền đối diện với đôi mắt đang cười của bà ngoại.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, hỏi: "Bà ngoại, bà không sao chứ?"

Anh vừa mở miệng, bà ngoại liền trừng mắt liếc anh một cái, "Cái đứa nhỏ này, tối hôm qua bà hỏi cháu với Diễm Diễm thế nào, sao cháu không nói chuyện hai đứa đang yêu đương cho bà biết?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Diễm Diễm ở bên cạnh nghe thấy thì nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh không nói cho bà ngoại sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Com nước xong, Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Diễm Diễm về phòng anh.

Vừa đóng cửa lại, quay đầu liền nhìn thấy Tôn Diễm Diễm gặt gao mím môi, thờ phỉ phỉ nhìn chằm chằm anh.

"Diễm Diễm..." Thẩm Niệm Thâm theo bản năng cầm tay Tôn Diễm Diễm, cô lại né tránh, nhìn chằm chằm anh hỏi: "Sao anh không nói với bà ngoại chuyện chúng ta yêu đương?"

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, một lúc lâu sau cũng không mở miệng.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm không đáp lời, trong lòng nảy lên một cỗ bất an, "Có phải anh muốn đổi ý không?"

"Không." Thẩm Niệm Thâm không chút do dự trả lời.

Tôn Diễm Diễm nghe xong lời này liền sững sờ vài giây, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, đi đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm ôm lấy anh, thân thể nhẹ nhàng dựa vào lòng ngực anh.

Thắm Niệm Thắm hai tay ôm nhuôm lấy cô, hai người cứ như vậy lẳng lặng mà ôm rất lâu.

Qua một lát Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên có chút cảm khái, nhỏ giọng nói: "Không biết vì sao có đôi khi em cảm thấy mình giống như không đoán ra được anh suy nghĩ cái gì, cảm giác giống như anh có rất nhiều bí mật."

Thắm Niệm Thắm nghe lời này, thân thể đột nhiên cứng đờ trong chớp mắt.

Tôn Diễm Diễm từ trong lòng ngực anh ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nhìn anh, "Anh không gạt em chuyện gì chứ?"

Thắm Niệm Thắm nhìn đôi mắt của cô, trầm mặc vài giây mới thấp giọng nói: "Không có."

Lúc này Tôn Diễm Diễm mới cười, "Vậy là tốt rồi." Dừng một chút, lại nghiêm túc nói: "Nhưng nếu anh có chuyện không vui nhất định phải nói với em, em có thể nghe anh nói hết, cũng có thể cùng anh chia sẻ, em thật sự không muốn thấy anh không vui."

Cô nhớ tới thời điểm tối qua gọi video với Thắm Niệm Thắm, anh nghiêng đầu nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ ước chừng vài phút, cô không biết lúc ấy anh đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô biết anh khẳng định rất không vui.

Tôn Diễm Diễm một phen an ủi lại giống như ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu vào lòng Thắm Niệm Thắm, anh nhìn không được ôm cô chặt hơn, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Diễm Diễm, cảm ơn em đã xuất hiện trong sinh mệnh của anh."

Lần đầu tiên anh cảm thấy thì ra nhân sinh cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu, mi mắt cong cong mà cười, "Em cũng cảm ơn anh."

Thắm Niệm Thắm nhìn nụ cười xinh đẹp của Tôn Diễm Diễm, cảm lòng không đậu mà cong môi dưới.

"Thắm Niệm Thắm, chúng ta tìm một chỗ đi chơi đi." Ngày hôm qua anh không vui, Tôn Diễm Diễm muốn mang anh đi thả lỏng tâm tình một chút.

"Đi đâu? Hôm nay là Nguyên Đán, phòng chừng khắp nơi đều rất nhiều người."

Tôn Diễm Diễm lặng lẽ cười một tiếng, "Em sớm đã chuẩn bị xong rồi! "

Nói xong liền cúi đầu lấy hai tờ giấy từ trong túi ra, "Tèn tén tén!"

Thắm Niệm Thắm không khỏi cười, cầm lên nhìn, "Khu nghỉ dưỡng Minh Nguyệt?"

"Đúng vậy!" Tôn Diễm Diễm hưng phấn nói: "Em nghe nói Minh Nguyệt ở dưới chân núi tuyết, chúng ta có thể đi lên núi xem cảnh tuyết, cực kỳ đẹp!"

Thắm Niệm Thắm chưa từng đi lên núi xem qua cảnh tuyết, nhưng vấn đề đầu tiên mà anh nghĩ đến là: "Trên núi sẽ rất lạnh đúng không? Em còn đang cảm mạo."

Tôn Diễm Diễm nói: "Không sợ! Em đã mặc rất dày!" Nói xong còn kéo kéo cổ áo lông vũ, "Anh xem, em mặc rất nhiều, bên trong còn có ba bộ quần áo đó!"

Tôn Diễm Diễm đêm qua đã nghĩ kỹ hôm nay muốn mang Thắm Niệm Thắm đến khu nghỉ dưỡng chơi, cho nên lúc sáng ra cửa đã mặc đặc biệt nhiều.

"Em còn mang theo mũ, khẩu trang, bao tay nữa." Nói xong, cô liền mở túi ra, bên trong quả thực có đồ giữ ấm, còn có kẹo sữa thảo trắng mà lần trước Thắm Niệm Thắm đã mua cho cô và một ít đồ ăn vặt.

Thắm Niệm Thắm nhìn không được cười, "Em đúng là đã sớm chuẩn bị xong xuôi rồi."

"Đúng vậy! Anh cũng mau thu dọn đồ đạc đi, một lát nữa chúng ta xuất phát." Tôn Diễm Diễm một bên nói một bên đẩy Thắm Niệm Thắm đến trước tủ quần áo.

Thắm Niệm Thắm bất đắc dĩ, quay đầu lại liền thấy Tôn Diễm Diễm đứng ở phía sau chớp chớp mắt nhìn anh, "Mau thay quần áo đi."

Thắm Niệm Thắm dờ khóc dờ cười, "Em ra ngoài trước đi."

Tôn Diễm Diễm sùng sốt vài giây sau mới phản ứng lại, cô hừ hừ, "Cũng không phải chưa từng nhìn qua."

Lần trước ở phòng nghỉ sau sân bóng rổ cô chính là đã thấy cả rồi, hừ.

Thắm Niệm Thắm không có biện pháp với cô, đành phải đỡ lấy bà vai cô đẩy người ra ngoài, "Ngoan nào, chờ bên ngoài, anh còn phải thay quần."

Tôn Diễm Diễm nghe thấy Thắm Niệm Thắm nói thay quần thì che miệng cười khanh khách, quay đầu lại nói: "Thắm Niệm Thắm, anh thẹn thùng à?"

Thắm Niệm Thắm duỗi tay búng lên trán cô đầy sùng nịch, cười nói: "Đừng ghêch."

Đẩy Tôn Diễm Diễm ra đến cửa, "Ngoan ngoan chờ anh."

Tôn Diễm Diễm đứng đến thẳng tắp, đột nhiên giơ tay chào theo nghi thức quân đội, "Tuân mệnh sư trưởng!"

Thắm Niệm Thâm: "... " Nha đầu này đang hát tuồng à?

Anh buồn cười mà lắc đầu, đóng cửa lại.

Thắm Niệm Thâm ở bên trong thay quần áo, Tôn Diễm Diễm vừa lúc ở bên ngoài gọi điện thoại cho người nhà nói hôm nay cô đến khu nghỉ dưỡng chơi.

Mẹ Tôn ở đầu kia điện thoại hỏi: "Đến khu nghỉ dưỡng à? Với ai vậy? Có phải là cùng bạn trai không?"

Tôn Diễm Diễm gật đầu, "Đúng vậy, tụi con muốn xem cảnh tuyết trên núi. Ngày hôm qua con thấy trong phòng anh trai có hai tấm vé, anh ấy không cần thì con lấy nha."

"Xem cảnh tuyết? Có phải muốn qua đêm không?"

Tôn Diễm Diễm thành thật nói: "Hắn là muốn ạ."

Mẹ Tôn ngừng lại vài giây, sau đó mới nói: "Lần đầu tiên con ra ngoài chơi với thằng bé nhớ phải chú ý đúng mực nha, dù sao hai đứa chỉ mới quen nhau không bao lâu, mẹ tin tưởng con."

"Con biết rồi mà." Tôn Diễm Diễm nhe cười, nghĩ thầm A Niệm nhà cô ngây thơ như vậy, một người vì thay một cái quần mà đuổi cô ra ngoài, mẹ suy nghĩ nhiều rồi.

"Được rồi, buổi tối mẹ gọi điện cho con."

"Vâng." Dừng một chút, lại vội nói: "Mẹ, mẹ đừng nói với anh nha, anh ấy lại nhiều chuyện nữa."

Mẹ Tôn che miệng cười, "Biết rồi."

Thắm Niệm Thâm rất nhanh đã thay xong quần áo đi ra, trong tay xách theo một cái cặp sách màu đen cùng với cái màu hồng nhạt của Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm đang ngồi trên sofa nói chuyện với bà ngoại.

Thấy cháu ngoại ra tới, bà ngoại ngẩng đầu cười, "Diễm Diễm nói hai đứa muốn đến khu nghỉ dưỡng chơi, cháu phải chiều cố Diễm Diễm thật tốt đó."

Thắm Niệm Thâm gật đầu, "Dạ."

Nói xong liền đặt hai cái cặp sách lên sofa, anh mở cái cặp màu hồng nhạt của Tôn Diễm Diễm, từ bên trong cầm ra mũ cùng khăn quàng cổ, "Lại đây mang lên."

Tôn Diễm Diễm từ trên sofa đứng dậy, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Thắm Niệm Thâm.

Chiếc mũ len màu hồng nhạt rất đáng yêu, hai bên còn có hai cục bông rũ xúng.

Thắm Niệm Thâm đội lên giúp cô, lại lấy khăn quàng cổ tí mi quần vài vòng, sau đó là đến bao tay, "Đưa tay cho anh."

Tôn Diễm Diễm ngoan ngoãn vươn tay, khoe miệng cong cong.

Thắm Niệm Thâm cúi đầu nghiêm túc đeo vào cho cô, sau đó mới nói với ngoại: "Bà ngoại, có khả năng buổi tối con mới trở về, bà ở nhà phải cẩn thận đấy."

Tôn Diễm Diễm lúi kẻo anh, nói: "Buổi tối cũng chưa về đâu, em muốn ở trên núi qua đêm."

Thắm Niệm Thâm: "... "

Từ nội thành đến khu nghỉ dưỡng Minh Nguyệt tốn mất hai giờ đi xe, tới nơi cũng đã gần 12 giờ trưa.

Ngoại trừ vé vào cửa khu nghỉ dưỡng Tôn Diễm Diễm còn thuận tay lấy từ chỗ anh trai một tấm vé vào cửa khách sạn, sau khi tới nơi thì trực tiếp lôi kéo Thắm Niệm Thâm vào ở.

Thắm Niệm Thâm lấy chứng minh thư ra, "Hai gian phòng."

Tôn Diễm Diễm tròn tròn mắt, "Cái gì mà hai gian phòng, một gian phòng!"

Nói xong liền lấy chứng minh thư của mình ra, cường điệu nói lại lần nữa với người đứng ở quầy, "Chị gái, một gian phòng."

Thẩm Niệm Thâm "... Tôn Diễm Diễm."

Tôn Diễm Diễm mím môi, "Em không muốn ngủ một mình!"

Thẩm Niệm Thâm "..."

Tôn Diễm Diễm bám vào cánh tay anh, thanh âm mềm mại cùng đôi mắt trông mong nhìn Thẩm Niệm Thâm làm nũng, "Em rất sợ, em muốn ngủ với anh không được sao?"

Thẩm Niệm Thâm gỡ tay xoa xoa ấn đường, sau đó nói với người ở quầy: "Phòng tiêu chuẩn, loại hai giường."

Tôn Diễm Diễm "..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đặc biệt cường điệu muốn hai chiếc giường, mấy chị gái trước quầy tiếp tân đều không nhịn được cười.

Tôn Diễm Diễm ai oán, đột nhiên cảm thấy mình giống như sói xám còn Thẩm Niệm Thâm lại là tiểu bạch thỏ. Cô là muốn ăn anh sao?

Tức giận!

Cầm chìa khóa phòng, thời điểm Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại đất Tôn Diễm Diễm, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm "..."

Khách sạn mà Tôn Diễm Diễm đặt là khách sạn tốt nhất trong làng du lịch, tầm nhìn của phòng bọn họ vừa vặn lại không tệ. Mới vừa đẩy cửa vào, liếc mắt một cái liền trông thấy ngoài cửa sổ mặt tuyết trắng xóa.

Tôn Diễm Diễm kích động ném Thẩm Niệm Thâm sang một bên mà chạy vào trong.

Cửa ban công mở ra, gió lạnh rào rạt thổi tới, gió lạnh thổi vào khuôn mặt lộ ra bên ngoài của Tôn Diễm Diễm tựa như bị con dao nhỏ cắt qua. Cô vội vàng che mặt, ghé người vào lan can ban công, "Thẩm Niệm Thâm anh mau đến xem đi, thật xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm ném hai cái balo lên xô pha sau đó mới đi ra ngoài.

Khách sạn vừa vặn cách núi tuyết ở đằng xa một khoảng cách thật tốt, liếc mắt một cái là nhìn thấy một dãy phủ tuyết trắng tinh khôi, thập phần chấn động.

Tôn Diễm Diễm ghé vào ban công cao hứng nói: "Phòng chúng ta có thể thấy toàn cảnh núi Minh Nguyệt mà không cần đi ra ngoài."

Nói xong cô quay đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm: "Hay là chúng ta ở lại khách sạn, lát nữa kêu quầy tiếp tân mang đồ ăn tới."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên đôi má bị thổi đến hồng của Tôn Diễm Diễm, hai tay áp vào má cô, "Lạnh không?"

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm nói: "Vẫn ổn."

"Vào thôi." Thẩm Niệm Thâm nói xong thì nắm tay Tôn Diễm Diễm đi vào phòng.

Trong phòng có máy sưởi ở kế bên cửa ban công, nhảy mắt liền ấm áp.

Tôn Diễm Diễm gỡ mũ và bao tay sau đó cởi chiếc áo lông vũ ra, cô đi vài bước đến giường rồi tùy tiện nằm xuống, "Mệt mỏi quá đi."

Ngồi hai giờ xe, ít nhiều gì cũng có chút mệt mỏi.

"Nghỉ ngơi một lát trước đi." Thẩm Niệm Thâm ngồi trên xô pha, lấy một quyển sách từ trong cặp ra.

Tôn Diễm Diễm nằm trên giường, nhàm chán hỏi: “Thắm Niệm Thâm, anh có từng quen với cô gái nào khác chưa?”

Thắm Niệm Thâm nhú mày, ngược mắt nói: “Em không có việc gì à?”

Tôn Diễm Diễm sững sốt vài giây, ngay sau đó nhớ tới, cười khanh khách nói, “Em quên mất, trước kia anh chưa từng tiếp xúc với nữ sinh.”

Thắm Niệm Thâm “...”

Nghĩ ngợi một lúc, Tôn Diễm Diễm đột nhiên trở mình ghé vào trên giường, hai tay chống cằm cười tùm tùm nhìn Thắm Niệm Thâm, đột nhiên hỏi: “Buổi tối anh thật muốn cùng em ngủ hai giường à?”

Thắm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, đôi mắt nhìn sách, đầu cũng không nâng.

Tôn Diễm Diễm cười, nói: “Thắm Niệm Thâm, anh thật ngây thơ.”

Thắm Niệm Thâm “...”

“Nhưng mà em thích.” Tôn Diễm Diễm vui vẻ lăn trên giường một cái, rồi sau đó lại khởi động nửa người trên, “Thắm Niệm Thâm, em đói bụng, chúng ta kêu đồ ăn đi.”

Thắm Niệm Thâm lúc này mới ngẩng đầu, hỏi: “Ăn cái gì?”

Tôn Diễm Diễm nói: “Anh lấy cái quyển màu đen trên bàn trà lại đây.”

Thắm Niệm Thâm lúc này mới phát hiện trên bàn có hai quyển sổ da màu đen. Anh thuận tay mở một quyển, là vật dụng linh tinh hàng ngày, quyển còn lại thì là thực đơn.

Anh tới cầm lấy đưa cho Tôn Diễm Diễm. Cô ghé vào trên giường, hai chân sau gập lên thật cao, một tay chống cằm một tay mở thực đơn.

Tôn Diễm Diễm lật vài tờ liền chọn hai phần bò bít tết, sau đó lại tùy ý chọn thêm vài món nữa mới ngẩng đầu nói: “Chúng ta có nên uống chút rượu không?”

Thắm Niệm Thâm: “Không cần.”

Tôn Diễm Diễm nhếch miệng lên, không vui hỏi: “Vì sao?”

Thắm Niệm Thâm “...”

Ai biết nha đầu này có uống say hay không?

Ai biết sau khi cô uống say sẽ làm cái gì?

Thắm Niệm Thâm không cho uống rượu làm Tôn Diễm Diễm đành phải từ bỏ, gọi điện thoại cho quầy tiếp tân để gọi món, sau đó tiếp tục nhàm chán lướt qua lần lại trên giường.

Thắm Niệm Thâm lấy quyển thực đơn đặt lại trên bàn trà, thuận tay lật xem những món Tôn Diễm Diễm vừa mới gọi, nhìn chăm chăm giá cả thật lâu mới ngẩng đầu hỏi một câu, “Tiền com là tính riêng sao?”

Vài món ăn thêm mà Tôn Diễm Diễm vừa mới gọi có giá gần tới bảy trăm.

“Ừm, là...” Tôn Diễm Diễm đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng một chút, vội vàng ngồi dậy từ trên giường, “Nhưng mà không sao, em có phiếu com, miễn phí!”

Thắm Niệm Thâm nâng mắt nhìn chăm chăm cô thật lâu không nói gì, ánh mắt đen nhánh phảng phất muốn đem cô nhìn thấu.

Tôn Diễm Diễm nhìn đôi mắt Thắm Niệm Thâm, bỗng nhiên có chút chột dạ.

Cô xuống giường đi đến bên người Thắm Niệm Thâm mà ngồi xuống, nắm lấy cánh tay anh, đôi mắt rất nghiêm túc nhìn anh.

“Thật sự mà, em không có lừa anh đâu.”

Thắm Niệm Thâm nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, giờ tay giúp cô vén tóc ra sau tai, trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng nói: “Tôn Diễm Diễm, ở bên cạnh anh không mệt sao?”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người.

“Anh... anh đang nói cái gì vậy, em không mệt.” Nói xong, lại cong mắt cười rộ lên, “Ồ bên cạnh anh, mỗi ngày em đều rất vui vẻ.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, từng chữ một nói: “Sợ anh không vui, phải vì anh mà tiết kiệm tiền, còn phải giữ lòng tự tôn của anh. Tôn Diễm Diễm, em không một sao?”

Tôn Diễm Diễm nghe thấy lời này đột nhiên sợ tới mức ngực phát run, trên mặt mang theo bất an, “A Niệm, anh... anh có ý gì...”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, không nói gì.

Tôn Diễm Diễm đột nhiên rất sợ, cô nhào vào trong lòng ngực anh, dùng sức ôm lấy anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh sẽ không phải là không muốn ở bên em nữa chứ? Đừng mà! Em sẽ không đi!”

Thẩm Niệm Thâm ôm lại cô, môi nhẹ nhàng hôn lên đầu cô, “Không, anh làm sao bỏ được.”

Tim Tôn Diễm Diễm run lên, từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, “Rõ ràng biết em đi theo anh sẽ chịu ủy khuất, rõ ràng biết em sẽ vất vả nhưng vẫn là ích kỷ mà muốn chiếm hữu em.”

Luyến tiếc buông tay, cũng sẽ không buông tay.

Tầm mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở trên môi Tôn Diễm Diễm, nhìn không được cúi đầu nhẹ nhàng phủ lên.

Trong lòng Tôn Diễm Diễm bỗng nhiên nhảy dựng, cứng đờ người ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm, đến động cũng không dám động.

Nụ hôn ôn nhu kéo dài trong chốc lát rồi nhẹ nhàng buông ra.

Tôn Diễm Diễm chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Anh nhìn cô, ánh mắt kia phá lệ nghiêm túc, thanh âm được đè thấp bật ra khỏi miệng, phảng phất giống một lời thề: “Tôn Diễm Diễm, anh sẽ nỗ lực khiến mọi ngày của em đều an lành.”

Tôn Diễm Diễm nghe thấy lời này tức khắc liền cười, cô vui vẻ ngồi lên đùi đối phương rồi vòng hai tay ôm lấy cổ anh, “Em biết mà, A Niệm nhà em lợi hại nhất.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt tươi cười của Tôn Diễm Diễm, rốt cuộc cũng cười, lại cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Tôn Diễm Diễm cười đến cong khoeo mắt, đẩy Thẩm Niệm Thâm dựa sát vào sofa, chủ động hôn lên môi anh.

Cô nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, giống như cảm thấy không đủ, lại cúi đầu hôn anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm nhìn không được cười, bế cô lên.

Hai chân Tôn Diễm Diễm theo bản năng kẹp lấy eo Thẩm Niệm Thâm, hai tay gắt gao ôm lấy cổ anh.

Thẩm Niệm Thâm nâng cô lên, đi về hướng mép giường.

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm nhìn anh, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Bạn trai của em sao lại đẹp trai như vậy? Ánh mắt của em thật tốt quá đi, ôi, ánh mắt sao lại tốt như vậy chứ.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Em đây là khen anh hay là khen chính mình?”

Tôn Diễm Diễm cười hì hì: “Ánh mắt của anh cũng rất tốt, tìm được một tiểu khả ái xinh đẹp như em.”

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ liền cười sùng nịch.

“Ừm, tiểu khả ái xinh đẹp.”

Anh đặt Tôn Diễm Diễm lên giường sau đó giờ tay cởi quần áo, muốn đi tắm rửa một cái.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm cởi quần áo, đôi mắt chớp chớp, “A Niệm, anh muốn làm gì?”

Thẩm Niệm Thâm ném chiếc áo lông vũ vừa cởi ra lên chiếc sofa bên cạnh, thấy Tôn Diễm Diễm không hề chớp mắt mà nhìn anh, tự nhiên nổi lên một chút tâm tư trêu đùa.

Anh bỗng nhiên giờ tay, cởi hai cúc trên chiếc áo sơ mi trắng, lúc cúi người đem môi cơ hồ muốn dán lên môi Tôn Diễm Diễm. Phát ra loại ánh mắt ái muội mà khoe miệng hơi cong, tiếng nói của Thẩm Niệm Thâm trầm thấp mang theo một tia ý cười không thể che dấu: “Em nói xem?”

Chiếc áo sơ mi của Thẩm Niệm Thâm đã cởi bỏ hai cúc, lộ ra một cảm giác cấm dục, hầu kết gọi cảm hơi hơi động.

Tôn Diễm Diễm hoàn toàn bị Thâm Niệm Thâm mê hoặc, vẽ hoa si đầy mặt mà nhìn anh, “A Niệm, anh mặc áo sơ mi trắng thật là gọi cảm nha.”

Nói xong còn ôm lấy anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh một cái, lại cười hì hì hỏi: “A Niệm, anh là muốn em giúp anh cởi quần áo sao?”

Thâm Niệm Thâm: “...”

Nguyên bản chỉ là muốn đùa với nha đầu này, nhưng mà hiện tại anh lại là người bị đùa giỡn sao???

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Editor: Tiểu Hy.

Beta: Seen Me.

Sau khi ăn trưa trong phòng, Tôn Diễm Diễm khoác áo lông vũ rồi mở cửa chạy ra ban công.

Bên ngoài gió lớn tuyết dày, gió lạnh thổi phàn phật bên tai. Tôn Diễm Diễm ghé vào lan can xem tuyết, tâm tình rất tốt, trong miệng còn khẽ ngân nga.

Thâm Niệm Thâm đem mũ tới cho cô, đứng ở phía sau giúp cô đội lên, hỏi: “Muốn ra ngoài đi dạo không?”

Bên ngoài tuyết trắng xóa, trên mặt đất là lớp tuyết thật dày, Tôn Diễm Diễm có chút muốn ra ngoài dẫm tuyết, vì thế quay đầu lại vui vẻ nói: “Muốn.”

“Đi thôi.” Thâm Niệm Thâm kéo cô vào trong phòng, kéo lại cái áo lông vũ trên người Tôn Diễm Diễm cho thật kín, trang bị đầy đủ mũ, khăn quàng cổ cùng bao tay và khẩu trang mới nắm tay dắt cô ra cửa.

Kết quả bên ngoài thật sự quá lạnh, không hổ là ở trên núi, độ ẩm hoàn toàn khác với trong thành thị. Tôn Diễm Diễm chạy một vòng trên nền tuyết, chân lạnh đến đông cứng lại, nhanh chóng kéo Thâm Niệm Thâm trở về.

Lúc về phòng cô lập tức cởi giày cuộn tròn tiến vào trong chăn, chân dường như đã biến thành một khối băng.

Máy sưởi dần dần làm căn phòng trở nên ấm lên, song chân cũng dần lấy lại độ ẩm.

Thâm Niệm Thâm đi đến cửa hàng tiện lợi mua một cái chậu rửa chân mới, trở về nấu cho Tôn Diễm Diễm một chậu nước ấm, sau đó đem đến mép giường, cong người lôi chân Tôn Diễm Diễm từ trong chăn ra, “Ngâm một lát đi.”

Một bên nói một bên giúp Tôn Diễm Diễm cởi vớ ra, theo bản năng sờ sờ chân cô, tức khắc nhú mảy, “Sao lại lạnh như vậy?”

Tôn Diễm Diễm nói: “Vào mùa đông em rất dễ bị lạnh chân.”

Thâm Niệm Thâm ngược mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó mang chân cô ngâm vào chậu. Dòng nước ấm áp chảy quanh chân cô, Tôn Diễm Diễm thoải mái đến nheo đôi mắt lại, “Thật thoải mái.”

Thâm Niệm Thâm ngồi xổm trên mặt đất, “Thoải mái vậy sao?”

Tôn Diễm Diễm cong cong mi mắt, nhìn chằm chằm Thâm Niệm Thâm mà cười, “Thâm Niệm Thâm, anh thật tốt.”

Thâm Niệm Thâm ngây ngốc, ngay sau đó liền buông ra, “Tự mình ngâm một lát đi.”

Nói xong liền đứng lên, đi đến trước sofa, cầm lấy sách ở trên bàn trà.

Tôn Diễm Diễm ngồi ở cuối giường ngâm chân, đối diện với Thâm Niệm Thâm. Lúc thấy anh đọc sách, cô hỏi: “Anh đang đọc sách ôn thi cuối kỳ sao?”

Thâm Niệm Thâm không ngẩng đầu, ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Diễm Diễm nghĩ ngợi, lại hỏi: “Học bổng một năm được bao nhiêu tiền?”

Thâm Niệm Thâm: “Tám ngàn.”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Tôn Diễm Diễm đột nhiên cảm thấy Thẩm Niệm Thâm thật vất vả, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, lén lút gỡ nó xuống.

Cô không hề quấy rầy anh, tự mình an tĩnh ngồi kia ngâm chân. Trong phòng an an tĩnh tĩnh, không có một chút tiếng vang.

Tôn Diễm Diễm ngâm một lát thì nước cũng lạnh dần, cô rút chân ra rồi tìm khăn lông để lau.

Thẩm Niệm Thâm cảm tới một cái khăn, cúi đầu ngồi xỏm trước mặt Tôn Diễm Diễm lau khô chân cho cô.

Chân ngâm trong nước ấm một thời gian rồi cuộc cũng không còn lạnh nữa.

“Vào trong chăn cho ấm.” Thẩm Niệm Thâm thả chân cô ra, sau đó bung chậu đến phòng tắm đem nước đổ đi.

Lúc đi ra Tôn Diễm Diễm đã an phận ở trong chăn, thân thể trùm kín mít chỉ lộ ra đôi mắt to tròn đen nhánh, không chớp mà nhìn anh chằm chằm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô một cái, khóe miệng hơi hơi gợi lên ý cười.

Anh đi tới khom người sờ sờ đầu cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ một lát đi.”

Tôn Diễm Diễm nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh có muốn ngủ một lát không?”

“Một lát nữa, em ngủ trước đi.”

Tôn Diễm Diễm biết Thẩm Niệm Thâm còn muốn ôn bài liền không quấy rầy anh nữa, nhẹ nhàng gật đầu.

Máy sưởi trong phòng ấm áp khiến người ta mơ màng muốn ngủ, Tôn Diễm Diễm nằm trong chăn một lát hai mắt liền díp lại.

Một giấc ngủ kéo dài tận năm tiếng, thời điểm tỉnh lại phát hiện có ánh đèn mờ mờ sáng lên trong phòng. Cô dụi dụi mắt, theo bản năng nhìn ra ngoài ban công, liền phát hiện trời đã tối.

Cô từ trên giường ngồi dậy, phát hiện Thẩm Niệm Thâm còn đang ngồi đọc sách trên sô pha.

Tôn Diễm Diễm mơ mơ màng màng xuống giường, đi đến chỗ bên cạnh Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống. Cô vừa nhắm mắt vừa ôm lấy cánh tay anh, nghiêng đầu dựa trên vai anh.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt nổi lên một tầng ôn nhu ý cười, thanh âm nhẹ nhàng, “Không ngủ nữa à?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu.

Thẩm Niệm Thâm: “Đói bụng chưa? Muốn ăn gì không?”

Tôn Diễm Diễm vừa mới rời giường, thanh âm có chút mơ màng, nhỏ giọng nói: “Không đói bụng, lúc trưa ăn nhiều rồi.”

Ngồi ôm Thẩm Niệm Thâm một lát, cơn buồn ngủ đã phần nào vơi bớt, Tôn Diễm Diễm đứng dậy đi đến phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Thời điểm đi ra, phát hiện Thẩm Niệm Thâm đã cất sách, cô có chút kinh ngạc, “Anh không xem nữa à?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, nói: “Ồ với em một lát.”

Dừng một chút rồi lại hỏi: “Hiện tại em muốn làm gì?”

Ánh mắt Tôn Diễm Diễm sáng lên, “Làm gì cũng được ư?”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Tôn Diễm Diễm chạy đi lấy một bộ bài poker tới.

Hai người ngồi trên tấm thảm nhung màu trắng, Tôn Diễm Diễm chia bài, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười không ngớt, “Tối nay em định chơi bài với anh sao?”

Động tác chia bài của Tôn Diễm Diễm dừng một chút, ngẩng đầu nhìn anh, “Chẳng lẽ anh muốn làm chuyện gì khác sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Tôn Diễm Diễm chớp chớp đôi mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, sau đó đột nhiên tiến đến bên người anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh một cái, cong cong đôi mắt cười tủm tỉm nói: “Nếu anh muốn làm chuyện khác khác, em cũng rất tình nguyện nha.”

Thẩm Niệm Thâm cười xoa nhẹ đầu cô, “Đừng quậy.”

Vì thế lần đầu tiên hai người ở khách sạn liền cứ như vậy mà chơi bài cả đêm, kết quả là chơi hết mấy tiếng Tôn Diễm Diễm cũng không thắng được một ván. Cô tức giận đặt hết bài vào trong tay Thẩm Niệm Thâm, “Anh tự chơi đi! Em không chơi nữa!”

Nói xong liền đứng lên, đi về hướng mép giường.

Thẩm Niệm Thâm cười nhìn cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm giận dỗi, “Anh xấu lắm, không biết nhường em một chút nào.”

Thẩm Niệm Thâm oan uổng, “Không phải em nói anh đừng nhường em sao?”

Tôn Diễm Diễm ném một cái gối đầu qua hướng anh, “Anh ngốc chết mất Thẩm Niệm Thâm!”

Thật là không hiểu con gái một chút nào!

Thẩm Niệm Thâm bắt được gối, cười đứng lên đi đến chỗ Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm thấy anh đi tới liền xóc chân lên chui vào, trở mình cho anh một cái ót.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống bên mép giường, đôi tay chống ở hai bên thân thể Tôn Diễm Diễm, cúi người hôn xuống má cô, cười nhẹ hỏi: “Giận thật à?”

Tôn Diễm Diễm hừ hừ.

Bàn tay Thẩm Niệm Thâm tiến vào trong chăn, cầm lấy tay Tôn Diễm Diễm, thập phần nghiêm túc mà nói: “Anh sai rồi, về sau nhất định sẽ nhường em.”

Lúc này Tôn Diễm Diễm mới cao hứng, xoay người đối diện với Thẩm Niệm Thâm, “Thật sao?”

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, “Bảo đảm.”

Tôn Diễm Diễm cuối cùng cũng cười, nâng nâng cằm, nói: “Miễn cưỡng không giận anh nữa.”

Tôn Diễm Diễm cao hứng, đôi mắt sáng rực mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh buồn ngủ không?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Anh đi rửa mặt một chút rồi lập tức đi ngủ.”

Nói xong liền nhẹ nhẹ bẹo má Tôn Diễm Diễm, ôn nhu nói: “Em ngủ trước đi.”

Thẩm Niệm Thâm đến phòng tắm rửa mặt rồi thay một chiếc áo thun, sau khi đi ra liền trực tiếp đến bên giường của mình.

Tôn Diễm Diễm nghiêng người, không chớp mắt nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm tắt hết đèn trong phòng, chỉ chừa lại đèn hành lang mờ nhạt, phòng tức khắc trở nên tối tăm.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm nằm xuống mới phát hiện Tôn Diễm Diễm nhìn mình, nói: “Mau ngủ đi, ngày mai còn về trường học nữa.”

Trong bóng tối, Tôn Diễm Diễm chớp chớp đôi mắt, bỗng nhiên nói: “A Niệm, trong chăn em thật lạnh.”

Thẩm Niệm Thâm sùng sốt, “Lạnh sao? Đợi anh một chút.”

Anh nói xong liền đứng dậy, điều chỉnh máy sưởi trong phòng cao lên một chút, hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Tôn Diễm Diễm: “... Vẫn là có chút lạnh lạnh.” Dừng một chút, hỏi anh: “Chăn của anh có ấm không?”

Thẩm Niệm Thâm: “... Không, rất lạnh.”

Đôi mắt Tôn Diễm Diễm sáng rực, “Chúng ta đắp chung đi, đắp chung liền ấm áp.”

Thẩm Niệm Thâm rút cuộc cũng nhịn không được cười ra tiếng, “Tôn Diễm Diễm, em...”

Nửa câu sau chưa nói ra, hóa thành một nụ cười sùng sục: “Mau ngủ đi, đừng quậy.”

Nói xong anh liền nằm thẳng lại, nhắm mắt.

Trong bóng tối, Tôn Diễm Diễm cong cong đôi mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm thật lâu, sâu trong đáy lòng giống như bị thứ gì đó lấp đầy, hạnh phúc nói không nên lời.

Thật lâu sau cô mới nhắm hai mắt lại, lúc ngủ khoe miệng đều treo một nụ cười.

Ngày hôm sau phải về trường học, chín giờ sáng Tôn Diễm Diễm cùng Thẩm Niệm Thẩm phải bắt xe đi, ngồi gần ba tiếng đồng hồ mới về tới trường.

Đến nơi, Tôn Diễm Diễm liền có chút thấm mệt, cô dựa vào người Thẩm Niệm Thẩm.

Anh rũ mắt nhìn cô, cười nói: “Tôn Diễm Diễm, không có xương à?”

Tôn Diễm Diễm: “Không có nha.”

Thẩm Niệm Thẩm cười, dắt tay cô, “Đi ăn cơm trưa, ăn xong rồi về phòng nghỉ ngơi một chút.”

“Được.”

Thẩm Niệm Thẩm nắm tay Tôn Diễm Diễm chuẩn bị đi qua đường lớn, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, “Diễm Diễm.”

Tôn Diễm Diễm vừa mới từ trên xe xuống vốn còn có chút mơ màng, nghe thấy thanh âm này liền giật mình một cái. Cô quay đầu lại liền thấy anh trai đứng ở xa xa, trên người một thân tây trang màu đen, khí thế phá lệ bức người.

Ánh mắt Lâm Cảnh lướt qua người Thẩm Niệm Thẩm, cuối cùng dừng ở trên người Tôn Diễm Diễm, “Lại đây.”

Tôn Diễm Diễm cắn cắn môi, sau đó kéo Thẩm Niệm Thẩm đi qua, “Anh, đây là Thẩm Niệm Thẩm.”

Sau đó lại giới thiệu, “A Niệm, đây là anh trai của em.”

Thẩm Niệm Thẩm bình tĩnh nhìn Lâm Cảnh, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Tôn Diễm Diễm ngăn người, “A? Anh biết anh trai của em à?”

“Nhân vật truyền kỳ trong giới bất động sản, một trong mười người tài hiện nay, tất nhiên là biết.” Thẩm Niệm Thẩm ngữ khí bình đạm, không kiêu ngạo không siểm nịnh (nịnh nọt).

Ánh mắt Lâm Cảnh nặng nề đánh giá Thẩm Niệm Thẩm, hồi lâu không nói gì.

Không khí có chút kỳ quái, Tôn Diễm Diễm vội vàng đi qua giữ chặt cánh tay anh trai, “Anh, sao anh lại tới đây?”

Lâm Cảnh rũ mắt liếc nhìn cô một cái, nói: “Mẹ làm đồ ăn vặt cho em, anh tiện đường liền mang tới.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Lâm Cảnh lấy một túi đồ từ trong xe ra, Tôn Diễm Diễm nhanh chóng nhận lấy, cười tủm tỉm hỏi: “Anh, anh ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa.” Lâm Cảnh liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Sao, em muốn mời anh à?”

Tôn Diễm Diễm: “Đồ ăn ở trường chúng em kém lắm, anh ăn không quen đâu, anh vẫn nên về công ty ăn đi ạ.”

Nói xong liền vội vàng chạy tới giúp Lâm Cảnh mở cửa xe ra, cong cong mi mắt mà nói: “Mời anh lên xe.”

Lâm Cảnh: “...”

Lâm Cảnh lặng im một lát, ghé mắt nhìn Thẩm Niệm Thẩm, ánh mắt đen nhánh thâm thúy, tựa như muốn nhìn thấu người ở đối diện, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người lên xe.

Tôn Diễm Diễm vội vàng giúp anh trai đóng cửa xe lại, giơ túi đồ ăn trong tay lên, “Anh vất vả rồi.”

Lâm Cảnh liếc nhìn cô một cái, nói: “Cuối kỳ thi cho tốt, không được phép thi lại.”

Tôn Diễm Diễm lè lưỡi, “Em biết rồi.”

Lâm Cảnh lái xe rời đi, tựa như cố ý chạy tới đây một chuyến chỉ để đưa đồ ăn cho Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm nhìn bóng xe của anh trai rời đi, sau đó mới chạy về, cao hứng mà nắm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, chúng ta đi ăn com đi.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, không nói gì thêm, một tay giúp Tôn Diễm Diễm xách túi đồ ăn, “Đi thôi.”

Hai người đến quán com chiến gia đình mà bình thường hay đi, vẫn là gọi món com chiến trứng tiện nghi nhất.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, rốt cuộc vẫn là hỏi một câu, “Đó là anh trai ruột của em sao?”

Tôn Diễm Diễm tức khắc liền cười, “Trước kia bạn học cũng từng hỏi em, là anh ruột, nhưng anh trai theo họ mẹ, em theo họ ba.”

“Ừ.” Thẩm Niệm Thâm lên tiếng, tầm mắt nhìn về nơi khác, không nói thêm gì nữa.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm không nói lời nào, sợ anh có áp lực, vì thế chạy đến ngồi cạnh anh, kéo tay anh mà nghiêm túc nói: “Thẩm Niệm Thâm, anh đừng áp lực, tuy rằng anh trai của em có hơi lợi hại, nhưng anh cũng rất lợi hại mà, anh chính là thủ khoa bên khoa học tự nhiên, hơn nữa cái gì anh cũng biết, đầu óc thông minh như vậy, còn đẹp trai như vậy, khắp thiên hạ cũng không tìm ra một người khác giống anh.”

Ngữ khí của Tôn Diễm Diễm có chút kiêu ngạo, rất sùng bái mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, nhưng vẫn không nói gì.

Ăn trưa xong, Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Diễm Diễm về ký túc xá.

Tới cửa ký túc xá, Tôn Diễm Diễm đứng bất động ở chỗ đó, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, “Mau vào đi.”

Tôn Diễm Diễm kéo tay anh không buông, “Lát nữa anh muốn làm gì?”

“Đến thư viện.”

Tôn Diễm Diễm lập tức ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, nói: “Em đi cùng anh!”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, sờ sờ đầu cô, “Em vào nghỉ ngơi trước đi, nghỉ ngơi tốt rồi lại tới tìm anh.”

Tôn Diễm Diễm nghĩ ngợi, thời gian đi xe tới tới lui lui cũng khá dài, quả thật là có chút mệt, hơn nữa cô phải thay đồ mới được.

“Vậy được rồi, em vào trước, lát nữa sẽ tới tìm anh sau.”

Thẩm Niệm Thâm “Được.”

Lúc này Tôn Diễm Diễm mới buông anh ra, xoay người đi vào trong ký túc xá.

Đi được vài bước, cô bỗng dừng lại, dừng tầm hai giây thì chạy ngược lại.

Thẩm Niệm Thâm nhướn mày, cười hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm liếc mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó đột nhiên ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, nhón chân hôn lên môi anh một cái, sau đó nhanh chóng buông ra, quay đầu chạy vào trong ký túc xá.

Thẩm Niệm Thâm còn chưa kịp nói gì, trong nháy mắt nha đầu chơi xấu kia đã chạy mất hút.

Trên môi còn lưu lại độ ẩm và sự mềm mại, Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm hướng Tôn Diễm Diễm vừa rời đi, trong mắt hiện lên vài phần ý cười.

Đứng bên ngoài một lát, anh mới xoay người trở về.

Thẩm Niệm Thâm trở lại ký túc xá, chỉ có một mình Hứa Lệ ở trong phòng chơi game.

“Đã trở lại.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng rồi ném cặp sách lên bàn.

“Hai ngày nay đều ở nhà, không hẹn hò với Diễm Diễm sao?”

“Ngày hôm qua vừa đến núi Minh Nguyệt.” Thẩm Niệm Thâm lấy sách ở trong cặp ra, thuận miệng trả lời.

“Núi Minh Nguyệt?” Hứa Lệ sững sốt, đột nhiên quay đầu lại, “Không phải chứ? Khu nghỉ dưỡng núi Minh Nguyệt? Chính là cái nơi xa hoa, chi phí rất

cao kia?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng.

Hứa Lệ tức khắc nhăn mày, “A Niệm, cậu kiếm tiền không dễ dàng, đừng vì Điềm Điềm...”

“Cậu đoán xem vừa rồi tôi nhìn thấy ai.” Thẩm Niệm Thâm đột nhiên ngắt lời Hứa Lệ.

Hứa Lệ ngăn người, “Ai?”

“Lâm Cảnh.”

Hứa Lệ: “Lâm Cảnh nào?”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn chăm chăm hẳn thật sâu.

Hứa Lệ: “Không thể nào? Bất động sản Hằng Tịch, Lâm Cảnh?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, nói: “Anh ta là anh trai của Điềm Điềm.”

“Mẹ nó!” Hứa Lệ đột nhiên mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ, “Cậu đang đùa tôi phải không? Điềm Điềm là thiên kim của công ty bất động sản Hằng Tịch???”

Thẩm Niệm Thâm nhìn hẳn, không nói gì.

Hứa Lệ: “Không đúng, Điềm Điềm không phải họ Tôn sao? Sao anh trai của em ấy lại họ Lâm chứ?”

Thẩm Niệm Thâm: “Điềm Điềm theo họ ba, anh trai của cô ấy theo họ mẹ.”

“...” Hứa Lệ có chút choáng váng, sững sờ hơn nửa ngày cũng không nói nên lời.

Sau khi phản ứng lại, câu đầu tiên mở miệng lại là lo lắng, “A Niệm, cậu không sao chứ?”

Vốn cho rằng Tôn Điềm Điềm chỉ là nhà có điều kiện tốt thôi, hoàn toàn không nghĩ tới lại là thiên kim hào môn, thật sự một chút cũng không giống, hoàn toàn không có làm giả giống như thiên kim hào môn. Lúc trước Điềm Điềm còn ở câu lạc bộ trượt ván, còn cùng bọn họ đi ăn tiệm, cùng hẳn uống một lon bia năm đồng, cùng bọn họ đi ăn BBQ ở ven đường...

Nhưng nếu Điềm Điềm thật sự có gia thế bối cảnh hiển hách như vậy, nhà cô sẽ đồng ý cho cô ở bên A Niệm sao?

Hứa Lệ đột nhiên rất lo lắng cho Thẩm Niệm Thâm, thật cẩn thận hỏi anh, “Anh trai của em ấy không nói gì với cậu chứ?”

Thẩm Niệm Thâm: “Không.”

Anh lấy quần áo từ trong ngăn tủ rồi đến phòng tắm tắm rửa.

Một lát sau, Thẩm Niệm Thâm ra tới, Hứa Lệ vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, thấy Thẩm Niệm Thâm đi ra, theo bản năng hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Thẩm Niệm Thâm cầm vài quyển sách ở trên bàn, còn đem cả tập theo, nói: “Thư viện.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Hứa Lệ ngồi ở trên ghế, nhìn chăm chăm bóng dáng Thẩm Niệm Thâm hơn nửa ngày, trong lòng bỗng nhiên có chút không thông.

Trước kia hẳn cảm thấy A Niệm gặp được Điềm Điềm là phúc khí của cậu ấy, từ sau khi ở bên Điềm Điềm, cậu ấy rõ ràng đã vui vẻ hơn trước kia rất nhiều, thường thường thấy trên mặt cậu lộ ra nụ cười thực hạnh phúc.

Nhưng hiện tại hẳn lại có chút mâu thuẫn, cũng không biết A Niệm gặp được Điềm Điềm, đối với cậu ấy mà nói, đến tột cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu, cậu ấy là một người kiêu ngạo như vậy, không biết là phải chịu bao nhiêu áp lực tâm lý.

...

Tôn Điềm Điềm tắm rửa thay quần áo xong thì đi ra, Trình Đóa mở to đôi mắt, mặt đầy vẻ khiếp sợ, “Cậu nói cậu đi ra ngoài chơi với Thẩm Niệm Thâm, kết quả là anh ấy nói với quầy tiếp tân là muốn hai phòng???”

Tôn Điềm Điềm mặc áo lông xong, sau đó ngồi ở trên ghế mạng vớ, thở dài nói: “Cũng không sao, tớ nói với anh ấy tớ sợ, không muốn ngủ một mình, kết quả các cậu đoán xem, anh ấy nói cái gì?”

Mấy nữ sinh đồng thời lắc đầu, “Nói cái gì?”

Tôn Diễm Diễm buồn bã nói: “Anh ấy nói với người ta là muốn phòng tiêu chuẩn, còn đặc biệt nhấn mạnh là muốn loại phòng có hai giường.”

Nói xong, mấy nữ sinh tức khắc cười ầm lên.

Trình Đóa cười đến nghiêng ngã, nước mắt cũng chảy ra, hơn nửa ngày sau mới lau lau nước mắt, “Diễm Diễm, hỏi thật, A Niệm nhà cậu không phải là có vấn đề gì chứ? Chuyện này quả thực không bình thường nha.”

Đàn ông bình thường không phải là đều muốn ngủ cùng phòng với bạn gái, hơn nữa tốt nhất là ngủ chung một giường, phương diện kia gì gì đó đó sao...

“Cậu mới có vấn đề đấy, Hứa Lệ nhà cậu mới có vấn đề!”

Trình Đóa cười ha ha, “Không liên quan, Hứa Lệ kia cậu muốn nói sao thì tùy cậu.”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Tôn Diễm Diễm thay quần áo xong liền ôm quyển sách chạy tới thư viện.

Thời điểm đi vào, cô liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi ở vị trí sát cửa sổ.

Tôn Diễm Diễm lặng lẽ đi qua, từ sau lưng lấy hai tay che mắt anh lại, môi dán vào lỗ tai anh, nhỏ giọng hỏi: “Đoán xem em là ai?”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, kéo tay cô xuống, “Đừng quậy.”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, thuận thế ngồi ở bên cạnh anh, nhìn thoáng qua một đồng sách ở trên bàn, cô tùy tiện lật ra hai trang, sau đó đau đầu mà đóng lại, một đồng con số ký hiệu, quả thực không biết viết cái gì.

Thẩm Niệm Thâm cầm tay cô, thấp giọng nói: “Không mang bao tay sao, lạnh như vậy.”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: “Em quên mất.”

Thẩm Niệm Thâm nắm lấy bàn tay cô một lát, Tôn Diễm Diễm muốn rút tay ra, Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái.

Tôn Diễm Diễm nói: “Anh học đi, em không quấy rầy anh.”

Lòng bàn tay Tôn Diễm Diễm còn rất lạnh, Thẩm Niệm Thâm buông tay phải ra, tay trái chặt chẽ cầm lấy tay cô.

Anh một bên đọc sách, một bên giúp Tôn Diễm Diễm làm ấm tay.

Tôn Diễm Diễm ngồi ở bên cạnh, an tĩnh không phát ra tiếng, tầm mắt dừng ở bàn tay bị Thẩm Niệm Thâm nắm chặt, rũ đầu, cảm lòng không được mà cười.

Thẩm Niệm Thâm học rất nghiêm túc, Tôn Diễm Diễm không muốn quấy rầy hắn, liền yên lặng ngồi ở đối diện vẽ tranh.

Về một mạch cho đến 8 giờ tối, Tôn Diễm Diễm có chút đói bụng, ngẩng đầu, duỗi tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, bao lâu nữa mới xong?”

Thẩm Niệm Thâm từ trong sách ngẩng đầu lên, liền thấy Tôn Diễm Diễm đáng thương vô cùng mà nhìn anh, “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm chu miệng, nhỏ giọng nói: “Em đói.”

Thẩm Niệm Thâm sững sờ, theo bản năng cầm lấy di động xem giờ, thế mà đã hơn 8 giờ.

“Sao không nói sớm, anh quên mất.” Nói xong liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó nắm tay Tôn Diễm Diễm ra khỏi thư viện.

Tôn Diễm Diễm bị Thẩm Niệm Thâm kéo xuống lầu, cô chậm rì rì đi theo phía sau.

Đi được một lát, Thẩm Niệm Thâm rút cuộc cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt Tôn Diễm Diễm u oán nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, theo bản năng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm: “Đói.”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh biết, hiện tại anh đang dẫn em đi ăn cơm.”

Tôn Diễm Diễm dựa vào người anh, thanh âm mềm mại làm nũng, “Đói đến đi không nổi.”

Thẩm Niệm Thẩm “...”

Tôn Diễm Diễm nhếch miệng cười, “Anh cố em.”

“Tôn Diễm Diễm, em...”

“Em làm sao?”

Thẩm Niệm Thẩm xoa xoa ấn đường, bắt đắc dĩ mà cười, “Được, lên đi.”

Nói xong anh liền bước xuống một bậc thang, ngồi xổm xuống.

Tôn Diễm Diễm tức khắc cao hứng, leo lên lưng Thẩm Niệm Thẩm, hai tay ôm lấy anh.

Thẩm Niệm Thẩm cống Tôn Diễm Diễm đi từ sảnh thư viện ra, gió đêm gào thét bên tai, Tôn Diễm Diễm nhắm mắt lại, mặt dán vào sau lưng Thẩm Niệm Thẩm, cảm nhận mùi hương bạc hà nhàn nhạt tản mát trên người anh, hạnh phúc đến tâm cũng muốn hòa tan, nhẹ giọng nói: “Thẩm Niệm Thẩm, anh thật tốt, em thật sự rất thích anh.”

Thẩm Niệm Thẩm nghe lời này, trong lòng hơi run lên một chút, ánh mắt so với đêm đêm còn muốn sâu hơn, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Anh cũng thích em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Nguyên Đán qua đi, gần như toàn bộ học sinh trong trường đều bắt đầu tiến vào giai đoạn khẩn trương.

Tôn Diễm Diễm thi nhẹ nhàng hơn một chút, bởi vì mỗi ngày cùng Thẩm Niệm Thẩm đến thư viện, cho dù không phải rất nỗ lực nhưng cũng có ôn tập, thời điểm thi vẫn hóa nhẹ nhàng đến dị thường.

Ngày mười ba tháng một, Tôn Diễm Diễm thi xong môn tiếng Anh cuối cùng, mới từ phòng học đi ra đã nghe thấy rất nhiều bạn học kêu khổ thấu trời.

“Xong rồi xong rồi, tiếng Anh lần này khẳng định là treo rồi, toàn bộ tớ đều viết loạn.”

“Tôi thật sự mong giáo sư có thể đại phát từ bi mà cho tôi 60 điểm thôi!”

“Nếu không được thi làm sao?”

“Còn có thể làm sao nữa, chờ học kỳ sau thi lại thôi TvT.”

Trình Đóa kéo tay Tôn Diễm Diễm, một bên đi ra khỏi khu dạy học một bên hỏi cô, “Thi ổn không?”

Tôn Diễm Diễm có chút kiêu ngạo, “Hắn là ổn rồi, trước khi thi A Niệm có ôn tập cho tớ một chút.”

“Chắc chắc chắc, có bạn trai học bá là khác liền, nhìn cậu khoe khoang kia.”

Tôn Diễm Diễm cười, vừa đắc ý vừa khiêm tốn nói: “Cũng tạm.”

Trình Đóa cười chột mặt cô, lại hỏi: “Cậu định khi nào về nhà?”

Hôm nay thi xong, bọn họ liền được nghỉ.

Tôn Diễm Diễm nói: “Tớ phải đợi A Niệm.”

Trình Đóa: “Bọn họ hình như phải cuối tuần mới thi xong.”

“Đúng vậy, cho nên tớ muốn ở trường chờ anh ấy.” Nói xong cô cười tủm tỉm khêu Trình Đóa, “Còn cậu thì sao, không đợi Hứa Lệ à?”

Trình Đóa có chút ngượng ngùng mà ‘Ừm’ một tiếng, “Phải đợi chứ.”

...

Tôn Diễm Diễm thi xong, những ngày kế tiếp đều là mỗi ngày cùng Thẩm Niệm Thâm đến thư viện.

Thẩm Niệm Thâm học bài, cô liền ở đối diện vẽ tranh, nếu không thì chơi di động, hoặc ghé vào bàn nhìn anh phát ngốc.

Mà giờ phút này, nha đầu ở đối diện đã ngậy người nhìn anh hơn nửa giờ, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nhịn không được mà ngẩng đầu, đưa bàn tay qua mà xoa xoa đầu cô, “Đừng nhìn.”

Tôn Diễm Diễm cong cong đôi mắt, đôi tay chống cằm hoa si mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “A Niệm, anh thật đẹp trai nha.”

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được liền cười, ánh mắt sùng nịch, “Hoa si.”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, chạy đến ngồi bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, ôm cánh tay anh, tiến đến bên tai anh mà nhỏ giọng hỏi: “Anh có đói bụng không?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn thời gian, mới 11 giờ sáng, hỏi: “Em đói bụng sao?”

Tôn Diễm Diễm gật gật đầu, “Có một chút.” Lại nói: “Anh ở đây đọc sách đi, em đi mua cơm rồi về, lát nữa chúng ta lên sân thượng ăn.”

Thẩm Niệm Thâm “Anh đi với em.”

Nói xong liền muốn thu dọn đồ đạc.

Tôn Diễm Diễm vội dè anh lại, “Không muốn không muốn, anh học đi, em về nhanh thôi.” Nói xong liền xách túi lên rồi chạy ra ngoài.

Khoa Thẩm Niệm Thâm thi xong cuối cùng, những người khác cơ bản đều đã nghỉ, nên về nhà cũng đều về nhà, toàn bộ trường học đều trống rỗng, nhà ăn cũng không mở.

Tôn Diễm Diễm chạy ra bên ngoài mua cơm, vẫn là quán cơm chiên mà cô cùng Thẩm Niệm Thâm thích.

Trường học nghỉ nên trong tiệm rất vắng khách, bà chủ tiệm vừa thấy Tôn Diễm Diễm liền cười tủm tỉm hỏi: “Diễm Diễm, hôm nay sao chỉ có mình em vậy? Bạn trai em đâu?”

Tôn Diễm Diễm cười, “Anh ấy đang học ở thư viện.”

“Ồ, bạn trai em còn rất thích học nhỉ.”

Về mặt Tôn Diễm Diễm kiêu ngạo, “Đương nhiên, A Niệm nhà em rất lợi hại, mỗi năm anh ấy đều lấy học bổng.”

“Phải không, nhìn không ra đó.” Bà chủ có chút kinh ngạc, tiểu tử đó không chỉ đẹp trai mà còn học giỏi như vậy sao?

Tôn Diễm Diễm cười đắc ý, nói: “Chị chủ, em muốn hai phần cơm thịt bò.”

“Ồ, hôm nay không ăn cơm chiên trứng à?”

Tôn Diễm Diễm cong cong đôi mắt, “Cũng không thể ăn miết ạ.” Suy nghĩ một chút, sợ Thẩm Niệm Thâm không đủ ăn, lại nói: “Em muốn hai phần thịt bò.”

“Một phần cơm có hai phần thịt bò, hay là hai phần đều có hai phần thịt bò?”

Tôn Diễm Diễm nghĩ ngợi, nếu là một phần, A Niệm khẳng định sẽ lại chia cho cô, vì thế nói: “Cả hai phần giống nhau.”

“Được, chị vào bên trong nói với đầu bếp.” Bà chủ cười đáp lời rồi đi vào trong phòng bếp.

Một lát sau, Tôn Diễm Diễm cầm hai phần cơm thịt bò đến siêu thị mua hai hộp sữa chua cùng một hộp kẹo bạc hà.

Xách theo cơm trưa vui vui về về mà đến thư viện.

Thời điểm đến thư viện đã là 11 giờ 40 phút.

Bởi vì đến kì nghỉ nên thư viện không có nhiều người.

Thẩm Niệm Thâm còn ở đó đọc sách, Tôn Diễm Diễm đi đến, đặt hộp cơm lên bàn, cười tủm tỉm nói: “Hoàng Thượng mời dùng bữa.”

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, không nhịn được liền cười, “Anh là Hoàng Thượng, vậy em là cái gì?”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, “Em là tiểu nha hoàn chuyên môn hầu hạ Hoàng Thượng nha.”

Thắm Niệm Thâm xoa xoa đầu cô, cười nói: “Ngốc.”

Tôn Diễm Diễm đẩy hộp com đến trước mặt Thắm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: “Chúng ta ăn trước đi, mùa đông rất dễ bị lạnh, lạnh thì không ăn được nữa.”

“Được.”

Nói xong anh liền xách com trưa cùng sữa chua đi ra ngoài.

“Đợi em!” Tôn Diễm Diễm dè nặng thanh âm mà kêu, cầm bình nước nóng trên bàn chạy chậm theo sau.

Ra khỏi thư viện, Thắm Niệm Thâm một tay xách đồ, còn một tay dắt Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm một tay ôm bình nước, một tay vươn ra cho Thắm Niệm Thâm dắt.

Thắm Niệm Thâm nắm tay Tôn Diễm Diễm đi lên sân thượng.

Tôn Diễm Diễm vừa đi vừa nói: “Hôm nay em mua com thịt bò, chị chủ rất tốt, cho em đặc biệt nhiều thịt bò.”

Đến sân thượng, mở hộp com ra, Thắm Niệm Thâm không khỏi liếc mắt nhìn Tôn Diễm Diễm một cái, “Em xác định đây là người ta cho em nhiều chứ không phải là hai phần?”

Tôn Diễm Diễm ‘A’ một tiếng, có bạn trai quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt nha, cái gì cũng không qua được mắt anh.

Cô bám vào cánh tay Thắm Niệm Thâm, đầu dựa trên vai anh, thanh âm mềm mại làm nũng, “Người ta sợ anh bị đói mà.”

Thắm Niệm Thâm rũ mắt, nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, cuối cùng lại cười cười, cúi đầu hôn lên trán Tôn Diễm Diễm một cái, “Ngốc.”

Tôn Diễm Diễm từ bỏ vai Thắm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, mặt mày hớn hờ rút chiếc đĩa rồi mở hộp ra, sau đó đưa cho Thắm Niệm Thâm, “Nhanh ăn đi, để một lát sẽ bị lạnh đó.”

Thắm Niệm Thâm nhận lấy nhưng lại không lập tức động đũa mà nhìn chằm chằm Tôn Diễm Diễm trong chốc lát.

Tôn Diễm Diễm thấy Thắm Niệm Thâm nhìn mình, cô chớp chớp mắt, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Thắm Niệm Thâm thật sâu mà chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: “Vất vả rồi.”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, sau đó mới hiểu ra là anh nói đến vấn đề mua com, cô tức khắc cười cong đôi mắt mà nói giỡn: “Ngày đông chạy ra ngoài mua com đúng là vất vả thật.” Nói xong, khuôn mặt tiến đến trước mặt Thắm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “Cho nên về sau anh phải tốt với em một chút, không được khi dễ em.”

Thắm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, “Sẽ không.”

Sao có thể khi dễ cô đây, yêu cô còn không kịp.

Hai người cứ ngồi trên ghế dài ở sân thượng mà ngọt ngọt ngào ngào ăn xong com trưa.

Trên sân thượng gió lạnh đến thấu xương, Tôn Diễm Diễm thực sự bị đông cứng ngắt, ăn xong rồi mới nhớ tới mà nói: “Thắm Niệm Thâm, em cảm thấy chúng ta thật ngốc.”

Thắm Niệm Thâm ngậy người, ngược mắt, “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm: “... Vì sao chúng ta lại ăn trên đây vào một ngày mùa đông thế này?”

Thắm Niệm Thâm: “...”

Tôn Diễm Diễm rút cổ, đột nhiên chui vào trong lòng Thắm Niệm Thâm, “Thật lạnh.”

Thắm Niệm Thâm bị hành động này của Tôn Diễm Diễm làm cho tức cười, cúi đầu nhìn cô, “Tôn Diễm Diễm, có phải em bị ngốc hay không?”

Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu, “Thật sự rất lạnh nha, chúng ta mau đi xuống đi.”

“Được, đi xuống.” Anh cười đáp lời nhưng lại không nhúc nhích, tầm mắt dừng ở hạt com dính trên khóe miệng Tôn Diễm Diễm, buồn cười, anh duỗi tay giúp cô lấy hạt com xuống, ánh mắt vô cùng sùng sục, “Lớn thế này rồi mà ăn com còn bị dính lung tung.”

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, theo bản năng sờ sờ cằm, “Có sao?”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Hết rồi.”

Lấy khăn giấy lau tay, sau đó thu dọn đồ đạc bỏ vào túi rồi dắt Tôn Diễm Diễm xuống dưới.

Thẩm Niệm Thâm sợ Tôn Diễm Diễm cảm mạo, từ trên sân thượng xuống không đến thư viện mà trực tiếp dẫn Tôn Diễm Diễm ra ngoài trường mua một hộp thuốc cảm mạo pha nước uống.

Tôn Diễm Diễm đi theo phía sau nhỏ giọng nói: “Em không có bị cảm.”

“Dự phòng một chút.” Thẩm Niệm Thâm vừa trả tiền, vừa hỏi nhân viên thu ngân bên trong, “Có ly với nước ấm không?”

Nhân viên thu ngân nói: “Có, ở bên kia, hai người tự qua đó lấy nha.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng theo hướng ngón tay nhân viên thu ngân chỉ, bên trong có đặt một cái máy uống nước.

Anh lấy một cái ly giấy sạch dùng 1 lần từ phía trên, đổ một gói thuốc cảm pha vào nước uống, lấy nửa ly nước ấm, lại lấy nửa ly nước lạnh, quay đầu lại liền thấy Tôn Diễm Diễm đứng ở cửa phòng.

Anh bưng tới đưa cho cô, “Uống đi.”

Tôn Diễm Diễm vừa rời ở bên ngoài đúng là có chút chảy nước mũi, cô nhận lấy, ngoan ngoãn mà uống hết.

Thẩm Niệm Thâm lấy một bao khăn giấy từ trong túi áo lông vũ, rút một tờ ra cho cô lau miệng, lại giơ tay sờ sờ mặt cô, “Lạnh không?”

“Một chút.”

Thẩm Niệm Thâm nâng tay lên, áp vào hai má cô một lát, nhìn cô nói: “Lát nữa anh đưa em về ký túc xá, sau khi trở về thì đi ngâm chân, sau đó vào chăn nằm.”

Tôn Diễm Diễm tròn tròn đôi mắt, “Anh không cần em cùng anh đến thư viện sao?”

Thẩm Niệm Thâm “Anh sợ em bị cảm.” Dừng một chút, ánh mắt nhìn Tôn Diễm Diễm thật sâu, lại nói: “Anh sẽ đau lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm thi xong đã là ngày 20 tháng 1.

Kì thi vừa kết thúc, một đám học sinh còn ở lại trường liền xách hành lý trở về như tên bắn.

Lúc thi xong đã là ba giờ chiều, Tôn Diễm Diễm định cùng Thẩm Niệm Thâm chuẩn bị trực tiếp về nhà.

Kết quả còn chưa kịp đi đã bị Hứa Lệ túm lại, “Gấp cái gì chứ, tớ với Trình Đóa mua vé máy bay ngày mai về, đêm nay chúng ta đi tụ tập một chút.”

Thẩm Niệm Thâm trung cầu ý kiến của Tôn Diễm Diễm, cô đương nhiên không có ý kiến, kéo Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “Anh nói đi đâu em liền đi đó.”

Thời gian này vẫn luôn bận rộn khó có được ngày nghỉ, Thẩm Niệm Thâm cũng muốn nghỉ ngơi một chút, vì thế buổi tối bốn người cùng nhau đi ra ngoài ăn cái lẩu.

Bởi vì đi sớm nên ăn lẩu xong chỉ mới hơn 7 giờ một chút.

Buổi tối bên ngoài có gió lớn, Tôn Diễm Diễm kéo Thẩm Niệm Thâm, đầu chôn ở trong lòng ngực anh.

Thẩm Niệm Thâm ôm cô, vì cô mà chắn gió, anh quay đầu lại nói với Hứa Lệ: “Tìm chỗ nào ở trong nhà đi, Diễm Diễm sợ lạnh.”

Hứa Lệ nắm tay Trình Đóa từ phía sau đi tới, nói: “Hiện tại còn sớm, nếu không thì đi chơi bida đi?”

“Được được, em muốn chơi!” Lần trước Trình Đóa vừa mới học đánh bida nên đặc biệt hưng phấn.

Tôn Diễm Diễm từ trong lòng ngực Thẩm Niệm Thẩm ngẩng đầu, quay đầu lại nhìn Trình Đóa cùng Hứa Lệ, “Nhưng mà em không biết chơi.”

Hứa Lệ cười nói: “Đề A Niệm dạy em, cậu ấy chính là cao thủ đó.”

Tôn Diễm Diễm kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Niệm Thẩm, “Anh còn biết đánh bida sao?”

Thẩm Niệm Thẩm còn chưa nói lời nào thì Hứa Lệ đã chen vào nói: “Cậu ấy biết rất nhiều thứ, về sau em sẽ cảm nghiệm được thôi.”

Đôi mắt Tôn Diễm Diễm như chứa ngàn sao, “Thẩm Niệm Thẩm, sao anh lại lợi hại như vậy.”

Thẩm Niệm Thẩm cười cười, nói: “Cũng không phải là chuyện gì rất khó.”

“Nhưng mỗi ngày anh phải làm nhiều việc như vậy, làm sao có thời gian học nhiều thứ thế.” Tôn Diễm Diễm vừa ngạc nhiên vừa sùng bái, trước kia ấn tượng của cô với học bá chính là một ngày 24 giờ ngoại trừ học tập thì vẫn là học tập.

Nhưng Thẩm Niệm Thẩm hoàn toàn không giống vậy, làm sao anh vừa có thể học tập tốt, vừa có thể giỏi các kỹ năng khác ngoài trừ học tập ra?

Hứa Lệ quay đầu lại nói: “Em cũng cảm thấy thần kỳ đúng không? Anh cảm thấy một người đàn ông như cậu ấy quả thực là như vị thần.”

Tôn Diễm Diễm nghe Hứa Lệ khen Thẩm Niệm Thẩm liền có một loại cảm giác có chung vinh dự, đặc biệt tự hào.

Cô ôm cánh tay Thẩm Niệm Thẩm chậm rãi đi phía trước, câu được câu không mà cùng Thẩm Niệm Thẩm nói chuyện: “Nghe nói anh còn lấy được giải quán quân cuộc thi bơi lội của thành phố tổ chức?”

Thẩm Niệm Thẩm ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Diễm Diễm tò mò, hỏi: “Khi nào vậy?”

Thẩm Niệm Thẩm: “Lúc mười bảy tuổi, cao nhị (lớp 11).”

Tôn Diễm Diễm càng sùng bái, “Thẩm Niệm Thẩm, anh thật là lợi hại.”

Lúc mười bảy tuổi, cô còn cả ngày ở trường chơi đùa.

Thẩm Niệm Thẩm cười một cái, nói: “Là bởi vì có tiền thưởng nên mới đi tham gia.”

“A, được bao nhiêu tiền vậy?”

“3000.” Vốn là không có gì hứng thú, nhưng sau đó nghe nói có tiền thưởng nên không chút do dự liền đi báo danh.

Mắt Tôn Diễm Diễm sáng lấp lánh, sùng bái mà nhìn Thẩm Niệm Thẩm, “Thẩm Niệm Thẩm anh thật sự quá lợi hại, hơn mười tuổi đã biết tự kiếm tiền.”

Thẩm Niệm Thẩm rũ mắt nhìn cô, đôi mắt Tôn Diễm Diễm to tròn, không chớp mắt mà nhìn anh.

Thẩm Niệm Thẩm nhìn cô, trong mắt mang theo nụ cười ôn nhu, thấp giọng nói: “Tôn Diễm Diễm, sao em lại tốt như vậy chứ?”

“A? Ừm —”

Tôn Diễm Diễm còn chưa kịp nói thì môi Thẩm Niệm Thẩm đã đột nhiên dán xuống, cả người cô cứng đờ, đôi mắt mở to, cả người ngơ ngác mà đứng sờ đứng đó.

Hai bờ môi lẳng lẳng mà dán vào nhau, một lát sau Thẩm Niệm Thẩm mới hơi buông ra.

Ngẩng đầu, thấy đôi mắt Tôn Diễm Diễm mở to mà ngơ ngác nhìn mình, anh không khỏi cười, xoa xoa đầu cô, “Đồ ngốc, hoàn hồn đi.” Nói xong liền buông cô ra, cười bước về phía trước.

Nụ hôn của Thẩm Niệm Thẩm quá bất ngờ, khiến cho đầu óc Tôn Diễm Diễm phát ngốc, ngơ ngác mà đứng tại chỗ nửa ngày.

Thẩm Niệm Thẩm đi vài bước về phía trước, không nghe thấy tiếng bước chân đi theo của Tôn Diễm Diễm, anh quay đầu lại, “Còn không đi?”

Tôn Diễm Diễm cuối cùng cũng hoàn hồn, nhanh chóng chạy về phía trước, cao hứng mà ôm lấy Thẩm Niệm Thẩm, ngẩng đầu, nhếch khóe miệng vui vẻ hỏi anh, “Sao anh lại hôn em?”

Thẩm Niệm Thẩm nhìn cô, nói: “Thích.”

Chưa từng có một người giống Tôn Diễm Diễm tin tưởng, sùng bái anh như vậy. Cô không biết, một câu khẳng định của cô có thể mang đến cho anh bao nhiêu năng lượng.

Bởi vì mẹ mà thời tiểu học mấy bạn học nữ đều hợp lại mà cô lập anh, xa lánh, nhục nhã anh, khiến anh thật sự vô cùng chán ghét nữ sinh.

Sau khi gặp được Tôn Diễm Diễm, anh mới biết được trên thế giới thì ra còn có một nữ sinh tốt đẹp như vậy, thiện lương, đơn thuần, đáng yêu, thiện giải nhân ý[1], vĩnh viễn tràn ngập sức sống, ở bên cô, cuộc sống giống như tràn ngập ánh mặt trời, cuộc đời đều có chuyện đáng chờ đợi.

[1] Thiện giải nhân ý: am hiểu lòng người.

Tôn Diễm Diễm đột nhiên nhón chân hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái, mi mắt cong cong mà nhìn anh, “Em cũng thích anh.”

“Ài, hai người các cậu có thể để lát nữa rồi ân ái hay không, đi mau lên nào.” Hứa Lệ cùng Trình Đóa đã đi rất xa, quay đầu lại phát hiện Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Diễm Diễm đứng ở một chỗ thật xa, hai người còn thân mật với nhau trên đường lớn, có vẻ cho người ta sống không đây.

Tôn Diễm Diễm cười rộ lên, trả lời: “Lập tức tới liền đây!”

Nói xong cô liền kéo Thẩm Niệm Thâm đuổi theo.

Cách trường học không xa có một chỗ đánh bida, cơ sở vật chất cũng khá tốt, bọn Thẩm Niệm Thâm đôi khi có ghé qua đây chơi.

Bởi vì đến kì nghỉ, phòng đánh bida tương đối ít người.

Hứa Lệ nói: “Chúng ta lên tầng hai đi, trên đó an tĩnh hơn.”

Tầng một gần đường lớn, nhiều xe tới tới lui lui nên là có chút ồn ào.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Diễm Diễm lên tầng hai, vốn cho rằng tầng hai không có ai, không nghĩ tới lại có một bàn, càng không nghĩ tới đó lại là đám người Tạ Tuấn.

Từ lần trước cắm trại trở về, Tôn Diễm Diễm đã rất lâu không gặp Tạ Tuấn, giờ phút này thấy cậu liền cười chào hỏi, “Tạ Tuấn, cậu còn chưa về nhà à.”

Tạ Tuấn lười nhác mà liếc mắt nhìn cô một cái, ‘ừ’ một tiếng.

Mấy nam sinh bên cạnh Tạ Tuấn đều là bạn học thời cao trung, nhìn thấy Tôn Diễm Diễm, một đám đều rất nhiệt tình.

Lâm Tuấn cười nói: “Diễm Diễm, đã lâu không gặp, cậu ngày càng xinh đẹp nha.”

Tôn Diễm Diễm cười cười.

Lâm Tuấn nhìn Tôn Diễm Diễm nắm tay nam sinh bên cạnh, không khỏi nhìn Thẩm Niệm Thâm thêm vài lần, trong mắt mang theo đánh giá, sau đó nhìn về phía Tôn Diễm Diễm, cười đến ái muội, “À, Diễm Diễm, yêu đương rồi sao? Bạn trai à?”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, “Ừm.”

Tạ Tuấn phì cười, nhíu mày nhìn về phía Lâm Tuấn, “Có chơi hay không?”

“Chơi chơi chơi! Tới liền!” Tạ Tuấn rõ ràng không muốn nói chuyện với Tôn Diễm Diễm, mấy người anh em đều biết tâm tư của cậu ta, một đám tức khắc chạy về không nói gì nữa.

Tôn Diễm Diễm lôi kéo Thẩm Niệm Thâm, “Chúng ta qua bên kia đi.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, nắm tay Tôn Diễm Diễm đi đến một bàn bên trong.

Lần đầu tiên Tôn Diễm Diễm chơi bida, Thẩm Niệm Thâm tay cầm tay dạy cô.

Anh đứng ở phía sau cô, hơi cúi người áp xuống thân thể cô, giúp cô điều chỉnh tư thế, “Hạ thấp người xuống một chút.”

Thân thể hai người thật sự áp sát vào nhau, môi Thẩm Niệm Thâm nhẹ nhàng dán bên lỗ tai Tôn Diễm Diễm, thanh âm thấp thấp, hơi thở chui vào lỗ tai Tôn Diễm Diễm, cô nhin không được liền cười khanh khách, rụt cổ lại, “Ngứa thật.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Chuyên tâm một chút.”

“Anh dựa vào em gần quá.”

Thẩm Niệm Thâm cười, tiếp tục dạy cô, “Tư thế tay không đúng, ngón tay cái tách ra một chút.”

Thẩm Niệm Thâm cách thật sự rất gần, lúc nói chuyện, toàn bộ hơi thở nóng nóng chui vào lỗ tai, Tôn Diễm Diễm ngứa đến không chịu được, ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm cười khanh khách.

Hứa Lệ ở bên cạnh chơi cùng Trình Đóa, ngẩng đầu thấy tư thế thân mật của hai người, tất tắc nói, “Hai người các cậu là tới đánh bida hay là tới yêu đương vậy?”

Thẩm Niệm Thâm ngược mắt liếc hắt một cái, “Đánh đầu cậu.”

Tôn Diễm Diễm học nửa ngày, cuối cùng cũng sờ được đến mặt bàn.

Thời điểm sờ được mặt bàn là hưng phấn nhất, cô cảm thấy ồn ào muốn tự mình đánh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn về mặt hưng phấn của Tôn Diễm Diễm liền cười sùng nịch, sau đó lui về sau một bước, nhường vị trí cho cô.

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, Tôn Diễm Diễm học một giờ, ngoại trừ tư thế học được có chút giống, những thứ khác hoàn toàn không học được, đánh phát nào trượt phát đó.

Trình Đóa cùng Hứa Lệ rất không cho mặt mũi mà cười ha hả.

Tôn Diễm Diễm cảm thấy mất mặt, quay đầu lại vô cùng đáng thương mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bắt đắc dĩ mà xoa xoa ấn đường, bạn gái quá ngốc, dạy làm sao mới tốt đây.

Thẩm Niệm Thâm lại dạy thêm lát nữa, Tôn Diễm Diễm mới miễn cưỡng có thể đánh trúng bi.

Cô đánh đến nghiện, kích động mà nói với Thẩm Niệm Thâm: “Chúng ta chơi lâu một chút đi, chơi đến 10 giờ được không?”

Thẩm Niệm Thâm ngăn người, ánh mắt lơ đãng liếc về hướng bàn bên kia một cái, trầm mặc một lát rồi mới gạt đầu, “Được.”

“Đợi em một tí, em đi WC trước.” Tôn Diễm Diễm vừa mới học được, thời điểm nhiệt tình tăng vọt liền vội vàng vàng chạy tới WC.

Đi WC phải đi ngang qua bàn của bọn Tạ Tuấn, cô chạy thật nhanh, không chú ý tới có người đang phát bi.

Lâm Tuấn nhắm chuẩn, sau đó đánh vào bi, gây liên đụng vào ngực Tôn Diễm Diễm.

Lực đánh bi có chút lớn, Tôn Diễm Diễm tức khắc đau đến kêu “A” một tiếng.

Tạ Tuấn vốn dựa vào bàn bên cạnh, thấy thế liền chửi ầm lên, “Lâm Tuấn! Mẹ nó, cậu không có mắt à!”

Cậu bước đến trước mặt Tôn Diễm Diễm, kéo tay cô, khẩn trương hỏi: “Thế nào? Không sao chứ?”

“Không, không sao.” Tôn Diễm Diễm theo bản năng rút tay về.

Tạ Tuấn nhú mày, nói: “Đụng trúng ngực rồi, tớ dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Nói xong liền kéo Tôn Diễm Diễm đi ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm bước tới, một tay kéo Tôn Diễm Diễm lại, ánh mắt nặng nề mà nhìn chăm chăm Tạ Tuấn, “Không làm phiền đến cậu.”

Anh ôm bả vai Tôn Diễm Diễm tựa như đánh dấu chủ quyền, “Tôi tự đưa cô ấy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn Tạ Tuấn một cái, sau đó dắt Tôn Diễm Diễm xuống dưới lầu.

Anh đi hơi nhanh, Tôn Diễm Diễm có chút theo không kịp, vừa ra khỏi quán bida, Tôn Diễm Diễm vội vàng kéo anh, “Từ từ, từ từ A Niệm.”

Sắc mặt Thẩm Niệm Thâm nặng nề, gắt gao mím môi dưới, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Quay đầu lại nhìn Tôn Diễm Diễm, lúc này mới nhẹ giọng hỏi: “Đụng có đau không?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, “Không có, hoàn toàn không đau, không cần đi bệnh viện.”

Thắm Niệm Thâm nhìn chăm chăm cô, nghiêm túc nhìn một lát, “Chắc chắn không?”

Tôn Diễm Diễm dở khóc dở cười, tiến lên một bước, bám vào cánh tay Thắm Niệm Thâm, “Ai da, em cũng không phải pha lê, làm gì mà yếu ớt đến vậy.”

Thắm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, không nói gì hết.

Bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, Thắm Niệm Thâm dắt Tôn Diễm Diễm đến đứng ở chỗ tránh gió.

Hứa Lệ cùng Trình Đóa chạy xuống, thấy hai người còn đang đứng ở cửa, vội chạy đến hỏi: “Thế nào? Không sao chứ?”

Tôn Diễm Diễm cong cong mi mắt, nói: “Không sao.”

Trình Đóa vỗ vỗ ngực, “Làm tớ sợ muốn chết.” Lại có chút khản trương hỏi: “Thật sự không sao chứ?”

Đụng vào ngực, rất nhẹ.

Tôn Diễm Diễm cười, rất nghiêm túc gật đầu, “Thật sự không sao, có gì tớ sẽ nói mà.”

Trình Đóa thở phào một hơi, “Vây là tốt rồi.”

“A Niệm, cậu không sao chứ? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?” Hứa Lệ nhìn Tôn Diễm Diễm rồi lại nhìn Thắm Niệm Thâm, cảm thấy Tôn Diễm Diễm có thể là thật sự không sao, ngược lại là A Niệm thoát nhìn giống như có chuyện gì đó.

Tôn Diễm Diễm nghe lời này liền nghiêng đầu nhìn Thắm Niệm Thâm, lúc này mới phát hiện sắc mặt anh thật sự không tốt lắm.

“A Niệm, anh làm sao vậy?”

Thắm Niệm Thâm không đáp lời cô mà nói với Hứa Lệ: “Cậu với Trình Đóa đi chơi đi, tớ dẫn Diễm Diễm về trường.”

“A, hai người phải về à, mới hơn 9 giờ mà, tụi em còn định đi xem phim nữa.” Trình Đóa tiếc nuối nói.

Hứa Lệ giữ nàng lại, “Hai chúng ta đi xem phim đi, để A Niệm dẫn Diễm Diễm về trường.”

Hứa Lệ nhìn thế trận này, hai vợ chồng phỏng chừng là có chuyện muốn nói.

“A Niệm, vậy hai người về trước đi, tớ với Trình Đóa đi xem phim rồi về sau.” Hứa Lệ nói một tiếng rồi dắt Trình Đóa rời đi.

Hai người đi rồi, Tôn Diễm Diễm dựa vào trong lòng Thắm Niệm Thâm, hai tay vòng lấy eo anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Chúng ta phải về sớm như vậy sao?”

Thắm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Về trường đi dạo đi.”

Tôn Diễm Diễm cong cong đôi mắt, đáp: “Được.”

Thắm Niệm Thâm dắt Tôn Diễm Diễm về trường.

Trên đường trở về, Thắm Niệm Thâm vẫn luôn không nói chuyện, Tôn Diễm Diễm đoán không được anh đang suy nghĩ cái gì, lâu lâu lại nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Sau khi nhìn vài lần, rốt cuộc cũng nhịn không được mà hỏi, “A Niệm, anh làm sao vậy?”

Thắm Niệm Thâm dẫn cô đi qua đường lớn, thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

Tôn Diễm Diễm: “Vây sao anh lại không cao hứng?”

Qua đường lớn, đứng ở cổng trường, Thắm Niệm Thâm mới dừng lại, rũ mắt nhìn cô, “Anh có không cao hứng sao?”

Tôn Diễm Diễm đặc biệt nghiêm túc gật đầu, “Rất rõ ràng.”

Thắm Niệm Thâm “...”

Tôn Diễm Diễm nhìn chăm chăm Thắm Niệm Thâm suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô ngẩng đầu, đưa đầu tới gần anh, khoe miệng giương lên nụ cười, “A Niệm, có phải anh ghen không?”

Thắm Niệm Thâm “...”

Đôi mắt Tôn Diễm Diễm sáng lên, tức khắc mặt mày hớn hờ, “Thật sự ghen à?”

“...” Thẩm Niệm Thâm cảm thấy có chút không biết nói gì, xoa nhẹ đầu Tôn Diễm Diễm mà nói: “Đi thôi.”

Trên đường trở về, tâm tình Tôn Diễm Diễm đặc biệt tốt, kéo tay Thẩm Niệm Thâm một đường nhảy nhót, trong miệng còn ngâm nga hát.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Diễm Diễm ở bên cạnh nhảy nhót, không khỏi buồn cười, “Tôn Diễm Diễm, em mấy tuổi rồi?”

Tôn Diễm Diễm cười, tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm mà hỏi lại anh, “Vậy anh mấy tuổi? Sao lại ghen ấu trĩ như vậy?”

Thẩm Niệm Thâm: “...”

Tôn Diễm Diễm nhin không được cười, giờ tay chọt chọt mặt Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, bộ đáng anh lúc ghen thật đáng yêu.”

Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm tay cô, ánh mắt nhìn cô thật sâu, “Đừng quậy.”

Hai người đã về tới trường, Tôn Diễm Diễm không muốn về ký túc xá sớm như vậy liền nói với Thẩm Niệm Thâm: “A Niệm, chúng ta lại đi dạo đi, một mình em về ký túc xá thì nhàm chán lắm.”

Thẩm Niệm Thâm giờ tay áp vào mặt cô, “Không lạnh sao?”

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, “Không lạnh.”

Nói xong liền ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm thật chặt, đầu dùng sức chôn trên cánh tay anh.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần ý cười ôn nhu.

Bởi vì đã là kì nghỉ, lại còn là buổi tối nên trong trường gần như không có người, Tôn Diễm Diễm kéo Thẩm Niệm Thâm, hai người chậm rãi tản bộ trong trường.

“A Niệm, kì nghỉ đông này anh định làm gì?”

Thẩm Niệm Thâm không có khái niệm gì đối với kì nghỉ, trước giờ đều là một mình anh ở nhà cùng bà ngoại, đọc sách, làm thêm một chút việc, có lúc thì ra ngoài đánh bóng rổ với bạn học, cứ như vậy liền hết một cái kỳ nghỉ.

Nhưng kỳ nghỉ năm nay tất nhiên là không giống, anh có Tôn Diễm Diễm.

Anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

Tôn Diễm Diễm nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Em vẫn chưa nghĩ ra.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, “Vậy em cứ chậm rãi nghĩ đi.”

Hai người lang thang đi dạo không có mục tiêu, đi một hồi liền đi đến rừng cây nhỏ trong trường.

Rừng cây nhỏ đen như mực, cách một khoảng thật xa mới có một ngọn đèn đường mờ nhạt.

Tôn Diễm Diễm nhẹ nhàng túm lấy ống tay áo Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: “Nghe người ta nói, cái rừng cây nhỏ này là thánh địa hẹn hò trong trường học.”

Thẩm Niệm Thâm nhướn mày, “Thánh địa hẹn hò không phải là sân thể dục sao?”

“Nơi này cũng vậy, nơi này mờ ám hơn.” Tôn Diễm Diễm liếc mắt nhìn cây cối ở đối diện một cái, đột nhiên thần thần bí bí mà tiến đến bên tai Thẩm Niệm Thâm, lẳng lẽ nói một câu.

Thẩm Niệm Thâm nhú nhú mày, vỗ vỗ đầu cô, “Đừng nói bừa.”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, “Cũng không phải là do em tự nói, người khác nói nha.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, xụ mặt giáo huấn, “Người khác nói cũng không được nghe.”

Tôn Diễm Diễm cong mắt cười, cúi đầu chui vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm anh thật hung dữ.”

Thẩm Niệm Thâm cười sò sò đầu cô rồi ôm lấy cô.

Tôn Diễm Diễm cũng ôm eo Thẩm Niệm Thâm, hai người cứ như vậy mà lẳng lẳng ôm nhau.

Chung quanh một mảnh đen như mực an tĩnh đến không một chút tiếng động.

Đầu Tôn Diễm Diễm dựa vào trong lòng ngực Thẩm Niệm Thâm, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Cô nhìn không được mà ôm anh chặt hơn, khoe miệng cong cong, mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Ở bên cạnh người mình thích, an tĩnh ôm như vậy, đáy lòng như được tô lên màu hồng hạnh phúc.

Qua một lát, cô bỗng nhiên ngẩng đầu hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, ánh mắt đột nhiên sâu thêm vài phần mà nhìn Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm nở nụ cười vui vẻ, đôi mắt cong cong mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: “A Niệm, em rất thích anh.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một lát, bỗng nhiên cũng cười, sờ sờ đầu cô, mặt mày thâm thúy mà nhìn cô.

Tôn Diễm Diễm nhìn đôi mắt thâm thúy của Thẩm Niệm Thâm, trong mắt anh giống như có một cái hố thật sâu, Tôn Diễm Diễm chỉ cảm thấy cả người mình đều bị anh hút vào.

Hai người cứ lẳng lặng đứng đối diện nhau, đêm khuya tĩnh lặng, trong không khí phảng phất có thứ gì đó đang lặng yên kích động.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên cánh môi mềm mại của Tôn Diễm Diễm, đáy lòng bỗng nhiên nảy lên một ít xúc động xa lạ.

Hầu kết chuyển động, giây tiếp theo liền cúi đầu, khắc chế không được mà hôn xuống.

Thân thể Tôn Diễm Diễm cứng đờ, đôi mắt không tự chủ được mà mở to vài phần.

Vốn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm chỉ giống như lúc trước mà nhẹ nhàng hôn cô một chút, nhưng mà qua một hồi lâu, anh vẫn như cũ không có buông cô ra, môi anh ở trên môi cô vừa ôn nhu vừa trần trọc, một tay ôm eo cô, một tay khác đỡ lấy gáy cô, lực đè trên môi cô bỗng nhiên mạnh hơn một chút.

Tim Tôn Diễm Diễm đập có chút hỗn loạn, trong đầu trống rỗng, cả người ngơ ngác mà đứng yên ở chỗ đó.

Không hề là lướt qua rồi ngừng lại, chỗ sâu trong đáy lòng kia phảng phất sự xúc động lại có chút áp lực, tay trái Thẩm Niệm Thâm gắt gao ôm lấy eo Tôn Diễm Diễm, chặt chẽ ấn thân thể cô vào trong lòng ngực anh, tay phải thủ sẵn sau gáy cô, lực hôn cô ngày một mạnh hơn, đến cuối cùng biến thành dùng sức mà trần trọc hút. Mút.

Trong đầu Tôn Diễm Diễm trống trơn, cả người đều choáng váng. Các cảm quan trên thân thể cô đều tập trung lên bờ môi Thẩm Niệm Thâm gắt gao hôn.

Lần đầu tiên cô biết hôn môi chân chính là như thế này, môi bị hôn đến tê dại, thậm chí có chút đau, nhưng lại không muốn anh buông ra.

Cô cảm giác được hô hấp của Thẩm Niệm Thâm trở nên nặng hơn, lực hôn cũng càng ngày càng mạnh, thậm chí có chút dồn dập.

Cô cảm giác được đầu lưỡi Thẩm Niệm Thâm đang cạy mở hàm cô, tim cô đập phanh phanh phanh tựa như sắp từ cổ họng nhảy ra, cô không biết nên làm như thế nào, theo bản năng cắn chặt hàm răng lại.

Thẩm Niệm Thâm bị chặn ở bên ngoài, thử muốn cạy ra lần nữa, kết quả phát hiện nha đầu trong lòng cả người cứng đờ đến không cách nào nhúc nhích, hàm răng gắt gao cắn chặt.

Anh dừng lại một chút, hơi hơi buông cô ra, rũ mắt, Tôn Diễm Diễm khẩn trương mà ngừng hô hấp, không chớp mắt mà nhìn anh chằm chằm.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, môi nhẹ nhàng dán trên môi Tôn Diễm Diễm, giọng nói có chút khàn khàn, “Anh là đã thú sao?”

Tôn Diễm Diễm: “...”

Thẩm Niệm Thâm: “Thả lỏng một chút.”

Dứt lời, bờ môi ấm áp lại lần nữa phủ lên, đầu lưỡi đảo qua hàm răng cô, Tôn Diễm Diễm sững sờ vài giây, run rẩy run sợ, hơi hơi mở miệng ra.

Thẩm Niệm Thâm xông vào hút lấy cô.

Tim Tôn Diễm Diễm phát run, trong đầu một trận choáng váng.

Thẩm Niệm Thâm thật sự dùng sức mà hôn, phảng phất muốn đem toàn bộ cô nuốt xuống, Tôn Diễm Diễm chỉ cảm thấy cả người nhũn ra giống như sắp hòa tan.

Qua thật lâu, Tôn Diễm Diễm bị hôn đến thở không nổi, Thẩm Niệm Thâm mới hơi hơi buông lỏng cô ra.

Anh rũ mắt nhìn cô, mặt Tôn Diễm Diễm đỏ ửng, tim vẫn đập hỗn loạn như cũ, không có biện pháp dừng lại.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, tầm mắt dừng ở trên môi Tôn Diễm Diễm, gờ tay, ngón tay cái ôn nhu mà vuốt ve làn môi cô, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tôn Diễm Diễm, thật lâu sau, bỗng nhiên nhin không được cười.

Tôn Diễm Diễm thấy Thẩm Niệm Thâm cười, càng cảm thấy thẹn thùng, đầu chui vào trong lòng ngực anh, thanh âm rầu rĩ, có chút sốt ruột, "Thẩm Niệm Thâm anh thật xấu."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, hai tay ôm lấy cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô một cái, qua một lát mới cười nhẹ nói: "Chúng ta trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Diễm Diễm ra khỏi rừng cây nhỏ, Tôn Diễm Diễm thẹn thùng, đầu vẫn luôn gắt gao chôn ở cánh tay anh.

Thẩm Niệm Thâm còn chưa thấy Tôn Diễm Diễm thẹn thùng như vậy, nhin không được liền nở nụ cười, nhìn cô, thấp giọng cười, "Sao lại thẹn thùng như vậy?"

Mặt Tôn Diễm Diễm chôn ở cánh tay Thẩm Niệm Thâm, rầu rĩ mà cười ra tiếng, một lát sau mới ngẩng đầu, khuôn mặt hồng hồng, cười nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh nói xem, sao anh lại làm loại chuyện này?"

Thẩm Niệm Thâm nhướn mày, khoe miệng câu lấy một tia cười xấu xa, "Chuyện gì?"

Tôn Diễm Diễm sùng sốt, ngay sau đó thẹn thùng đánh vào tay Thẩm Niệm Thâm một cái, "Thẩm Niệm Thâm anh xấu lắm, biết rõ còn cố hỏi."

Thẩm Niệm Thâm tức khắc bật cười, bắt lấy tay cô, chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay.

Tôn Diễm Diễm nhẹ nhàng trừng mắt với anh một cái, Thẩm Niệm Thâm cười nhìn cô, kéo kéo tay cô mà ôn nhu nói: "Đi thôi."

Lúc này Tôn Diễm Diễm mới cười, hai người nắm tay đi về hướng ký túc xá.

Trong đầu Tôn Diễm Diễm đều là cảnh tượng vừa rồi ở rừng cây nhỏ, vừa ngượng ngùng vừa có chút vui sướng nói không nên lời, nhẩn nại mà thẹn thùng hỏi anh, "Có phải anh lên học không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Học với ai?"

Tôn Diễm Diễm ngẩng đầu, chớp chớp mắt, "Trong TV."

Nếu không sao lại đột nhiên thuần thục như vậy...

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Loại chuyện này cần phải học sao?"

Tôn Diễm Diễm: "..."

Đã đến cửa ký túc xá, Thẩm Niệm Thâm cười xoa xoa đầu cô, "Ngốc à, không thầy dạy cũng biết, có hiểu không?"

Tôn Diễm Diễm: "..."

Thẩm Niệm Thâm: "Vào trong đi, thu dọn hết đồ đạc, 9 giờ sáng mai anh tới đón em, sau đó đưa em về nhà."

Tôn Diễm Diễm gật gật đầu, "Em biết rồi."

Thẩm Niệm Thâm: "Anh đi đây."

Tôn Diễm Diễm nhìn nhìn bốn phía, thấy không có người liền nhanh chóng nhón chân, ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, "Hôn em một cái."

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn lên môi cô, "Được chưa?"

Tôn Diễm Diễm cao hứng, nhếch miệng cười rộ lên, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Thắm Niệm Thâm "ừ" một tiếng, "Anh biết rồi."

Tôn Diễm Diễm: "Ngủ ngon."

Thắm Niệm Thâm: "Ngủ ngon."

...

Buổi tối hôm nay, Tôn Diễm Diễm ngủ cực kì ngon, trong mộng, cô lại mơ thấy mình hôn môi Thắm Niệm Thâm, một cái hôn hết sức triển miên, lòng tựa như bị hòa tan.

Chín giờ sáng hôm sau, Thắm Niệm Thâm tới ký túc xá đón Tôn Diễm Diễm, kết quả gọi điện thoại hơn nửa ngày cô mới bắt máy, thanh âm buồn ngủ, "A Niệm..."

Thắm Niệm Thâm ngẩn người, thấp giọng hỏi: "Còn đang ngủ à?"

Đầu kia điện thoại, Tôn Diễm Diễm giãy giụa trong ổ chăn một lát, đầu tóc rối bù ngồi dậy, dụi dụi mắt, "Ừm."

Thắm Niệm Thâm nghe thanh âm buồn ngủ mông lung của cô, dờ khóc dờ cười, "Không phải nói 9 giờ tới đón em sao?"

Tôn Diễm Diễm ngồi có chút lạnh, lại nhìn không được mà chui vào ổ chăn, "Em có đặt đồng hồ báo thức, nhưng đồng hồ vừa reo thì em lại nhấn tắt."

Thắm Niệm Thâm: "Vậy em đã thu dọn xong đồ đạc chưa?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, thanh âm nghe rất ủy khuất, "Em vốn định sáng nay thu dọn..."

Thắm Niệm Thâm nhìn không được cười, "Anh chờ em, hiện tại em thu dọn đi."

Tôn Diễm Diễm nằm trong ổ chăn, thanh âm nhỏ nhỏ, "Anh vào đây giúp em thu dọn được không? Trình Đóa đã đi rồi, chỉ còn một mình em ở phòng ngủ."

Thời điểm trường học nghỉ, rất nhiều nữ sinh để bạn trai vào hỗ trợ dọn đồ đạc, hơn nữa khu của đám Tôn Diễm Diễm đều học nghệ thuật, khoa nghệ thuật được nghỉ sớm nhất, toàn bộ học sinh gần như đã đi hết, bên trong trống rỗng, một bóng người cũng không có.

Nhưng ngày mai trường mới đóng cửa nên cửa ký túc xá còn có di quản lý trực ban, Thắm Niệm Thâm đến đăng ký, di quản lý cười tùm tùm hỏi: "Tối giúp bạn gái dọn đồ đạc à?"

Thắm Niệm Thâm cười cười, "Đúng vậy."

"Ký tên ở đây là được."

"Cảm ơn."

Thắm Niệm Thâm đăng ký xong mới đi vào bên trong, gọi điện cho Tôn Diễm Diễm hỏi số phòng, một lát liền tới cửa.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Tôn Diễm Diễm vẫn còn ở trên giường, cô nhanh chóng bò dậy, "Tới liền."

Chui ra khỏi ổ chăn, đỡ lan can, đầu mông xuống giường.

Cửa vừa mở ra, Thắm Niệm Thâm liền thấy Tôn Diễm Diễm mặc một bộ váy ngủ màu hồng hình gấu, đầu tóc rối bù đứng ở bên trong.

Anh giờ tay xoa xoa tóc cô, "Sao lại ngủ đến đầu tóc rối bù như vậy."

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, kéo anh tiến vào, "Mau vào đi, bên ngoài rất lạnh."

Trong ký túc xá có máy sưởi, trong phòng rất ấm áp.

Tôn Diễm Diễm kéo Thắm Niệm Thâm vào, nói: "Bây giờ sáng Trình Đóa đã ra cửa, vốn dĩ cậu ấy đã kêu em, kết quả em lại ngủ quên mất."

Thắm Niệm Thâm nhìn cô cười, "Em là heo nhỏ lười sao?"

Tôn Diễm Diễm trừng anh, "Anh mới là heo lười, anh là heo lớn lười."

Thắm Niệm Thâm nhéo nhéo mũi cô, "Heo nhỏ lười, mau đi rửa mặt."

Tôn Diễm Diễm cười, nói: "Vậy anh giúp em thu dọn đồ đạc đi, máy tính ở trên bàn, còn có vài bộ quần áo mùa đông trong ngăn tủ nữa."

"Ừm, anh thu dọn giúp em, em mau đi rửa mặt đi."

Thời gian nghỉ đông khá ngắn, Tôn Diễm Diễm không muốn mang quá nhiều đồ về, nếu không đến ngày khai giảng còn phải mang đến một lần nữa, rất phiền toái.

Thắm Niệm Thâm giúp cô cất mấy bộ quần áo mùa đông trong ngăn tủ vào rương hành lý, sau đó đi đến bàn học lấy máy tính cho cô.

Thời điểm lấy máy tính, anh phát hiện có một tờ giấy vẽ bị đè phía dưới, trong tranh là hình vẽ rừng cây nhỏ tối hôm qua, hai người đứng ở dưới tàng cây hôn môi.

Vóc dáng nam sinh rất cao, hơi cong người, một tay ôm eo, một tay đặt sau gáy của nữ sinh, môi dán lên môi nữ sinh.

Thân thể nữ sinh nhỏ nhỏ, rúc ở trong lòng nam sinh, đôi mắt mở tròn xoe, gương mặt đỏ ửng thẹn thùng.

Bên cạnh nam sinh có vẽ một trái tim, bên trong trái tim viết hai chữ "A Niệm", bên cạnh nữ sinh cũng vẽ một trái tim, bên trong viết hai chữ "Diễm diễm".

Phía dưới viết một hàng chữ: Ngày 20 tháng 11 năm 2012, mình cùng A Niệm hôn môi, vui vẻ ^_^

Thắm Niệm Thâm nhìn chăm chăm tờ giấy vẽ này thật lâu, sau đó gấp nó lại, bỏ vào trong túi quần anh.

Tôn Diễm Diễm rửa mặt xong, cô chạy ra ngoài cầm quần áo rồi chạy vào phòng tắm thay.

Vừa mới chạy đến phòng tắm, cô lại thò đầu từ bên trong ra, nhìn Thắm Niệm Thâm, "Không được nhìn lên nha."

Khóe mắt Thắm Niệm Thâm giật giật, "... Anh là biến thái sao?"

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, đóng cửa phòng tắm lại.

Thời điểm thay xong quần áo, Thắm Niệm Thâm đã thu dọn gần xong đồ đạc, anh chỉ chỉ tủ quần áo, ho khan một tiếng, "Em tự nhìn xem còn có thứ gì phải mang về không."

"Được." Tôn Diễm Diễm đi đến trước ngăn tủ.

Quần áo mùa đông đã thu dọn xong, cô cười tủm tỉm nói: "Đều lấy hết rồi, chỉ có nhiều đồ thôi."

Ánh mắt Thắm Niệm Thâm có vài phần cổ quái, nhìn cô, "Chắc không? Không còn gì cần mang theo à?"

Tôn Diễm Diễm ngẩn người, theo bản năng liếc mắt nhìn bên trong ngăn tủ một cái, sau đó phát hiện nội y của cô vẫn còn treo ở tận cùng bên trong.

Tôn Diễm Diễm tức khắc có chút ngượng ngùng, cô nhanh chóng lặng lẽ lấy chúng nó ra, sau đó nhanh chóng cuộn lại, vừa nhét vào trong rương hành lý vừa lặng lẽ nhìn Thắm Niệm Thâm, đôi mắt anh nhìn chăm chăm nơi khác, không có nhìn cô.

Tôn Diễm Diễm: "..."

Tôn Diễm Diễm thu dọn xong đồ đạc, cái rương đồ có chút nặng, không dễ đóng lại, Thắm Niệm Thâm tới giúp cô, nói: "Em nhìn xem còn cái gì muốn lấy hay không."

"Được." Tôn Diễm Diễm đi kiểm tra một chút, quần áo đã lấy, máy tính cũng lấy rồi, mỹ phẩm dưỡng da thì trong nhà cũng có, cô lười mang theo.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô cúi đầu tìm trên bàn nửa ngày, đột nhiên hỏi: "A Niệm, anh có thấy bức tranh của em không?"

Thắm Niệm Thâm đóng xong rương hành lý, xách theo cái rương đứng lên, lúc này mới nhìn về phía Tôn Diễm Diễm, "Về cái gì?"

"Chính là..." Tôn Diễm Diễm có chút ngượng ngùng, không thể nói là cô vẽ cảnh hôn môi với anh tối hôm qua được, thật thẹn thùng.

Cô gãi gãi đầu, lại cúi đầu tìm nửa ngày, vẫn là không tìm được, đành phải ngẩng đầu hỏi Thắm Niệm Thâm, "Chính là một bức tranh, một bức... tranh tình nhân."

Thắm Niệm Thâm nghiêm trang, "Không có nhìn thấy."

Tôn Diễm Diễm có một chút không cao hứng, ấn đường nhăn lại, "Thật phiền, em phải vẽ rất lâu mới xong."

Thắm Niệm Thâm đi tới nắm lấy tay cô mà nói: "Về nhà em lại vẽ thêm một bức tranh đi."

Tôn Diễm Diễm mấp máy miệng, "Cũng chỉ có thể như vậy."

Vốn dĩ mẹ muốn đến đón cô, cô vì muốn cùng Thắm Niệm Thâm về nhà nên cố ý nói với mẹ đừng tới đón.

Ra đến cổng trường, Thẩm Niệm Thâm muốn đi gọi xe, Tôn Diễm Diễm vội vàng kéo anh lại, "Chúng ta ngồi xe điện ngầm đi, em không muốn về nhanh như vậy."

Cô còn tưởng phải trao đổi với Thẩm Niệm Thâm một lát. Nhưng Thẩm Niệm Thâm chỉ nhìn chăm chăm cô vài giây rồi gật đầu, "Được"

Cũng may đã là kì nghỉ, lại không phải giờ cao điểm đi làm nên tàu điện ngầm trống trơn, có rất nhiều chỗ trống.

Tôn Diễm Diễm kéo tay Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng hỏi anh, "Đêm nay anh muốn làm gì?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Nghỉ ngơi một chút đi."

"Vậy ngày mai thì sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Không biết, em có dự định gì không?"

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, "Em còn chưa nghĩ xong, chờ em về suy nghĩ một chút, buổi tối gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Được."

Ngồi tàu điện ngầm hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng đến trạm dừng.

Nhà Tôn Diễm Diễm ở vùng ngoại thành, cách trạm dừng thêm nửa giờ đi xe.

Ra khỏi trạm, đợi ở ven đường một lát, gọi một chiếc xe taxi.

Nửa giờ sau, rốt cuộc cũng tới nhà Tôn Diễm Diễm.

Hoàn cảnh ở đây cực kì tốt, cực kì an tĩnh.

Liếc mắt một cái nhìn qua, một căn biệt thự đặc biệt xa hoa, mỗi căn đều có một cái sân rất lớn, trong đó trồng đầy hoa cỏ sắc sỡ sắc màu.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài tiểu khu, liếc mắt nhìn bên trong một cái, quay đầu lại nói với Tôn Diễm Diễm: "Vào đi, tối nay gọi điện thoại."

Tôn Diễm Diễm nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh có muốn vào nhà em ngồi một chút không, ba mẹ em đều rất muốn gặp anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: "Lần sau đi, được không?"

Tôn Diễm Diễm gật gù, "Vậy được rồi, anh về nhà cẩn thận một chút, về đến nhà thì gọi điện thoại cho em"

"Được."

Tôn Diễm Diễm có chút luyến tiếc, đứng ở chỗ đó không nhúc nhích.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, xoa xoa đầu cô, "Vào đi, anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Lúc này Tôn Diễm Diễm mới gật đầu, nhận lấy rương đồ, cứ ba bước lại quay đầu một lần, lưu luyến không rời mà đi vào bên trong.

Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn đứng ở chỗ đó, chờ bóng dáng Tôn Diễm Diễm biến mất mới xoay người, trở về hướng cũ.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm về đến nhà đã hơn hai giờ chiều, trong nhà an an tĩnh tĩnh, phòng khách không có ai.

Thẩm Niệm Thâm cởi giày vào nhà, nhẹ nhàng bước đến phòng bà ngoại nhìn thoáng qua, thấy bà đang ngủ trưa trong lòng anh mới yên tâm, sau đó anh khép nhẹ cửa phòng lại rồi trở về phòng mình.

Thuận tay kéo khóa áo lông vũ ra, anh ngồi trên giường, dựa lưng vào đầu giường gọi điện thoại cho Tôn Diễm Diễm.

Đầu kia điện thoại, Tôn Diễm Diễm đang ăn bánh kem mà mẹ làm, thời điểm điện thoại vang lên, cô nhanh chóng lau miệng, cầm lấy điện thoại rồi chạy ù lên lầu.

Mẹ Tôn dờ khóc dờ cười, ở phía sau kêu, "Ai nha, con chậm một chút, coi chừng ngã đấy."

Trở về phòng, Tôn Diễm Diễm nhanh chóng khóa cửa lại rồi bắt máy, sau đó bỏ nhào lên giường. "A Niệm, anh về đến nhà chưa?"

Thanh âm vui vẻ từ đầu kia điện thoại truyền đến, tâm tình Thẩm Niệm Thâm cũng trở nên vui theo, "Ừm, về đến nhà rồi, em thì sao, đang làm gì?"

Tôn Diễm Diễm lăn một cái trên giường, vui vẻ nói: "Em đang ăn bánh kem, mẹ làm bánh kem cho em."

Thắm Niệm Thăm cười, "Ăn nhiều một chút."

"A Niệm, anh thích ăn bánh kem hương gì?" Thời điểm vừa rồi Tôn Diễm Diễm ăn bánh kem liền suy nghĩ, qua mấy ngày nữa chính là sinh nhật Thắm Niệm Thăm, cô muốn tự mình làm bánh kem cho anh.

"Bánh kem sao? Anh không ăn."

"Ai da, anh tùy tiện nói một cái đi, phải thích một cái gì đó chứ."

"Thật sự không có." Từ nhỏ Thắm Niệm Thăm chưa từng ăn qua bánh kem, thật sự không biết mình thích ăn hương gì.

Tôn Diễm Diễm thở dài, "Được rồi." Sau đó lại vui vẻ nói: "Còn em thích ăn bánh kem hương bơ nhất, ăn rất ngon."

Thắm Niệm Thăm ở bên kia nghe, yên lặng nhớ kỹ.

Hai người hàn huyên thêm một lát, mẹ ở dưới lầu kêu cô, Tôn Diễm Diễm từ trên giường ngồi dậy, "A Niệm, em cúp máy trước, mẹ ở dưới kêu em, buổi tối em gọi video cho anh."

Thắm Niệm Thăm: "Được."

Đầu kia điện thoại đã không còn âm thanh nhưng Thắm Niệm Thăm vẫn nắm điện thoại chậm chạp không có buông, qua một hồi lâu, mới thả đi động xuống.

Phía sau lưng anh dựa vào đầu giường, hơi ngửa đầu, đôi mắt nhìn trần nhà đã có chút khe hở.

Phòng nhỏ hẹp, không khí mốc meo, vốn đã tập mãi thành thói quen với hoàn cảnh sinh hoạt này, bây giờ bỗng nhiên trở nên có chút áp lực nói không nên lời.

Anh nhìn chăm chăm trần nhà thật lâu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy bức tranh từ trong túi ra.

Ảnh mất dính ở dòng chữ ở cuối bức tranh: Ngày 20 tháng 11 năm 2012, mình cùng A Niệm hôn môi, vui vẻ ^ _ ^

Nhìn gương mặt tươi cười vui vẻ kia, Thắm Niệm Thăm rốt cuộc cũng nhịn không được bật cười.

Anh nhìn chăm chăm bức tranh kia thật lâu, sau đó mới cất nó vào trong ngăn tủ khóa lại.

Nó rất quý.

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Sinh nhật của Thắm Niệm Thăm đã sắp tới, chuyện quan trọng nhất chính là chuẩn bị quà sinh nhật cho anh.

Vì muốn chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, cô đã bế quan trong phòng bếp vài ngày.

Mười giờ tối, Lâm Cảnh trở về từ công ty, vừa mới vào cửa đã nghe thấy trong phòng bếp vang lên tiếng bùm bùm.

Anh nhú nhú mày, nhìn về phía ba đang ngồi trên sofa xem TV, "Ba, tiếng gì vậy?"

Ba Tôn cười ha hả, "Em gái của con đang nấu nướng ở trong phòng bếp đấy."

Lâm Cảnh: "..."

Nhóc con chưa bao giờ động vào phòng bếp lại đang nấu nướng ư?

"Ôi, A Cảnh về rồi." Mẹ Tôn vừa lúc bưng trái cây từ phòng bếp đi ra, cười tủm tỉm nói: "Mau tới đây ăn chút trái cây, mẹ vừa mới cắt xong."

"Cảm ơn mẹ." Lâm Cảnh đổi giày vào nhà, lúc đi vào phòng khách thì nhìn lướt qua hướng phòng bếp, "Nha đầu kia đang làm cái quý gì vậy?"

Mẹ Tôn mặt đầy vẻ tươi cười, nói: “Điềm Điềm khó có được hứng thú nghiên cứu làm bánh kem nha.”

Lâm Cảnh nhăn ản đường, “... Món con bé làm có thể ản không?”

“Ải nha, A Cảnh con đừng nói như vậy, sẽ ả đả kích lòng tự tin của Điềm Điềm ảó.”

Lâm Cảnh vẻ mặt ghét bỏ, “Con lên lầu thay quần áo trước.”

Lâm Cảnh thay quần áo xong xuống lầu, nhìn thoáng qua phòng bếp, Tôn Điềm Điềm ảng đeo tạp dề, rất nghiêm túc mà quét bơ lên bánh kem.

Nhưng bánh kem kia rất xấu, vuông không vuông, tròn cũng không tròn, bơ thì gồ ghề lồi lõm, hoàn toàn không nhìn ra hình ảng.

Ảnh đi vào, ảứng ở bên cạnh nhìn một lát, “Bánh kem này là cho người ản sao?”

Tôn Điềm Điềm sững sốt, ngẩng ảầu trừng mắt liếc Lâm Cảnh một cái, “Dù sao cũng không phải cho ảnh ản.”

Lâm Cảnh nhướn mày, cầm lấy cái muỗng bên cạnh múc một miếng bánh kem.

Tôn Điềm Điềm kêu to, “Này! Ảnh làm gì vậy! Cái này không phải làm cho ảnh ản!”

Lâm Cảnh ảã ản xong, sau ảó chau mày, “Sao còn có vỏ trứng vậy?”

Tôn Điềm Điềm “...” (▮ ▴ ▮ ;)

Lâm Cảnh thật sự nhỏ ra một mảnh vỏ trứng, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nửa ngày, cuối cùng cười, “Bánh kem này của em ảđịnh ảđưa cho ải?”

Tôn Điềm Điềm ảđẩy ảnh đi ra ngoài, “Dù sao cũng không phải cho ảnh!”

Cô ảđẩy ảnh ra cửa, sau ảó mạnh tay ảóng cửa phòng bếp lại.

Lâm Cảnh ảứng ở cửa vài giây, xoa xoa ản đường rồi xoay người rồi đi.

Mẹ Tôn ngồi ở phòng khách xem TV, nghe thấy phòng bếp truyền ảến tiếng ảóng cửa, quay ảầu lại, vừa lúc thấy Lâm Cảnh đi ra liền hỏi: “Làm sao vậy? Con lại chọc tiểu công chúa của chúng ta nửa ả?”

Lâm Cảnh: “Bánh kem quá khó ản, còn không cho người ta nói.”

Mẹ Tôn che miệng cười, “Cái này ảã khá hơn mấy hôm trước nhiều rồi.”

Lâm Cảnh đi ảến phòng khách, ngồi vào sofa, lúc này mới hỏi: “Bánh kem kia làm cho ải vậy mẹ?”

Mẹ Tôn cười tủm tỉm nói: “Cho A Niệm, Điềm Điềm nói ngày mai là sinh nhật A Niệm.”

Lâm Cảnh: “A Niệm?”

Mẹ Tôn cười, “Nghe Điềm Điềm nói A Niệm thật sự rất tốt.”

Lâm Cảnh nhíu mày: “Mẹ muốn ảể cậu ta trở thành con rể thật sao?”

Mẹ Tôn: “Điềm Điềm thích thì mẹ cũng thích.”, sau ảó nói tiếp: “Con cũng đừng lo nhiều như vậy, Điềm Điềm cũng lớn rồi, ảể con bé tự do yêu ảương đi.”

Lâm Cảnh uống một ngụm nước, ảứng lên, nói: “Gia cảnh của chúng ta như thế nào mẹ cũng biết, Điềm Điềm ảơn thuận, khó tránh khỏi bị người có bụng dạ khó lường lợi dụng.”

Mẹ Tôn: “...”

Lâm Cảnh: “Con còn có việc, lên lầu trước.”

Lâm Cảnh lên lầu, mẹ Tôn nhỏ giọng nói với chồng: “Mấy người làm kinh doanh chính là nghĩ quá nhiều.”

Ba Tôn cười ha hả nói: “A Cảnh chỉ là lo lắng thôi, yên tâm đi, nó có chừng mực mà.”

Cái bánh kem Tôn Điềm Điềm vừa làm bị ảnh trai múc một miếng, hơn nửa lại có vỏ trứng ở bên trong, không thể tiếp tục ảược.

Cô thở phì phì ném bánh kem vào thùng rác, sau ảó xốc lại tinh thần mà hăng hái làm lại lần nữa.

Hơn 12 giờ ảêm, Tôn Điềm Điềm vẫn còn làm bánh trong phòng bếp, mẹ Tôn đi vào, “Còn chưa xong hả Điềm Điềm?”

Tôn Diễm Diễm gật gật đầu, “Còn một xíu nữa.”

“Muốn mẹ giúp không?”

“Không cần đâu ạ, mẹ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mẹ Tôn cười, nói: “Vậy được rồi, mẹ đi lên nghỉ ngơi đây, con làm xong thì đi ngủ nha, con gái không nên thức khuya.”

“Con biết rồi, mẹ ngủ ngon.”

Sau khi Tôn Diễm Diễm thức giấc mẹ đi ngủ thì lại ở trong phòng bếp lẩn lộn hơn ba tiếng nữa, mãi cho đến rạng sáng ba giờ mới làm xong bánh kem.

Dùng mút trái cây vẽ ở mặt trên hai cái đầu người hoạt hình hôn nhau, nó không giống bánh sinh nhật mà lại giống bánh kem kết hôn.

Bánh kem Tôn Diễm Diễm làm có chút xấu, nhưng cũng may vẽ không tồi.

Sau khi làm xong bánh kem, cô thật cẩn thận bỏ bánh vào hộp, sau đó lấy một dải lụa hồng nhặt cột lại.

Dọn dẹp xong xuôi, cô về phòng tắm rửa đắp mặt nạ, lúc lên giường đã gần bốn giờ.

Cô đặt đồng hồ báo thức, bảy giờ sáng liền thức dậy.

Đánh răng rửa mặt thay quần áo, thời điểm xuống lầu, anh trai đã ăn xong bữa sáng.

Mẹ Tôn thấy con gái đi xuống, vội kêu cô, “Diễm Diễm mau tới đây ăn sáng.”

Tôn Diễm Diễm vội vã đi tìm Thẩm Niệm Thẩm, trực tiếp chạy tới phòng bếp xách bánh kem, “Con không ăn đâu, con còn có việc.”

Hấp tấp xách theo bánh kem chạy ra ngoài, mẹ Tôn ở phía sau kêu, “Con chậm một chút, để chú Lý lái xe chở con.”

“Con biết rồi.”

Trước khi Tôn Diễm Diễm đi tìm Thẩm Niệm Thẩm, cô đến siêu thị mua một số nguyên liệu nấu ăn. Mấy ngày nay cô học mẹ nấu vài món, định giữa trưa tự tay nấu cho Thẩm Niệm Thẩm.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy tự tay làm gì đó, A Niệm khẳng định sẽ rất cao hứng.

Thời điểm đến nhà Thẩm Niệm Thẩm đã là mười giờ sáng.

Tôn Diễm Diễm xách theo túi lớn túi nhỏ gõ cửa, Thẩm Niệm Thẩm nghe thấy thanh âm liền lập tức ra mở.

Thấy Tôn Diễm Diễm xách theo túi lớn túi nhỏ đứng ở bên ngoài, vội vàng duỗi tay nhận lấy, “Sao lại mua nhiều đồ như vậy, mau vào đi.”

Anh một tay xách đồ, một tay dắt Tôn Diễm Diễm.

Tôn Diễm Diễm đi theo vào nhà, cười nói: “Em mua một số đồ ăn, giữa trưa chúng ta liền ở nhà ăn.”

“Diễm Diễm tới à.”

“Ôi, con chào bà ngoại.” Tôn Diễm Diễm cười.

Bà ngoại ngồi trên sô pha, cười ha hả nói: “Con đến là tốt rồi, hôm nay là sinh nhật A Niệm, sẽ náo nhiệt lắm đây.”

Trước kia Thẩm Niệm Thẩm chưa bao giờ ăn sinh nhật, ngày sinh nhật cũng tựa như ngày thường mà ăn bữa cơm với bà ngoại.

Anh xách đồ đi vào phòng bếp, Tôn Diễm Diễm tung tăng theo ở phía sau.

Tiến vào phòng bếp, cô liền chỉ vào hộp bánh kem màu hồng nhạt, rất kiêu ngạo mà nói: “Là em tự tay làm đó.”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thẩm dừng ở cái hộp tinh xảo kia, không khỏi cười cười, xoa xoa đầu Tôn Diễm Diễm, “Vất vả cho em rồi.”

Tôn Diễm Diễm cười hắc hắc, nhin không được mà ôm lấy anh, ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thẩm, “A Niệm, sinh nhật vui vẻ.”

Khóe miệng Thẩm Niệm Thẩm cong lên một tia cười, cúi đầu hôn lên trán Tôn Diễm Diễm một cái, “Cảm ơn em.”

Sau đó lại hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Tôn Diễm Diễm gật đầu, “Vừa rồi em đã ăn một ít bánh kem, anh thì sao?”

“Ăn rồi.”

Thu dọn xong đồ đạc, Tôn Diễm Diễm từ phòng bếp đi ra, ngồi trên sô pha cùng bà ngoại một lát.

Bà lão không muốn làm chậm trễ hai đứa nhỏ ở chung, liền cười ha hả nói: “Hai người các cháu không cần phải lo cho bà đâu, cứ đi chơi đi.”

Nói xong liền nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, con mau dẫn Diễm Diễm đi chơi đi.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ạ’ một tiếng, nắm tay Tôn Diễm Diễm, “Đi thôi, đi vào phòng anh.”

Tôn Diễm Diễm đi theo Thẩm Niệm Thâm vào phòng, cửa phòng vừa đóng, cô liền nhin không được mà ôm cổ anh, nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm ôm lấy cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười, “Nhiệt tình vậy à?”

Tôn Diễm Diễm cười hi hi, “Em rất nhớ anh, A Niệm.”

Mấy hôm trước Tôn Diễm Diễm cùng người nhà về thăm quê, sau khi trở về lại lập tức vội vàng chuẩn bị quà sinh nhật cho Thẩm Niệm Thâm, hai người đã vài ngày không gặp mặt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ánh mắt phá lệ ôn nhu, “Anh cũng nhớ em.”

Tôn Diễm Diễm cong khóe miệng, lại nhin không được mà hôn anh.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm tối đi vài phần, anh cúi đầu, hôn cô thật sâu.

Anh ôm cô thật chặt, trần trọc mà hút lấy môi Tôn Diễm Diễm. Mút, đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, triền miên mà dây dưa với cô.

Đã có một lần kinh nghiệm, Tôn Diễm Diễm không khăn trương giống như lần đầu tiên, cô theo bản năng nhắm mắt lại, môi hơi hơi mở ra để cho Thẩm Niệm Thâm tiến sâu vào.

Qua một hồi lâu, Thẩm Niệm Thâm mới chậm rãi buông cô ra, ánh mắt dừng ở làn môi ướt át của Tôn Diễm Diễm, hô hấp không khỏi có chút khăn trương, hầu kết chuyển động, lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

Tôn Diễm Diễm bị hôn đến nỗi đại não có chút thiếu oxy, mặt cô đỏ bừng, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm một chút rồi lại thẹn thùng cúi đầu.

Mỗi lần Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Diễm Diễm thẹn thùng liền nhin không được cười, giơ tay xoa xoa đầu cô, sau đó mới dặt tay cô, “Đến bên này.”

Anh kéo Tôn Diễm Diễm đến mép giường, “Ngồi đây.”

Giường đệm chỉnh chỉnh tề tề, Tôn Diễm Diễm nhin không được nằm xuống.

Gối đầu lên đầu gối Thẩm Niệm Thâm, hương bạc hà nhàn nhạt thoang thoảng, là hương vị trên người Thẩm Niệm Thâm.

Cô vui vẻ lăn trên giường một cái, “A Niệm, giường của anh thật thoải mái.”

Thẩm Niệm Thâm ngồi ở bàn học bên cạnh, không khỏi buồn cười, “Không phải đều giống nhau sao.”

“Không giống nha.” Tôn Diễm Diễm nằm thẳng trên giường, trong đầu bỗng hiện ra một hình ảnh, nếu cô cùng A Niệm ngủ trên một cái giường... Buổi tối cô rúc ở trong lòng ngực anh mà ngủ, buổi sáng lại tỉnh dậy trong lòng anh...

Nghĩ đến cuộc sống như vậy, Tôn Diễm Diễm vừa vui vẻ vừa thẹn thùng, mặt chôn trên gối đầu, rầu rĩ mà nở nụ cười.

Thẩm Niệm Thâm không biết cô đang cười cái gì, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Diễm Diễm cười nửa ngày, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nghiêng người nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên nói: “Em muốn tốt nghiệp thật nhanh.”

“Để làm gì?”

Tôn Diễm Diễm cong cong mi mắt, tức khắc liền cười, “Tốt nghiệp xong là có thể kết hôn.”

Thẩm Niệm Thâm nghe lời này, sững sờ vài giây, ngay sau đó mới cười cười, gật gật đầu, “Ừm.” Lại nói: “Sẽ nhanh thôi.”

Mấy năm đại học, nháo nhàng một cái liền đi qua.

Tôn Diễm Diễm từ trên giường bò dậy, ngồi lên đùi Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy cổ anh, cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chăm chăm cô một lát, cũng nhích lại gần người cô.

Tôn Diễm Diễm cười, cố ý trốn về phía sau.

Thẩm Niệm Thâm ấn vào gáy của cô, hôn một cái thật mạnh.

Tôn Diễm Diễm cười khanh khách, ôm cô Thẩm Niệm Thâm chặt hơn một chút, nói: “Đến trưa em sẽ nấu cho anh ăn.”

Thẩm Niệm Thâm nhướn mày, “Món em nấu có thể ăn không?”

Hai tay Tôn Diễm Diễm che mặt Thẩm Niệm Thâm lại, đôi mắt mở tròn xoe, “Anh đừng coi khinh em được không, em rất lợi hại đó.”

Thẩm Niệm Thâm cười, mặt đầy vẻ sùng nịch, “Được được được, em rất lợi hại, anh đây một lát liền chờ ăn.”

Tôn Diễm Diễm cao hứng búng tay một cái, “Không thành vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.